

Karen Kingsbury

Bước chân Thiên Thần

Nguyễn Thế Hiền dịch

BƯỚC CHÂN THIÊN THẦN

Tác giả: Karen Kingsbury

Người dịch: Nguyễn Thế Hiền

Phát hành: Bách Việt

NXB Văn Hóa - Văn Nghệ TP.HCM 2020

ebook@vctvegroup

Yêu gửi Donald

Anh có nhận thấy cách mà thời gian đang trôi nhanh dần? Kelsey đã kết hôn được hai năm và Tyler đang ở giai đoạn nước rút đến kỳ tốt nghiệp đại học. Chẳng phải Chúa của chúng ta rất thành tín? Không chỉ những đứa con của chúng mình, mà cả gia đình mình còn được Ngài dẫn dắt đến nơi mà Ngài muốn. Em yêu cái bảng hiệu treo trong bếp nhà mình: “Tôi không được sinh ra ở miền nam, nhưng tôi đã đến đây nhanh nhất có thể”. Không có gì chân thực hơn ngôi nhà mới, và cuộc sống mới của chúng mình ở Nashville. Vẫn rất rõ ràng là Chúa muốn chúng mình ở đây. Nó không chỉ giúp cho nghiệp viết của em và việc được ở gần những bộ phim và âm nhạc Thiên Chúa giáo - mà còn cho các con của chúng mình, và cả chúng mình nữa. Em yêu cách anh bắt đầu trở nên tích cực hơn trong đoàn mục sư của em trong thời gian này và giúp đỡ các con thu hẹp khoảng cách giữa tuổi thiếu niên và tuổi vị thành niên. Giờ anh đã đi dạy và huấn luyện trở lại, chúng ta đều đang ở đúng nơi Chúa muốn. Cảm ơn anh vì đã kiên định, mạnh mẽ, tốt bụng và tử tế. Hãy nắm tay em và đi cùng em qua những khoảng thời gian sắp tới - những buổi tốt nghiệp, trưởng thành và già đi. Mọi thứ đều có thể nếu anh bên cạnh em. Hãy cùng nhau vui đùa, cười vui, hò hát và nhảy múa. Và chúng ta sẽ cùng nhìn các con tung cánh bay xa. Chuyến đi đó sẽ thật là ngoạn mục đến tuyệt vời. Em cầu mong điều đó tồn tại lâu dài cho đến những năm đầu bạc răng long. Đến khi đó, em sẽ tận hưởng việc không phải lúc nào cũng biết nơi mình kết thúc và anh bắt đầu. Em luôn luôn và mãi mãi yêu anh.

Mến gửi Kyle

Kyle, con đã trở thành một phần vô cùng quan trọng trong gia đình chúng ta. Con bây giờ và mãi mãi là con của bố mẹ, chàng trai mà Chúa đã dành cho con gái chúng ta, người đến mức chúng ta đã cầu nguyện và hi vọng và đã nói chuyện với Chúa. Con có trái tim đẹp đẽ ở nhiều mặt: cách con trân trọng những khoảnh khắc giản đơn và cách con là người tốt bụng mà không từ ngữ nào diễn tả được. Con thấy điều tốt trong con người ta và trong những tình huống và con tìm được cách để luôn dâng vinh quang đến Chúa. Mẹ thích nhìn con dẫn dắt Kelsey, trưởng thành cùng con bé trong niềm tin và cuộc sống và theo đuổi những giấc mơ của mình. Mẹ luôn kính nể sự thông thái mà con đã biểu lộ, vượt xa tuổi của con. Con là một tấm gương cho các con trai của chúng ta và là một hiện thân về cách một người chồng yêu thương vợ mình. Cảm ơn con vì điều đó. Dù vậy thì, mẹ vẫn ấn tượng về cách con nắm Kelsey yêu quý - như thể là không có gì và không có ai trên thế giới này tồn tại ngoài con bé. Trong mắt con khi đó là hình ảnh của tình yêu. Đó là một khoảng thời gian đẹp, con và Kelsey cùng tham gia trong các sự kiện của mẹ, rồi dự án nhạc Thiên Chúa đơn ca đầu tiên của con thành hiện thực. Kyle à, khi Chúa đưa con từ sân khấu này qua sân khấu khác - sử dụng chất giọng tuyệt vời của con để làm vinh quang Ngài và dẫn dắt những người khác yêu quý Chúa - mẹ cầu nguyện rằng con sẽ luôn nhìn Kelsey theo cách con nhìn con bé ngày hôm nay. Chúng ta cảm ơn Chúa vì con, và chúng ta mong đợi những khoảng thời gian tươi đẹp sắp tới. Luôn yêu con!

Thương gửi Kelsey

Con gái quý báu của mẹ, mẹ cảm thấy rất hạnh phúc cho con và Kyle. Những giấc mơ của con về diễn xuất và ca hát cho Chúa Jesus trở nên rõ ràng, nhưng dù vậy thì chính là trái tim đẹp đẽ của con đã định nghĩa con người

con một cách tốt nhất. Mẹ chưa từng thấy con hạnh phúc đến vậy, và mẹ luôn hướng về con và Kyle như là minh chứng cho sự thành tín của Chúa. Giờ đây, khi hai con đang hướng đến tương lai mà Chúa đã sắp đặt, khi hai con đang theo đuổi những giấc mơ và tỏa sáng rực rỡ cho Ngài trong tất cả những gì mà các con thực hiện, thì chúng ta sẽ ở đó vì cả hai con. Chúng ta sẽ cầu nguyện cho các con, tin tưởng ở các con và ủng hộ các con hết mình. Chúng ta cũng chúc mừng cho cuốn sách đầu tiên của con và Kyle, Sự theo đuổi: Khi Chúa viết nên câu chuyện cổ tích của bạn! Mẹ cầu mong cuốn sách đó sẽ đến được với thế hệ tương lai vì Chúa. Giờ đây, với cuốn sách đó và cùng với dàn âm nhạc của Kyle và sự diễn xuất của con, không còn giới hạn nào khi Chúa sử dụng hai con nữa. Trong khoảng thời gian đó, con vẫn sẽ luôn ở trong trái tim mẹ. Mẹ yêu con, con yêu.

Thương gửi Tyler

Thật khó mà tin được rằng con đã học đến năm thứ ba đại học, và sẵn sàng cho khoảng thời gian tới của những thử thách và những chuyến thám hiểm. Ngắm nhìn con trên sân khấu trong khoảng thời gian gần đây luôn là một trong những điểm sáng trong cuộc đời mẹ. Mẹ có thể tưởng tượng được hình ảnh ông của con đang dõi theo từ một nơi đặc biệt trên thiên đường. Ông sẽ ngồi ở hàng ghế trước nếu có thể, ngay cạnh bố con và mẹ. Nhưng có lẽ thời điểm mẹ yêu thích nhất là khi đọc bức thư điện tử từ một cô bạn của con. Cô bé nói mình đã đi du học nước ngoài một thời gian. Khi cô ấy trở lại, thì khoa đã khác trước. Tốt hơn. Tinh thần mạnh mẽ hơn. Cô ấy nói rằng không mất quá lâu để cô ấy nhận ra sự biến đổi là nhờ con. Chúa đã dùng con theo một cách thật tuyệt, Ty. Có nhiều khoảng thời gian thú vị trước mắt, mẹ khó mà đưa hết chúng vào được. Nhưng khi những giấc mơ của con được bộc lộ ra,

chúng ta sẽ ngồi ở hàng ghế đầu và cổ vũ nhiệt tình trong khi ngắm nhìn chúng xảy ra. Hãy tin vào Chúa, con trai. Hãy tỏa sáng vì Ngài! Mẹ yêu con.

Thương gửi Sean

Mùa thu năm nay con hướng tới Đại học Liberty với giấc mơ được tham gia đội bóng bầu dục. Trong chuyến đi hướng đến thời khắc này, con vẫn đặt Chúa lên hàng đầu. Chúng ta rất tự hào về con vì điều đó. Chúa sẽ ban phúc cho con bởi cách mà con đã thành tín với những điều nhỏ nhất. Chúa có một kế hoạch tuyệt vời cho con. Sean, con luôn luôn có thái độ tốt nhất, và giờ đây - kể cả khi thời điểm này khá khó khăn - con vẫn giữ được thái độ tốt đó. Hãy mừng vui, Chúa nói với chúng ta như vậy. Hãy thành thật. Hãy là người có chí khí. Tiếp tục làm việc, tiếp tục thúc đẩy, tiếp tục tin tưởng. Hãy lên giường mỗi tối và biết rằng con đã làm tất cả những gì có thể để chuẩn bị cho mình vì cánh cửa của Chúa sẽ mở ra trong những ngày sắp tới. Con là một món quà quý giá, con trai à. Mẹ yêu con. Hãy tiếp tục cười vui và tìm kiếm điều tốt đẹp nhất của Chúa.

Thương gửi Josh

Bóng đá là điểm khởi đầu khi con từ Haiti đến nhà mình, và bóng đá đã tạo nên một phần lớn cuộc sống của con. Mẹ chưa từng có giây phút nào nghi ngờ rằng con sẽ chơi bóng đá ở đội I NCAA^[1], nhưng được nhìn thấy điều đó xảy ra là một trong những niềm vui lớn nhất của mẹ. Giờ đây mẹ cầu nguyện rằng con sẽ tiếp tục đi theo Chúa tại Đại học Liberty trong môn bóng đá và

bóng bầu dục, Ngài sẽ tiếp tục dẫn dắt con để những bước đi của con luôn bám sát những bước chân của Ngài. Có điều này chúng ta biết: luôn có khả năng là con sẽ chơi thể thao đối kháng ở mức độ cao hơn. Chúa sẽ sử dụng con cho những điều lớn lao, và mẹ tin rằng Ngài sẽ đặt con lên bục cao để làm điều đó. Hãy tin tưởng mạnh mẽ vào Ngài, và lắng nghe lời thì thầm của Ngài để con có thể nhận ra hướng đi nào phù hợp với chính mình. Mẹ rất tự hào vì con, con trai. Mẹ sẽ luôn luôn cổ vũ cho con ở khu vực biên. Hãy đặt Chúa lên hàng đầu trong cuộc sống của con. Mẹ luôn yêu con.

Thương gửi EJ

EJ, thật khó tin là con đã bắt đầu học đại học! Bố mẹ rất vui vì con đỗ trường Đại học Liberty khi Sean quyết định chuyển qua học tại đây. Đó là trường đại học tốt nhất thế gian! Khi con bắt đầu khoảng thời gian này, mẹ rất vui vì con biết bố mẹ yêu con đến nhường nào, và bố mẹ tuyệt đối tin tưởng vào những kế hoạch mà Chúa dành cho con. Với những cơ hội mới mở ra trước mắt con, hãy dõng theo Chúa và con sẽ luôn luôn có đầy khả năng như bây giờ đây. Mẹ trông chờ vào những điều lớn lao từ con, và mẹ biết rằng Chúa cũng mong chờ như vậy. Mẹ rất vui vì con là một phần của gia đình ta - luôn luôn và mãi mãi. Cảm ơn vì trái tim san sẻ của con, EJ. Mẹ yêu con nhiều hơn con biết.

Thương gửi Austin

Austin, mẹ chỉ có thể nói rằng mẹ rất đỗi ngạc nhiên về sự nỗ lực của con trong năm học vừa qua. Con là một nhà lãnh đạo đấy, Austin. Mọi người đều đi theo tấm gương của con và đúng thế, mọi người sẽ muốn có con. Các ngôi trường sẽ muốn có con. Nhưng sau cùng mẹ cầu mong con ghi nhớ rằng con chỉ mạnh mẽ như sự tin cậy của con vào Chúa. Chỉ dũng cảm như sự kiên trì của con vào đức tin của Ngài. Câu chuyện của con là chuỗi những phép màu và chương tiếp theo cũng sẽ như vậy - mẹ tin là thế. Trong khoảng thời gian đó, bố và mẹ sẽ ở hàng ghế đầu tiên để cổ vũ cho con. Mẹ cầu mong Chúa sẽ cho con bực cao tuyệt vời nhất khi con phục vụ Ngài. Bầu trời là giới hạn, Aus. Giấc mơ của con là do con chọn lấy. Mẹ cảm ơn Chúa vì con, vì phép màu của cuộc sống của con. Mẹ yêu con, Austin.

Và kính gửi Thượng Đế toàn năng, tác giả của sự sống

Ngài đã và đang ban những phước lành này cho con.

Phần mở đầu

Buổi họp - Sứ mệnh

Một sự yên tĩnh tôn kính định rõ căn phòng thiên đường trong khi những thành viên tham gia cuộc họp đang tiến vào chỗ của mình.

Đây là một đội mới. Một nhóm các nhà du hành được chọn tập hợp lại cho loạt trận chiến dữ dội. Một nhiệm vụ với sự hiểm nguy ở mức cao nhất. Orlon đứng thẳng người và đi đến vị trí của chàng ở phía đầu căn phòng. Những bức tường lung linh trong ánh sáng của vàng và đá lấp lánh. Những tia sáng rực rỡ nhất chiếu từ bên ngoài cửa sổ. Có vẻ như không ai nhận ra.

Các thiên thần đã thân thuộc với ánh sáng.

Orlon chăm chú nhìn những gương mặt phía trước.

Chàng có thể cảm nhận được nỗi lo lắng, những câu hỏi, sự tò mò của họ. Mỗi một trong số hai mươi thiên thần ở đây đều được chọn lọc kỹ lưỡng, tuyển lựa một cách cẩn thận cho nhóm này bởi vì họ cùng sở hữu một điều hiếm có và đẹp đẽ: một sự sáng suốt đã khiến họ nổi bật.

Trong số các thiên thần của xứ thiên đường, những người có lòng trắc ẩn này hiểu rất rõ vấn đề của trái tim.

“Mỗi thiên thần trong các bạn đều được tạo ra cho những lúc như thế này.” Giọng của Orlon âm vang với sức mạnh trong phòng họp. “Nhóm của

chúng ta được giao sứ mệnh cứu rỗi trái tim của một vài người con trai và con gái của Adam. Những con người đang ở bờ vực của lịch sử.”

Các thiên thần vẫn yên lặng. Sự đồng cảm của họ tô điểm cho căn phòng một sắc thái bình yên.

“Phần đầu tiên trong sứ mệnh của chúng ta là một cuộc chiến cho trái tim và linh hồn của một chàng trai đang gặp rắc rối, một cầu thủ bóng chày tên là Tyler Ames, sống ở Pensacola, Florida. Phần thứ hai tập trung vào một cô gái trẻ ở Los Angeles. Cô gái mà Tyler từng yêu. Tên của cô ấy là Samantha Dawson.” Orlon mỉm cười, ngay cả khi sức nặng của sứ mệnh đang đè lên vai. Chàng đã cảm thấy sự trù ối dành cho hai người. “Tyler gọi cô ấy là Sami.”

Orlon nghỉ một chút để thở. “Tổng lãnh Thiên thần Michael đã xem xét kỹ lưỡng mọi thiên thần và tìm thấy các bạn - một cách đặc biệt - xứng đáng với các sứ mệnh phía trước, sẵn sàng cho những trận chiến sắp tới.”

Chàng đi vào chi tiết của sự sắp xếp. “Tình hình giữa Tyler và người tình cũ của anh ấy khá phức tạp. Qua thời gian sẽ có thêm nhiều người khác tham dự vào. Sẽ cần vài sứ mệnh để đi đến thành công. Trong mỗi sứ mệnh, chúng ta sẽ tiếp xúc với một số người tại nhiều địa điểm ở hạ giới.” Chàng nhìn vào mắt một vài thiên thần. “Chúng ta sẽ thực hiện nhiệm vụ theo từng giai đoạn một.”

Một sự thay đổi nhẹ nhàng đến từ phía những thiên thần trước mặt chàng. Không phải là sự bồn chồn. Nó giống niềm hi vọng hơn. Nếu như những người con trai và con gái của Adam gặp rắc rối, các thiên thần được chọn đã sẵn sàng.

Orlon ghi chú trên cái bàn gụ bóng đặt ở phía trước phòng. “Việc từ bỏ niềm tin vẫn xảy ra không ngừng ở khắp nơi trên thế giới. Đây không phải là điều gì mới mẻ.” Orlon cảm thấy có gì đó đè nặng trong tim. “Nhưng Michael biết về một đứa bé còn chưa được thai nghén, còn chưa sinh ra. Đứa bé này sẽ

trở thành một thầy giáo rất vĩ đại. Như C. S. Lewis hay Billy Graham. Nhờ có đứa bé đó, nhiều người sẽ thay đổi hướng đi và trở về với niềm tin.”

Các thiên thần không bối rối. Nhưng vẻ mặt của họ cho thấy một điều gần gần như thế. Orlon tiến thêm một bước nữa. “Sự cứu rỗi của rất nhiều linh hồn đều phụ thuộc vào đứa bé này.”

Một vài thiên thần gật đầu. Số khác thì ngả người gần hơn, chăm chú, tập trung.

Orlon lật trang ghi chú và nhìn người lại. “Tyler và Samantha đang lâm vào một cuộc chiến mà họ còn chưa biết và chưa thể nhìn thấy được. Một cuộc chiến của sự nhụt chí và thất bại. Một cuộc chiến cho linh hồn của họ.” Orlon thở dài. “Điều tồi tệ hơn là, cả hai người đều đã quên mất tiềm năng của mình. Họ đã lạc lối. Và nếu” - chàng thận trọng nhìn quanh căn phòng - “nếu chúng ta thất bại, cả dòng lịch sử sẽ phải chịu hậu quả.”

Mọi khuôn mặt trong phòng biểu lộ sự tận tâm của mình dành cho cuộc chiến.

Orlon vững người lại. Dù chuyện gì sẽ xảy ra, thì Michael đã lựa chọn đúng. Đây đúng là những thiên thần phù hợp cho sứ mệnh.

“Hãy nghe ta. Hai con người này không được phép đầu hàng. Vì nếu như họ làm vậy, đứa bé có khả năng thay đổi lịch sử sẽ không bao giờ được sinh ra. Trong trường hợp đó, mọi người sẽ phải chịu đau khổ... và chết.” Chàng dừng lại. “Các bạn cần phải biết tên của đứa bé. Nó sẽ được gọi là Dallas Garner. Hãy nhớ lấy. Hãy cầu nguyện cho đứa bé ấy mỗi ngày.”

Ở hàng ghế phía trước, thiên thần tên Beck giơ tay lên. Beck là thiên thần cao to nhất, mạnh mẽ nhất ở đây. Chàng có làn da sẫm màu với mái tóc ánh nâu và đôi mắt xanh lục nhạt. Nếu là một người trần, thì chàng có thể chơi môn bóng bầu dục nhà nghề một cách dễ dàng. Thay vì vậy, Beck là một cựu

binh của những trận chiến cho trái tim. Chàng ngồi thẳng người. “Đứa bé đó là con của họ ư? Tyler và Sami ấy?”

“Không.” Orlon nói không chớp mắt. “Các chi tiết đó sẽ đến sau. Michael nhấn mạnh rằng chúng ta sẽ hiểu ra từng khía cạnh một của cuộc chiến.” Chàng dừng lại. “Thời gian đang trôi đi. Ta cần hai trong số các bạn khởi hành ngay cho sứ mệnh. Các bạn sẽ được cung cấp thêm thông tin trong quá trình thực hiện - đi đến nơi nào, tiếp xúc lúc nào.”

Beck đứng dậy khỏi ghế. “Ta xung phong.”

“Và cả ta nữa.” Ember đang ngồi ở cuối phòng, mái tóc đỏ ánh vàng của nàng điểm tô cho đôi mắt to màu xanh lơ. Ember có sức mạnh mà các thiên thần khác không thể biết được. Nàng đứng dậy, sự đam mê của nàng dành cho những người con trai và con gái của Adam trở nên có thể cảm nhận được. “Hãy phân công cho ta, Orlon.”

Chàng nghĩ một hồi lâu. “Tốt lắm.” Chàng khoanh tay. “Beck và Ember. Chúng ta phân công cho hai bạn.”

Michael đã nói với chàng rằng việc chọn các nhóm sẽ dễ dàng. Thường là như vậy. Rất nhiều thiên thần đã từ thiên đường xuống hạ giới để thực hiện sứ mệnh. Mỗi lần hai người. Hàng ngàn cặp thiên thần đã thực hiện sứ mệnh cùng nhau ở mọi nơi trên hành tinh vào bất cứ lúc nào.

Đa số người trần không bao giờ biết được, không bao giờ hiểu được. Con người không cần phải thấu hiểu chuyện các thiên thần thực hiện công việc của mình. Ý tưởng về những sứ mệnh ở hạ giới đã quen thuộc khắp thiên đường, cũng như một khái niệm được sử dụng để mô tả một sự kiện thông thường.

Bước Chân Thiên Thần.

Beck và Ember đi đến phía trước căn phòng. Những thiên thần còn lại, không nói một lời nào, đều vây quanh hai người và đặt tay lên họ. Lời

cầu nguyện ngắn gọn và mạnh mẽ: rằng Linh hồn của Chúa sẽ đồng hành cùng Beck và Ember, và rằng ở đâu đó tại Pensacola và Los Angeles hai trái tim có thể được cứu rỗi khỏi sự diệt vong.

Không phải chỉ vì họ. Mà còn vì một đứa bé còn chưa được thai nghén.

Vì tất cả loài người.

Orlon chăm chú nhìn khuôn mặt của Beck và Ember. Họ đã sẵn sàng cho sứ mệnh, khát khao cuộc chiến sắp tới.

Đã đến lúc bắt đầu.

1

Kể từ lần sinh nhật thứ tư của mình, Tyler Ames đã ghi nhận gần hai mươi nghìn giờ luyện tập, thực hành và chuẩn bị cho những trận đấu bóng chày. Hai thập kỷ của những chiến thắng và thất bại, những buổi khởi động và những cú strike^[2], hết trận này đến trận khác. Nhưng có một thứ mà Tyler vẫn chưa hoàn thành được.

Anh chưa từng hoàn hảo.

Cho đến bây giờ.

Tyler chỉnh lại chiếc mũ Blue Wahoos và đá mũi giày của mình vào nền đất mềm ở mô đất của vị trí ném bóng tại sân vận động Pensacola Bayfront. Cơ hội chuộc lỗi đang nằm trong tay. Gập người ở thất lưng, quả bóng trong cánh tay duỗi thẳng, Tyler chăm chú nhìn cầu thủ đánh bóng tiếp theo. Gần năm nghìn người hâm mộ hò hét dưới ánh nắng của buổi chiều tháng Tám tươi đẹp này.

Tại đây... vào lúc này... thực sự Tyler đang cảm thấy hoàn hảo.

Như thể là tối nay cả những bóng ma trong quá khứ cũng cố vũ cho anh.

Trái tim đập mạnh trong lồng ngực khi anh gập người lại và ném quả bóng đi. Chín mươi dặm một giờ, anh nghĩ. Ít nhất là chín mươi.

“Strike!” Trọng tài đứng lên và lắc cánh tay phải. “Một ball^[3], hai strike!”

Một cú nữa, Tyler đỡ lấy quả bóng do cầu thủ bắt bóng ném trả lại. Chỉ một. Một làn gió nhẹ thổi từ vịnh vào, nhưng Tyler vẫn đổ mồ hôi. Hít thở nào, Ames. Hãy hít thở. Đó là những từ mà anh nói với mình mỗi khi trận đấu bước vào thời khắc căng thẳng. Anh giơ cánh tay lên trước trán, đứng thẳng người trên bục, và hít một hơi thật sâu.

Chỉ một cú strike nữa thôi. Tyler nheo mắt nhìn theo dấu hiệu của người bắt bóng. Màn khiêu vũ cũng cổ xưa như chính môn thể thao này: người bắt bóng ra hiệu cho người ném, người ném đợi đến đúng hiệu lệnh, cú ném mà anh muốn thực hiện. Hiệu lệnh đến.

Không. Tyler lắc đầu. Không phải hiệu lệnh này. Người bắt bóng thay đổi các dấu hiệu. Tyler lại lắc đầu lần nữa. Dấu hiệu thứ ba làm Tyler mỉm cười. Ít nhất là ở trong lòng.

Đường bóng change-up^[4]. Một cú ném hoàn hảo dành cho cầu thủ đánh bóng kia, cho thời khắc này.

Tyler liếc qua các khán đài. Bốn nhà chiêu mộ từ đội Cincinnati Reds đang ở đây. Nếu mọi chuyện tốt đẹp anh có thể nhảy cóc qua cấp độ AAA^[5] để đầu quân cho các đội bóng thuộc Big League^[6]. Sớm nhất là vào tuần tới. Giải Majors. Đó là giấc mơ của anh kể từ khi chiến thắng tại giải Little League World Series mười hai năm về trước. Sáu năm hưởng mức lương thấp nhất, di chuyển loanh quanh miền Nam bằng xe buýt sẽ trở nên xứng đáng sau buổi tối hôm nay. Anh có thể làm được điều đó. Anh chưa từng ném bóng như vậy.

Chưa từng trong suốt cuộc đời mình.

Tyler lấy đà và ném bóng. Nó bay khỏi tay anh như một cú fastball^[7] chói sáng, nhưng nửa đường bay đến gôn nhà thì giảm tốc độ. Cầu thủ đánh bóng - một gã từ Texas mới được gọi lên đội tuyển từ vòng ba - đã vung chày sớm. Quá sớm. “Strike lần ba!”

Tyler đi bộ về gôn nhà và đập tay với cầu thủ bắt bóng, William Trapnell. Sáu hiệp, mười tám cú đánh thẳng. Mười bốn lần [strikeout](#)^[8]. Ba cú [ground-out](#)^[9] trước khi cầu thủ cầm chày chiếm gôn thứ nhất. Một cú bắt bóng đang bay. Jep Black, quản lý của đội Blue Wahoos, gặp anh tại khu dự bị. “Có người sẽ đánh bóng cho cậu, Tyler.” Ông vỗ lưng anh. “Cho cánh tay của mình nghỉ ngơi đi.”

Tyler gật đầu và chọn một chỗ ngồi ở cuối băng ghế. Đây đã là mùa giải thứ hai anh chơi cho Blue Wahoos, và dù đội hình thay đổi liên tục, nhìn chung anh thích các đồng đội của mình. Một vài trong số họ reo hò chúc mừng.

“Cậu thật là hoàn hảo trong tối nay, Ames.” William tu một ngụm nước, hỏn hển nói. “Cậu làm tốt lắm.”

Tyler giơ dấu ngón tay cái về phía anh ta. “Cảm ơn cậu. Cứ tiếp tục nhé.” Anh tuôn ra vài câu tán dương, kéo áo khoác qua cánh tay ném bóng, và ngả người ra đằng sau. Anh có thể thư giãn ở hiệp đấu này trong khi một cầu thủ đánh bóng khác đang tiếp quản.

Anh nhắm mắt lại và hít vào phổi luồng không khí từ đại dương. Chẳng phải anh đã biết rằng chuyện này sẽ diễn sao? Khi chuyển tới từ đội Dayton A mùa xuân trước, anh đã hi vọng vào những điều lớn lao.

Tyler chớp mắt và nhìn về phía gôn nhà. Cầu thủ đánh bóng đầu tiên của Blue Wahoos đã vào vị trí. Tyler cử động cơ tay, nắm lại thành nắm rồi thả ra. Đội của anh đang đứng đầu trên bảng xếp hạng. Còn nhiều thời gian. Tyler nheo mắt nhìn những ánh sáng xa xa, tại những biển quảng cáo tài trợ ở bức tường bên sân ngoài. Như những đoạn phim nhiễu trên YouTube, các mùa giải như được chiếu lại trong tâm trí anh. Ngôi sao của Little League World Series mùa giải 2002. Ở trường trung học, là Ngài Bóng chày của California. Cầu thủ ném bóng được chiêu mộ nhiều nhất trong lịch sử của UCLA^[10].

Làm thế nào mà mọi thứ đã chệch hướng như vậy?

Đổ vỡ trong mối quan hệ với bố mẹ mình, chấn thương ở lưng, những tổ cáo say rượu ở nơi công cộng, các cô gái. Anh đã làm méch lòng các fan hâm mộ và những người anh yêu quý.

Đặc biệt là Sami Dawson. Tên cô khiến trái tim anh đau nhói. Sami, em à... em đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra với chúng ta? Anh nhắm mắt lại lần nữa. Anh yêu thương cô hơn tất cả. Nhưng đó đã là chuyện của trăm năm về trước.

Tiếng cổ vũ ngắt quãng dòng hồi tưởng của anh. Anh mở mắt và nhìn cầu thủ chốt giữa ngoài của đội mình bắt được bóng liên tiếp ba lần. Blue Wahoos dẫn trước, 3-0. Anh xoa bóp cánh tay phải. Nó đang đau, nhưng khá hơn nhiều so với bình thường. Anh còn ba hiệp chơi nữa. Chắc chắn là như thế.

Một bức tranh hiện lên trong tâm trí anh. Anh và Sami, cả hai đều đang mười bảy tuổi, ngồi bên nhau trên mái nhà ông bà của cô. Ôi, Sami. Hồi đó chúng mình cứ nghĩ rằng sẽ bên nhau mãi mãi. Đêm đó các ngôi sao trông sáng hơn, những bóng cây trông như bước ra từ một giấc mơ. Không ai tin tưởng ở anh hơn Sami Dawson.

Anh đã nghĩ gì vậy? Sao anh lại để em đi?

Tyler nghiêng răng. Tối nay là thời khắc mà mọi thứ xoay chuyển. Anh muốn Google tên mình vào ngày mai và thấy điều gì đó khác biệt. Tyler Ames: Hoàn hảo. Các tin bài nối tiếp nhau và đều nói về một thứ. Anh đã làm được điều đó. Cuối cùng cũng tìm thấy đường đi của mình. Anh sẽ trở nên hoàn hảo và mọi người sẽ biết đến. Có lẽ kể cả Sami.

Những gì bị chôn vùi sẽ là những dòng tiêu đề vẫn còn hiện hữu trong lúc này.

Tyler Ames: Đứa trẻ đã hoang phí tiềm năng của mình.

Nơi luyện ngục của Minor League: Câu chuyện của Tyler Ames.

Cuộc đời buồn của Tyler Ames: Ngài Bóng chày, Ngài Trò cười.

Tyler thở ra. Nỗi đau trong quá khứ ở gần như là chiếc máy vi tính gần nhất. Đứa trẻ nào có điện thoại di động cũng có thể đọc về việc anh đã là người hùng như thế nào.

Và cả việc anh đã là kẻ thất bại như thế nào.

Mỗi trận đấu, mỗi hiệp đấu trong những năm qua giờ đây đều như một màn sám hối, một cách để anh tự gỡ mình ra khỏi những tội lỗi trong quá khứ. Và mỗi cú ném bóng đều dẫn đến điều này.

Cơ hội để hoàn thiện. Không có những cú đánh trúng, không có những pha đi bộ về gôn, không có ai chiếm được gôn. Hoàn hảo.

Cho lần đầu tiên.

Bố mẹ anh sẽ nói gì sau tối hôm nay? Gương mặt của bố anh thoáng hiện trong tâm trí. Buồn cười thật. Mỗi lần nghĩ tới bố mình, anh đều cho là ông đang tức giận. Chính đống lại dáng ném bóng của anh, nghiên cứu kỹ lưỡng bài tập về cân nặng của anh, dò hỏi anh.

Một cú chạy ghi điểm nữa và đội Blue Wahoos trở lại phía vùng sân ngoài. Tyler cảm thấy ấm áp và tập trung. Sẵn sàng hơn bao giờ hết. Lời của Jep Black từ trước đây vang lên trong đầu anh: “Tối nay là buổi tối của cậu, Ames. Hãy ra ngoài kia và chứng minh là tôi đã đúng đi”.

Thực sự là vậy.

Jep đã nói chuyện với những tuyển trạch viên từ đội Reds từ hồi đầu mùa giải. Cuối cùng thì tối nay, những nhà tuyển trạch đã ở đây. Họ thực sự muốn có anh. Đó là điều Jep nói. Giám đốc nhân sự của đội Reds biết tên và số điện thoại của anh. Mọi thống kê đều đẹp đẽ từ mùa giải này. Tyler chính là người mà họ đang tìm kiếm. Họ còn biết cả về quá khứ của anh.

Và họ vẫn muốn có anh.

Tyler đặt áo khoác trên băng ghế và đi bộ ra bục ném bóng. Trên đường đi anh dừng lại và nói chuyện với cầu thủ bắt bóng của mình.

“Thêm những cú như trước nhé.” Anh chạm nhẹ bao tay của mình vào vai của William. “Hãy trao đổi với tôi, Trap. Giữ cho tôi hoàn hảo.”

“Rất sẵn lòng.”

Anh đến vị trí ném và nhìn lên. Lần cuối cùng một gã ở giải Minor League hạng AA ném bóng hoàn hảo trong một trận là từ bao giờ? Những người hâm mộ trung thành của Pensacola đã đứng dậy. Tyler Ames chuẩn bị làm nên lịch sử. Họ cảm nhận được điều đó. Đây là buổi tối của họ cũng như của anh.

Sân vận động bên bờ biển đẹp đẽ đã mở cửa được hai năm, và nó đứng đầu danh sách những địa điểm phải đến, những việc phải làm tại khu Florida Panhandle. Những người hâm mộ tin tưởng vào Blue Wahoos, tin vào cả đội hơn bất cứ cầu thủ cá nhân nào.

Nhưng tối nay lại khác. Tối nay người hâm mộ của Blue Wahoos yêu mến Tyler Ames. Họ biết tên anh. Anh có thể nghe thấy họ.

Nằm cuối bảng xếp hạng là đội đến từ South Carolina. Dễ dàng như sóng ngàn trong vịnh, anh nghĩ vậy. Giá như bố mẹ anh có thể ở đây tối nay. Giá như Sami có thể thấy được rằng sau tất cả anh đã giữ lời hứa. Anh đang trên đường để tiến đến sân khấu lớn. Điều đó thực sự sẽ xảy ra. Hít thở đi, Ames... hãy hít thở. Anh tập trung vào cái găng chụp của William. Người đánh bóng là một cầu thủ chốt gôn hai từ giải các đội nhà nghề mà nay đã mất phong độ, bị đẩy xuống hạng AA sau một chấn thương. Anh ta không còn có thể vung gậy đánh bóng như trước nữa.

William thoáng ra dấu cho anh. Tyler gật đầu. Đúng rồi, một cú bóng nhanh. Đó chính xác là điều anh muốn. Anh nâng đầu gối và lấy đà như cách anh đã làm hàng ngàn lần. Sau một chuỗi các động tác anh ném bóng về phía gôn nhà. Người đánh bóng không vung gậy, thậm chí còn chẳng kịp chớp mắt.

“Sttttt-rike!” Trọng tài cũng đang bắt đầu phẩn khích. Tyler giữ vẻ mặt bình thản, nhưng xung quanh anh mọi thứ đang diễn ra. Đồng đội ở phía sau

anh. Anh có thể nhận thấy sự tập trung đổ dồn vào khu vực sân trong, cảm thấy những bao tay ở sân ngoài đã sẵn sàng để phản ứng. Anh ném một đường bóng hơi cong và cầu thủ đối phương đã đánh trúng. Khi tiếng gậy chạm bóng cất lên, tim của Tyler như lỡ một nhịp. Anh dõi theo đường bay của quả bóng trên đầu mình. Bắt lấy nó, anh nghĩ. Xin hãy bắt lấy nó. Đồng đội của anh ở khu vực giữa ngoài phản ứng lại. Một cú fly out^[11].

Cầu thủ đánh bóng của đội bạn bị loại. Vẫn hoàn hảo. Cầu thủ chạy gôn một trở thành người đánh bóng tiếp theo. Giờ Tyler cảm thấy mạnh mẽ hơn lúc bắt đầu trận đấu.

Anh ổn định mình ở bực ném bóng và chăm chú nhìn cầu thủ bắt bóng. Một đường bóng change-up để khởi động người đánh bóng. Tyler thích điều đó. Anh lấy đà và tóm được khoảnh khắc đối phương còn đang chăm chú nhìn. Cú đầu strike. Cú ném thứ hai bay ra ngoài, và cú thứ ba cũng như vậy.

Người hâm mộ tại sân vận động Bayfront nín lặng. Anh không thể ném thêm một cú nữa hoặc là người đánh sẽ tiến tới chiếm gôn một. Hít thở đi, Ames. Anh có thể trở thành hoàn hảo. Điều đó có thể xảy ra. Anh nhìn William. Người đồng đội chụp bóng ra dấu cho một cú bóng nhanh. Tyler lắc đầu. Không phải cho cầu thủ đánh bóng này. Gã này đã thực hiện được bốn cú chạy về gôn nhà trong tháng này.

Tiếp theo anh ta ra hiệu cho một cú bóng cong. Hay lắm, William. Một cú ném hoàn hảo. Tyler gạt đầu khẽ. Chính là đây. Một cú bóng cong sẽ đi thẳng về phía bực gôn nhà và bẻ cua mạnh vào bên trong. Đến lúc đó người đánh bóng sẽ cắn câu, và cú vung gậy sẽ là cú đánh trượt.

Một nấc nữa đến gần sự hoàn hảo hơn.

Tyler ổn định lại tư thế đứng trên gót chân, tay giơ lên cao, bóng nằm trong găng. Cú lấy đà là tất cả những gì cần thiết. Anh đuổi thẳng người và ném quả bóng như đã dự tính, như anh đã thực hiện trong suốt cuộc đời. Nhưng lần này anh nghe thấy tiếng gì đó. Một cảm giác lửa đốt tức thì lan

truyền từ cánh tay xuống lồng ngực anh, một cơn đau Tyler chưa từng cảm thấy trước kia.

“Sttttt-rike!” Trọng tài tuyên bố.

Tyler đã nằm dưới đất, quần quai dưới cơn đau bỏng rát. Tiếng hò reo từ sân vận động nhòe đi và những âm thanh duy nhất bây giờ là tiếng trái tim đang đập nhanh và tiếng rên rỉ đau đớn của anh. Mọi người đang chạy đến chỗ anh, nhưng anh không thể nghe thấy họ, không thể nhận ra khuôn mặt của họ. Anh cảm thấy như ác quỷ đang giằng xé cánh tay của anh ra khỏi cơ thể. Thế giới xung quanh anh nhòa đi, cả những âm thanh và hình ảnh.

Nhân viên cứu thương mặc đồng phục đầu tiên chạy đến chỗ anh, một người Tyler chưa từng gặp trước đây. Anh ta quỳ xuống và đặt tay mình lên bên vai lành của Tyler. Trông anh ta như một cầu thủ hậu vệ trong môn bóng bầu dục. “Anh sẽ ổn thôi.”

Không! Tyler muốn gào lên với anh ta. Nhưng cơn đau quá dữ dội. Tôi sẽ không bao giờ ổn lại được nữa. Anh ta nhìn anh, với đôi mắt lấp lánh thứ ánh sáng nào đó mà Tyler không nhận ra. Có thể là sự yên bình. Một thứ gì đó không đến từ thế giới này.

“Đây không phải là cái kết, Tyler.” Bàn tay của người nhân viên cứu thương tỏa ra cảm giác ấm áp. “Đây là sự khởi đầu.”

Tyler lắc đầu. Những giọt nước mắt giận dữ chan đầy mắt anh. Dĩ nhiên đây là cái kết. Cái tên trên bộ đồng phục của nhân viên cứu thương đập vào mắt anh. Một cái tên trước kia anh chưa từng nghe đến.

Beck.

Những dáng hình. Một gã cứu thương mới. Hắn ta biết điều gì? “Cái vai... của tôi!” Cơn đau đang giết chết anh. Mồ hôi lấm tấm trên trán và anh có thể nhận thấy cả cơ thể mình đang rung lên, và rơi vào một cú sốc. Tyler giương

mắt lên nhìn ánh đèn sân vận động. Bóng tối kỳ lạ đang bao phủ và rồi dần dần, mọi thứ bắt đầu tan biến.

Giờ thì Sami sẽ không bao giờ muốn anh nữa. Cô ấy sẽ đổ lỗi cho anh vì những lựa chọn sai lầm trong nhiều năm về trước. Anh xin lỗi, Sami. Anh vẫn yêu em. Giá như em biết tình cảm ấy nhiều đến nhường nào. Hai nhân viên cứu thương nữa mang cáng lao đến chỗ anh, và những người còn lại trong đội đang tập trung ở phía xa, im lặng, choáng váng. Tyler chỉ có một suy nghĩ cuối cùng trước khi lịm đi.

Anh không hoàn hảo.

Và sau đêm nay anh sẽ không bao giờ được như thế.

2

Có hai điều mà Sami Dawson yêu thích nhất trong công việc trợ lý của cô tại công ty Tiếp thị Finkel & Schmidt danh tiếng tại Santa Monica, California: sự tự lập khỏi ông bà mình, và góc ngắm cảnh ngoạn mục từ văn phòng cô ra Thái Bình Dương.

Cô còn một tiếng làm việc trước khi đi ăn tối với Arnie tại nhà hàng Trastevere trên Phố số Ba - thói quen mỗi tối thứ Hai của họ. Họ đã hẹn hò được ba năm và các thói quen của họ đã khá vào nề nếp. Sau bữa tối họ sẽ cùng nhau đi dạo ở đường Promenade, và một tiếng sau thì anh sẽ lái xe đưa cô về nhà. Đôi khi họ sẽ chơi trò Scrabble^[12] hoặc xem phim The Office tại căn hộ của cô. Arnie đã mua cả bộ DVD đầy đủ của bộ phim vào dịp sinh nhật cô hai năm trước. Những đêm khác họ xem bất cứ chương trình gì trên ti-vi - trừ bóng chày và các buổi chiếu lại phim Tôi Yêu Lucy. Sami không thích bóng chày và Arnie không thể chịu được Lucy. Quá nhiều sự ngớ ngẩn.

Arnie rời khỏi căn hộ của Sami vào lúc chín giờ - dù là ngày trong tuần hay không. Lần nào cũng vậy. Cả hai là những người dậy sớm. Những thói quen là nấc thang trên đường dẫn đến thành công. Ông bà cô đã dạy như vậy. Arnie cũng đồng ý.

“Chưa từng có ai vượt lên phía trước bằng cách thức khuya,” anh sẽ nói thế. Anh đúng. Các nghiên cứu cho thấy giấc ngủ tốt cho hệ miễn dịch - tám tiếng mỗi đêm.

Hệ miễn dịch của Sami rất vững vàng.

Công việc hiện tại của cô là khu nghỉ dưỡng Atlantis tại Bahamas và Dubai. Cơ quan đầu não của khu nghỉ dưỡng trên đảo Thiên Đường đặt tại Pensacola, với văn phòng kinh doanh ở Los Angeles và San Francisco. Sami đã mất ba tháng làm việc để đưa Zoey Davis, quán quân chương trình truyền hình 15 Phút năm ngoái, đến hát tại khu nghỉ dưỡng tại Bahamas. Zoey đã thay đổi thái độ trong những tháng gần đây và đồng ý với bản hợp đồng tối qua. Hôm nay Sami hi vọng sẽ được xem các tin tức về quyết định đó ở trên mạng.

Đó là bằng chứng chứng minh Sami đang làm tốt công việc của mình.

Trước khi cô có thể tìm kiếm trên trang People.com, có thứ gì đó trên Google đã thu hút sự chú ý của cô. Một cái tên từ quá khứ. Nó làm cô ngạc nhiên và trái tim cô như lỡ nhịp. Sami đọc tiêu đề một lần nữa và ngồi lại xuống ghế. Trái tim cô đập nhanh hơn trước.

Tyler Ames gặp chấn thương cuối mùa giải.

Cô rướn người lại gần màn hình hơn, nhìn anh lần nữa, chàng trai khuôn mặt tàn nhang có đôi mắt xanh đã chiếm được trái tim cô vào mùa hè trước năm cuối trung học. Cô thấy anh ở nơi mà cô luôn thấy: trên bụi ném bóng, với quả bóng trong bao tay, và vành mũ hạ thấp trên đôi mắt đẹp của anh.

Bóng chày là tất cả đối với Tyler. Sau cùng thì anh đã đánh đổi cô với môn thể thao.

Cô đọc lại tiêu đề lần nữa. Trái tim của cô đã tan vỡ vì anh trước cả khi cô bấm vào đường dẫn. Một trang web mới mở ra và anh ở đó. Chàng trai đến từ dòng thời gian khác. Một dòng tiêu đề nhỏ hơn mang đến cho cô thêm thông tin.

Cựu danh thủ ném bóng đã gần như đạt được sự hoàn hảo.

Gần như đạt được sự hoàn hảo.

Sami để những từ ngữ đượm buồn ấy văng vẳng trong tâm trí. Cô vẫn nghe thấy giọng anh nói lời từ biệt vào đêm trước khi chuyển sang chơi cho đội tân binh của Reds. Anh sẽ làm được, Sami. Anh sẽ làm được. Và rồi anh sẽ tìm em và chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi.

Đôi mắt cô nhìn về đoạn đầu bài báo.

Nửa chặng đường tới trận đấu có thể gọi là hoàn hảo đầu tiên của mình từ khi được gọi lên tuyển sáu năm về trước, danh thủ một thời Tyler Ames đã gặp phải chấn thương cuối mùa giải vào tối thứ Bảy và vào đầu hiệp đấu thứ bảy. Ames, 24 tuổi, đang chơi cho Blue Wahoos thuộc đội Reds tại sân vận động Bayfront ở Pensacola, đã gục ngã sau cú ném bóng. Anh được đưa lên xe cứu thương đến bệnh viện West Florida gần đó. Các thành viên của đội bóng cho biết chấn thương trên sẽ kết thúc mùa giải của Ames.

Mỗi từ đều làm cho trái tim của Sami như chìm xuống. Tyler cần bóng chày như cách anh cần không khí. Giờ thì anh đã kết thúc mùa giải và nằm tại một bệnh viện ở Pensacola, Florida. Cô đọc tiếp.

Ames đạt được danh vọng tầm quốc gia khi giành chiến thắng tại Giải Little League World Series 2002 trong màu áo đội Simi Valley Royals bằng việc ném ba cú bóng trúng đích trong hiệp cuối cùng ở trận thi đấu với đội tuyển Nhật Bản. Anh đã có một sự nghiệp ném bóng dự bị thành công nhất tại lò đào tạo bóng chày trường Trung học Jackson tại thành phố Simi Valley. Vào năm cuối trung học Ames được gọi là Ngài bóng chày của California, và sau khi tốt nghiệp đã được Cincinnati Reds gọi lên tuyển trong vòng đấu thứ mười hai. Anh đã từ chối học bổng của UCLA để có một vị trí trong hệ thống đội trẻ của Reds.

Sami nhận ra cô đang nín thở. Cô kéo ghế lại gần máy tính hơn và thở ra. Cô nhìn ảnh chụp của anh một lần nữa. Danh sách các sự kiện về cuộc đời Tyler không nói cho công chúng biết con người của anh trước kia như thế nào.

Không một chút gì cả. Không phải cách mà Sami biết về anh. Cô chăm chú nhìn vào đôi mắt anh.

Cô vẫn còn nghe thấy tiếng anh cười.

Phần còn lại của bài báo nói về cuộc đời của Tyler từ khi anh được gọi lên tuyển. Một hành trình ngắn từ giải Tân binh lên đội hạng A của Cincinnati Reds tại Dayton, Ohio. Sami vẫn tiếp tục đọc.

Ames đã làm méch lòng người hâm mộ của mình khi bị bắt giữ nhiều lần do uống rượu say ở nơi công cộng sau các trận đấu cho Dayton Dragons. Một người hâm mộ đã cáo buộc anh quấy rối cô tại quán bar, và khi tin tức được lan truyền thì một fan nữ khác cũng đưa ra cáo buộc tương tự.

Nhiều năm trôi qua nhưng sự thật vẫn còn làm cô đau nhói. Sami chớp mắt mấy lần và nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng. Ames đã sa ngã. Điều mà ông bà của cô đã nói. Sami nhìn về phía chân trời. Đại dương thổi sự bình yên vào tâm hồn cô. Biển xanh bao la và thủy triều không đổi nhắc cô rằng Chúa đang cầm lái. Kể cả cho đến khi cô không còn thực sự hiểu ý nghĩa của điều đó.

Một lần nữa đôi mắt cô quay về chiếc máy tính.

Năm 2012, mọi chuyện có vẻ đã chuyển biến với Ames. Anh bắt đầu ném bóng theo cách đã thực hiện hồi còn nhỏ, không gì khác ngoài những cú strike. Đội Reds đã đưa anh lên Blue Wahoos, nơi mà anh có thể tiếp tục tiến bộ. Nhiều nhà tuyển trạch đã tham dự trận đấu ngày thứ Bảy. Theo người phát ngôn của đội Blue Wahoos, Ames đang ở trước ngưỡng cửa để đặt chân vào giải nhà nghề - có lẽ khoảng ngay trong tuần sau.

Sami chăm chú nhìn khuôn mặt anh một lúc lâu. Chúng ta từng có cơ hội phải không? Cô không có ý xấu đối với Tyler Ames. Anh đã có sự lựa chọn của mình. Cả hai đều như vậy. Nhưng Tyler đã không cố gọi điện cho cô trong suốt ba năm. Bên cạnh đó, anh cũng không còn là con người ngày xưa nữa.

Bất kể ai theo dõi anh trong sáu năm trở lại đây đều có thể nhận ra điều đó.

Sami thở chậm rãi. Ngắm nhìn anh giống như là quay lại nhìn vào một giấc mơ, như thể là những năm tháng điên rồ tuyệt vời đó chưa từng xảy ra. Cô tìm kiếm đôi mắt anh một lần nữa. Rồi cô nhấp chuột trở lại trang chủ của People. Cô phải hoàn thành công việc và đến nhà hàng.

Arnie sẽ đợi cô ở đó.

Sami bấm nút gửi email đến ban lãnh đạo của Atlantis, rồi vớ lấy chiếc túi xách, và đi nhanh ra thang máy. Bữa tối đặt trước của họ sẽ bắt đầu trong mười phút nữa. Cô sẽ không bị muộn nếu như không dành quá nhiều thời gian xem tin tức về Tyler Ames. Nếu như cô không quay lại bài báo đó đến vài lần.

Cô không nhưng nhớ anh. Không phải con người của anh hiện nay. Cô còn không quen người đó. Thay vào đó, cô nhớ mình ngày trước khi còn ở bên anh. Một cô gái không biết sợ đã đu dây qua núi lá cây đỏ và vàng trong một đêm tháng Mười hay cô gái đã nói chuyện với một người vô gia cư trên bãi biển. Cô gái không có những bức tường, những giới hạn hay những ranh giới.

Cô gái mà cô không còn nhận ra.

Ngoại trừ Tyler, cuộc sống của Sami trong mười chín năm qua đã trở nên dễ đoán như những đợt thủy triều. Ông bà Dawson đã nuôi nấng Sami kể từ khi bố mẹ cô mất trong một tai nạn xe máy khi cô mới năm tuổi. Giờ hai người đã bước sang tuổi bảy mươi, những con người tốt bụng sùng đạo chưa từng khước từ lần đóng góp nào cho nhà thờ vào mỗi sáng Chủ nhật, hay chưa từng bỏ qua dịp nào để chắn chính Sami mỗi khi cô đi chệch khỏi lối sống

ngay thẳng và đúng đắn. Ông của cô có vài công việc kinh doanh, và ông rất tự hào khi chưa từng phải nghỉ làm việc một ngày nào.

Không bao giờ.

Sami đứng dựa vào tường thang máy và chăm chú nhìn lại quá khứ. Với ông bà cô, luôn có một cách đúng đắn để làm mọi việc. Chấm hết. Cách ăn mặc đúng đắn - váy dài quá đầu gối. Cách ăn nói đúng đắn - cô là cô gái duy nhất ở vùng Nam California gọi người khác là “quý ông” và “quý bà”. Tư thế đi lại đúng đắn - vai hướng ra sau - và cách qua lại đúng đắn với các chàng trai - ngắn gọn và tại bàn ăn tối vào chiều Chủ nhật. Khi trưởng thành, Sami chưa bao giờ phải tự hỏi liệu cô đã hoàn hảo hay chưa.

Cô đã là con người hoàn hảo. Cô không có sự lựa chọn nào khác.

Sau trung học, UCLA hiển nhiên trở thành điểm đến tiếp theo của Sami cho ba năm học. Trường cấp học bổng cho cô để viết báo và tất nhiên, nó đã tách cô ra khỏi ông bà mình - ít nhất là trong năm học. Nhưng lý do chính là Tyler. Anh đã lập kế hoạch vào học UCLA từ năm mười hai tuổi. Đó là kế hoạch của anh cho đến tận tuần đầu tiên của tháng Sáu vào năm tốt nghiệp của họ.

Ngày mà Tyler được gọi lên tuyển, sớm hơn mười vòng so với dự tính của anh.

Sami ra khỏi thang máy và đi nhanh về phía chiếc xe của cô. Nhưng cô không thể thoát khỏi những ký ức đang đuổi theo. Cô hít sâu một làn hơi ngọt ngào từ đại dương và nheo mắt nhìn vào những hình ảnh của ngày trước.

Vào kỳ học đầu tiên của cô ở UCLA, các bạn cùng phòng của Sami uống vodka trước một trận bóng chày giữa hai đội cùng trường. “Thôi nào.” Họ đưa chai rượu cho Sami. “Chúng ta đều phải làm điều này!”

Một cảm giác hăng hái chạy nhanh qua các mao mạch của Sami. Cô chưa từng uống rượu khi còn ở với ông bà.

Thình lình ý tưởng về quá nhiều sự tự do khiến cô cảm thấy thật tuyệt vời. Cô là chính mình, một người lớn. Cô có thể làm bất cứ điều gì cô muốn. Trước khi kịp thay đổi suy nghĩ, Sami đã cầm lấy cái chai và uống liền ba chén.

“Tuyệt vời!” Một trong số các cô gái kêu lên. “Đi thôi!” Nhưng khi rượu ngấm vào máu, trái tim của Sami bắt đầu đập mạnh. Cô cảm thấy lạnh, ẩm ướt và đau ở ngực.

“Tớ... tớ thấy không được ổn.”

“Cậu ổn mà.” Bạn cùng phòng nắm lấy tay cô. “Đi nào, sẽ vui lắm đó!”

Sami hình dung ra ông bà của mình, tay chống nạnh, và nhìn cô trong nỗi thất vọng. Tim của cô đập nhanh gấp đôi, mạnh tới nỗi cô tự hỏi liệu nó có xé tan lồng ngực mình và nhảy xuống đất. Cô nhìn lướt qua tấm gương treo trên tường ký túc xá nữ. Một quầng đỏ rực phủ lên hai bên má và mồ hôi lấm tấm trên trán cô. Cô cố gắng hít một hơi thật sâu, nhưng không thể.

“Tớ... tớ cảm thấy không... ổn.” Sami ngồi xuống thành giường. Những bức tường xung quanh cô như đang tiến gần lại.

“Trông cậu có vẻ ốm.” Một trong số các cô gái đến gần và chạm tay lên má cô. “Hay là cậu bị dị ứng với thứ này?”

Sami không muốn nói với họ là cô chưa từng uống rượu. Nhưng có thể cô gái đó đúng. Sami chống khuỷu tay giữa hai đầu gối và gục mặt xuống đôi bàn tay. Tim cô đập nhanh và cơn buồn nôn đang trào dâng trong người. Cơn buồn nôn tệ nhất mà cô từng có. “Tớ... nghĩ tớ sẽ ở lại.” Cô vẫy tay từ biệt mọi người và khi còn lại một mình, cô chạy đến phòng tắm và nôn. Cô tự hỏi liệu cái chết có đến, cơn đau ở ngực, việc cô không thể thở được. Thật kinh khủng, cô tự nhủ. Nếu như cô chết ở đây, đơn độc trong phòng ký túc với rượu vodka trong cơ thể, ông bà cô sẽ rất xấu hổ. Chỉ đến sáng hôm sau Sami mới lại cảm thấy là chính mình.

Kể từ đó cô không uống rượu.

Sami cố ngăn mình khỏi ký ức đó. Cô đã sắp đến chỗ đậu xe. Sự việc lần đó đã thuyết phục cô rằng mình bị dị ứng với đồ uống có cồn. Đó là điều cô nói với bạn bè. Vào tuần sau đó khi họ mời rượu, cô đã viện cớ bị dị ứng và không uống. Cô trở thành người chịu trách nhiệm, người lái xe được chỉ định. Nhưng các triệu chứng đã quay trở lại trong năm đầu, khi các cô gái lên ra khỏi ký túc xá sau giờ giới nghiêm để đi gặp vài anh chàng ở phía bên kia khuôn viên trường. Thêm một lần nữa trong một bữa tiệc khi anh chàng mà cô đang nói chuyện cùng dẫn cô về một căn buồng phía sau và bắt đầu hôn cô.

“Không.” Sami đẩy anh ta ra. Trong bóng tối cô giấu được vầng trán lấm tấm mồ hôi và quả tim đập thành thịch. Nhưng các triệu chứng đang xâm chiếm lấy cô. Cô nhìn trừng trừng vào anh chàng đó. “Tôi còn không biết anh!”

Đến lúc đó cô mới hiểu. Cô đang trải qua cơn hoảng loạn. Cô không bị dị ứng với rượu, các chàng trai hay vi phạm lệnh giới nghiêm. Cô dị ứng với sự hư hỏng. Ông bà đã dạy dỗ cô quá kỹ lưỡng về việc cư xử đúng mực đến nỗi bất kỳ lựa chọn nào khác sẽ làm cho cô phát ốm ngay.

Sami đã đi đến xe của mình, nhưng giao thông quá tẻ nên cô quyết định đi bộ. Cô đã bị muộn rồi. Thêm vài phút cũng không thay đổi được gì. Các ký ức đã bắt kịp cô như lúc trước. Cô gặp Arnie vào kỳ học mùa xuân năm đầu của mình. Anh cũng là sinh viên năm ba, tập trung và quyết tâm.

Khi họ bắt đầu hẹn hò, những hoảng sợ của Sami không còn nữa.

“Anh thích em là một cô gái ngoan,” anh đã nói với cô. “Anh không cần thêm rắc rối nữa.”

Sau cuộc hẹn thứ ba, Arnie hôn cô trước khi chúc ngủ ngon. Một nụ hôn ngọt ngào, giản đơn. Nó thật tuyệt. Trái tim cô không đập mạnh chút nào. Lần thứ hai, cô là người chủ động. Sau một vài phút cô dựa lưng vào cửa, nín thở. “Em sẽ không ngủ với anh.” Cô bất giác nói ra những từ đó trước khi kịp thay đổi suy nghĩ. “Đó là điều mà em đã hứa.”

Cô không nói với anh lời hứa đó là với ông bà của cô, chứ không phải là với Chúa. Chẳng quan trọng. Arnie chỉ cười và hôn lên má cô. “Không sao. Một đứa con là điều mà anh không hề cần trước khi tốt nghiệp trường luật.”

Thực ra thì, Arnie đã đặt mục tiêu vào con đường chính trị rồi. Anh không muốn có một bí mật đáng xấu hổ nào. Thỏa thuận giữ gìn cho nhau là một việc có lợi cho cả hai. Arnie hóa ra thành một người bạn tốt, giúp cô ôn bài để thi và làm cô vui với những câu chuyện về chiến thắng của đội tranh luận của anh. Họ không hôn nhau nhiều, nhưng anh làm cô suy tư. Sami cảm thấy thông thái hơn khi ở gần anh. Thời gian rảnh của cô luôn dành cho anh. Khi tốt nghiệp, anh chuyển thẳng lên trường luật. Cô hoàn thành chương trình cử nhân một tuần trước khi anh thi đỗ luật sư.

Từ đó cuộc đời của cô đã diễn ra như một bản kê khai lí lịch. Cô thực tập tại Finkel & Schmidt vào năm cuối, và một tháng sau khi tốt nghiệp thì cô được công ty nhận vào làm toàn thời gian. Hè năm đó cô dọn khỏi nhà ông bà ở Woodland Hills và chuyển đến ở tại một căn hộ nhỏ có hai phòng ngủ cùng với một tân binh khác của công ty, một cô gái đến từ Nashville tên là Mary Catherine Clark.

Sami mỉm cười vì cô đã ở gần Phố số Ba.

Mary Catherine có mái tóc đỏ với tâm hồn tự do và lái xe máy đi làm dọc theo đại lộ Ocean, chơi lướt ván buồm ở bãi biển Will Rogers, và luôn mong ngóng buổi lễ nhà thờ vào Chủ nhật. Cô ấy ăn đồ đông lạnh cho bữa tối và thức khuya uống cà phê cho tới quá nửa đêm. Họ không thể khác biệt nhau hơn được nữa, và điều đó làm cho Sami quý cô ấy. Mary Catherine làm cô cười và nhắc nhở cô mỗi ngày về sự thật tuyệt vời nhất:

Bằng cách nào đó cô đã thoát khỏi những năm tháng ở cùng với ông bà.

Không phải là cô không yêu quý họ. Họ có ý tốt, Sami tin là như vậy. Chỉ là cô chưa từng thực sự học cách sống cùng họ. Họ không bận tâm đến việc cô sống cách xa họ. Trong mắt họ, hẹn hò với Arnie Bell là điều tuyệt nhất mà

Sami từng làm. Hiện giờ Arnie đang là luật sư năm thứ ba làm việc tại một công ty có danh tiếng tại đại lộ Santa Monica. Anh sẽ có mức lương sáu con số trong thời gian ngắn. Một ngày nào đó anh sẽ điều hành đất nước, không nghi ngờ gì nữa. Đó là điều bà của Sami nói về anh.

Nhà hàng đã ở ngay trước mặt. Trastevere. Sami có thể nhìn thấy Arnie ngồi tại bàn ăn trong góc ưa thích của họ, có vẻ bồn chồn lo lắng, và đôi chút bức dọc. Arnie tội nghiệp. Anh ghét việc không đúng giờ. Cô khúc khích cười một mình, nghĩ đến điều mà cô bạn cùng phòng đã nói vào đêm hôm trước.

“Arnie cần vài điều bất ngờ để làm hắn kích thích một chút.” Mary Catherine nhe răng ra cười về ý tưởng đó. “Chẳng hạn như thả một con chuột nhắt trong chiếc Acura của hắn. Cậu biết đấy. Xem xem con người hắn như thế nào. Hắn trông quá an toàn với cậu đó.”

Mặc cho sự phản đối của cô bạn, Sami thích Arnie. Anh là người tốt đối với cô. Anh cũng có khát vọng thành công và tâm hồn nhạy cảm như cô. Anh là người chung thủy và đáng tin cậy - không có những chuyến đi bằng xe máy vào cuối tuần, đối với Arnie Bell.

Không có cơn hoảng loạn.

Mà trong một thế giới của sự không chắc chắn thì đó là điều tốt cho Sami. Nhưng đôi khi cô tự hỏi liệu sự an toàn đó đã đủ. Khi còn bé, cô sợ hai thứ: độ cao và sống một mình, xa ông bà. Giờ đây văn phòng của cô nằm trên tầng cao chót vót và căn hộ riêng của cô là hai trong số những thứ mà cô ưa thích nhất.

Mà điều đó đôi khi làm cô tự hỏi mình có bỏ qua điều gì thú vị hơn không. Điều gì đó mà cô vẫn chưa xem xét đến. Như là nhảy dù tự do.

Sami chạy nhanh đến bàn, thở hổn hển. “Arnie, em xin lỗi.” Cô hôn má anh và ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Arnie cao hơn Sami một chút, với mái tóc nâu đang mỏng dần và sẽ sớm không còn nữa. Anh từng là vận động viên điền

kinh ở trường trung học, nhưng thời kỳ phong độ thể thao tốt nhất của anh đã qua rồi.

“Anh đang bắt đầu tự hỏi.” Anh cười, nhưng đôi mắt có chút khinh khỉnh. “Em chưa từng đi muộn.”

“Vụ việc của Atlantis.” Cô nhún nhẹ vai. “Em bị phân tâm. Việc đó tốn nhiều thời gian hơn em tưởng.”

“Được rồi.” Anh trải khăn ăn vào lòng mình và đôi mắt sáng lên. “Anh có tin vui!”

Sami do dự. Ổn rồi. Vậy là họ đã nói xong chuyện về Atlantis. Cô kéo ghế vào và đặt chiếc túi xách sang bên cạnh. “Nói cho em đi.”

“Em sẽ không tin được đâu.” Anh mỉm cười, rõ là đang thỏa mãn với bản thân. “Hôm nay một cộng sự cấp cao nói với anh rằng họ hi vọng anh sẽ tự mình xử lý một vụ việc trong tháng tới.” Anh rướn đôi lông mày về phía cô, chờ đợi cô phản ứng. “Em có tin được không?” Anh vươn người lại gần hơn. “Samantha, chuyện này trọng đại đấy. Thông thường phải mất năm năm làm trợ lý thì các tân luật sư mới được tiếp nhận vụ việc cho riêng mình.” Anh không để cô có cơ hội đáp lại. “Vụ này là một trong những vụ khó nhất của bộ phận chuyên trách về sơ suất y khoa của...”

Sami thôi lắng nghe. Bầu trời xanh qua cửa sổ trước mặt của nhà hàng Trastevere làm cô xao lãng và khiến cô nhớ về mùa hè năm đó. Ngồi xem các trận đấu của Tyler trong năm cuối của anh, nhìn anh ném bóng và tin rằng sẽ không có ai khác phù hợp hơn dành cho cô trong suốt cuộc đời.

“Samantha?” Arnie đổi giọng. “Em có đang nghe anh nói không đấy?”

“Có mà anh. Đương nhiên rồi.” Cô ngồi thẳng lại. “Thế anh đã nói gì?”

“Anh sẽ tiếp nhận một vụ sơ suất y tế lớn vào tháng tới. Anh sẽ tự mình gánh vác vụ đó.” Cô ngả người về phía anh. “Tin đó thật là tuyệt vời. Em rất tự hào về anh, Arnie. Thật đấy.”

“Cảm ơn em.” Trông anh có vẻ bị tổn thương. “Nhưng anh đang nói với em về việc Manny ghen tị. Hắn đã làm việc ở công ty lâu hơn mà vẫn chưa có vụ nào của riêng mình.”

Anh dừng lại, nhìn cô chăm chú. “Em có nghe được tí nào về chuyện đó không thế?”

Sami liếc mắt nhìn xung quanh, tìm một phương án thoát thân. Một nụ cười gượng nhẹ nở trên môi cô. “Đôi khi tất cả hơi lẫn lộn vào nhau như vậy. Mấy thứ về luật ấy.”

Khuôn mặt và đôi vai anh chùng xuống. “Điều đó làm anh bức mình. Anh muốn nói là, hiện chúng mình đang nói chuyện về tương lai của anh đấy.” Anh ngăn mình lại. Lần đầu tiên sau khi cô ngồi xuống, anh nắm tay cô. “Tương lai của chúng ta. Samantha, đây là điều rất quan trọng.”

Cô gật đầu. “Em xin lỗi. Anh nói tiếp đi.”

“Dù sao thì.” Có vẻ Arnie mất nhiều thời gian hơn bình thường để gom những suy nghĩ của mình lại. “Trong bữa trưa Manny đã nói với anh về việc đó và anh đoán là hắn sẽ đến gặp các cộng sự vào sáng mai và...”

Samantha. Cái tên đó làm cô gai người. Từ đầu Arnie đã gọi cô như vậy. Anh nghĩ cách gọi đó nghe thật quan trọng. Thật hàn lâm. Cô được nuôi dạy với cái tên đó. Samantha là cách mà cô đã nghĩ về mình cho đến mùa hè ấy. Chỉ có hai người gọi cô là Sami: Mary Catherine.

Và Tyler Ames.

Ngoài ra cô được gọi là Samantha Dawson. Khi Tyler vẫn còn là một phần của cuộc đời cô thì ông bà cảm thấy khó chịu về việc anh gọi cô là Sami. “Thật là một sự sỉ nhục khi bị gọi bằng thứ gì đó khác với tên của mình,” bà đã nói với cô.

“Sami nghe thật là mát giá. Nhất là khi Samantha là một cái tên đẹp.”

Cô hiểu được ý bà. Trước đây cô thích cái tên Samantha. Nó có tác dụng với các giáo sư và sếp của cô ở Finkel & Schmidt. Có điều gì đó thanh lịch về nó, một cảm giác của sự thành công và chuyên nghiệp. Nhưng nó không hợp với cô bằng Sami.

Và trong khi cô luôn tự giới thiệu mình là Samantha, cá nhân cô nghĩ mình là Sami.

Như cách mà Tyler thấy cô vậy. “Samantha?”

Cô giật mình. “Dạ?”

Arnie có vẻ sốc. “Có chuyện gì xảy ra với em vậy?” Trước khi cô kịp trả lời, Jean, người phục vụ bàn, xuất hiện với nụ cười không bao giờ tắt và giọng tiếng Anh bồi.

“Xin chào! Hôm nay hai người thế nào?” Jean là người hòa giải của họ. Lần nào cũng vậy. Có vẻ anh ấy cảm nhận được có chuyện không hay xảy ra giữa họ. “Tôi sẽ cho hai vị thêm chút thời gian trước khi gọi món? Nhé?”

“Một vài phút thôi, Jean.” Arnie nở một nụ cười nhạt nhẽo. “Làm ơn.” Jean gật đầu rồi lùi ra khỏi chỗ họ và chạy sang bàn bên. Khi anh ấy đi rồi, Arnie có vẻ thất vọng. “Em có thể thử lắng nghe anh nói không? Ý anh là, đầu tiên thì em đến muộn và giờ thì em” - anh quơ tay ra xung quanh - “Anh không biết nữa, không tập trung. Như thế em không quan tâm vậy.”

“Em xin lỗi.” Sami lắc nhanh cái đầu. “Thật đấy.”

“Em biết chuyện này trọng đại thế nào, phải không?” Anh mềm giọng. Anh nắm tay cô lần nữa. “Công ty này rất có vị thế. Trong vài năm tới - nếu anh hứng thú - sẽ có tin đồn về việc anh chạy đua vào chính phủ.” Arnie rướn người lên và hôn nhẹ môi cô. “Dĩ nhiên khi đó chúng ta sẽ làm đám cưới.” Rõ ràng là không có sự nghi ngờ nào trong tâm trí anh. Anh chạm tay vào má cô và mỉm cười. “Anh cần sự ủng hộ của em, Samantha. Toàn bộ.”

“Dĩ nhiên.” Cô áp tay mình lên tay anh. “Chỉ là một ngày làm việc mệt mỏi thôi.” Nụ cười của cô đến một cách dễ dàng, dù cô không cảm nhận nó. “Anh có sự ủng hộ của em. Anh biết điều đó mà.”

Trong phần còn lại của bữa ăn cô lắng nghe hơn, xen những câu đồng ý hoặc khẳng định lúc cần thiết. Cô thấy vui cho Arnie và sự nghiệp, những giấc mơ, và kể cả khát vọng chính trị của anh, nếu đó là điều mà anh muốn. Nhưng dù đã hết sức cố gắng để tập trung, Sami vẫn thấy mình nhìn ra bầu trời xanh và nghĩ về một chàng trai đang nằm quỵ tại một bệnh viện nào đó ở Pensacola, Florida. Chàng trai đã đánh đổi tất cả cho giấc mơ chơi bóng chày.

Kể cả cô.

3

Cheryl Conley sợ hãi bất cứ cuộc gọi nào từ nhà hưu trí Merrill Place, nhưng đặc biệt là trong tối nay.

Cuộc gọi diễn ra ngay sau tám giờ tối, khi bà và chồng đã ngồi trước màn hình ti-vi với các cháu gái để xem Công chúa tóc mây^[13] rất được mong đợi của Disney. Đêm thứ Bảy là lúc mà họ trông các cháu, điều mà họ ngóng chờ cả tuần.

Cheryl nhắc điện thoại ở phòng bên. Mẹ của bà đã ở khu dành cho bệnh nhân Alzheimer của nhà hưu trí suốt năm qua. Gần đây cụ đang suy sụp dần. “A lô?” Bà nín thở.

“Thưa bà Conley, tôi là Harrison Myers từ Merrill Place.

Rất xin lỗi vì đã làm phiền bà.” Ông thở dài. “Mẹ bà không được khỏe. Tôi nghĩ là nên thông báo cho gia đình.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cheryl ngồi xuống chiếc ghế gần nhất và chống khuỷu tay lên đầu gối. Lạy Chúa. Xin đừng là chuyện đó nữa ...

“Tôi thấy bà cụ ở cửa trước và đang cố gắng bỏ trốn. Bà ấy mặc áo ngủ và một cái áo choàng len. Bà ấy còn kéo một cái túi ngủ với hầu hết đồ đạc của mình.” Sự thất vọng văng vẳng trong giọng nói của ông. Harrison làm quản lý ở Merrill Place được mười năm. Gần như là ông sống ở đấy. Nếu ông lo lắng, thì nghĩa là mọi chuyện đã xấu đi.

“Ông thực sự nghĩ là bà cụ định rời đi à?”

“Chắc chắn vậy. Nếu như cửa không khóa, thì bà ấy đã đi được nửa đường đến đại lộ rồi.”

Tim Cheryl nhói đau. Mẹ của bà luôn rất mạnh mẽ, là nhịp sống trong ngôi nhà của họ. Kể cả từ sau khi bố mất hai mươi năm trước, mẹ bà vẫn sắc sảo hơn những phụ nữ bằng nửa tuổi của cụ. Làm sao mà trí óc cụ lại mờ nhạt dần như vậy? “Bà ấy có nói gì không ạ?”

“Hầu hết là tôi không hiểu được. Điều gì đó về việc tìm kiếm Ben.” Ông ngập ngừng. “Dĩ nhiên trước đây bà cụ cũng có nói thế.”

Cheryl nhắm mắt lại. Ben. Anh trai bà. “Ít nhất điều đó có nghĩa.”

“Bà có muốn xuống đây và nói chuyện với bà cụ không?”

Người quản lý ngập ngừng. “Ý tôi là, bà ấy là mẹ bà nhưng tôi hiểu là bà ấy không...”

“Biết tôi?” Mỗi lần Cheryl nghĩ đến sự thực đó, trái tim bà lại vỡ ra một chút. “Không. Bà cụ không biết.” Bà đứng dậy và tiến vài bước. Không dễ dàng gì để nói câu đó hoàn chỉnh. Bà nghĩ về những đứa cháu gái ở phòng bên. “Ông nghĩ điều đó có thể giúp được chăng? Nếu tôi ở đó?”

“Có thể lắm. Dù thế nào thì chúng ta cũng cần phải cùng nhau thỏa thuận về một kế hoạch.” Harrison có vẻ mệt mỏi. “Khi các bệnh nhân đến tình trạng này, chúng tôi phải chuyển họ đi. Bà cụ cần nhận được chăm sóc ở mức độ cao hơn nhiều. Có một cơ sở ở Destin.” Ông ngập ngừng. “Và vâng. Tôi nghĩ nếu bà đến thì có thể giúp được phần nào.”

“Vâng.” Trước đây họ từng bàn về việc đó. Destin cách Pensacola khoảng một giờ lái xe. Quá xa để Cheryl có thể đi thăm suốt cả tuần. Quá xa trong một đêm như thế này. “Tôi sẽ đến đó ngay.”

“Cảm ơn bà.” Lời ông nói kết thúc bằng sự nhẹ nhõm. Cheryl quay lại căn phòng sau nhà nơi hai đứa cháu gái đang nằm ôm người ông của chúng, mỗi

đứa ở một bên. Năm nay một đứa lên bốn và một đứa lên sáu. Mỗi giây phút được ở với chúng là vô giá.

Bà mỉm cười với chúng. “Bà phải ra ngoài một chút. Đi thăm cụ ở dưới phố.” Bà bước đến chỗ kệ sách và lôi quyển truyện Những chú chim Sneetches và những câu chuyện khác của Dr. Seuss từ ngăn giữa. Bà liếc qua Chuck, người bạn đời bốn mươi năm của mình, nói với ông những điều cần biết. Ông sẽ giúp trì hoãn buổi xem phim. “Ông sẽ đọc truyện khi bà đi vắng nhé.” Cheryl xoa mái tóc vàng của chúng. “Bà sẽ về nhanh thôi.”

“Mình cần tôi đi cùng không?” Chuck cầm quyển sách, đôi mắt ấm áp với sự đồng cảm.

“Mình ở đây đi.” Bà cúi người xuống và hôn vào trán ông. “Hãy cầu nguyện.”

Đôi mắt ông không rời khỏi bà. “Luôn luôn.”

Lái xe đến Merrill Place mất chưa đến mười phút vào thời điểm này của ban đêm. Đa số người dân ở Pensacola đang tham dự trận đấu của Blue Wahoos. Đây cũng là nơi mà bà và Chuck sẽ đến nếu không phải trông nom các cháu. Cheryl thấy tim mình nặng trĩu. Bà mẹ tội nghiệp của bà.

Bà hạ cửa kính xuống và để làn gió biển thổi vào cho thư thoáng đầu óc. Đêm nay lạnh hơn so với thời tiết bình thường của tháng Tám, các ngôi sao phía trước lung linh sáng. Thưa cha, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sức khỏe của mẹ con càng ngày càng tệ đi. Con hết cách rồi. Xin hãy giúp chúng con... làm ơn.

Không có câu trả lời, không có cảm giác ngay lập tức về phương hướng hoặc sự giúp đỡ. Cheryl cầu nguyện cho đến khi bà tới nơi và thấy Harrison Myers tại văn phòng. “Tôi đã đến đây nhanh nhất có thể.”

“Bà cụ đang ở trong phòng mình.” Ông cầm một tập hồ sơ trên bàn và đưa cho bà. “Đây thưa bà. Các thông tin về trung tâm ở Destin.” Bóng tối đổ xuống

đôi mắt nâu hiện từ của ông. “Chúng tôi không thể giúp bà cụ lâu hơn nữa. Không thể nếu như không có gì thay đổi.”

Cheryl nhận tập giấy. “Cảm ơn ông.” Bà gật đầu về phía cửa. “Tôi sẽ đi gặp bà cụ.”

Ông Myers khoanh tay trước ngực. “Tôi rất tiếc.”

“Không sao cả.” Họ đều buồn bã và sau đó bà đi từ văn phòng ông xuống hành lang lát gạch trắng để đến phòng của mẹ mình. Phòng 116 ở phía cuối tòa nhà. Cheryl không bao giờ quen được với mùi ở đây. Cái chết lẫn quất trong không khí, theo cách mà nó luôn làm ở những nơi như thế này. Phòng chờ của thiên đường. Một lời nhắc nhở rằng mỗi ngày trôi đi mang họ đến gần thời khắc cuối hơn.

Không một tiếng động, Cheryl mở cửa và bước vào trong. Mẹ bà đang ngồi bên cạnh giường. Cụ vẫn mặc chiếc áo khoác len và trông có vẻ sốt ruột. Các đốt ngón tay của cụ chuyển sang màu trắng do đang nắm chặt cạnh khăn trải giường. Ngay khi thấy Cheryl, mắt cụ bỗng tràn đầy sự sợ hãi. “Cô là ai?”

“Xin chào.” Bà cảm thấy sự bối rối trong nụ cười của mình. Có hôm mọi chuyện còn tồi tệ hơn. Mẹ bà có thể hét toáng lên hoặc có khi còn ném đồ vào bà. Tối nay cụ trông hơi điên loạn. Cheryl tiến thêm vài bước vào phòng. “Con đây. Cheryl.”

“Cái gì cơ?” Mẹ bà khoanh chặt tay trước ngực và nhìn quanh. “Thế Ben đâu?”

“Anh ấy không ở đây.” Đã lâu rồi bà không còn tranh luận, không còn cố gắng chấn chỉnh mẹ của mình về những chi tiết trong cuộc sống. “Anh ấy không thể đến.”

“Tôi đã đi đến nhà nó.” Cụ nhìn ra cửa sổ. “Đây chẳng phải là nhà nó sao?”

“Không ạ.” Cheryl từ từ đi đến gần chiếc ghế bên cạnh giường của mẹ và ngồi xuống. Bà nói bằng giọng ân cần nhất. “Đây là nhà của mẹ.”

“Không!” Khuôn mặt của cụ tỏ vẻ kinh ngạc khi nghe điều đó. “Đây không phải nhà tôi.” Cụ nheo mắt nhìn Cheryl. “Cô là quản gia ư?”

Cheryl hít một hơi chậm rãi. Chúa ơi, hãy giúp đỡ con... Con cần Ngài giúp đỡ. Bà tự trấn an. “Để con kể cho mẹ nghe một câu chuyện nhé?”

Chút lo âu biến tan trên đôi vai căng thẳng của mẹ bà. “Một câu chuyện ư?”

“Vâng, một câu chuyện thú vị của Ben.” Cheryl ngồi dịch về phía thành ghế, nhìn về phía mẹ bà không rời.

“Ben ư?” Bà cụ thư thái hơn một chút. “Cô biết nó?”

“Con biết ạ.”

Mẹ bà gật đầu, đôi mắt nhìn xa xăm. Cụ để chân lên giường và ngồi dịch về phía chồng gối. Có vẻ cụ đang cân nhắc ý đó. “Ừ. Tôi thích điều đấy.” Mái tóc trắng của cụ rối hơn bình thường, điểm thêm cho ánh nhìn hơi điên loạn. Cụ kéo thẳng vải giường lại. “Cô bắt đầu đi.”

“Ben đã chơi bóng chày suốt cuộc đời mình.”

“Gôn thứ nhất.” Mẹ bà nhìn về phía bà với ánh mắt lo âu. “Nó chơi ở vị trí gôn thứ nhất.”

“Vâng, đúng thế. Gôn thứ nhất.” Cheryl dựa lưng vào ghế. “Đó là một trận play-off^[14] và đây là trận đấu lớn nhất mùa giải. Hai cầu thủ đã bị loại, trận đấu đang hòa với mỗi bên ba hiệp.”

Một nụ cười từ từ nở ra trên đôi gò má đã trải qua sương gió của mẹ bà. Cụ dựa người sâu hơn vào chồng gối. “Ngày đẹp nhất trong năm. Một ngày hoàn hảo để có mặt ở sân bóng chày.”

“Người đánh bóng lướt này là một cầu thủ cừ khôi đến từ bãi biển Santa Rosa.”

“Không gì ngoài những cú home run^[15] và những cú triple^[16].”

“Chính xác.” Cheryl nhìn lên khung cửa sổ có rèm che. “Chỉ có điều hôm đó anh ta đánh trúng một cú đập đất về phía người chặn ngắn. Người chặn ngắn đánh rơi quả bóng và lượm lại nó. Anh ta quét bóng vào trong bao tay và quăng về phía Ben ở gôn thứ nhất.”

“Ben chiếm được gôn!” Mẹ bà nhìn chăm chú vào khoảng không trước mặt, theo dõi trận đấu như thể nó đang diễn lại lần nữa vậy.

“Chiếm được ba gôn, Trung học Pensacola sẽ đánh bóng. Hiệp cuối cùng. Nửa sau hiệp thứ bảy.” Cheryl có thể thấy anh trai bà, thấy được sự quyết tâm trên gương mặt. “Ba người đánh bóng đầu đã ghi điểm. Một cú đi bộ về gôn, một cú ném trúng người, và một cú đập bóng đơn. Các gôn đã bị chiếm.”

“Đến lượt Ben.” Cụ nhìn thẳng vào Cheryl. “Nó đánh cú quyết định đấy. Đó là sự thật.” Cụ chớp mắt mấy lần và nhăn mặt, chăm chú nhìn Cheryl. “Tôi xin lỗi. Tôi có biết cô không nhỉ?”

“Con đang kể chuyện về Ben ạ.”

Cái nhìn lơ đãng của cụ kéo dài vài giây trước khi cảm nhận về ánh sáng quay trở lại. Cụ khẽ gật đầu. “Đúng rồi.” Cụ nhìn lại vào trận đấu tưởng tượng trước mắt. “Ben đang cầm gậy.”

“Đúng vậy. Anh ấy đi về phía bực. Cao hơn một mét chín và đôi tay cơ bắp. Người ở phía sân ngoài biết anh ấy.”

“Đúng. Họ biết đấy.” Mẹ bà khúc khích cười. “Họ đều lùi lại. Suýt thì đến tận hàng rào.”

“Vâng, và Ben biết rằng họ không thể làm gì để chặn anh lại. Không phải lần này. Mái tóc của anh buông xuống dưới cái mũ bóng chày một chút. Đôi mắt anh tập trung.”

“Thật là đôi mắt đẹp.” Mẹ bà cười và thoáng chút buồn. “Tôi mong nó có thể đến thăm tôi thường xuyên hơn.”

“Anh ấy sẽ đến. Một ngày nào đó.” Cheryl dừng lại. “Người ném bóng nhìn chằm chằm vào Ben, như thể đã sẵn sàng để chiến thắng vậy. Cầu thủ ném bóng duy nhất từng gây rắc rối cho Ben. Nhưng không phải chiều nay. Ben đánh trúng cú đầu tiên - một cú bóng nhanh - ngay vào giữa gậy.” Bà cười lớn. “Và quả bóng bay đi. Bay đến tận hàng rào khu giữa sân phía xa.”

“Một cú home run!” Mẹ bà giơ hai tay lên và thả rơi chúng xuống giường một cách yếu ớt. “Đội Pensacola Eagles chiến thắng!”

“Vô địch của mùa giải.”

“Đội đã!” Mẹ bà quay người lại, chột giật mình. “Chúng ta phải ăn mừng thôi. Tôi sẽ làm bữa tối.”

Cheryl cảm thấy mệt mỏi. Làm thế nào bà có thể bảo với mẹ mình rằng trận đấu đó đã diễn ra năm mươi năm trước? Bà nắm lấy tay mẹ. “Ben đã ăn tối rồi ạ.”

“Gì cơ?” Cụ giật tay ra khỏi bà và co lại vào người. “Cô là ai? Và tại sao cô không cho Ben tham dự cùng chúng ta?”

“Bà thích câu chuyện không?” Cheryl biết rằng sẽ tốt hơn là gọi bà thay vì mẹ. Bà đã không dùng cách xưng hô đó trong nhiều năm. “Một câu chuyện hay phải không?”

Mẹ bà lại thư thái trở lại, đôi mắt nhìn xa xăm một lần nữa. “Tôi thích nó.” Cụ liếc nhìn Cheryl, tỏ vẻ nghi ngờ. “Cô về nhà được rồi. Quản gia phải về nhà vào cuối ngày.”

“Bà muốn con về nhà ạ?”

“Đúng!” Cụ chỉ ra cửa. “Tôi với cô thế là đủ rồi.”

“Vâng.” Cheryl đứng dậy. “Bây giờ bà đi ngủ đi nhé.”

“Tôi sẽ ngủ.” Cụ luồn tay ra khỏi áo choàng và vút nó xuống sàn nhà, trong khi vẫn nhìn về phía Cheryl. Cụ cúi chân xuống dưới tấm chăn và kéo lên sát cằm. “Hãy nói với Ben là ngày mai tôi sẽ đến đó.”

“Con sẽ bảo.” Cheryl cố gắng giấu nước mắt đang tuôn ra. Bà nắm tay mẹ. “Tạm biệt.”

“Về nhà đi.” Mẹ bà gật đầu, có chút cáu giận. Cụ phẩy tay về phía cửa. “Cô hết giờ làm rồi.”

Cheryl quay lưng và đi về phía cửa. Bà không biết liệu rằng mình có đang thực sự giúp đỡ mẹ không. Nhưng ít nhất bây giờ cụ có vẻ đã sẵn sàng để đi ngủ. Bà ghé qua văn phòng của ông Myers trên đường về. Ông đang sắp xếp hồ sơ trên bàn làm việc. Cheryl nở nụ cười mệt mỏi. “Bà ấy ổn định lại rồi.”

“Cảm ơn bà.” Ông đặt tập hồ sơ xuống rồi đứng lên. “Những buổi đêm là lúc tệ nhất.”

“Vâng.” Bà lúi lũi di động ra khỏi túi xách và giơ lên. “Hãy gọi tôi nếu có chuyện gì xảy ra.”

“Tôi sẽ gọi.” Trông Harrison Myers có vẻ thực sự lo lắng. “Bà hãy liên lạc với trung tâm ở Destin. Làm ơn. Bà cụ sẽ được an toàn hơn.”

Cheryl nắm chặt chiếc túi xách hơn. “Tôi sẽ nghĩ về việc đó.”

“Không sớm thì muộn.” Ông rướn đôi lông mày. “Vì lợi ích của bà cụ.”

Bà bất chợt nghĩ về những lời ông nói khi lái xe về nhà và khi cùng Chuck và các cháu gái xem Công chúa tóc mây. Mẹ bà sẽ khiến cho việc chuyển đi trở nên khó khăn. Cụ đã tám mươi tám tuổi. Chuyển đi lúc này có thể hủy hoại cụ.

“Bà thích xem Công chúa tóc mây chứ, bà ơi?” Cháu gái lớn nhìn bà, đôi mắt ngây thơ sáng long lanh.

“Có chứ.” Bà choàng tay qua vai đứa bé. “Bà thích một câu chuyện hay.”

Một lần nữa bà và chồng thoáng nhìn nhau. Họ chưa nói về chuyện đó, nhưng ông biết là bà đã kể cho mẹ nghe những câu chuyện. Đó là cách duy nhất Cheryl biết để trấn an cụ trong những đêm như vậy. Hai lần trong tuần này và hai lần tuần trước bà đã đi xuống đó, kể câu chuyện tương tự về Ben, và về nhà với cõi lòng tan nát.

Cần phải thay đổi thôi.

Khi các cháu gái đã rời đi trong tối đó, Chuck kéo bà vào lòng. “Anh xin lỗi.”

“Thật là khó khăn. Mẹ không biết em là ai.” Những giọt nước mắt rơi xuống. “Họ muốn chúng ta suy nghĩ về việc chuyển cụ đi.”

Chuck biết rõ rằng không nên tranh luận về việc đó. Dù thế nào cũng không phải bây giờ. Mẹ của Cheryl không thể ở Merrill Place lâu hơn được nữa. Ông đợi một lúc và làm điều duy nhất mình có thể. Điều duy nhất một trong hai người họ có thể làm.

Một cách lặng yên, tự tin, ông cầu xin một phép màu. Rằng bằng cách nào đó, trước khi Chúa đón bà cụ về với ngôi nhà của Ngài, Virginia Hutcheson đáng kính sẽ tìm thấy sự bình an.

4

Cơn đau lan từ bên vai anh lên cổ và đi xuống lồng ngực. Cơn đau tệ nhất mà Tyler từng biết. Mặc dù vậy, anh sắp được ra viện - y tá đã nói như thế. Nhưng rồi sau đó? Anh sẽ phải đi đâu để tìm sự giúp đỡ? Anh không thể nhấc nổi cánh tay mình lên, không thể cử động các ngón tay mà không gây ra những cơn đau như thiêu đốt.

Nếu anh là một người cầu nguyện, thì đây có thể là thời điểm tốt nhất. Nhưng lời cầu nguyện thuộc về cuộc đời khác. Nếu Chúa thực sự để tâm đến Tyler Ames, Ngài chưa biểu lộ điều đó nhiều.

Tyler nhắm mắt lại. Thuốc giảm đau có tác dụng. Nhưng anh không ngủ được trong mấy ngày qua. Đội của anh đã chi trả để anh có thể ở qua buổi chiều. Bốn mươi tám tiếng. Đủ dài cho một cuộc kiểm tra toàn diện. Cho tới giờ chưa có ai nói gì với anh ngoài việc anh sẽ được về nhà.

“Anh Ames?” Một người đàn ông bước vào phòng. Tyler chớp mắt và cố gắng tập trung. Đó là bác sĩ. Ông ấy đi đến giường. “Tôi là bác sĩ Bancroft. Cơn đau của anh thế nào?” Ông ấy bấm một vài nút và nâng tấm lưng giường của Tyler.

Tư thế ngồi giúp anh tỉnh lại. “Không tốt lắm.” Anh nheo mắt nhìn bác sĩ. “Kết luận như thế nào?”

“Tôi sợ rằng đó là tin xấu.” Bác sĩ dựa lưng vào bệ cửa sổ và đan chéo tay. “Dải sụn ổ khớp vai anh bị vỡ. Nhóm cơ quanh bả vai cũng bị chấn thương. Chỉ xem trên MRI thì không thấy rõ được nó tệ đến cỡ nào.” Ông ấy suy nghĩ về điều đó một lúc. “Anh cần phẫu thuật.”

Mỗi câu nói như chiếc xe chở xi măng tông vào Tyler, đè nghiêng anh, để anh bẹp dí và không thở được. Anh giơ tay trái bóp sống mũi, hít một hơi, rồi nhịn thở. Giá như anh có thể tua lại thời gian về phần đầu hiệp đấu. Chỉ còn chín cú out^[17], đám đông đang hò reo tên anh. Những tuyển trạch viên chuyên nghiệp ghi hình từng cú ném cho các lãnh đạo cấp cao của họ ở Cincinnati. Chín cú out tệ hại.

Anh hạ tay xuống. “Tôi đã ném bóng trong một trận đấu hoàn hảo.”

“Tôi biết.” Bác sĩ cau mặt. “Câu chuyện được đăng ở trang nhất trên báo số Chủ nhật.” Ông ấy lấy ra một bảng biểu đồ ở cuối giường của Tyler. “Chúng tôi giữ anh lại đây vì tim của anh đang có vấn đề. Lỡ nhịp và đang rơi vào tình trạng rung tâm nhĩ. Giờ thì ổn định rồi. Các bài kiểm tra tim cho thấy âm tính.”

Tyler thở ra. Mỗi nhịp tim lại đẩy cơn đau xuống lồng ngực. “Điều đó nghĩa là gì?”

“Nghĩa là tim của anh ổn. Đôi khi cơn đau có thể khiến điều đó xảy ra - nếu nó đủ mạnh.”

Anh nhăn mặt. “Có thể có khả năng đó.”

Bác sĩ Bancroft lắc đầu, theo cách mà người ta thường làm khi hi vọng mong manh. “Tôi rất tiếc.”

Tyler có hàng trăm câu hỏi. Đội Blue Wahoos đã nghĩ gì và những nhà chiêu mộ của đội Reds thì sao, và nếu anh được phẫu thuật thì quá trình phục hồi sẽ như thế nào? Nhưng chỉ có một câu hỏi là quan trọng. Anh cứng rắn. “Tôi còn có thể chơi lại được, phải không? Mùa giải sau?”

Bác sĩ gật đầu, hơi quá nhanh. “Vâng. Tôi nghĩ vậy. Anh cần phẫu thuật, nhưng các vận động viên thường quay lại thi đấu sau kiểu chấn thương này. Chắc chắn.”

“Vậy khi nào? Khi nào thì phẫu thuật?” Tyler nhìn lại về phía cửa phòng mình. “Chúng ta có thể thực hiện ngay bây giờ được không? Khi tôi vẫn đang ở đây?”

“Thực ra thì... anh phải xếp lịch làm điều đó với một bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình.”

Tyler nhớ lại một trong các đồng đội của mình phải phẫu thuật đầu gối vào mùa giải trước. “Tôi nghĩ mình có thể xin được tên của một bác sĩ tốt. Người có thể giúp tôi quay trở lại nhanh chóng.” Tay trái anh ôm khuỷu tay phải vào người. “Càng sớm càng tốt, phải không?”

“Đúng. Đúng, chắc chắn.” Người đàn ông trông có vẻ lo lắng, như thể ông ấy còn nhiều tin xấu. “Có điều này. Tôi không chắc là bảo hiểm của đội bóng chi trả cho phẫu thuật dạng này. Anh có chính sách nào khác không? Cái gì đó... của cá nhân anh?”

Tim của Tyler nhảy rộn ràng trong lồng ngực. “Đội bóng sẽ chi trả.” Anh nở một nụ cười có vẻ giống oán giận hơn là hóm hỉnh. “Tôi đang ở vị trí ném bóng khi chuyện này xảy ra.”

“Đúng. Rất đúng.” Ông bác sĩ mím môi và tập trung vào biểu đồ. “Có thể anh sẽ muốn nói chuyện với quản lý.” Ông ấy gật đầu, rõ ràng là hơi lo lắng. “Chỉ để đề phòng.” Ông ấy ghi nhanh điều gì đó vào biểu đồ. “Xe của anh vẫn ở sân vận động, đúng không?”

“Xe của tôi ư?” Cơn mơ màng do thuốc giảm đau làm anh suy nghĩ hơi khó khăn. Cảm giác như đêm thứ Bảy đã trôi qua lâu rồi. “Tôi nghĩ vậy. Vâng.”

“Chúng tôi có xe cứu thương. Ai đó có thể cho anh đi nhờ.” Bác sĩ Bancroft đặt biểu đồ xuống, lấy một tập giấy trong túi và viết vài dòng. Sau đó ông ấy

xé tờ trên cùng rồi đưa nó cho Tyler. “Đây là kê toa cho thuốc giảm đau. Anh sẽ cần chúng trong vài tuần đầu.”

“Cảm ơn ông.” Không có gì nhiều để nói.

“Gia đình tôi đã theo dõi trận đấu của anh mùa thu này. Anh đã ở ngay đó.” Bác sĩ tặc lưỡi. “Anh sẽ quay lại. Anh quá tuyệt để từ bỏ bây giờ.”

“Cảm ơn ông vì điều đó.” Chỉ nói chuyện bình thường thôi cũng làm cơn đau tăng lên.

“Y tá sẽ sớm vào đây với các hướng dẫn xuất viện. Tôi muốn anh chườm đá mỗi lần hai mươi phút, và uống thuốc giảm đau. Điều cần làm với các cơn đau là, đừng để chúng chiến thắng anh.”

“Vâng, thưa ông.” Anh vẫn còn mấy câu muốn hỏi, nhưng không tài nào nhớ nổi.

“Y tá sẽ mang đến một bao treo tay. Tôi khuyên anh không nên cử động cánh tay cho đến khi gặp được bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình.” Bác sĩ đứng lên chuẩn bị rời đi. “Xin thứ lỗi lần nữa.” Ông ấy dừng lại. “Anh có câu hỏi gì không?”

Tyler chớp mắt. Tâm trí của anh đang cố gắng chạy đua nhưng không đánh bại được cơn đau thiêu đốt. “Không. Không, các câu hỏi.” Anh thả lỏng các cơ vai phải. Làm mọi thứ để tìm lấy một điểm tựa. “À, có thể có một.”

Bác sĩ Bancroft chờ đợi.

“Khi nào tôi phải uống thuốc giảm đau tiếp?”

Ông ấy nhìn vào biểu đồ của Tyler một lần nữa. “Có vẻ là trong mười phút nữa.” Ông ấy đặt biểu đồ xuống giá đỡ ở cuối giường bệnh. “Tôi sẽ cho y tá mang tới.”

Và với câu nói đó thì bác sĩ ra khỏi phòng. Tyler cố gắng hít một hơi sâu, nhưng cơn đau quá mạnh. Anh hạ lưng giường xuống một chút và thở ra. Không có tư thế nào dễ chịu cả. Không phải với cái vai đang đau rát. Mỗi lần

nhìn cánh tay phải của mình, anh ngỡ ngợ là sẽ thấy nó như chỉ treo hờ vào người.

Những lời của bác sĩ quay vòng vòng trong đầu anh. Anh đã làm hỏng gờ ổ khớp và chấn thương các cơ xoay cánh tay - tệ đến nỗi anh không thể cử động cánh tay mà không phải đi gặp bác sĩ phẫu thuật. Và anh đã gây ra chuyện đó chỉ với một cú ném bóng. Anh có thể thấy chính mình, nâng người lên, chuẩn bị ném bóng, và...

“Tyler.” Lần này là một giọng nói quen thuộc.

Anh mở mắt và nhìn qua cơn đau. “Huấn luyện viên.” Theo như anh có thể nhớ thì đây là lần đầu tiên ai đó từ câu lạc bộ ghé qua. Nhưng anh không chắc lắm. Anh đã được tiêm morphin cho đến sáng nay.

Jep Black bỏ chiếc mũ bóng chày của Blue Wahoos xuống khi đi vào phòng. “Trông cậu không được khỏe lắm.”

“Không sao, tôi ổn.” Tyler thở ra theo nhịp ngấn. Cơn đau dữ dội chỉ cho phép như vậy. “Ông xếp tôi vào danh sách thi đấu tối nay à, hay chuyện có gì thế?”

Miệng Jep nhếch lên nụ cười khế. Nhưng nó không làm nhẹ đi sự lo lắng trên khuôn mặt ông. Ông đi đến bên giường. “Tôi đã nói chuyện với bác sĩ của cậu.”

“Tôi cần được mổ xẻ một chút.” Jep lắc đầu. “Tyler... tôi rất tiếc.”

Y tá của anh bước vào phòng, cầm theo một cái khay với một cốc nhỏ. Máy viên thuốc giảm đau. “Cô đến muộn.” Anh cố gắng cười, nhưng cơ thể không tuân theo.

“Thực ra...” Cô y tá kiểm tra đồng hồ trên tường. “Đúng giờ đấy chứ.”

Tyler không nói gì. Anh uống thuốc giảm đau với bàn tay run rẩy và nuốt nó với ngụm nước từ trên bàn bên cạnh. “Cảm ơn cô.”

Khi cô y tá đi khỏi, Jep lại đến gần giường bệnh. “Không thể tin nổi. Tôi muốn nói là... cậu đã ném bóng một cách hoàn hảo.”

Với cánh tay trái, Tyler quệt nước trên miệng. “Một quả núi nữa.” Anh lại nâng giường lên. Bất kể cơn đau khủng khiếp thế nào, anh cũng không thể để Jep biết. Anh là cầu thủ ném bóng, chứ không phải một hàng hóa bị hỏng. “Tôi sẽ quay lại vào mùa tới. Tốt hơn bao giờ hết.”

Jep nhìn vai của anh rồi nhìn vào mắt anh. “Tin tức... nó không được tốt lắm.”

“Tôi biết.” Anh ép mấy viên thuốc giảm đau làm việc. “Vỡ dải sụn ổ khớp.”

“À, điều đó. Đúng vậy.” Ông ngập ngừng. “Tyler, thật không dễ để nói điều này. Cậu bị loại khỏi đội Wahoos.”

Cơn đau gào thét trong cơ thể và tâm hồn anh. Jep vừa nói gì? Tyler nheo mắt. “Họ loại tôi?”

“Ừ.” Jep lầm bầm điều gì đó mà anh không thể nghe được. “Tôi ghét phần này của môn thể thao.” Ông lôi ra một phong bì từ túi quần bò và đặt lên bàn bên cạnh Tyler. “Đây là chi phiếu cuối cùng của cậu.” Ông nắm lấy tay vịn thành giường và gục đầu xuống một lúc. Khi ông nhìn lên, cơn đau thực sự đã tràn ngập đôi mắt anh. “Thật không phải chút nào. Cậu là một cầu thủ ném bóng tuyệt vời đến khó tin, Tyler. Một trong những người giỏi nhất. Cậu hãy phấn đấu để quay trở lại cái bục đó. Chứng minh rằng bọn họ đã sai.”

Căn phòng như chao đảo. Tyler nắm lấy tay người quản lý và thành giường cùng lúc, tự giữ vững mình để không ngã xỉu. “Không có gì phải chứng minh.” Anh nói dứt quãng, cố gắng nhất mà anh có thể. “Họ... sẽ không loại tôi... Tôi là Tyler Ames... Tôi là át chủ bài của họ... Không ai có thể sánh kịp tôi, huấn luyện viên à... Họ... điên rồi hay sao mà...”

“Tyler.” Jep gỡ tay ra và lùi lại một bước. “Quyết định đến từ bên trên.” Ông lắc đầu. “Tôi không thể làm gì được.”

Lời ông nói chẳng có nghĩa gì cả. Tyler là một cầu thủ của Blue Wahoos. Anh đã là tay ném giỏi nhất năm nay và giờ các đội bóng nhà nghề đều muốn có anh. Đó là cuộc sống của anh chỉ mới vài ngày trước. Làm thế nào mà chuyện này có thể xảy ra được? Anh cố gắng hít thở nhưng lá phổi không làm việc như mong muốn. Như thể anh đang ở dưới nước với một chiếc xe tải hai tấn đè lên lưng. “Thế còn... ca phẫu thuật của tôi?”

Jep đút tay vào túi và thở dài. “Cậu đã ký một điều khoản không chấn thương hai năm trước ở Dayton. Sau lần bắt giữ thứ ba, Tyler. Cậu nhớ chứ? Sau khi cậu làm mình chấn thương lưng trong một vụ tai nạn xe máy.” Ông hất cằm về phía chiếc phong bì trên bàn. “Một bản sao của điều khoản nằm trong đó cùng với tờ chi phiếu. Ban quản lý muốn cậu xem nó. Phòng trưởng hợp cậu quên.”

Sự bối rối xen vào như một kẻ phá đám trong cuộc nói chuyện. Tyler nắm chặt khuỷu tay. Tại sao thuốc giảm đau không có tác dụng? Anh nghiêng răng. “Tôi ký... cái gì cơ?”

Một giọt mồ hôi rơi từ trán Jep xuống nền phòng bệnh viện. “Trong đó cả đấy.” Ông chỉ về chiếc phong bì. “Chấn thương không được chi trả.” Ông nhìn Tyler một lúc. “Chúng tôi có các tân binh đến suốt. Cậu biết mà.” Jep trông bất lực. “Đó là kinh doanh. Đôi khi sự may mắn của một cầu thủ kết thúc.” Ông đi ra cửa và dừng lại. “Hãy chứng minh họ sai, Ames. Không ai tin tưởng ở cậu hơn tôi.” Nói xong ông đội mũ lại và ra đi.

Nếu nhịp tim của Tyler đã thất thường vào thứ Bảy ngay sau chấn thương thì bây giờ anh mới tưởng tượng được nó như thế nào. Anh ôm chặt khuỷu tay phải vào cơ thể và quay sang chiếc bàn bên cạnh. Phong bì đang ở đây. Jep đã nói gì? Điều gì đó về tờ chi phiếu cuối cùng? Anh chớp mắt nhanh, cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo dù chỉ là trong vài phút.

Anh giờ tay trái cầm phong bì và luồn hai ngón tay xuống dưới nắp. Tim anh đập mạnh và cứ mỗi nhịp thì cơn đau lại lan lên cổ và xuống lồng ngực.

Cuối cùng thì anh cũng mở được phong bì và kéo giấy tờ bên trong ra. Đầu tiên là một tờ giấy in chữ nhỏ. Jep đã cố gắng giải thích nó. Cái gì đó về hợp đồng của anh.

Với một cú vẩy tay tờ giấy được mở ra và anh đưa nó lên sát mặt. Cú vẩy tay làm anh suýt khóc, nhưng anh ngăn mình lại được trước khi có thể đánh động y tá. Tyler cố gắng nhận mặt chữ, nhưng phải mất một lúc. Thị giác của anh làm các đường nét nhòe đi.

Dần dần các đoạn văn hiện rõ lên. Anh đọc lướt nhanh qua các từ cho đến khi thấy chỗ này:

Điều khoản IV - Không chấn thương: Bởi các chấn thương ngoài sân cỏ trước đó và việc bị bắt giữ trong quá khứ của cầu thủ, từ lúc này cầu thủ sẽ chơi mà không có bảo hiểm chi trả trong trường hợp chấn thương. Cầu thủ sẽ chịu mọi trách nhiệm về chi phí y tế, bất kể là ốm đau hay chấn thương xảy ra trong các trận đấu trong tương lai. Điều khoản này có thể tái thương lượng trong tương lai.

Tyler cảm thấy mặt đất dưới chân như đang tan ra. Như thể không có thứ gì khác ngoài khung giường đang chống đỡ cho anh, mà nó cũng đang tan dần. Một điều khoản không chấn thương? Sao anh lại ký nó? Tại sao người đại diện của anh không can thiệp? Anh thả tờ giấy xuống bàn và nhắm nghiền mắt lại. Đầu đó trong ký ức xa xôi của anh một khoảnh khắc chợt lóe lên.

Tờ hợp đồng đang nằm trên chiếc bàn gỗ dài. Nó và một sự lựa chọn: ký vào đó hoặc rời đi. Chấp nhận lời đề nghị hoặc quay về nhà ở California với chiếc mũ trên tay. Cơ hội của anh ra đi vĩnh viễn.

Tyler đã ký nó. Đại diện của anh chưa từng nói điều gì về nó.

Nhưng đến bây giờ anh không nhớ được gì cả. Hai năm trước? Kể từ đó anh không làm gì khác ngoài việc cải thiện bản thân. Mỗi tuần, mỗi hiệp, mỗi cú ném. Không còn những sự điên rồ ngoài sân cỏ, không đua xe máy hay các

cô gái hay uống rượu. Đại diện của anh hẳn phải đàm phán lại hợp đồng từ một năm trước rồi.

Thực tế tình trạng của mình bắt đầu làm anh run rẩy.

Trông anh cứ như vừa bị vút vào một tú đông dưới không độ. Và với mỗi lần run rẩy đau đớn, cái vai hồng của anh như bắn một mũi tên vào cơ thể. Điều đó thực sự đang xảy ra ư? Anh không có bảo hiểm? Làm sao mà anh chi trả tiền phẫu thuật? Cơ thể anh run mạnh hơn, cơn đau càng tồi tệ hơn. Tại sao thuốc giảm đau không có tác dụng?

Tyler siết nắm tay trái và cố gắng tìm một lối thoát. Anh sẽ được ra viện, rồi sau đó thì sao? Anh sẽ đi đâu? Làm thế nào để anh tìm thấy sự khuây khỏa? Anh mím môi và thở ra. Lặp đi lặp lại. Có khi nếu anh đẩy hết mọi thứ trong phổi ra thì sẽ có chỗ để chứa không khí. Sau vài nhịp thở khó nhọc, anh ngã người xuống gối.

Anh có bao nhiêu tiền? Anh ép mình tập trung. Điện thoại của anh sẽ có câu trả lời. Anh liếc sang bàn bên cạnh. Điện thoại đâu rồi? Anh chưa nghĩ đến nó cho đến bây giờ. Anh định mở ngăn tủ duy nhất của chiếc bàn thì đúng lúc cô y tá vào phòng.

“Tôi mang cho anh cái bao treo tay.” Cô ấy kéo ra thứ gì đó từ vỏ bọc nhựa và cau mày nhìn anh. “Trông anh không được khỏe.”

“Điện thoại... của tôi đâu?”

“Trong này.” Cô ấy vẫn nhìn anh trong khi mở chiếc tủ con nằm ở góc phòng. Điện thoại nằm trong một cái kệ. “Tôi không chắc là nó đã được sạc. Chúng tôi thường tắt nó đi khi bệnh nhân nhập viện.”

Mọi thứ có cảm giác siêu thực. Điều này không thể xảy ra được. Đây là một giấc mơ. Hẳn phải là như vậy. Có thể nếu anh chớp mắt một vài lần thì anh sẽ quay lại thời điểm đứng trên bục ném bóng lần nữa, sẵn sàng ném cho trận tiếp theo. Không có gì ngoài sự hoàn hảo ở sau lưng anh và tờ hợp đồng với

đội Reds ở phía trước. Cơn đau truyền khắp cơ thể. Một cơn đau khôn khổ. Đây không phải giấc mơ. Cơn đau quá kinh khủng.

Cô y tá đưa anh chiếc điện thoại rồi lùi lại. Tyler bật nó lên bằng tay trái. Anh có thể ngắt đi bất cứ lúc nào. Anh cảm nhận được điều đó. Mắt nhắm lại và anh nhìn vào màn hình điện thoại. Anh đang làm gì đây? Sao anh lại cần điện thoại?

“Bác sĩ bảo anh sẽ cần phẫu thuật.” Cô ấy hạ thanh chắn giường xuống. “Đây. Xoay chân anh về bên này. Anh được ra viện.”

Phẫu thuật. Đúng rồi, chính là nó. Anh đang cố tìm cách diễn đạt khác cho cơn đau này. Anh phải trả tiền phẫu thuật. Không bảo hiểm nghĩa là không có sự giúp đỡ từ đội bóng của mình. Đội bóng cũ. Anh nghiêng răng nói. “Tôi phải... đi chậm lại.”

“Liều giảm đau cuối sẽ có tác dụng sớm thôi.” Cô ấy mở bao treo tay và đi sang bên phải anh. “Quay người anh về phía tôi. Với cái này anh sẽ cảm thấy khá hơn.”

Những chấm đen lập lòe trước mắt anh. Anh nắm bên tay còn khỏe vào cạnh giường để khỏi bị ngã. Bằng cách nào đó cô ấy giúp anh mặc đồ và quàng tay qua cổ và quanh eo.

Trong đó có một miếng đệm nên cẳng tay của anh có thể đặt nghỉ trên đó thay vì bị ép vào lồng ngực. Một lần nữa anh buộc mình phải thư giãn. Có thể cô ấy đúng. Có thể giờ cơn đau sẽ dịu đi vì anh có bao treo tay.

“Nào giờ chúng ta sẽ giúp anh đứng lên.” Cô ấy lùi lại một bước.

Cơn buồn nôn bủa vây lấy anh từ mọi hướng. Tyler nắm chặt tay trái. “Từ từ đã. Làm ơn.”

Cô ấy bối rối, nhìn anh. “Hay là đến chỗ chiếc ghế nhé? Chúng ta có thể cố đến chùng đó chứ?”

Anh không còn sức để nói. Thị giác của anh không làm việc và trí óc cũng thế. Di chuyển giống như là bị thôi miên, anh để cô y tá giúp ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường.

“Nghe này. Tôi sẽ kiếm cho anh món gì đó để ăn. Sẽ có ích đó.”

Tyler ngả đầu tựa vào ghế. Anh cần một cánh tay mới, chứ không phải đồ ăn. Giờ anh lại ở một mình và có thứ gì đó trong tay. Anh nhìn xuống. Chiếc điện thoại. Anh cố thử bật nó lên lần nữa nhưng một cơn chóng mặt lại đổ xuống. Cơn đau chỉ đôi chút dễ chịu hơn. Nhưng một cảm giác say sưa bắt đầu thể chỗ nó trong anh. Cảm giác phấn chấn thật tuyệt - một thứ mà anh đã mấy năm rồi không cảm nhận. Một sự giải phóng ngọt ngào và say sưa. Anh tận hưởng cảm giác đó trong vài giây.

Thuốc đang có tác dụng.

Màn hình điện thoại của Tyler bật sáng và anh nhìn vào các biểu tượng. Anh đang làm gì đây? Chớp mắt vài cái rồi anh nhớ ra. Tài khoản ngân hàng của anh. Anh cần chi trả cho phẫu thuật nên phải kiểm tra số dư tài khoản. Bước đăng nhập gần như là quá sức, nhưng cuối cùng những con số như hét vào mặt anh: 187,32 đô la.

Tyler không có đến hai trăm đô la. Anh gục xuống chiếc ghế và nhắm mắt lại. Rồi anh nhớ tới tờ chi phiếu. Anh choàng mở mắt và chậm rãi, cẩn thận đi đến và với lấy tờ chi phiếu trên bàn cạnh giường. Tờ chi phiếu mà Jep Black mang đến. Tờ chi phiếu cuối cùng. Anh mở nó như lúc mở bản sao trang hợp đồng của mình, với một cú vẩy cổ tay. Anh hít nhanh một hơi qua hàm răng nghiến chặt của mình.

Chắc con số này sai rồi. Anh nheo mắt nhìn qua làn sương mờ hồ do tác dụng của thuốc nhưng số tiền không đổi. Một tuần thi đấu cho Blue Wahoos: 500 đô la.

Tổng cộng anh có chưa đầy năm trăm đô la.

Cô y tá quay lại với một khay đồ ăn. “Chúng tôi sẽ đưa anh về nhà, anh Ames.” Cô ấy giải thích lần nữa về cách chườm đá và thuốc uống. “Ăn trước đi. Uống thuốc giảm đau không sẽ làm anh ốm đấy. Giờ nghe này. Không được lái xe khi uống thuốc này. Hãy nhờ ai đó đưa anh đến cuộc gặp với bác sĩ chỉnh hình. Càng sớm càng tốt.” Cô ấy ngưng lại một chút. “Tôi hiểu là xe của anh đang ở sân vận động.”

Tyler ngược nhìn cô y tá. Những lời cô ấy nói phải đi ra từ ít nhất là ba cái miệng. “Vâng, thưa cô.”

“Được rồi, lái xe của chúng tôi sẽ đưa anh về. Anh có thể lấy xe của mình sau. Nhờ đồng đội mang đến nhà.”

Đồng đội của anh. Giờ chắc họ đang luyện tập. Thực tế đang quảng anh đi khắp nơi như một gã đấu sĩ hết thời đang lâm vào bước đường cùng. Anh không còn đồng đội. Đội Reds bỏ anh mà không nói một lời. Anh nghĩ về công việc bán thời gian của mình - huấn luyện các tay ném trẻ trong ngày nghỉ. Mà giờ anh cũng không thể làm được điều đó. Hơn nữa, đó là một công việc do Blue Wahoos sắp xếp cho anh. Đội bóng mà anh không còn chơi cho họ nữa. Anh nhắm mắt lại. Tiền phòng của anh là ba trăm một tháng. Bảo hiểm xe, một trăm nữa. Điện thoại tốn tầm năm mươi mấy. Tiền khí đốt, thực phẩm và giờ thì ca phẫu thuật của anh...

“Tôi... ốm mất.” Anh với tay lấy một cái bát ngay khi cô y tá vừa đưa ra. Anh không có gì trong bụng, nhưng những cơn buồn nôn khan vẫn tiếp tục cho đến khi các đợt co thắt dịu xuống. Anh đưa lại cái bát cho cô y tá và sụp xuống. Thật là điên rồ. Anh không thể ra khỏi đây như thế này được.

“Cơn buồn nôn là bình thường. Hãy hít thở sâu vào.” Cô ấy bối rối nhìn anh. “Tôi sẽ đi lấy xe lăn.” Cô ấy đi một lúc rồi quay lại. “Nào. Ngồi lên đi.”

Tyler đứng dậy và xoay người lại, rồi từ từ hạ mình xuống xe lăn. Cái vai đang giết anh và cái dạ dày đang siết lại. “Tôi lại... cần cái bát.” Anh nhắm mắt lại và gục đầu sang bên còn lạnh lặn.

“Anh không bị ốm đâu. Cố lên nào. Anh sẽ thấy dễ chịu hơn khi nằm trên giường của mình.”

Không thể nói thành tiếng, nên với chút sức tàn còn lại, Tyler lắc đầu. Anh không thể làm gì với sự trở trêu trong câu nói của cô ấy. Giường của mình ư? Anh có thuê một căn phòng, nhưng anh không sở hữu cái giường. Anh không sở hữu gì nhiều cả. Vài bộ quần áo, vài cái hộp đựng cốc và ảnh của đội bóng. Anh đã nghĩ đến việc tìm một chỗ ở khác cho riêng mình sau mùa giải. Qua đến tháng sau, anh đã tự nhủ như vậy, và anh có thể thuê được một căn hộ. Đi chọn vài đồ nội thất đã qua sử dụng và bắt đầu tìm cách leo lên lại vị trí cao nhất. Nếu đội Reds tuyển anh, họ sẽ đưa anh một bản hợp đồng mới. Tiền chăm sóc y tế của anh sẽ được chi trả và anh có thể kiếm được khoản lương ít nhất là sáu chữ số. Kể cả nếu chỉ là một hợp đồng sau mùa giải.

Nhưng bây giờ? Anh không biết là mình sẽ làm gì.

“Anh Ames?” Giọng cô y tá vẫn hiền dịu. Nhưng rõ ràng là cô ấy đang chờ đợi. “Tài xế đã sẵn sàng.”

“Tôi không... tôi không thể...” Tyler không gắng nói nữa. Sau một thoáng buồn nôn và chóng mặt, cơn đau giằng xé và tuyệt vọng, anh được cài dây an toàn vào ghế sau một chiếc xe tải chở khách. Trên đùi anh có một túi đựng áo khoác của cầu thủ ném bóng, kết quả chụp X-quang và giấy tờ xuất viện. Khi họ về đến nhà anh, người lái xe giúp anh vào cửa trước và người chồng bà chủ nhà trợ giúp anh về phòng. Tyler nằm trên chiếc giường cho thuê một cách cẩn trọng. Ngày mai anh sẽ thông báo. Anh không thể ở qua cuối tuần được. Tiền trọ phải trả trong ngày 15 mà anh đã gần cháy túi. Làm thế nào anh có thể kiếm được việc làm? Anh kiếm đâu ra chi phí để phẫu thuật? Anh sẽ ở đâu?

Và làm thế nào mà chàng trai vàng của giải Little League World Series lại lâm vào bước đường này?

5

Liều thuốc giảm đau thứ ba hết tác dụng vào khoảng một giờ sáng. Hẳn là vậy, vì đó là lúc Tyler ngồi thẳng dậy và đưa tay bịt miệng để không phải gào thét. CƠN đau chạy từ vai anh xuyên thẳng qua phần dưới cổ, dọc theo xương quai xanh và qua chỗ thắt lưng.

Tyler hỗn hển thở hơi tiếp theo. Mình không chịu được nữa... nó phải dừng lại, anh tự nhủ. Thử giãn nào... hãy nghĩ đến điều gì đó khác.

Anh không đáng bị như thế này. Đáng ra anh vẫn phải ở bệnh viện, có người chăm sóc và cho uống thuốc và lập kế hoạch hành động tức thời để chữa trị. Tyler bò trên hai chân và lục lọi ngăn kéo trên cùng của tủ đồ. Thuốc Advil^[18]. Anh cần nó, ít nhất là thế. Tay anh run run khi mở nắp lọ. Bốn viên. Anh lấy chai nước từ chiếc hộp trên sàn.

Mấy viên thuốc trôi nhanh xuống họng, nhưng anh biết chúng không giúp được mình. Anh cảm giác cánh tay mình đang buông lỏng thòng xuống đầu gối, như thể khớp vai bị một quả lựu đạn nổ trúng. Tất cả chỉ bởi một cú ném. Nó đã xảy ra, tất nhiên là vậy. Thỉnh thoảng anh có nghe về chuyện một gã đã đánh mất sự nghiệp ném bóng của mình chỉ bởi một cú ném. Nhưng anh không nghĩ là chuyện đó có thể xảy ra với bản thân.

Tyler ngồi gục xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng. Nằm xuống còn đau hơn. Ít nhất khi ngồi lên, trọng lực giữ cho cánh tay anh song song với phần vai.

Bằng cách nào đó buổi sáng kéo đến. Tyler chớp mắt và cố gắng xem xét liệu cơn đau có thuyên giảm hơn chút nào so với hôm qua. Không. Nó tệ hơn. Anh thử đứng dậy, nhưng bất cứ chuyển động nào cũng khiến anh muốn ói. Anh nghiêng răng. Đứng dậy nào, Tyler Ames. Đôi chân mày không bị gì cả. Mày phải chiến đấu với điều này.

Anh nín thở và ép mình đứng dậy. Vài bước lê chân và mở cửa sổ phòng ngủ bằng cánh tay lành lặn. Trời nắng ấm, có gió hiu hiu và tuyệt đẹp. Thời tiết hoàn toàn trái ngược với tình trạng của Tyler.

Một làn sóng tỏa ra từ cánh tay bỏng rát của anh, như thể quả tim đã chạy đến nơi mà đáng ra là vai của anh.

Anh mặc quần áo chỉ bằng tay trái. Ba lần anh cử động theo một cách như găm mấy con dao vào vai mình. Cuối cùng anh dứt ví vào túi quần bò và cầm chùm chìa khóa. Thế nào mà chuyện này xảy ra được? Đáng ra anh phải ở Cincinnati ngay lúc này, nói chuyện với ban quản lý và làm việc với huấn luyện viên ném bóng. Lập các kế hoạch về cách anh giúp đội Reds vượt qua khoảng thời gian sau mùa thi đấu.

Tyler quay trở lại phía cửa sổ và vươn người ra ngoài. Anh uốn các cơ ở thân dưới. Cơn đau bắt đầu từ đâu và kết thúc ở đâu? Bàn chân và cẳng chân anh không thấy đau. Tay phải của anh cảm thấy khá tốt. Nhưng nếu anh chuyển động quá nhanh, vai phải sẽ truyền một cơn đau như bị dao đâm xuống cánh tay, đi qua lồng ngực, và lan lên cổ.

Có thể thức ăn sẽ giúp ích. Anh chưa ăn gì kể từ chiều qua. Tyler lục lọi trong hộp đồ ăn vặt và tìm được một thanh protein. Anh dùng răng và tay trái xé vỏ bọc và ăn nhanh đến nỗi không thấy mùi vị gì. Tiếp theo anh uống một chai nước nữa, nhưng không có gì giúp được cả.

Cơn đau đang gặm nhấm anh.

Tyler không thể nghĩ ra một nghề nào anh có thể làm mà không dùng cánh tay phải trong khi anh đang phải chịu cơn đau này. Khuôn mặt của bố mẹ anh thoáng lướt qua trong tâm trí. Họ từng nói rằng điều này có thể xảy ra. Rằng nếu anh không vào đại học cuộc đời anh sẽ sụp đổ.

Giờ thì anh cần lấy xe và thuốc giảm đau. William Trapnell, người bắt bóng cho anh, sắp đến đây. Người bắt bóng cũ của mình, anh tự sửa lại. Sự tồn tại mới của anh là quá mức để có thể nhận thức được tất cả trong một lúc. Tyler đứng ở cửa sổ cho đến khi thấy bạn mình dừng xe. Không để ý đến thực tế rằng đôi chân mình hoàn toàn lạnh lặn. Anh gần như tập tễnh đi từ phòng mình xuống cửa trước.

“Ames.” William rút tay vào túi quần bò. “Anh bạn, tớ thật sự rất tiếc.”

“Tớ sẽ ổn thôi.” Anh chạm nắm đấm tay với bạn bằng tay trái. “Đau rất nhiều, nhưng chỉ có vậy.”

Tất nhiên khó mà nói đó là tất cả. William có vẻ bối rối, kiểu như không biết phải nói gì và nói thế nào. Đến giờ cả đội hẳn đã biết là Tyler bị loại. Anh có một cái vai bị chấn thương, nên đội Blue Wahoos không còn muốn anh nữa. Anh đã mất việc và hết sự lựa chọn.

Họ leo lên xe tải của William và bắt đầu đi vào đường chính dẫn đến sân vận động. “Tớ không tin được là họ lại loại cậu.” Anh liếc nhìn Tyler rồi lại nhìn đường. “Cậu là một trong những tay ném bóng giỏi nhất mà tớ từng chơi cùng. Và buổi tối kia... cậu thật là quá tuyệt.”

“Tớ sẽ trở lại.” Cơn đau khiến mỗi lời nói trở nên khó khăn, nhưng điều đó không hề gì. Tyler là một kẻ cạnh tranh, và nếu có một điều gì anh muốn người đồng đội cũ biết thì đó là: anh vẫn chưa thôi ném bóng. “Bác sĩ nói tớ sẽ trở lại.”

Những câu hỏi chưa thành lời treo nặng nề trong xe.

Tyler cố gắng giải quyết từng câu một. “Tớ sẽ làm phẫu thuật. Tớ có mối quen biết.”

“Chắc chắn vậy.” William gật đầu. “Dĩ nhiên rồi.”

Tyler nhìn bên tay còn lành lặn. Anh đang nói gì vậy? Anh không biết ai có thể giúp mình chữa lành cái vai này. Không ở đây và cũng không ở quê nhà California hay bất cứ nơi nào khác. Sáng nay đáng lẽ ra anh sẽ đi gặp bác sĩ phẫu thuật. Nhưng thay vì đó anh phải nghĩ đến việc thông báo với chủ nhà và chuyển đi.

Tyler thở mạnh qua mũi, tự bình tĩnh lại để đối phó với những đợt tấn công liên tục của cơn đau. “Tối nay sẽ tuyệt lắm. Cho trận đấu.” Anh tự hỏi mất bao lâu để mình không biết hay không quan tâm đến lịch thi đấu của Blue Wahoos.

“Một trận đấu nữa hết sạch chỗ ngồi.” William rẽ vào bãi đỗ của sân vận động và lái đến gần xe của Tyler. “Này. Nếu có điều gì tớ giúp được.” Anh ta vẫn để xe nổ máy. Còn không về số đỗ.

“Ừ. Chắc chắn.” Tyler chỉ muốn quát vào mặt anh ta. Tại sao bạn của anh lại đối xử với anh như vậy? Anh có một cái vai hỏng, nhưng nó không phải là bệnh lây nhiễm. Anh nhìn William một lúc lâu cho đến khi nhận ra. Rằng không có bóng chày, hai người không có điểm gì chung. Chẳng có chuyện gì để nói cả.

Ép cánh tay phải vào cơ thể, Tyler bước ra khỏi xe và sập cửa. Anh rướn người qua cửa sổ xe. “Cảm ơn vì đã cho đi nhờ.”

“Không có gì.” William gật đầu. “Hãy tự chăm sóc bản thân nhé.”

Với cơn gió biển thổi sau lưng, Tyler nhìn người bạn lái xe đi. Nếu ba ngày trước có ai hỏi rằng liệu anh có bạn bè, Tyler có thể đọc một mạch danh sách những cái tên. Toàn là đồng đội. Giờ đây anh không còn thuộc về Blue

Wahoos, anh không chỉ là thất nghiệp, anh còn không có đồng đội. Không bạn bè.

Anh quay lại về phía sân vận động và đọc dòng chữ trải dài ở mặt tiền: Sân vận động Bayfront. Sân nhà của Blue Wahoos. Đã bao nhiêu lần Tyler đỗ xe ở vị trí này và đi qua lối vào dành cho cầu thủ của tòa nhà đó? Mỗi lần như vậy anh tự nhủ một điều: đây là một chương trong câu chuyện của anh, một bước đi đến Buổi diễn Lớn. Tuyệt hơn Dayton nhưng vẫn chưa phải là nơi anh trông đợi sau sáu năm được chọn vào đội hình.

Vai anh có cảm giác như có lửa cháy lên từ đó. Tyler ôm chặt khuỷu tay phải và tự hỏi liệu có các bác sĩ từng làm phẫu thuật vai chỉ bởi lòng tốt của họ. Anh rút chìa khóa ra khỏi túi và mở cửa chiếc Dodge Charger của mình. Chiếc xe vẫn khiến mọi người phải ngoái nhìn, vẫn thuộc vào hàng những chiếc xe tuyệt nhất trên đường.

Giờ nó chẳng giúp gì được anh.

Tyler cẩn thận trượt mình vào sau tay lái, nhưng dù vậy anh vẫn bị va khuỷu tay phải và phát khóc, “Mình không thể làm được điều này!”. Anh đờ cứng người tại chỗ, nhắm nghiền mắt và đợi cho cơn đau bỏng cháy qua đi. Dù chỉ một chút. Làm sao anh có thể lái xe mà không có cánh tay phải? Anh chậm rãi ngồi thụt xuống chiếc ghế da và kéo điện thoại ra khỏi túi. Anh bật Safari và tìm kiếm Chi phí phẫu thuật vai. Vài con số hiện ra trong các kết quả. Số tiền trung bình rơi vào khoảng 12.000 đô la.

Số tiền anh kiếm được trong một năm ở Blue Wahoos. Anh nhìn chằm chằm vào vô lăng. Được rồi, Tyler, mày có thể làm được chuyện này. Mày có thể lái xe đến cửa hàng và mua thuốc. Đi nào.

Cả cuộc đời anh đã lái xe bằng tay phải. Giờ đây anh thấy hơi bất tiện thậm chí là không an toàn khi lái xe đến hiệu thuốc. Anh trả 39,71 đô la cho đơn thuốc Oxycodone^[19]. Vội vàng, anh len lỏi đi ra xe, lấy một chai nước nữa, và uống hai viên. Đó. Anh không thể lái xe khi thuốc phát huy tác dụng,

nhưng anh cần nó bây giờ. Với động tác cẩn thận, anh đóng cửa lại và dựa vào xe để nghỉ. Thuốc sẽ phát huy tác dụng nhanh cỡ nào? Nhanh nào... làm ơn đi. Cả cơ thể anh run lên vì những tác động liên hồi của bên vai vỗ vụn của mình.

Sau vài phút trôi qua anh mở mắt. Anh không thể ở lại đây được. Người đi bộ bắt đầu nhìn anh với ánh mắt kỳ quặc. Anh hướng sự chú ý về phía đằng sau cửa hàng. Những chiếc hộp. Đó là thứ anh cần. Ép chặt khuỷu tay phải vào người, Tyler tập tễnh đi về phía thùng rác Dumpster^[20], lấy nửa tá hộp rỗng, và tìm được cách nhét chúng vào cốp xe. Anh không biết ngày mai sẽ ra sao, nhưng anh biết rằng mình phải tính toán nhanh về tình trạng của bản thân. Trước khi anh cạn sạch tiền.

Về nhà, anh uống thêm mấy viên thuốc giảm đau trong túi và bê đóng hộp lên phòng. Bà chủ nhà trọ của Tyler là một phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi. Bà và chồng sống ở tầng một trong căn nhà hai tầng nhỏ xây từ những năm 1970. Tyler ở tầng trên. Trần nhà không cao và hai bên tường xây nghiêng theo chiều dài của mái. Tyler cao một mét chín, nên khi nào vẫn còn đứng ở giữa phòng thì anh vẫn có đủ không gian. Cửa sổ phòng anh quay về hướng chính nam, về phía biển, với góc nhìn ra những tán cây và bầu trời xanh.

Căn phòng này đã là nhà của Tyler từ khi anh chuyển đến Pensacola.

Anh thấy bà Cook đang ngồi đọc sách ở phía trước phòng. Bà nhìn lên khi anh đi qua. “Tyler, trông cháu khá hơn ngày hôm qua rồi đấy.” Bà đứng dậy và nhắc một chồng tạp chí ra chỗ khác để Tyler có thể ngồi xuống. “Bác đã đọc bài báo về cái vai của cháu. Bác rất tiếc.”

Một lần nữa anh nghĩ đến việc cầu nguyện. Anh cần một phép màu. Chúa ơi, nếu Ngài ở đó, con cần một sự giúp đỡ nho nhỏ. Anh ngồi vững lại, nhận thấy mấy viên thuốc giảm đau trong túi quần. “Đội Blue Wahoos... họ đã sa thải cháu rồi.” Tyler nhìn bà, mong một sự ân cần. “Cháu không có bảo hiểm.”

Một nụ cười buồn đến từ đâu đó sâu trong tim anh. “Cháu cần phẫu thuật, vậy đấy. Cháu không rõ mình sẽ làm gì.”

Bà Cook mất một lúc lâu để tiếp nhận. Đôi lông mày của bà hạ xuống, vẻ lo lắng. “Thật kinh khủng.”

“Cháu sẽ tìm ra cách.” Anh ghét điều này, ghét cảm thấy mình là một nạn nhân. “Dẫu sao thì, cháu cần nói chuyện với bác về căn phòng.”

“Tyler à...” Vẻ mặt bà Cook sầm lại. “Bác cần tiền trợ.”

“Cháu sẽ trả tiền thuê cho đến thứ Sáu. Nhưng sau đó...” Anh nhún bên vai còn lành lặn. Anh có thể nói gì?

“Cháu cần tìm việc. Liệu cháu có thể... trả trước nửa tiền trợ và rồi trả nốt chỗ còn lại sau khi tìm được công việc nào đó?”

“Bác rất tiếc, Tyler à.” Bà lắc đầu và nhìn ra cửa sổ một lúc. “Bác và bác trai sống dựa vào số tiền đó. Hai bác dùng nó để đóng tiền thế chấp.” Bà quay lại nhìn anh. “Thường chúng ta lấy bốn trăm cho căn phòng. Cháu biết đấy.”

“Vâng, thưa bác.” Thuốc giảm đau không có tác dụng. “Chỉ là cháu không chắc là phải làm gì.”

“Bác cũng vậy.” Vẻ mặt của bà tràn đầy sự thương hại. “Bác rất lấy làm tiếc.”

Tyler chờ đợi, hi vọng một sự thỏa hiệp nào đó. Anh chưa từng trả chậm một lần nào. Nhưng không có gì cả. “Thế thôi ạ?”

“Dĩ nhiên hãy ở lại đây đến hết tuần.” Bà nở một nụ cười yếu ớt. “Không cần phải rời đi hôm nay.”

“Vâng thưa bác.” Anh đứng dậy và về phòng. Đến lúc này toàn bộ cơ thể anh rung lên, tìm kiếm một cách tuyệt vọng để vượt qua cơn đau. Có lẽ anh có thể uống thêm một viên nữa. Chắc điều đó cũng chẳng thể hại gì. Anh ngồi phịch xuống ghế và dùng đầu gối để giữ chai nước. Rồi anh xé nắp. Anh phải dùng tay phải để cầm nắp chai trong khi tay trái xoay chai nước. Sự cố gắng

đó làm anh muốn chết, nhưng một viên thuốc nữa và một ngụm nước và ít nhất anh cảm nhận được sự khuây khỏa.

Hai ngày tiếp theo trôi qua trong cơn mê mang của cơn đau dưới tác dụng của thuốc và sự thao thức. Những viên thuốc mang lại sự giúp đỡ, nhưng kể cả khi chúng có tác dụng thì anh cũng chẳng thể ngủ ngon. Anh chỉ có thể thực sự nghỉ ngơi khi ngồi dậy, khi bên vai anh không còn cảm giác bị tách rời ra khỏi cơ thể. Tâm trí anh là một vấn đề khác. Dù anh nhanh chóng yêu mấy viên thuốc giảm đau, chỉ có buổi sáng là anh tỉnh táo - khi thuốc hết tác dụng. Đó là khi anh sẽ lái xe đến cửa hàng Chick-fil-A^[21] mua một cái bánh cuộn cho bữa sáng và một cặp bánh kẹp thịt gà loại thường. Là bữa trưa và bữa tối trong ngày. Sau đó anh quay lại phòng. Một vài người bạn gọi điện hoặc nhắn tin. Jep có qua thăm anh. Nhưng đội bóng đang bận với các trận đấu.

Cuối cùng đến ngày thứ Sáu, và khi anh đi về nhà với túi đồ ăn, bà Cook đã đứng đợi. “Hôm nay là ngày cuối cùng rồi nhỉ?”

Tyler thấy hối tiếc vì đã không dành nhiều thời gian với người phụ nữ đó. Có thể nếu biết anh rõ hơn, bà sẽ muốn giúp đỡ. Nhưng giờ thì đã quá muộn cho bất cứ điều gì như vậy. “Vâng thưa bác. Cháu đang dọn đồ.”

Bà mỉm cười, hơi bồn chồn. “Người thuê mới cũng là một cầu thủ bóng chày. Một tay ném bóng khác. Vừa đến thành phố.”

Anh nhìn bà chằm chằm. Anh phải nói gì về chuyện đó? Anh như chết đứng và xoay sở được một cái gạt đầu nhanh trước khi đi qua bà ấy và lên cầu thang về phòng. Tim anh đập mạnh ở bên vai đang đau khi anh ngồi xuống. Bà ấy nghiêm túc chẳng? Bà ấy thực sự nghĩ là anh muốn biết kiểu thông tin như vậy? Rằng đội Blue Wahoos đã mang một tay ném bóng mới và hẳn ta sẽ ngủ ở căn phòng cũ của Tyler?

Hóa ra đây là ý Chúa về một sự giúp đỡ nho nhỏ?

Anh dùng bữa sáng rồi uống thuốc giảm đau. Lại ba viên. Điều duy nhất anh trông chờ đến lúc này. Khi nuốt chúng, anh nhìn chăm chú vào chai nước. Nửa chai đã hết. Anh đóng nắp chai lại và cẩn thận đặt nó lên bàn đầu giường. Không thể để chuyện gì xảy ra với mấy viên thuốc.

Anh nhìn vào mấy cái thùng rỗng ở giữa sàn phòng mình. Đã đến lúc dọn đồ.

Tyler bắt đầu từ góc phòng nơi có chiếc giá sách đựng mấy chiếc cúp của anh. Khi nào chuyển nhà, anh cũng đóng gói chúng đầu tiên. Nhất là chiếc cúp lớp. Thứ quan trọng nhất đối với anh. Chiếc cúp cao hơn sáu mươi centimet khắc dòng chữ được dùng để nói về anh.

Cầu thủ có giá trị nhất giải Little Leagues World Series, 2002.

Minh chứng rằng một thời anh từng là ai đó nhiều hơn một gã cầu thủ bóng chày vô gia cư và mất phong độ.

Anh từng là một nhà vô địch.

6

Tyler vuốt tay trên chiếc cúp cũ và những năm tháng vương lên đó như vô vàn hạt bụi. Đội Simi Valley Sluggers đã nhận thấy điều đó khi mùa giải năm ấy bắt đầu. Nếu có thời điểm nào mà một đội có cơ hội chiến thắng tất cả, thì chính là năm đó. Giữa đồng hồ và những giờ phút còn lại trong cái nơi mà anh gọi là nhà, Tyler nhắm mắt và như một bộ phim yêu thích, quá khứ lại hiện về.

Vào mùa hè đó, họ là một nhóm những đứa trẻ mười hai tuổi, đủ lớn để có kỹ năng trong trận đấu và quá trẻ để bị mất tập trung bởi tình yêu, cuộc sống và khao khát một cái gì đó nữa.

Chỉ có bóng chày và thể là đủ.

Marcus Dillinger là bạn thân nhất của anh năm đó. Cũng như Tyler, Marcus là con trai duy nhất trong gia đình, nên hai đứa thường đùa nhau rằng chúng là trẻ sinh đôi. Không bận tâm đến việc Marcus là người da đen. Khi mọi người ngạc nhiên, Marcus nháy mắt với họ. “Mọi người có thể thấy sự giống nhau chứ? Chúng tôi đều có cánh tay ném bóng giống nhau.”

Điều đó đúng.

Tyler và Marcus thống trị bụi ném bóng từ đầu mùa giải đến tận các trận play-off. Họ nghiêm túc khi ném bóng và ngớ ngẩn khi ngồi ở khu dự bị - chưa đủ lớn để hiểu về những mối nguy. Họ nhai cả đồng kẹo cao su và uống

hàng lít nước Gatorade^[22] và thi đấu xem ai có thể nhổ hạt hướng dương ra xa nhất.

Khi ấy mọi thứ trong cuộc sống đều mỉm cười với Tyler và Marcus. Đầu tiên, họ được trao cho vận may tuyệt vời khi được sinh ra ở thành phố Simi Valley, California - một trong những vườn ươm lớn nhất cho các tài năng bóng chày trên khắp cả đất nước. Với Tyler và Marcus, vấn đề không phải là liệu họ có chơi bóng chày không.

Mà là khi nào.

Một vài những cầu thủ vĩ đại của môn thể thao này đã trưởng thành từ thành phố Simi Valley. Rất lâu trước khi những cậu bé của thành phố lên bốn, đa số các bậc cha mẹ đã mơ ước rằng con trai họ sẽ được góp mặt trên bảng xếp hạng huyền thoại. Đó là độ tuổi Tyler và Marcus khi họ gia nhập đội T-ball^[23] của thành phố Simi Valley. Bố mẹ họ trở thành bạn của nhau, thay nhau lái xe đưa họ đi tập luyện và mang quà vật cho đội bóng - trận này qua trận khác, năm này qua năm khác.

Hai đứa học hai trường khác nhau, nhưng điều đó chẳng hề gì. Họ là anh em trên sân bóng và đã thề sẽ là bạn thân suốt đời. Đến khi mười hai tuổi, Tyler và Marcus có thể chơi ở bất cứ vị trí nào. Nhưng họ là ngôi sao của vị trí ném bóng. Cả hai đều được bấm giờ khi ném bóng nhanh với vận tốc trên 110km/h, và Tyler từng ném một cú trong một trận đấu mà huấn luyện viên đã đo được ở mức gần 130km/h.

“Chúng ta sẽ lên thi đấu chuyên nghiệp, bạn ơi, cậu và tớ!” Marcus choàng tay qua vai Tyler. “Chúng ta sẽ chơi cùng một đội và không ai đánh bại được chúng ta.”

Năm đó mọi thứ thật dễ dàng để tin tưởng.

Khi khoảng thời gian hậu mùa giải bắt đầu, toàn bộ thành phố Simi Valley biết điều mà hai chàng trai còn chưa hình dung ra: họ thật sự thất bại.

Bố của Tyler và bố của Marcus đều là huấn luyện viên của đội Sluggers. Ở nhà ít khi nào một tiếng trôi qua mà không có sự huấn luyện hoặc cổ vũ hoặc nhắc nhở Tyler về cách ném bóng, loại đồ ăn, hay bài tập sẽ giữ cho anh ở trạng thái tốt nhất cho trận đấu tiếp theo.

Đa phần, Tyler nghe theo lời khuyên của bố. Còn quá sớm để bực bội hay kết tội ông vì đã yêu thể thao hơn chính con trai ruột. Không, năm đó chỉ có bóng chày, chiến thắng và mơ ước về ngày mai.

Chín đội tuyển khác - bao gồm một đội từ Canada, hai từ Mexico và một từ Nhật Bản - đặt chân đến giải đấu. Như thường lệ, Nhật Bản là đội khó chơi nhất.

Tyler hít một hơi thật sâu và thả lỏng trên ghế. Thuốc giảm đau bắt đầu phát huy tác dụng. Anh vẫn còn thấy rõ tất cả, những gò cỏ xanh của thành phố Williamsport, đám đông từ khắp nơi trên thế giới tụ về đây. Anh vẫn cảm nhận được độ ẩm cuối tháng Tám, vẫn còn nghe tiếng cổ vũ của người hâm mộ.

Tất cả dẫn đến trận đấu cuối cùng với đội Nhật Bản. Ngày hôm đó ở khu ghế dự bị lần đầu tiên từ khi mùa giải bắt đầu, có lẽ là lần đầu tiên trong đời, Tyler và Marcus thấu hiểu được mối nguy.

Trước đây họ từng có một cú bắt tay đặc trưng, cái họ bắt đầu thực hiện khi ném bóng huấn luyện, hồi lên sáu. Ở băng ghế dự bị vào ngày tháng Tám đó trong trận đấu với đội Nhật Bản, họ làm thế một lần nữa, hai đôi mắt khóa chặt với nhau. Tay nắm chặt tay người đối diện, hai cú chạm ngực, một cú chạm nắm đấm, móc cánh tay vào nhau và làm biểu tượng số một. Tất cả đều theo nhịp điệu hoàn hảo.

Tyler cười toe toét. “Hãy chiến thắng nào.”

Hít thở nào, anh đã tự nhủ vào ngày hôm đó. Chỉ hít thở thôi. Anh lấy đà và ném một cú strike. Một cú nữa và một cú nữa rồi lại một cú nữa. Ngay cả

bây giờ khi bên vai đã nổ tung khỏi ổ khớp và mười hai mùa giải đã trôi qua, Tyler vẫn còn cảm nhận được trái bóng trong tay, vẫn còn ngửi được mùi hương của bầu không khí ở Pennsylvania.

Trọng tài thông báo cú strike cuối cùng và các cầu thủ Nhật Bản gục ngã xuống đất trong thất bại.

Marcus là người đầu tiên chạy đến bọc ném bóng. Anh nhắc bóng Tyler lên và xoay vòng tròn đi khắp nơi trong khi Tyler giơ nắm đấm lên không trung. Ai đó đã chụp được khoảnh khắc ấy bằng máy ảnh và nó xuất hiện trên các tờ báo khắp cả nước: Thành phố Simi Valley đánh bại Nhật Bản trong trận chiến ném bóng.

Cơ sốt kéo dài đến mấy tuần - đội bóng xuất hiện trên The Tonight Show with Jay Leno và Fox News. Tyler và Marcus được mệnh danh là anh hùng Mỹ và các chuyên gia viết câu chuyện của họ như thể tương lai rất dễ nhìn thấy được. Chắc chắn là họ sẽ thống trị qua giai đoạn trung học và có sự nghiệp nhà nghề không một vết nhơ. Tương lai là do họ định đoạt - cả hai đều là những người chiến thắng.

Khi chuyện đó chấm dứt, khi mùa hè kết thúc và bắt đầu vào học kỳ mới, một ngày thứ Bảy Marcus ghé qua nhà và ném bóng với Tyler ở sân trước. “Chúng ta phải lập một hiệp ước, bạn ơi. Một lời hứa.” Marcus cười toe với anh. “Ai được tuyển chọn vào đội có thứ hạng cao hơn, người còn lại phải là một phần trong số đó.”

Tyler thích điều đó. “Chơi chung hoặc không gì cả.”

“Chính xác.” Hôm đó trước khi Marcus ra về, họ làm một cú bắt tay đặc biệt, một cú định nghĩa con người họ và giúp đoàn kết họ qua từng mùa giải. “Không gì chia rẽ được chúng ta. Không bao giờ.”

Một cơn gió ấm thổi qua tấm màn của khung cửa sổ đang mở của Tyler và anh mở mắt. Không có đội bóng hay đồng đội nào có thể xen vào giữa họ

khi ấy. Thay vào đó là một thứ xảo quyết hơn nhiều, một thứ mà những đứa trẻ mười hai tuổi không hề biết đến.

Thời gian.

Lớp tám là thời gian cho xã hội, sự bận bịu, và đây các kế hoạch cho trung học. Tyler học ở Trung học Jackson còn Marcus thì học ở Royal - phía cuối thành phố. Họ vẫn thỉnh thoảng nói chuyện, nhưng những chiếc cúp phủ bụi dần, và khi vào năm nhất cấp ba, họ chẳng còn ném trái bóng cùng nhau kể từ năm có trận đấu Little Leagues huyền thoại đó.

Tyler giữ chặt khuỷu tay của mình và cố gắng tìm kiếm sự dễ chịu.

Cả anh và Marcus đều được gọi vào danh sách sau trung học. Tyler chấp nhận lời đề nghị, còn Marcus nhận học bổng ở Đại học Bang Oregon. Sau tốt nghiệp anh ấy chơi cho LA Dodgers. Anh ấy đến đó bằng cách truyền thống: qua đại học và một năm chơi cho Chattanooga Lookouts, một đội hạng AA trong hệ thống đội trẻ của Dodgers. Bây giờ Marcus là tay ném bóng hàng đầu của họ.

Marcus đã gọi điện vào năm cuối trung học sau khi Tyler chấp nhận vị trí trong đội tuyển. “Cậu chắc chứ?” Anh ấy có vẻ ngạc nhiên. “UCLA là một chương trình tốt đấy, bạn ơi.”

“Tớ không thể đợi bốn năm.” Tyler cười. “Tớ muốn tham gia những đội bóng nhà nghề vào ngày mai. Sớm nhất mà tớ có thể.”

“Hãy giữ chỗ cho tớ.”

Tyler khúc khích cười, cả cuộc đời anh vẫn dễ dàng như trò chơi. “Tất nhiên. Một phần hợp đồng của tớ.”

Đó là cuộc đối thoại cuối cùng của anh và Marcus.

Vài năm trước khi Tyler lên thời sự vì bị bắt giữ do say rượu ở nơi công cộng, Marcus gửi anh một dòng tweet^[24]. Đã quá lâu rồi, bạn ơi. Hãy lấy lại tinh thần đi! Nhưng chỉ có thể.

Bây giờ Marcus đang kiếm được hàng triệu đô la, dẫn dắt đội Dodgers đến các trận play-off. Cứ vài tuần anh ấy lại xuất hiện trên bản tin vì thành tích chỉ để đối thủ đánh trúng hai trái hoặc cải thiện số điểm ERA^[25] của mình.

Tyler khá chắc chắn là người bạn thơ ấu không bao giờ nghĩ về anh. Nhưng nếu anh ấy còn nhớ, thì có lẽ là với một chút thương hại thoáng qua. Tội nghiệp Tyler Ames. Không bao giờ đạt được đến hết khả năng của bản thân. Làm hỏng tất cả trên hành trình của mình. Nếu như Marcus bắt gặp một bài báo về cái vai hỏng của Tyler, anh ấy sẽ lắc đầu và hồi tưởng lại hồi mười hai tuổi. Trong một hoặc hai phút. Rồi sau đó quay trở lại cuộc sống trong mơ.

Tyler chưa gặp lại bố mẹ mình kể từ ngày anh leo lên chiếc xe buýt vào mùa hè sau năm trung học cuối để đến Billings, Montana, nơi đội tân binh của Reds đang chơi. Việc nhận lời đề nghị là một sai lầm. Một năm sau anh mới hiểu điều đó. Cũng mất chừng đó thời gian để Sami Dawson mệt mỏi bởi những rắc rối anh gây ra ngoài sân cỏ. Sau khi tốt nghiệp trung học, trong tất cả những thứ mà anh đã phải trả giá vì lựa chọn sai lầm, đó là điều đau đớn nhất.

Việc mất đi người con gái mà anh từng yêu thương.

7

Angie Ames nhìn thấy bài viết trong tờ báo số ra vào chiều thứ Hai, và bà đã khóc.

Tyler bị chấn thương ở vai và bị thải ra khỏi đội Blue Wahoos. Hết tin. Bây giờ thì tờ báo nằm ở góc bàn của bà. Minh chứng rằng con bà vẫn còn sống. Rằng ở đâu đó tại Florida anh đang phải chịu đựng mà không có bà ở đó. Mùi gỗ mới cắt tỏa khắp văn phòng, nằm phía trước nhà kho của chồng bà. Bill là chủ công ty Hàng rào và Sàn gỗ Ames từ lúc Tyler còn là một đứa trẻ, nhưng công việc kinh doanh chưa bao giờ chậm chạp đến thế.

Có thể là do cuộc khủng hoảng kinh tế hoặc do thuế đánh lên các doanh nghiệp nhỏ. Có thể là vì mọi người không có thêm tiền để làm sàn gỗ và hàng rào. Dù lý do gì đi nữa, lỗi không phải tại đạo đức nghề nghiệp hay tài năng của Bill. Suốt cuộc đời mình, Bill Ames là một chuyên gia về xây dựng hàng rào.

Và cả việc bảo vệ con trai họ.

Điện thoại trên bàn làm việc của Angie đổ chuông và bà nhấc máy ngay ở hồi chuông đầu. “Công ty Hàng rào và Sàn gỗ Ames đây. Tôi giúp gì được cho bạn?”

“Vâng, tôi gọi đến vì một khoản thanh toán. Nó đã quá hạn và...”

Đó là người thu hồi nợ thứ ba trong ngày và các câu trả lời làm cho Angie kiệt sức. Từng có thời gian như vậy, nhưng mọi việc không tệ đến mức này. Đôi khi bà tự hỏi có phải Bill đã mệt mỏi với công việc kinh doanh, mất tập trung vì ông luôn nhớ về Tyler, và luôn tự hỏi tại sao họ lại sai lầm đến vậy về chuyện con trai mình.

Bill đi vào và tới bàn làm việc của bà. “Tôi xong việc của ngày hôm nay rồi.” Đôi vai ông rạp xuống so với bình thường. Ông chẳng bận tâm đến việc nở một nụ cười. “Ta đi ăn trưa nào.”

Angie tắt máy tính trong khi Bill cầm tờ báo ở trên bàn và đọc. Đến bây giờ chắc ông đã thuộc lòng nó rồi, giống như bà. Ông nhìn lên. “Nó có gọi điện về không?”

Bà nhìn ông chằm chằm. Ông đùa đấy à? Tất nhiên là Tyler chưa gọi về. Họ đã không nghe tin tức gì từ anh trong suốt bốn năm. Kể từ lần bắt giữ đầu tiên. Bà lắc đầu. “Chưa. Nó chưa gọi.”

Bill gật đầu, đôi mắt ông quay lại tờ báo, không tập trung. “Tôi không hình dung được rằng nó bị đau nặng đến thế nào.”

Như sự đau đớn của tất cả chúng ta, bà ngẫm nghĩ. Nhưng bà chỉ thở dài. “Ta đóng cửa thôi.”

Bữa trưa luôn ở chỗ ưa thích của họ, một quán cà phê cách kho chứa vài khối nhà ở rìa phía bắc của thành phố Simi Valley. Bàn ưa thích của họ là ở ngoài trời dưới một cây sung dâu. Không hiểu sao vị trí này cho họ cảm giác riêng tư, dù có giao thông qua lại. Họ gọi nước trà đá cùng món xa-lát thường dùng và ngồi vào ghế.

“Tất cả là lỗi của tôi.” Bill nhìn xa xăm qua cốc nước của mình đến mấy hòn núi xa xa. “Giờ tôi biết rồi.”

Đây không phải là lần đầu tiên ông thú nhận. Angie nhấp một ngụm. “Quá nhiều về bóng chày.”

“Không nên có ai mất con vì một môn thể thao.” Giọng ông cay đắng một cách lặng lẽ. “Không ai cả.”

Họ yên lặng hồi lâu, và những năm tháng đã qua lại ùa về trong đầu Angie. Tất nhiên, nó bắt đầu từ giải vô địch Little League. Đó là đường ranh giới. Cuộc sống trước khi đạt được danh hiệu.

Và cuộc sống sau đó.

“Mọi thứ đều rất tuyệt khi nó còn nhỏ.” Bà không thực sự bắt chuyện. Nó như là một sự thật hơn. Minh chứng rằng cuộc sống từng không phải như thế này. “Nó là đứa bé dễ thương nhất khi còn nhỏ.”

“Nó là một vận động viên từ khi mới biết đi.” Mắt của Bill dờ ra, như thể ông đang sống ở đâu đó trong khoảng mười lăm năm trước.

Sau giải vô địch, Bill hoàn toàn bị thuyết phục rằng Tyler có thể vươn lên hạng chuyên nghiệp. Ông hay nói về chỗ trên mặt lò sưởi nơi mà giải thưởng Cy Young^[26] của Tyler sẽ được đặt. Cậu bé còn chưa đến tuổi học trung học.

“Chúng ta có nói chuyện gì khác không?” Bill chớp mắt và đôi mắt ông bắt gặp ánh nhìn của bà. Ông đặt cốc trà đá xuống chiếc bàn tròn nhỏ. “Ngoài bóng chày? Có bao giờ chúng ta nói về Chúa?”

Angie muốn nói lời an ủi ông. Nhưng bà phải thành thật. “Quá nhiều về bóng chày.”

“Ừm.” Ông gật đầu, hối lỗi. “Tôi đọc một câu tiết trong sáng nay. ‘Người ta được cái gì khi có cả thế giới nhưng đánh mất linh hồn của mình?’”

“Mạnh mẽ thật.” Angie buột miệng. Đây không phải là lần đầu tiên họ nói chuyện về sự nuối tiếc. Cũng sẽ không phải lần cuối.

“Hôm nay câu tiết ấy có hơi khác.” Bill nheo mắt. “Người ta được cái gì khi có cả thế giới nhưng mất đi con trai mình? Tôi nghe như thế đó.”

Nước mắt làm cay khóe mi Angie. Nếu như tiền nong còn dư dả, họ có thể bay đến Pensacola trong năm qua và xem một trong các trận thi đấu của

Tyler. Sau đó làm nó ngạc nhiên với một cái ôm và một bữa ăn tối cùng một cơ hội để hòa giải. Tyler đã đổi số điện thoại từ lâu, nên họ không liên lạc với anh được. Trước đó, Angie đã thử lên mạng xã hội - một dòng tweet chúc mừng anh thắng trận đấu hoặc một lời bình luận trên Facebook. Nhưng Tyler đã không còn dùng mạng xã hội đã nhiều năm.

Dù sao thì không có gì nhen nhóm một câu trả lời.

“Hắn nó ghét chúng ta lắm.” Bill trông có vẻ già đi đến mười năm so với cái tuổi gần năm mươi, một con người suy sụp đang làm lấy lệ. “Phải không? Em nghĩ sao?”

“Em không biết.” Angie vuốt những ngón tay xuống mấy giọt nước đọng trên thành cốc. “Ghét là một từ mạnh.”

Không phải là bà muốn trách ông.

Bà nhớ lại một lần Tyler từ trường về nhà, vẻ mặt tươi tắn. Nó đã ngỏ lời với Sami Dawson để cùng đến tiệc chào đón cựu học sinh và cô đồng ý. Nhưng Bill đã mắng mỏ trước khi nó kịp nói về điều đó. “Đáng ra con phải ở buổi tập luyện.”

“Con nói chuyện với huấn luyện viên rồi. Hôm nay là ngày duy nhất con có thể hỏi Sami để...”

“Sami? Con bỏ buổi tập chỉ vì một đứa con gái?” Bill mặc chiếc quần làm việc và một chiếc áo bò cài khuy, ố vàng vì bụi cưa. Angie vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt cau có của ông. “Con nghiêm túc chứ Tyler? Đây là năm cuối của con rồi đó!”

“Con có bỏ đâu, bố, chỉ là...”

“Không!” Bill không để anh nói hết. “Con không thể để thứ gì xen vào giữa, con trai à.” Ông chấp tay, gương mặt xen lẫn sự thất vọng và tức giận. “Bố mẹ đã dành mọi thứ cho sự nghiệp bóng chày của con. Ai đó ngoài kia

đang làm việc chăm chỉ hơn con. Và nói đến học bổng, đó sẽ là đứa đầu tiên được nhận.”

“Vâng, thưa bố.” Tyler không cãi lại. Anh chưa bao giờ làm điều đó. Nhưng ánh sáng trong đôi mắt anh đã tắt đi.

Bill chỉ về phía chiếc cúp giải Little Leagues trên lò sưởi. “Hãy quay về trường. Đừng có về nhà cho đến khi con tập luyện xong.”

“Vâng, thưa bố.”

Angie chớp mắt và ký ức tan biến. Từ lâu bà đã tha thứ cho Bill vì đã đẩy con trai họ ra xa. Nhưng nó không thể thay đổi được sự thật đáng buồn. Bà quay lại nhìn chồng. “Anh ổn chứ?”

Bill lại đang nhìn mấy ngọn núi đằng xa. “Anh nghĩ mình chưa nói đủ với nó. Rằng anh yêu nó biết nhường nào.”

“Nó biết mà.” Angie có thể thấy tim mình vỡ tan. “Nó phải biết.”

“Anh không chắc.”

Họ cần một phép màu. Với trái tim tan nát, cả Bill và Angie đều cố gắng tìm lại lòng tin của mình. Thi thoảng họ đọc Kinh Thánh và cầu nguyện. Thậm chí họ còn nói về việc dự lễ nhà thờ trở lại. Nhưng trên tất cả những điều đó, họ cần một phép màu.

Cánh cửa quán cà phê mở ra và một cô phục vụ mang món xa-lát của họ tiến lại gần. Đó là một cô gái mới vào làm, xinh đẹp với mái tóc đỏ ánh vàng. Angie chưa từng gặp cô ấy.

“Của hai bác đây.” Cô ấy đặt đĩa xa-lát xuống và cười với họ. “Xin lỗi vì đã để hai người đợi lâu. Hôm nay là buổi đầu tiên của cháu.”

Angie nhìn thẻ tên của cô ấy. “Ember.” Bà nở nụ cười với cô gái trẻ. “Thật là một cái tên đẹp.”

“Cảm ơn bác ạ.” Cô ấy không có vẻ là phải vội vàng để quay vào trong. “Cháu mới chuyển đến đây mấy tuần trước. Thời tiết thật là tuyệt.”

“Vâng.” Có vẻ Bill đã nhớ lại cách hành xử và thoát ra khỏi trạng thái hồi tưởng. “Tuyệt nhất đấy.” Ông nhìn lên, đôi mắt dịu dàng hơn trước. “Chào mừng đến thành phố.”

“Cảm ơn bác.” Ember hơi ngập ngừng, và vẻ mặt cô ấy trầm xuống. “Là thế này... cháu nghe hai người nói chuyện về Tyler. Con trai của hai bác.” Cô ấy nhìn họ chăm chú, đôi mắt đầy ánh sáng long lanh. “Cháu biết anh ấy. Cháu đến đây từ Pensacola.”

Angie ngồi thẳng lại một chút. Cái gì cơ? Làm cách nào cô ấy nghe được họ nói chuyện về Tyler? Và làm thế nào cô ấy biết là Tyler nào? “Cô... biết con trai của chúng tôi?”

“Tyler Ames ấy ạ?” Cô ấy đút tay vào túi tạp dề, giọng đầy lo âu. “Vâng. Cháu biết rõ anh ấy. Cháu mới gặp anh ấy mấy ngày trước.”

“Vài ngày trước?” Bill cũng thấy hơi khó hiểu. “Làm sao mà cô...” Ông chợt ngừng lại. “Nó làm sao rồi?”

“Anh ấy đau. Tình hình tệ lắm.” Cô gái trẻ nhăn mặt. “Anh ấy rất cô đơn và tuyệt vọng. Bóng chày là tất cả những gì anh ấy biết.”

Angie thấy cảm giác ớn lạnh chạy dọc xuống hai cánh tay. Cô ấy quả thực biết Tyler rất rõ. “Hai bác rất muốn nói chuyện với nó... nhưng nó...” Bà không muốn nói quá nhiều. “Hai bác không có số của nó.”

Ember tiến đến gần hơn. Ở cô tỏa ra sự yên bình. “Hai bác có thực sự muốn nói chuyện với anh ấy?” Cô ấy chăm chú nhìn cả hai, và Angie có cảm giác họ đã biết nhau từ rất lâu rồi.

“Tất nhiên rồi.” Angie cảm thấy gần như tuyệt vọng. “Đó là tất cả những gì hai bác có thể nghĩ đến.”

“Thế thì được rồi.” Giọng nói của Ember làm mọi thứ bình yên trở lại. “Cháu có một gợi ý.” Cô ấy ngập ngừng. “Hãy cầu nguyện.” Giọng cô ấy chuyển sang nghiêm túc hơn. “Khi cầu nguyện, các bác sẽ tìm được đến Chúa... và

Ngài sẽ tìm đến Tyler. Hãy cầu nguyện cùng nhau và cầu nguyện thường xuyên. Cầu nguyện như thể cuộc sống của Tyler phụ thuộc vào điều đó.” Cô ấy nhìn Bill rồi Angie. “Chúa biết rõ tình trạng của Tyler. Nhưng mọi người phải cầu nguyện.”

“Chúng tôi sẽ làm như vậy. Chúng ta cũng định làm điều đó.” Bill nhìn như thể ông muốn một điều gì nữa, một cái gì cụ thể. Một kế hoạch hữu hình - nhất là khi Ember có vẻ như biết nhiều điều. “Còn điều gì nữa không? Một cách để tìm thấy nó?”

“Xin cô làm ơn.” Trái tim của Angie đập nhanh hơn. “Nếu chúng tôi có thể có số điện thoại... hoặc địa chỉ.”

“Cháu đã nói những gì cháu biết.” Ember thận trọng rồi nhìn lại về phía họ. “Thắng thua của những cuộc chiến được định đoạt qua lời cầu nguyện.”

Angie vẫn chưa thể tin vào cuộc nói chuyện kỳ lạ này. Bà đang mơ? Cô phục vụ khó có thể biết họ là ai. “Cô nói mình biết Tyler như thế nào?”

“Cháu không biết.” Ember cười. “Hãy xem như là cháu rất quan tâm đến anh ấy.” Cô ấy đặt tay lên vai Angie.

Bill đứng dậy. “Tôi sẽ đi ngay bây giờ. Tôi sẽ bắt xe buýt nếu phải vậy, bán cửa hàng đi.” Mắt ông rơm rớm. “Bất cứ thứ gì tôi phải làm. Nó là con trai tôi. Tôi... tôi yêu nó.”

“Cháu biết.” Lời nói của Ember như truyền hơi ấm vào khoảng không giữa họ. “Đừng nhụt chí. Bây giờ... hãy cầu nguyện. Chúa đang kiểm soát.”

Chậm rãi, Bill ngồi xuống ghế, không rời mắt khỏi đôi mắt của Ember.

“Cảm ơn cô. Vì đã nói chuyện với chúng tôi.” Angie nắm lấy bàn tay của cô gái. Bà cảm thấy sự đồng cảm chưa từng thấy trước kia. “Hai bác sẽ cầu nguyện... bọn bác sẽ không bỏ cuộc.”

“Tốt lắm.” Ember lùi lại. “Cháu phải đi đây. Đừng quên. Tyler cần các bác.”

Cô nhìn từng người thêm một lần nữa, rồi quay lưng đi về quán.

Angie nhìn chồng. “Chuyện gì thế nhỉ?”

“Làm sao cô ấy biết được chúng ta là bố mẹ của ai?” Bill đặt tay lên bàn, ở hai bên đĩa xa-lát.

“Cô ấy ở phía trong khi chúng ta đang nói chuyện về nó. Cô ấy không thể nghe được tên nó.” Angie cầm chiếc đĩa lên và rồi lại đặt xuống. “Anh có nghĩ là Tyler nói với cô ấy về chúng ta? Cho cô ấy xem ảnh?”

“Có thể lắm.” Bill nhìn xuống đĩa xa-lát rồi nhìn vợ. “Cô ấy dặn phải cầu nguyện.” Ông chìa tay về phía bà. “Bây giờ là đúng lúc nhất đấy.”

Và rồi với những bàn tay nắm chặt, Bill đọc lời cầu nguyện thật to cho con trai của họ. Rằng anh sẽ tìm thấy sự giúp đỡ và hi vọng. Rằng anh sẽ không từ bỏ và rằng tình hình này có thể sẽ dẫn dắt anh về nhà. Một lần và mãi mãi. Trước khi đi, Angie và Bill quay lại quán cà phê để tìm Ember, muốn cảm ơn cô vì đã nói chuyện với họ về Tyler.

Nhưng cô gái trẻ đã biến mất.

Bill nhún vai khi họ rời đi. “Chắc cô ấy về nhà rồi.”

“Lần sau chúng ta sẽ đi tìm cô ấy.” Angie đi bên cạnh ông về phía xe. “Điều quan trọng là chúng ta cầu nguyện.” Bà nhìn chồng. “Như chúng ta thường làm.”

Khi họ lái xe về cửa hàng, Angie cảm thấy hi vọng đã tìm được đường đến trái tim bà. Đó là bước đột phá tuyệt nhất mà họ có từ mấy năm nay. Vài tiếng sau bà đã có một ý tưởng. Bà có thể gọi Jep Black, quản lý của đội Blue Wahoos, và hỏi số điện thoại mới của Tyler. Một điều mà bà chưa từng làm khi Tyler chơi ở đội bóng. Quá bất nhã. Nhưng giờ kế hoạch đó có lý, và như thế, họ đã tiến một bước đến gần anh hơn.

Với Bill ngồi bên cạnh, bà thử quay số, nhưng không có ai trả lời. Cứ mỗi tiếng trôi qua bà lại thử quay số lần nữa. Nhưng anh vẫn không bắt máy.

Tối đó trước khi đi ngủ, Bill nắm tay bà lần nữa. “Anh muốn đi nhà thờ Chủ nhật này. Bắt đầu quay trở lại là con người anh trước kia.” Ông dừng lại. “Trước khi bóng chày xâm chiếm tất cả.”

“Em thích thế đấy.” Angie tựa đầu vào ngực ông và rồi nhìn vào mắt ông. “Em muốn đi tìm nó, Bill. Nó cần trả lời cuộc gọi của chúng ta. Hãy cầu nguyện cho điều đó.”

Ông hôn bà âu yếm, cái hôn của một người đang tuyệt vọng tìm cách làm mọi thứ một cách đúng đắn. Và như thế ông bắt đầu cầu nguyện thêm một lần nữa, cảm ơn Chúa vì cơ hội được gặp với cô phục vụ và hỏi xin Ngài một phép màu. Bằng cách nào đó, vượt qua tất cả những điều lật vật và thấu hiểu, Tyler sẽ làm một điều mà anh đã không làm trong suốt nhiều năm.

Trả lời điện thoại của họ.

8

Tyler gọi điện cho Verizon^[27] và ngắt dịch vụ di động ngay khi anh gói ghém xong đồ đạc. Khi có tiền chi trả, anh sẽ mua một chiếc điện thoại rẻ tiền ở Walmart^[28], trả phí theo phút. Đề phòng trường hợp khẩn cấp. Anh đã hết hợp đồng với nhà mạng, có nghĩa là chiếc điện thoại của anh sẽ có giá khoảng một trăm đô la. Verizon sẽ là điểm đến đầu tiên của anh sau khi đã chất xong đồ lên xe.

Trước khi tắt điện thoại lần cuối cùng, anh vợ lấy một tập giấy trong ngăn kéo tủ đồ và cuộn qua danh bạ điện thoại.

Bất cứ số điện thoại nào có thể cần anh sẽ dùng tay trái ghi ra giấy để dùng sau. Kể cả nếu số điện thoại có khó đọc.

Gần phần đầu danh sách là bố mẹ anh. Bill và Angie Ames. Anh ghi xuống giấy như vậy, do anh không nhớ tới họ là bố và mẹ mình trong nhiều năm. Anh nhìn vào tên của họ. Họ đang làm gì hôm nay? Họ đang làm việc, chắc chắn vậy. Cố gắng thành công trong công việc kinh doanh hàng rào. Anh sụp xuống tờ giấy, nhụt chí.

Ít nhất là bố anh có thể trang trải cuộc sống.

Chẳng phải đó là điều bố anh đã cảnh báo anh? Bỏ qua học bổng và rồi không thể quay đầu lại. Tyler tự hỏi mình sẽ ở đâu nếu anh có bằng truyền

thông hoặc kinh doanh. Anh đã có thể gọi vài cuộc điện thoại cho một cơ sở các cựu sinh viên và nhận được một công việc bàn giấy vào thứ Hai.

Bố anh đã đúng.

Trước đây ông đã đúng và bây giờ ông vẫn đúng.

Và còn mẹ? Bà luôn đứng về phía bố anh. Tyler có thể tưởng tượng thấy bà đứng im lặng ở phía sau, chưa bao giờ đứng ra bảo vệ anh. Anh đã có thể đem lại điều gì đó nếu như chỉ một lần mẹ bảo bố nhận sai, để bớt ưu phiền. Nếu như mẹ anh nhắc nhở họ rằng bóng chày chỉ là một trò chơi.

Nếu như biết anh đang bị thương, chắc họ sẽ chỉ lắc đầu trong một bữa trưa nào đó cùng nhau, hồi tưởng lại sự thật rằng con trai của họ đã lựa chọn sai lầm. Và rằng bằng cách nào mà sự lựa chọn đó cuối cùng đã dẫn đến điều này: một cái vai bị chấn thương và một cuộc sống phải dành phần đời còn lại với những liều thuốc giảm đau.

Tyler ghi tên của họ và số điện thoại. Anh sẽ không gọi điện cho họ ngay. Có thể phải sau khi anh được phẫu thuật và quay trở lại bụi ném bóng. Nhưng anh muốn có lựa chọn, ít nhất là như vậy. Anh tìm số của Jep Black và một vài đồng đội. Huấn luyện viên cũ ở Trung học Jackson và một vài người bạn học cùng. Anh không có số của Marcus - không có đã nhiều năm rồi.

Cuối cùng, anh tắt máy và ném nó vào trong một chiếc túi. Đồ đạc của anh đựng vừa trong sáu cái hộp. Lần đầu tiên anh thực sự mừng vì những món đồ ít ỏi của mình. Việc xếp mấy cái hộp vào cốp chiếc Charger chỉ với một tay không hề dễ dàng, nhưng tất cả đều vừa vặn. Anh phải dọn xong trước khi trời tối. Người mới sẽ đến vào buổi sáng.

Một cầu thủ ném bóng.

Khi xe đã được chất đầy, Tyler lấy chiếc bánh kẹp Chick-fil-A lạnh ngắt từ túi ra, bóc lớp giấy bọc, và ăn. Anh đứng ở cửa sổ, vẫn cái nơi mà anh mơ tới tương lai và chờ đợi trận đấu ngày thứ Bảy cuối cùng. Anh đã làm việc rất

chăm chỉ để tiến tới thời điểm đó. Một vị trí trong sự nghiệp nơi mà ai cũng phải ngược nhìn.

Anh ăn xong chiếc bánh trong năm lần cắn và kiểm tra cái túi. Còn một chiếc nữa. Anh sẽ ăn sau. Bà Cook đã để máy hút bụi ngoài cửa. Không bận tâm đến cánh tay chấn thương của anh. Hẳn là bà ấy biết anh có thể dọn phòng chỉ với cánh tay trái mà kết quả vẫn tốt như vậy. Nỗ lực đó gây đau đớn, nhưng anh đã hoàn thành được công việc. Khi làm xong, anh nhìn căn phòng một lần cuối và rời đi mà không nói lời từ biệt.

Bà Cook sẽ không nhớ đến anh. Bà ấy sẽ có tay ném bóng mới toanh của đội Blue Wahoos vào sáng ngày mai.

Verizon chỉ trả anh tám mươi lăm đô la cho chiếc điện thoại. Họ đã xóa sạch dữ liệu trước khi anh rời khỏi cửa hàng. Một bằng chứng nữa rằng Tyler Ames, ngôi sao ném bóng chày, đã không còn tồn tại. Sớm thôi số điện thoại sẽ được trao cho người khác. Một người nào đó có công việc và có thể trả hóa đơn.

Tyler lái xe chậm chậm dọc theo dải đất, biển ở bên trái anh, và dãy cửa hàng ở bên phải. Có thể Chick-fil-A đang tuyển người. Với cách đó ít nhất anh có thể có đồ ăn miễn phí. Với dáng vẻ quyết tâm, anh đậu chiếc Dodge vào bãi đỗ và đi vào trong. Người quản lý biết anh.

“Tyler!” Người đàn ông đang đứng ở quầy tính tiền. Khuôn mặt ông ta rạng rỡ nhưng rồi nhanh chóng trầm xuống khi thấy cái bao treo tay của Tyler. “Tôi đã nghe chuyện về cái vai. Tôi rất tiếc.”

“Cảm ơn.” Một điều nữa mà Tyler ghét trong cuộc sống mới của mình. Ở đâu anh đến người ta cũng lấy làm tiếc cho anh. Anh không còn là Tyler Ames.

Anh là “Tyler Ames tội nghiệp.” Tàn phế, bị vùi dập. Hết thời. Ánh mắt của người quản lý đã nói lên tất cả dù lời của ông ta không đề cập đến. “Tôi giúp gì được cho anh?”

Tyler gượng nở một nụ cười. Đến lúc này anh không còn đủ khả năng để bị nhìn nhận như là một nạn nhân. “Tôi đang muốn kiếm thêm ít tiền trong giai đoạn hồi phục.” Anh cười thầm. “Dù sao thì tôi cũng ở đây suốt. Nên tôi tính sang xem nếu bên ông có đang tuyển người.”

Ông ta nhún vai. Hai bên má sẫm lại. “Cậu là một người tốt, Tyler. Tôi là một trong những người hâm mộ lớn nhất của cậu đó, cậu biết chứ.”

“Vâng, thưa ông.”

“Nhưng giờ tôi đủ người rồi.” Ông ta dừng lại. “Vài tháng tới tôi sẽ cần một quản lý buổi tối. Hãy quay lại vào lúc đó nhé.”

“Vâng. Được rồi.” Tyler không biết là nên cười hay nên khóc. “Cảm ơn ông.”

“Chờ chút đã.” Ông ta rút vào túi sáu chiếc bánh kẹp và đưa cho Tyler. “Một chút quà chúc lành bệnh.”

Anh rất muốn nói với người quản lý rằng anh không cần quà bố thí. Nhưng thực tế là anh cần tất cả những sự giúp đỡ nào có thể tìm được. Anh đã gửi thư trả tiền bảo hiểm xe trước khi bị chấn thương. Tờ chi phiếu đã được thanh toán sáng nay, lấy mất nửa số tiền còn lại của anh. Anh cần đồ xăng xe và lại sắp hết thuốc giảm đau - thêm bốn mươi đô la nữa. Anh sẽ cạn sạch tiền trong vài tuần.

Anh cầm lấy túi bánh và cảm ơn người đàn ông.

Quay trở lại xe, Tyler đập vào vô lăng bằng bên tay còn lành lặn và ngay lập tức hối tiếc vì hành động đó. Điều mà anh hoàn toàn không cần là một chấn thương khác.

Quản lý ban đêm? Trong vài tháng nữa? Viễn cảnh ấy khiến anh vô cùng buồn bực. Đến khi đó anh đã được phẫu thuật và sẽ quay trở lại ném bóng.

Khiến cho Blue Wahoos phải hối tiếc vì cái ngày họ sa thải anh. Nhưng nếu Chick-fil-A không nhận anh, Tyler chẳng rõ là ai sẽ nhận.

Anh không thể kén cá chọn canh, nhất là trong lúc này. Khu thương mại bên cạnh có cửa hàng Target^[29] và Panera^[30]. Một tiệm bánh cupcake và một tiệm bánh kem Coldstone. Chắc sẽ có ai đó đang cần tuyển người. Nhưng hai tiếng sau, anh có một mớ đơn xin và một danh sách dài lời từ chối. Những người quản lý đều không tuyển hoặc không tỏ ra quan tâm chừng nào cái tay của anh vẫn còn phải treo nẹp.

Tyler nhận ra một điều sau khi anh nói chuyện với mọi người: anh chưa từng làm một công việc thực sự nào suốt cuộc đời mình. Anh được trả tiền để ném bóng. Suốt thời gian đó, thỉnh thoảng Tyler kiếm tiền bằng cách huấn luyện các tay ném trẻ, dọn sân bóng, và làm trọng tài cho các trận đấu giải nhỏ. Anh cần cả hai tay cho bất cứ công việc nào như thế. Ngoài bóng chày, anh chưa từng kiếm được một xu.

Thuốc giúp anh tiếp tục. Thật nực cười khi vài ngày trước anh còn lo lắng về việc lái xe dưới tác dụng của Oxycodone. Nhưng giờ thì... giờ thì, anh chỉ còn hi vọng vào điều tốt nhất. Không thể làm được gì mà không có thuốc.

Qua hai khu thương mại nữa và vẫn vậy, không có việc. Tyler lái xe ra biển, đến chỗ yêu thích nhất của anh nằm ở phía tây sân vận động Bayfront. Anh đỗ chiếc Charger lại, tắt máy, và mở cửa sổ.

Anh có thể nghe thấy tiếng của bình luận viên vang vọng từ bên kia lề đường. “Chào mừng quý vị và các bạn đến với trận cuối cùng trên sân nhà của Blue Wahoos mùa giải này. Sau đêm nay đội tuyển của các bạn sẽ bước vào vòng play-off. Hãy nhiệt liệt chào mừng đội Blue Wahoos!”

Tiếng nhạc thân thuộc cất lên và Tyler ngồi trượt xuống ghế. Anh vớ lấy chiếc mũ bóng chày của đội Trung học Jackson và đội nó che khuất đôi mắt. Anh bị làm sao vậy, tại sao lại đỗ xe ở gần thế này? Nơi mà anh có thể nghe

thấy bản nhạc của cuộc sống trước đây của mình cất lên như một giấc mơ tồi tệ?

Thế còn cái gã cứu thương của câu lạc bộ, người đầu tiên đã đến bên cạnh anh sau cú ném tồi tệ đó? Hắn đã nói đó chưa phải là sự kết thúc. Đó là sự khởi đầu. Một thứ quá đỗi kỳ lạ. Tyler nghĩ đến việc gọi điện cho cảnh sát hạt và tố giác hắn. Sao hắn dám nói về những sự khởi đầu trong thời điểm như thế! Tên hắn là gì? Tyler nghĩ lại, cố gắng nhớ ra. Rồi nó đến với anh.

Beck, phải không?

Đúng, chính nó. Gã nhân viên cứu thương tên Beck. Dù hắn có ý gì, thì bây giờ những lời đó chẳng khác nào một trò đùa độc ác.

Tyler nhắm mắt nhìn về phía biển. Anh cần nơi này, giây phút này. Cần chúng cho nguồn cảm hứng. Một ngày nào đó anh sẽ quay lại đây. Không phải chơi cho Blue Wahoos, mà là một trong những đối thủ của họ. Ở nơi anh đầu quân tiếp theo, một ngày nào đó anh sẽ trở lại đây và ném bóng đấu với đội Wahoos như ngôi sao mà anh từng là. Tất cả mọi người từ vị trí cao nhất của ban quản lý đội Reds cho đến lão Jep Black như mì sẽ hối tiếc vì đã để anh đi.

Những âm thanh của trận đấu hòa lẫn vào nhau. Cái vai đang giết chết anh. Tyler lấy mấy viên thuốc giảm đau trong ngăn đựng đồ, cầm một chiếc bánh kẹp gà trong túi, và xé giấy bọc. Sau một vài miếng bánh anh đã sẵn sàng để uống thuốc. Anh không nhớ nổi lần uống thuốc cuối là khi nào, nhưng chẳng quan trọng. Anh cần chúng bây giờ. Anh bước ra khỏi xe, lấy hai chai nước trong chiếc hộp ở ghế sau, rồi quay lại ghế lái. Một liều dùng nữa là anh sẽ hết thuốc. Vẫn còn cần mua thêm hai lần thuốc nữa. Tyler không biết sau đó sẽ ra sao.

Anh trượt ghế ra đằng sau và duỗi chân. Mặt trời đang lặn, tỏa những tia sáng màu da cam và tím xuyên qua mảng màu xanh thẫm của eo biển. Ngủ trong xe cũng không tệ lắm. Vai của anh cảm thấy dễ chịu hơn khi ngủ ngò.

Anh nắm chiếc vô lăng với bên tay còn lạnh và nghĩ về thời điểm khi mọi việc xấu đi.

Đó là vào năm cuối của anh, dĩ nhiên là vậy. Lần đầu tiên anh và bố bắt đầu về chuyện bóng chày. Dù thế Tyler luôn nghĩ rằng họ đã hòa giải với nhau, rằng họ đã đồng tình với nhau. Hay có thể chỉ có anh cảm thấy thế bởi vì Sami Dawson. Ngày ấy mỗi buổi bình minh và hoàng hôn đều mang tên của cô đi cùng. Nếu như có chút mây mù nào ở cuối đường chân trời, thì phần lớn Tyler đã bỏ lỡ chúng.

Anh có vài tấm ảnh chụp Sami, những tấm ảnh anh đựng trong một chiếc hộp chứa những thứ không liên quan đến bóng chày. Những chiếc cúp, bằng khen và ảnh chụp đội tuyển chiếm đến nửa cốp xe. Quần áo, giày và trang bị dụng cụ môn bóng chày của anh chiếm những chỗ khác. Nhưng có một chiếc hộp - một chiếc đặt ở ghế sau gần thùng đựng nước - chứa phần còn lại của cuộc đời anh.

Những tấm thiệp sinh nhật bố mẹ gửi và tranh anh vẽ từ hồi học tiểu học. Cuốn kỷ yếu trung học, chiếc đuôi mũ tốt nghiệp và ở trên cùng, là một cuốn album cỡ nhỏ. Món quà mà Sami tặng anh trong lần gặp nhau cuối của họ. Ngay trước khi anh bắt xe buýt đến Billings.

Anh xoay người lại, mặc kệ cơn đau đang giằng xé qua cánh tay và cổ của mình. Anh vươn người vớ lấy cuốn sách ảnh và đặt nó trước mặt. Anh không còn điện thoại, nên cũng không có đèn. Anh nghiêng cuốn album vào ánh đèn trên đầu. Anh không thể nhìn được lâu mà không nổ máy. Điều anh không muốn chi trả nhất lúc này là một bình ắc quy mới cho xe.

Cuốn sách phủ bì màu xanh lục của trường Jackson, với chất vải nhung kẻ dày mà Sami tìm được trong một cái thùng đựng đồ giảm giá ngày trước. Trên bìa trước cô đã khâu tên anh và các chữ số bằng chỉ vàng. Tyler Ames, Số 16. Ở phía dưới cô khâu một trái tim màu đỏ và gần cuối, cũng bằng chỉ vàng, cô khâu tên của mình: Sami Dawson. Anh mỉm cười khi đọc những chữ ấy.

Cô ấy không phải luôn luôn là Sami.

Với những âm thanh của trận đấu ở phía sau, Tyler vuốt ngón tay lên tấm vải đã sờn. Không ai quan tâm đến anh như em, Sami. Tại sao anh đã không cố gắng hơn để giữ em lại?

Anh nhìn ra biển. Các màu sắc đã phai nhạt, như cách chúng tàn phai khỏi cuộc đời anh. Anh có thể nhận thấy tác dụng của mấy viên thuốc, cảm thấy những góc cạnh mờ dần đi. Có thể anh phải qua đêm trong xe, nhưng anh sẽ để tâm trí của mình bay đến nơi nào đó.

Quay lại khoảng thời gian khi anh vẫn còn tin chắc vào cuộc sống, tương lai và giấc mơ trở thành cầu thủ chơi ở giải Major League. Quay lại thời gian khi tên anh vẫn còn đồng nghĩa với thành công và những đứa trẻ con vẫn đòi xin chữ ký của anh. Quay lại nơi mà anh và bố mẹ vẫn còn thân thiết và bố anh vẫn còn tin một ngày nào đó anh sẽ giành được giải thưởng Cy Young.

Quay lại cái ngày mà anh gặp Samantha Dawson lần đầu tiên.

9

Các cô gái chưa từng là một phần công thức cuộc đời của Tyler. Bố mẹ anh biết điều đó. Không phải là họ đã yêu cầu anh không được hẹn hò. Họ chưa bao giờ cấm một học sinh đi khiêu vũ hay tiệc tùng vào một buổi tối thứ Sáu. Họ chỉ đơn giản là giữ anh luôn bận bịu. Gồm những buổi hướng dẫn ném bóng, những giải đấu và các nhóm du lịch. Luyện tập, họp đội bóng và đi xem những trận đấu của các đội đại học.

Nhưng tất cả những thứ đó đều thay đổi vào mùa hè trước năm cuối.

Đó là một giải đấu đã mang Tyler đến với Sami. Lần đầu tiên trong cuộc đời của Tyler, bố mẹ anh không thể tham dự trận đấu vào tuần mùa hè đó. Bố anh được thuê để lắp đặt hàng rào xung quanh một đồng cỏ rộng cả trăm mét vuông. Công việc lớn nhất trong năm.

“Con sẽ ở với một gia đình giám hộ,” bố anh nói như vậy trước giải đấu. “Bố và mẹ con sẽ cố gắng đến tham dự một hoặc hai trận đấu.”

Nhưng giải đấu được tổ chức ở Bắc California - một chuyến bay cho cả đội. Cuối cùng thì bố mẹ anh quá bận với công việc để có thể đi tham dự. Họ để lại Tyler hoàn toàn dưới sự chăm sóc của gia đình giám hộ.

Nhà Dawson.

Một cơn gió từ ngoài vịnh thổi qua xe, đưa anh trở lại thực tại. Thuốc giảm đau đang phát huy tác dụng, cảm giác mờ ảo dẫn đến những điều tuyệt

vời nhất của những ngày hôm qua. Tyler nhắm mắt và anh lại trở lại nơi đó, huấn luyện viên thả anh xuống một dinh thự trong khu phố đẹp nhất mà Tyler từng thấy. Và anh khệ nệ mang đồng hồ từ vỉa hè lên chỗ bậc cửa trước uy nghi của gia đình giám hộ của mình.

Mùa hè tràn ngập bầu không khí, trời trong xanh hơn bao giờ hết. Tyler bấm chuông cửa và nín thở. Những người này là ai? Làm sao mà họ chỉ trả được cuộc sống như vậy? Anh lùi lại một bước và chăm chú nhìn lên đường viền mái.

Khi anh đang làm vậy, cánh cửa bật mở và cô đứng ở đó. Anh nín thở và thấy hai bên má mình đang ửng hồng.

“Xin chào.” Cô gái cười, và rồi nhanh chóng ngoái đầu nhìn về phía sau. Như thể khi cười với anh là cô đã phá vỡ mấy điều luật. “Bạn là người chơi bóng rổ ở nhà tớ hả?”

Anh nhìn xuống đồng hồ và lại nhìn cô. “Là tớ đây.” Anh giơ tay ra bắt. “Tyler Ames.”

“Samantha Dawson.” Cô nắm lấy mấy ngón tay của anh, cái chạm nhau của họ chỉ thoáng qua. “Vào gặp ông bà của tớ đi.”

Từ đầu Tyler đã nghĩ đến cô như là Sami. Trông cô giống một phiên bản đẹp hơn của Keira Knightley. Tóc đen ngắn và thân hình xinh đẹp nhất mà anh từng thấy. Anh tự hỏi làm sao để hít thở khi cô ở ngay gần. Cuối cùng đến khi nhớ lại được cách di chuyển, anh vội lấy túi đồ và đi theo cô vào trong nhà. Nếu như bên ngoài chưa đủ chứng minh, thì bên trong đã cho thấy rõ một điều.

Sami sống ở trong một cung điện.

Anh đi theo cô đến một căn phòng trông giống như sảnh khách sạn hơn là một ngôi nhà. Ngồi đối diện nhau đọc báo ở chỗ chiếc bàn bằng kính và đá hoa cương là hai người lớn tuổi. Người đàn ông có mái tóc trắng cắt tỉa gọn gàng,

đôi mắt nghiêm nghị, và vẻ mặt cau có thường thấy. Vợ ông cũng không có vẻ thân thiện hơn nhiều.

Người đàn ông hạ kính xuống khi Samantha dẫn Tyler đi vào phòng. “Cậu này là ai?”

“Thưa ông, đây là Tyler Ames. Cầu thủ bóng chày sẽ ở nhà ta trong tuần này.” Cô quay lại nhìn Tyler rồi bí mật ra hiệu cho anh để bỏ mũ bóng chày xuống. “Tyler, đây là ông của tớ.”

Tyler giật phắt chiếc mũ xuống và cầm trên tay. “Rất hân hạnh được gặp ông, thưa ông.”

Người đàn ông nở một nụ cười khế. Ông đứng dậy và chìa tay ra bắt. Tyler bắt tay ông. Một cú bắt tay chặt. Hai đôi mắt nhìn nhau. “Tốt.” Có vẻ ông đã nhìn thấu con người anh. “Và hân hạnh được gặp cậu.”

Tyler vẫn bắt tay ông. “Cảm ơn ông... vì đã cho cháu ở nhờ.” Cuối cùng anh lùi lại và quay sang bà cụ.

“Thưa bà, đây là Tyler.” Sami bước sang một bên.

“Chào mừng.” Bà cụ không đứng dậy, nhưng gật đầu về phía Tyler, đôi mắt ấm áp hơn trước. “Tôi tin là cậu sẽ vui vẻ khi ở với chúng tôi.”

“Chúng tôi là những fan hâm mộ lớn của bóng chày.” Ông của Sami bắt chéo tay. Một nụ cười nở trên môi chậm rãi. “Cậu cần đưa cho chúng tôi bảng thời gian biểu thi đấu của mình.”

“Vâng, thưa ông.” Tyler không dám nhìn Sami.

“Cháu dẫn bạn ấy đi xem phòng.” Cô gần như cúi đầu trước ông cụ. “Có được không ạ?”

“Tốt lắm.” Ông ngồi xuống, mắt vẫn nhìn Tyler. “Bữa tối vào đúng năm giờ chiều. Nếu cậu không ở sân tập thì chúng tôi hi vọng cậu có mặt ở phòng ăn.”

“Cảm ơn ông.”

“Cứ nói cho chúng tôi biết nếu cậu cần gì.” Bà cụ quay lại với tờ báo.

Sami nhoẻn miệng cười rồi nói với anh bằng giọng trang trọng giống như khi nói với ông bà. “Xin mời đi theo mình.”

“Xin bạn dẫn đường.” Anh nhặt đồng hồ lên và theo cô lên một chiếc cầu thang xoắn và tới một hành lang trải thảm. Trần nhà chắc phải cao gần bốn mét. Tyler suýt va vào cô khi họ đến chỗ phòng anh.

“Đây này.” Mắt Sami sáng lên. “Đây là phòng cậu. Phòng tắm ở bên trái.”

Tyler nhìn vào đó qua cô, không tài nào tin được. Anh đã tham dự nhiều giải đấu đến nỗi không đếm nổi. Thông thường anh sẽ ở với bố mẹ ở Motel 6 hoặc Best Western^[31]. “Nhà cậu... to thật.”

Tyler đặt chiếc túi xuống bên cạnh giường. Đó là một chiếc giường cỡ lớn, với bốn chân bằng gỗ như trong các cửa hàng trưng bày. Mất vài phút để anh nhớ lại cách cư xử. Anh quay sang cô. “Xin lỗi.” Anh cười. “Cậu thực sự ở đây ư?”

Nụ cười của cô dần mờ đi. “Đúng vậy.” Cô thất thần trong giây lát.

“Bố mẹ cậu đâu rồi?”

“Họ...” Biểu cảm của cô chùng xuống một chút. “Họ đã mất khi tớ mới năm tuổi. Tai nạn xe máy.” Cô ngoái lại đằng sau rồi quay lại phía anh. “Tớ được ông bà nuôi nấng. Họ... khá nghiêm khắc.”

“Hừm.” Anh nhìn xung quanh lần nữa. “Tớ đoán là ông cậu sở hữu cả California.”

“Ông có vài công ty.” Sami tựa người vào khung cửa. Cô vẫn chưa bước chân vào phòng anh. “Ông là một trong những người chủ của đội San Francisco Giants.”

“Phải.” Tyler chậm rãi gật đầu. “Tớ hình dung ra rồi.”

“Đó là lý do tại sao nhà tớ yêu bóng chày.” Đôi mắt cô gắng tìm lại sự vui vẻ. “Bao giờ trận đấu đầu tiên của cậu diễn ra?”

“Sáng ngày mai.” Anh nhìn ra ngoài cửa sổ rồi quay lại nhìn cô. “Tối nay chúng ta tự do.”

Cô nhún một bên bờ vai xinh đẹp. “Tớ có xe.”

Tự nhiên căn nhà hoành tráng bị lãng quên. Nó mờ nhạt so với đôi mắt của Sami. “Tuyệt. Ta đi đâu bây giờ?”

“Tớ biết một lối đi vào sân vận động Giants.” Cô cười khế. “Ông sẽ giết tớ mất. Ông không biết là tớ có chìa khóa.”

“Hừm.” Tyler nghiêng người tựa vào bậc cửa sổ. “Cậu đã đưa tất cả các cầu thủ bóng chày đến đó rồi, phải không?”

“Thực ra”- cô ném ánh nhìn trêu chọc về phía anh - “tớ chưa từng dùng cái chìa khóa. Không chắc là nó dùng được.”

“Thật hả?”

“Ừ.” Cô ngẩng mặt lên. “Và cậu là cầu thủ bóng chày đầu tiên mà chúng tớ từng giám hộ. Chỉ muốn để cậu biết.”

“Thế còn ông bà cậu?”

“Họ đi ngủ rồi.” Trông cô nửa phần hoảng sợ, nửa phần sẵn sàng cho chuyến phiêu lưu. “Họ không cần phải biết chuyện này.”

Tyler cảm thấy mình đã phải lòng cô từ rất lâu trước khi họ lái xe ra sân vận động vào tối hôm đó. Sân Giants nằm trên đường đi, và chìa khóa hoạt động tốt. Sami có thể an ninh của ông, cô đã trình nó cho những người bảo vệ ở lối đi xuống sân cỏ. Họ lên xuống khu ghế khán giả và ngồi đó, bên cạnh nhau.

“Thật hả, Sami? Đây là cuộc sống của cậu?” Cô cười lần nữa. “Cậu gọi tớ là gì cơ?”

“Sami.” Anh cười với cô. “Samantha nghe có vẻ trang trọng quá.”

“Như ngôi nhà của tớ vậy.”

“Ừ.” Anh cười khúc khích. “Như ngôi nhà của cậu vậy.”

Mặt trời đang lặn xuống, bóng đêm dần che phủ xung quanh, rắc chút cảm giác mơ màng lên thời khắc này. “Bạn gái làm gì khi cậu rời thành phố?”

“Này, Sami. Điều gì khiến cậu nghĩ là tớ đã có bạn gái?” Vẻ e thẹn hòa quyện với tính gan dạ làm nên sức hấp dẫn không cưỡng lại được của cô. “Trông cậu giống tuýp người đó.” Cô cười lần nữa. “Và tớ thích cái tên Sami. Nhớ lấy nhé.”

Anh cười. “Cho cậu biết này, tớ chưa từng có bạn gái.” Anh quay sang nhìn cô. “Chưa từng có thời gian.”

“Hừm.” Cô nhìn ra sân bóng. “Cậu muốn chơi ở một nơi như thế này vào một ngày nào đó sao? Đó là giấc mơ của cậu à?”

“Đó không phải là giấc mơ.” Anh nheo mắt nhìn ra phía bụi ném bóng. Anh hầu như không thể thấy nó lúc chạng vạng. “Một ngày nào đó tớ sẽ chơi ở đây, Sami à. Tớ biết rõ là như thế. Tớ đã quyết tâm như vậy kể từ khi mới mười hai tuổi.”

“Tớ nói với cậu điều này được không?” Cô co chân lên và vòng hai tay ôm người. “Tớ sợ chết khiếp khi ở ngoài này. Ông sẽ gửi thẳng tớ vào trường nội trú ngay lập tức nếu phát hiện ra.”

“Tuyệt. Ông cậu sẽ tống tớ vào tù, không nghi ngờ gì nữa.” Tyler cười, nhưng câu nói của Sami khiến anh khó hiểu. “Mà, tại sao vậy? Tại sao cậu lại làm thế?”

“Tớ đã ở căn nhà đó gần như cả cuộc đời để làm mọi thứ một cách đúng đắn.” Cô nói nhỏ. “Chỉ là có vẻ đã là lúc để làm một chuyến phiêu lưu nhỏ.”

Tyler không thể nào thích cô hơn được nữa. Họ ở khu ghế khán giả đến mười giờ tối rồi cô dẫn anh đến một công viên ở khu dân cư lân cận nơi mà họ ngồi trên xích đu và nói chuyện về cuộc sống. Cô nói với anh rằng họ có một căn nhà khác ở thung lũng San Fernando. Nơi mà cô đang theo học. “Nhà tớ

chỉ ở đây vào mùa hè. Ông bà không thích tớ dành quá nhiều thời gian rảnh với bạn bè.”

“Nghe giống bố mẹ tớ ghê.”

Càng nói chuyện lâu, họ càng tìm ra những điểm chung. Nhà họ ở Nam California chỉ cách nhau ba mươi phút đi đường. Và trường đại học hàng đầu đang chiêu mộ anh và kỹ năng bóng chày của anh là UCLA - cũng là trường mà cô đã chọn theo học. “Có khi chúng ta sẽ là bạn cùng lớp.” Sami cười, ánh trắng lấp lánh trong đôi mắt. “Ai mà biết được?”

Họ cười đùa về tất cả những thứ mà họ chưa từng làm. Chưa từng hẹn hò, chưa từng nắm tay, chưa từng hôn. Sami không bị áp giờ giới nghiêm. Ông bà cô chưa từng có lý do để phải dùng đến nó lần nào. Đã nửa đêm và khi họ đỗ xe ở lề đường, đèn trong nhà đã tắt hết.

“Tốt.” Cô thở phào nhẹ nhõm. “Họ vẫn đang ngủ.” Khi đi từ chỗ xe lên lối cửa trước, Tyler dừng lại giữa đường và quay sang cô. Rồi chẳng nói gì anh nắm tay cô. Anh cứ nắm như thế cho đến khi họ đi vào trong nhà, lên đến chân cầu thang.

“Cậu có nghĩ điều tớ đang nghĩ không?” Anh nắm tay kia của cô, nhưng không xoay mặt đi, anh không thể rời mắt.

“Gì cơ?”

“Tớ nghĩ đây là đêm tuyệt nhất của đời mình.”

Cô cười khúc khích và lấy tay che miệng mình. Phòng của ông bà cô nằm ở phía bên kia căn nhà, nhưng cô không muốn đánh thức họ. “Cậu vui tính thật đấy. Chúng ta có làm gì đâu.”

“Có chứ.” Giọng anh hơi bực, nhưng không nghiêm túc. “Chúng ta đã cùng sẻ chia chuyến phiêu lưu. Cái đó phải được tính chứ.”

“Đúng.” Đôi mắt cô long lanh, nhưng trông cô chột e thẹn. “Chúc ngủ ngon, Tyler.”

Trong một khoảnh khắc anh đã nghĩ về việc hôn cô. Nhưng điều đó không xảy đến cho đến cuối tuần. Khi ấy - giữa các trận đấu của anh - họ trao nhau rất nhiều nụ hôn đầu. Họ chạy trên bãi biển với đôi chân trần, không ăn gì ngoài kem cho bữa tối, hay lần họ thức suốt đêm trên sàn phòng ngủ của anh.

“Chỉ trong tuần này thôi, hãy giả vờ rằng cậu là bạn gái tớ.” Tyler nghịch tặc cô khi họ đang ngồi trong bóng tối đêm hôm đó. “Một điều đầu tiên nữa, nhé.”

Anh có thể thấy cô đang căng thẳng và muốn nói lời từ chối. Bịa ra vài lý do tại sao lại không. Nhưng cô chỉ cười và để anh lạc lối trong đôi mắt cô. “Đồng ý.”

Tyler chẳng nhớ gì về giải đấu bóng chày tuần đó. Huấn luyện viên than phiền rằng anh không tập trung. Nhưng đến ngày Chủ nhật, anh biết rằng: Sami Dawson đã tìm được lối đến với trái tim anh. Dù bất cứ điều gì xảy ra trong năm tới, anh đều không muốn sống thiếu cô. Vào đêm cuối cùng bên cạnh nhau, họ lên ra ngoài và trèo lên mái nhà của ông bà cô.

“Chuyện này thật là điên rồ,” cô thầm thì khi anh đỡ cô leo lên phần mái thấp nhất, nhìn ra sân sau.

“Chẳng phải cả tuần nay là như vậy sao?” Tyler kéo cô vào bên cạnh anh, một cách an toàn. “Hãy nhìn những ngôi sao kia. Ở trên này với em, số sao nhiều lên gấp đôi.”

“Em không muốn anh rời đi.” Cô ngả đầu lên vai anh. “Em sẽ không về thành phố cho đến cuối tháng Tám. Sáu tuần nữa.”

“Chúng ta sẽ nhắn tin. Và mỗi tối khi mặt trăng lên anh sẽ gọi cho em, bảo em ra ngoài và ngắm những ngôi sao.” Anh nghiêng người để có thể nhìn thấy gương mặt cô. “Nên em sẽ nhớ cái này.” Và rồi - như thể anh đã làm hàng nghìn lần - anh ôm lấy khuôn mặt cô một cách nhẹ nhàng và hôn cô. Nụ hôn

chầm chậm và màu nhiệm, như một thứ gì đó bước ra từ trong giấc mơ. Anh lùi lại và tìm kiếm đôi mắt cô. “Đấy.”

“Đấy?” Cô thấy vui vẻ và hoảng hốt và bị hấp hồn bởi anh cùng một lúc. Anh có thể nhận ra. “Đấy gì cơ?”

“Chúng ta đã xử lý xong mấy cái chưa bao giờ.” Anh hôn cô lần nữa. “Sau tuần này chúng ta không thể nói là mình chưa bao giờ nắm tay hay hẹn hò... hay hôn nhau.”

Cô nghiêng đầu về phía sau và cười, nghe như tiếng chuông gió khẽ rung. Rồi sau đó hình như cô nhận ra ý nghĩa chính xác trong lời anh nói bởi cô nhìn anh, đôi mắt mở to. “Hẹn hò ư? Một cách thực sự?”

“Đúng.” Anh vẫn giữ tay mình trên má cô. “Em làm bạn gái anh nhé, Sami?”

Lần này thì cô chủ động hôn. “Anh biết gì không?”

Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh, nhưng anh cũng nhập vai. “Biết gì cơ?”

“Khi đưa anh đến sân vận động Giants vào thứ Bảy tuần trước, em biết rằng mình sẽ không bao giờ quên được tuần lễ đó.”

“Làm sao em biết?” Anh vuốt mái tóc đen của cô.

“Bởi vì”- cô nhoẻn miệng cười - “anh là người duy nhất gọi em là Sami.”

“Thế là... điều đó nghĩa là em sẽ là bạn gái anh?”

“Đúng thế, Tyler Ames. Em sẽ là bạn gái anh.”

Và như thế, năm tháng tuyệt vời nhất của cuộc đời Tyler bắt đầu. Nó được xây bằng hi vọng cho đến khi Sami và ông bà cô chuyển về ngôi nhà của họ ở thành phố và nó càng tiến triển hơn mỗi khi họ gặp nhau. Ông bà Sami thích chuyện Tyler là một cầu thủ bóng chày và họ trân trọng cách hành xử của anh, cách anh tôn trọng họ và cháu gái họ. Tuy nhiên họ không để cho Sami có đủ thời gian gặp anh.

Dẫu vậy, cô có xe riêng, và hầu hết các buổi tối cuối tuần họ tìm được cách để ở bên nhau. Họ đến trận đấu trường Trung học Jackson vào các ngày thứ Sáu và học nhóm cùng nhau ở nhà anh vào các buổi thứ Bảy. Bố mẹ anh quý cô, nhưng ngay từ đầu bố anh đã lo lắng rằng cô sẽ làm anh mất tập trung vào bóng chày.

“Con đã tiến khá xa,” bố nói với anh vào một buổi tối sau khi Sami đi khỏi. “Mọi người đang bàn tán về con, Tyler. Đây là thời điểm của con.” Ông rướn hông mày. “Đừng làm hỏng nó, con trai.”

Sau đó Tyler không còn nói chuyện về cô với bố mẹ mình. Thay vào đó họ học nhóm ở quán Starbucks. Mùa xuân đến và Sami mang đến cho anh sự may mắn tuyệt nhất. Lần duy nhất anh thua là trong một trận đấu ở xa mà cô không thể đi cùng được. “Anh cần em, Sami. Chỉ đơn giản thế thôi.”

Tyler khiến cô cười - thứ mà cô không mấy khi làm lúc trưởng thành. Thời gian này Sami càng trở nên xinh đẹp hơn. Họ nói chuyện về UCLA và rằng họ không thể chờ đợi bốn năm tới. Nhưng rồi vào giữa mùa giải năm cuối đáng kinh ngạc nhất của anh, đội Reds gửi một tuyển trạch viên đến một trận bóng.

Các nhà tuyển trạch đã dõi theo Tyler suốt từ những ngày chơi ở giải Little League, nhưng lần này lại khác. Người đàn ông đã đi quanh quần gần đó và kéo Tyler cùng bố anh ra một chỗ sau trận đấu. “Chúng tôi muốn cậu, nhóc ạ. Cực kỳ muốn.” Rồi ông ta lôi ra một danh sách dài các ghi chú, đánh giá và những cái tên trong một tập ba trang giấy.

Tên Tyler nằm ở trên cùng.

“Nó đã lựa chọn rồi.” Bố của Tyler nói với người đàn ông đó. “Nó đã có cam kết với UCLA.”

“Một lời cam kết không phải là một bản hợp đồng, thưa ông Ames.” Tuyển trạch viên mỉm cười. “Ông và tôi đều biết rõ điều đó.” Ông ta quay sang nhìn

Tyler. “Nếu thỏa thuận đúng như tôi nghĩ, cậu nên chấp nhận nó.” Ông ta chỉ vào Tyler khi rời đi. “Chẳng phải đó là mục đích sao? Chơi bóng chày vì tiền bạc.”

Khi mùa giải tiếp tục, nhà tuyển trạch vẫn không dừng lại. Một tuần trước khi tốt nghiệp, vào ngày Tyler chuẩn bị tuyên bố rằng mình sẽ chơi cho UCLA, tuyển trạch viên đã đánh tiếng đến anh: đội Reds sẽ tuyển anh về ngay trong những vòng tuyển đầu.

Anh thực sự giỏi đến mức đó.

“Tiền thưởng sau khi sẽ kí phải đạt đến sáu chữ số,” bố anh nói với ông ta. “Nếu không thì chúng ta sẽ không có thỏa thuận nào cả.”

Tyler trì hoãn tuyên bố với UCLA và tối đó anh gọi điện cho Sami lúc 11:11. “Có thể anh sẽ nhận nó. Thực sự.”

“Việc lên tuyển?” Cô có vẻ lo lắng. “Tyler, anh sẽ không bắt đầu với đội Reds. Anh biết điều đó mà.”

“Tất nhiên. Nhưng nếu họ chọn anh ngay ở những vòng đầu thì cũng không lâu lắm.”

“Đúng, nhưng có lẽ anh nên đi học đại học. Nhận lấy học bổng và để các đội chuyên nghiệp tuyển anh vào sau. Lúc đó anh sẽ chỉ có tiến bộ lên thôi.” Sami ngưng lại. “Ông em nói như thế đó.”

Tyler ghét áp lực. Ở đâu mọi người cũng muốn anh chơi cho đội Bruins, đi theo đường đại học. Chọn cách an toàn. Nhưng Tyler muốn có cơ hội với các đội nhà nghề sớm hơn thế. Nếu họ trả lương đủ cao cho anh, anh có thể chơi một năm ở Billings và rồi chuyển thẳng lên các đội trong bảng xếp hạng. Một hoặc hai năm tới anh có thể kiếm được nửa triệu đô la. Anh có thể mua nhẫn cưới cho Sami và cưới cô khi cô vẫn còn học ở UCLA.

Điều đó sẽ khiến mọi người ấn tượng, phải không? Ngày tuyển chọn tới, Tyler và một vài đồng đội tập hợp ở phòng khách nhà anh và chờ đợi. Ba vòng

đầu rồi ba vòng tiếp theo trôi qua, rồi lại ba vòng nữa và lại nữa. Với mỗi vòng trôi qua, Tyler cảm thấy mình chìm sâu hơn xuống ghế sofa. Tại sao nhà tuyển trạch của Reds lại nói dối anh? Lúc anh định gọi điện cho huấn luyện viên ở UCLA và nói rằng anh sẽ gia nhập thì điện thoại đổ chuông.

“Xin lỗi Tyler. Có vài vấn đề khiến kế hoạch thay đổi vào phút chót. Nhưng chúng tôi vẫn muốn có cậu. Một khoản tiền lớn nếu cậu chấp nhận đề nghị.”

Như dự tính, đội Reds gọi tên anh trong vòng thứ mười hai. Tyler và đồng đội hò reo chúc mừng. Nhưng ngày hôm sau chi tiết bản hợp đồng mới được sáng tỏ. Tiền thưởng cho việc đồng ý gia nhập sẽ là 100.000 đô la với khoản lương khởi điểm chỉ 24.000 đô la một năm.

Có khoảng một tá điều khoản khích lệ được ghi trong đó - đã bắt được ánh mắt của Tyler. Nếu anh ném bóng giỏi bằng một nửa thành tích ném ở trung học, anh sẽ kiếm được khoản lương sáu chữ số mỗi năm. Trước cả khi anh được lên các đội nhà nghề.

Những gì xảy ra sau đó là những thứ gần với chiến tranh nhất mà Tyler từng biết. Anh không thể nghĩ về nó, không thể nhớ các chi tiết trong lúc này. Không thuốc giảm đau nào đủ mạnh để xóa tan ký ức về những gì xảy ra tiếp theo, tranh đấu và lụi tàn.

Tyler dừng chuyến tàu ký ức của mình lại. Đủ rồi. Khi anh đang trôi dạt về giấc ngủ trên xe trong tiếng sóng biển và tiếng bình luận viên của Blue Wahoos đang thông báo về một trận chiến thắng nữa. Tyler không còn ngồi sau tay lái của chiếc Dodge Charger nữa. Anh không phải là người tàn tật hay vô gia cư hay cháy túi. Anh không có sự nuối tiếc, quá khứ ô nhục, hay những giấc mơ dang dở.

Đúng hơn là, anh là cậu trai mười bảy tuổi và đang ngồi trên mái nhà một dinh thự ở Bắc California, những ngôi sao mùa hè ở gần đến nỗi có thể chạm vào.

Và Sami Dawson ở cạnh bên.

Mãi cho đến khi thức dậy vào sáng hôm sau, mặt trời mùa hạ thiêu đốt qua kính chắn gió và mồ hôi chảy trên mặt, Tyler mới nhận ra rằng tất cả chỉ là giấc mơ. Cánh tay anh đang gào thét đòi sự khuây khỏa và anh nguyên rủa mình đã để tâm trí quay về quá khứ. Anh không cần Sami Dawson. Anh cần một công việc, một chỗ ở và một ca phẫu thuật vai. Và anh đang rất cần Oxycodone.

Cần thứ đó hơn tất cả.

10

Sami đang sắp xếp đồ đạc trong tủ, tìm kiếm bằng chứng rằng cô từng hẹn hò với Tyler Ames, thì chuông cửa kêu. Mary Catherine đang lau dọn bếp. “Để tớ trả lời cho!” Khi đang vội Mary Catherine thường nói to và nhanh, như một bài hát. Lần này cũng như bao lần khác.

Sami lùi ra khỏi tủ, đứng dậy và vươn vai. “Ai thế?” Cô không mong chờ đó là Arnie. Anh đi dự một hội nghị về luật cả ngày hôm nay. Các cô gái quyết định sẽ dọn dẹp căn hộ vào buổi sáng rồi đi bộ đến chợ nông sản ở Phố số Ba.

“Là của cậu!” Mary Catherine phát âm phần cuối của từ “cậu” một cách luyến láy hơn bình thường. “Nhanh đến đây nào.”

Sami phủi tay vào ống quần và vuốt mấy sợi tóc khỏi khuôn mặt. “Đang đến đây.” Tiếng chuông cửa như một lời nhắc. Đáng ra cô không nên sa vào dòng ký ức trong tủ đồ. Cô còn phải dọn nhà tắm và giặt mấy tấm chăn. Ngay khi đến gần cô há hốc miệng kinh ngạc. “Cái gì thế...”

“Đẹp phải không?” Những bông hoa chiếm trọn bàn quây và vươn lên đến nửa độ cao tới trần nhà. Có ít nhất ba tá hoa hồng đỏ. Mary Catherine áp mũi vào bó hoa và cười nhả răng. “Người nào gửi chúng vậy?”

“Buồn cười đấy.” Sami đi đến và tóm lấy tấm thiệp từ giữa bó hoa. Dĩ nhiên chúng là do Arnie gửi. Phải là như thế. Dù vậy, trái tim cô vẫn hơi rung động khi mở tấm thiệp. Cô nhanh chóng nhìn xuống phía dưới cùng. “Thấy chưa?

Chúng là do Arnie gửi.” Cô rướn đôi lông mày lên nhìn bạn cùng phòng. “Anh ấy thật là tuyệt. Tớ đã luôn nói thế với cậu mà.”

“Hừm.” Mary nhảy lên ngồi trên bàn quay và nhìn Sami sau bó hoa. “Hắn đã làm gì sai?”

“Anh ấy chẳng làm gì sai cả!” Sự phẫn nộ tràn đầy trong giọng nói của Sami, nhưng rồi cô bật cười. “Cậu luôn luôn gây chuyện với Arnie tội nghiệp. Tại sao vậy?”

“Ai đó phải làm thế.” Cô ấy nhảy xuống và chạy về chiếc máy tính. Bài hát “Minh chứng tình yêu của em” bởi For King và Country đang được bật. “Tớ thích bài này.” Cô ấy vặn tiếng to lên. “Nếu tớ hát mà không có tình yêu...”

Mary Catherine không thể hát hay dù cố gắng thế nào. Nhưng điều đó không ngăn được cô nàng. Cô ấy vớ lấy chiếc phát trần từ ngăn tủ bếp và vừa khệnh khạng bước đi quanh phòng vừa hát từng lời. Sami ngửi mấy bông hoa. Chúng thật dễ thương. Cô nhìn vào tấm thiệp lần nữa.

Bó hoa này đã đến muộn một tuần. Đáng ra anh phải gửi chúng sau bữa tối đêm nọ. Anh đã quá tập trung vào tin tốt lành của mình và không hỏi về khách hàng của em. Xin em tha thứ. Tương lai là của chúng ta, Samantha. Yêu em. Arnie.

Cô mỉm cười với bức thư đúng lúc Mary Catherine nhảy lên ghế sofa ở phòng khách và cầm phát trần như một chiếc micro. “Hãy để cuộc sống của anh là minh chứng, là minh chứng cho tình yêu của em.” Cô ấy nhắm mắt, hoàn toàn thả hồn vào bài hát. “Hãy để tình yêu của anh trông giống em và thứ tạo nên em...”

“Tớ về phòng đây.” Sami giờ tấm thiệp lên. “Cảm ơn đã quét bụi giúp.”

Mary Catherine vừa múa vừa đi đến máy tính và vặn loa xuống gần hết. “Tấm thiệp nói gì?”

“Không quan trọng.” Cô không thể giữ khuôn mặt nghiêm túc với bạn cùng phòng. Cô gái đang tỏa ra niềm vui thuần khiết.

“Thôi nào!” Mary Catherine chạy nhanh về phía mấy bông hoa và ngồi lên bàn quây lần nữa, đu đưa cái chân lồm đồm tàn nhang, mắt nhìn Sami. “Kể cho tớ đi.”

“Anh ấy nói rằng đáng lẽ nên chú ý lắng nghe tớ hơn trong bữa ăn của chúng tớ vào tuần trước.” Sami mỉm cười ngọt ngào. “Anh ấy vừa nói về tương lai. Điều đó ấy.”

“Thế là hắn có làm điều gì đó sai.”

“Không phải, anh ấy chỉ...” Sami nhìn vào tấm thiệp lần nữa và bất chợt nhận ra Mary Catherine đã đúng. Điều đó làm cho Sami cut hứng về cuộc nói chuyện. Quá đủ về Arnie rồi.

Trong khi đó, Mary Catherine tiếp tục hát lệch nhạc - điều đó làm Sami bật cười. Ban đầu cô cố gắng kiềm chế tiếng khúc khích, giữ chút phẩm giá trước sự thiếu hụt tài năng của bạn. Nhưng rồi cô không kiềm được mình nữa, và một phút sau, Sami lăn ra cười bò trên ghế.

Ban đầu Mary Catherine có vẻ bức mình. Nhưng rồi giọng cô ấy vỡ và cô ấy cũng bắt đầu cười. “Được rồi, tớ sẽ bỏ qua bài Mười lăm phút.”

“Chắc chắn là vậy.”

Khi bài hát kết thúc và họ thở lại được, Mary Catherine đi đến chỗ Sami và lấy tấm thiệp từ tay cô. Sau khi đọc xong cô ấy chun mũi. “Eo ơi.”

“Gì thế?” Đáng lẽ ra cô sẽ giận bạn mình vì công kích Arnie, nhưng cô đang cười không dừng lại được.

“Yêu em, Arnie?” Cô ấy trả lại tấm thiệp cho Sami. “Thế thôi à?” Cô ấy nháy lên chiếc bàn uống nước và tạo dáng như diễn kịch. “Mary Catherine,” cô ấy nói với giọng nam trung ồm ồm, “tình yêu của ta, mọi thứ của ta, ta sẽ yêu em bằng cả con người ta cho đến hơi thở cuối cùng.” Cô ấy cười toe toét với

Sami khi nhảy xuống bàn. “Khi nào đến lượt tớ, tớ muốn phải như vậy hoặc không gì cả.”

Chuyện là Mary Catherine sẽ có được nó. Không bận tâm đến việc cô ấy không đặc biệt nổi bật. Cô ấy có nhiều tàn nhang đến nỗi cô ấy gọi chúng là làn da rám nắng một phần. Nhưng điều đó không hề gì. Cô nàng là con người đẹp nhất mà Sami biết. Niềm vui của cô ấy với cuộc sống, và tình yêu của cô ấy khi giúp đỡ người khác không thể chứa hết trong thành phố này được. Cô ấy vẫn chưa đi tìm chàng trai của đời mình, bởi vì cô ấy tin rằng Chúa sẽ mang anh ấy đến. Đó là một chuyện khác.

Không ai có thể bì kịp đức tin của Mary Catherine.

“Dù sao thì.” Mary Catherine cười và múa xoay tròn về bên kia căn phòng với cây phát trần. “Nếu cậu muốn Arnie, cứ lấy anh ta đi.” Cô ấy dừng lại và lần đầu tiên kể từ khi mấy bông hoa được gửi đến, cô ấy ngồi xuống và đôi mắt dịu đi. “Tớ xin lỗi. Tớ không có ý đó.”

“Có đó.” Sami đứng dậy, hai bên người đau nhức vì cười. “Không sao đâu. Arnie chịu được.”

Mary Catherine vẫn đang thở dốc do nhảy múa, quét bụi và hát hò. “Tớ chỉ ước tớ biết cậu từ trước. Khi cậu còn hẹn hò với anh kia. Anh chàng đánh bóng chày ấy.”

“Lúc đó tớ chỉ là một đứa trẻ.” Sami đi lại phía mấy bông hoa và ngắm nhìn chúng. “Anh ấy đã trưởng thành và thay đổi nhiều rồi.”

“Nhưng anh ấy gọi cậu là Sami.” Mắt cô ấy long lanh trở lại. “Phải không?”

“Anh ấy có làm vậy.” Cô nở nụ cười mệt mỏi. “Tớ cần làm việc tiếp.”

Cô ấy đã làm thế nào vậy? Sami tự hỏi khi đi về phòng ngủ, trở lại với chiếc hộp cũ trong tủ. Thứ mà cô đã không còn bận tâm trong nhiều năm. Cứ như thể là Mary Catherine đi guốc trong bụng cô vậy. Cô ấy không thể biết rằng Sami đang lục lọi chiếc tủ của mình để tìm bằng chứng về những gì của

Tyler đã in sâu trong trái tim cô từ lâu. Nhưng, Sami nghĩ, sau khi Arnie gửi bó hoa to nhất từ trước đến giờ - cô ấy lại hỏi về Tyler Ames.

Sami hiểu tại sao Mary Catherine không hợp ý với Arnie. Anh quá an toàn cho cô ấy, quá dễ đoán. Khi cô ấy tìm thấy người đàn ông của đời mình, anh ta sẽ không phải là con người gọn gàng và sạch sẽ với một tương lai được lên kế hoạch kỹ lưỡng. Có thể cô ấy sẽ gặp anh ta đang đi truyền giáo tại Trung Quốc hoặc đang phân phát cháo tại một khu cư trú cho người vô gia cư.

Sami ngồi bên cạnh giường và đọc tấm thiệp của Arnie một lần nữa. Đúng, anh không thực sự thổ lộ và nói rằng anh yêu cô. Nhưng đến bây giờ điều đó đã là hiển nhiên, đúng không? Anh đã nói về tương lai của hai đứa. Cô còn có thể đòi hỏi gì hơn? Sami đặt tấm thiệp lên giường và quay lại chỗ tủ đồ.

Có quá nhiều kỷ niệm ấu thơ được giữ trong chiếc hộp. Chỉ đến khi lục đến đáy hộp cô mới tìm thấy cuốn album ảnh. Cô đã làm hai cuốn giống hệt nhau vào tháng tốt nghiệp trung học của họ. Một cuốn cô tặng cho Tyler. Cuốn còn lại thì cô giữ. Cô chạm tay vuốt ve tấm bìa bọc nhung và nhịp tim tăng vọt lên. Đây là thứ cô đang tìm kiếm.

Cẩn thận tách những tờ giấy cũ và những bức ảnh có khung từng được treo trong phòng mình, Sami giở rộng cuốn sách ra. Rồi chậm rãi, như thể đang bước về quá khứ, cô ngồi xuống cạnh giường một lần nữa và nhìn chằm chằm vào bìa sách. Nếu có ai hỏi rằng ngày trước cô đã tưởng tượng mọi chuyện sẽ kết thúc với Tyler Ames như thế nào, cô sẽ chỉ có một câu trả lời.

Cô sẽ lấy anh. Cô không có nghi ngờ gì điều đó.

Nhưng nhìn thấy tên anh trên bản tin ngày hôm nọ khiến cô tự hỏi liệu mình có thực sự biết anh. Và nếu có, thì điều gì đã thay đổi anh? Sami mỉm cười khi nhìn cuốn album.

Tờ bìa làm thủ công, những dòng chữ được thêu cẩn thận. Giở tấm vải xanh trông khá là xấu xí, nhưng ngày xưa thì không.

Cô mở cuốn sách ra và mỉm cười với nội dung hai trang đầu. Tyler trong bộ đồng phục của Trung học Jackson, tay cầm một quả bóng chày với một chữ được ghi ở đằng trước bằng bút dạ Sharpie: Dạ hội?

Ở đối diện là bức ảnh của Sami trong vòng tay anh, hai tay cô ôm cổ anh sau khi nói đồng ý. Tất nhiên cô sẽ đến buổi dạ hội cùng anh. Một trong những đồng đội của Tyler đã chụp bức ảnh. Khi ấy gia đình hai bên đang không tán thành mối quan hệ của họ. Bố mẹ Tyler tin rằng cô đã lấy đi sức mạnh của anh trên bục ném bóng, và ông bà cô lo lắng rằng anh là kẻ thiếu thận trọng.

“Dù gia đình ta thích bóng chày đến nhường nào, ông và bà không bao giờ muốn thấy cháu hẹn hò với một cầu thủ,” bà nói với cô rất nhiều lần trong năm đó. “Những chàng trai như Tyler có rất nhiều các cô gái. Chúng... mong đợi nhiều thứ.”

Sami cười lần nữa vào ký ức. Tyler chưa từng mong đợi điều gì từ cô. Họ sẽ trao nhau nụ hôn chúc ngủ ngon, không gì hơn. Lâu lâu anh sẽ nán lại trước khi rời đi vào buổi tối và có gì đó trong mắt anh sẽ thay đổi. Anh sẽ thầm thì với cô rằng, “Anh không bao giờ muốn điều này chấm dứt, Sami”. Hoặc “Một ngày nào đó chúng ta không phải chào tạm biệt buổi tối”.

Sami giở cuốn lưu bút sang trang tiếp theo. Bên cạnh là một bức ảnh chụp cô và Tyler đang chơi xích đu làm bằng một cái lốp xe cũ ở bờ hồ Castaic, cả hai đều bám vào sợi dây thừng. Bức ảnh được chụp ngay trước khi họ ngã xuống bãi nước nông. Tay của Sami bị thâm tím trong vài tuần, nhưng chẳng hề gì.

Ít nhất là cô có kỷ niệm chơi đu dây. Điều mà cô sẽ không bao giờ có nếu như Tyler không trở thành một phần của cuộc đời cô.

Những bức ảnh mang cô quay về những ngày trước. Sami và Tyler, đi chân trần dưới một cơn mưa đêm tháng Một. Anh đến nhà cô để đưa cô đi dạo,

nhưng rồi những đám mây kéo đến. Cô vẫn có thể nghe thấy tiếng của chính mình. “Chúng ta nên lấy cái ô. Bà em sẽ lo lắng nếu em bị cảm lạnh.”

Tyler chỉ cười. “Đó là điều điên khùng nhất mà anh từng nghe. Bị lạnh sẽ tốt cho em.” Anh nắm tay cô.

“Làm sao mà thế được?” Cô liếc mắt nhìn bầu trời dữ dội phía trên.

Anh cười nhăn nhă, chậm chậm kéo cô vào lòng. “Nó sẽ làm em đi gần vào anh hơn.”

Cô đã cố gắng chỉ đặt vào những bức ảnh đẹp nhất, những bức chụp họ làm điều gì đó mà trước đó cô nghĩ sẽ không đời nào thực hiện được. Trượt ván ở bãi biển Venice, ngồi ở thùng sau xe bán tải của bạn anh tại bãi chiếu bóng phục vụ khách trong ô tô cuối cùng mà con người từng biết.

Sami lướt những ngón tay trên bức ảnh. Cô và Tyler ôm ấp nhau dưới tấm chăn. Cô không thể nhớ bộ phim mà họ đã xem tối hôm đó, nhưng cô nhớ tất cả những thứ khác. Cặp đôi khác đã ái ân nhau suốt cả bộ phim.

Không phải Sami và Tyler. Anh đã tiếp tục nói một lời dẫn, làm cô bật cười vì những lý do mà sẽ không hài hước nếu thiếu anh. Cô lật các trang sách, sống lại từng ký ức một. Bức hình cuối cùng là bức buồn nhất. Một bức ảnh chỉ có trong bản sao cuốn album của cô. Nó được một người lạ chụp vài phút trước khi Tyler bước lên xe buýt.

Chuyến xe buýt đưa anh đến Billings.

Sami nhìn vào quá khứ và có thể một lần nữa thấy nó. Cảm nhận được nó. Nghe giọng của họ khi nói lời chia tay. “Anh phải về nhà khi nào có cơ hội.” Cô đã ôm khuôn mặt anh bằng cả hai tay. “Em sẽ nhớ anh rất nhiều.”

“Em à, anh sẽ không ở lại Billings lâu đâu. Anh hứa đấy. Chỉ là một chặng dừng trên hành trình đến với những giải nhà nghề.” Anh hôn môi cô và nhìn ngắm đôi mắt cô một lúc lâu.

“Em tin ở anh.”

“Anh biết.” Đôi mắt anh như đang cười. “Đó là lý do tại sao anh chắc chắn là mình sẽ làm được điều đó.”

Sami nhớ lại cảm giác bất lực. Cảm giác cô từng trải qua khi bố mẹ không về nhà sau vụ tai nạn. Mọi người đều bất đồng với Tyler khi anh được gọi lên tuyển. Ông bà cô và bố mẹ anh. Các huấn luyện viên của anh. Nhưng cô muốn tin ở anh. Nếu ai đó có thể vượt lên từ các giải nhỏ đến giải lớn thì đó là Tyler.

Nhưng vào lúc anh chuẩn bị leo lên chiếc xe buýt đó, mối quan hệ giữa anh và bố mẹ đang lục đục. Cùng lúc đó, ông bà cô đã dứt khoát quyết định rằng anh không phải là người dành cho cô. Kể cả báo chí địa phương cũng nghĩ rằng anh bị điên khi bỏ qua học bổng của UCLA.

“Anh sẽ chứng minh rằng tất cả bọn họ đã sai,” anh nói trước khi trèo lên xe buýt. “Anh sẽ gọi điện cho em.”

Và như thế, Tyler rời xa cô. Anh đã đợi đến phút giây cuối cùng để quay đi và bước lên xe. Anh ngồi một ghế gần cửa sổ để có thể nhìn cô, và đôi mắt họ dõi theo nhau cho đến khi chiếc xe đi khuất.

Sami vẫn còn nhớ cảm giác đó, đứng trong làn khói xe, mặt trời mùa hè phả xuống vai cô và Tyler Ames đang ngày càng cách xa sau mỗi nhịp đập con tim. Cô đã nói với anh sự thật. Không ai tin tưởng vào anh hơn cô. Anh gọi điện cho cô tối hôm đó từ Idaho và một lần nữa khi đến Billings. Ban đầu anh toàn nhần tin cho cô.

“Billings tuyệt lắm,” anh nói với cô. “Chẳng có gì để làm ngoài chơi bóng.”

Tyler khởi đầu với một loạt thành công. Họ đưa anh vào luân phiên ném bóng sau một tuần huấn luyện và điều phối, và những chiến thắng ngày càng nhiều. Dù bận ra sao, đêm nào anh cũng gọi cho Sami. Anh đã nói là sẽ làm. Các cuộc trò chuyện luôn giống nhau. Tyler nhớ cô. Cô nhớ anh. Nhưng cuộc sống trôi đi nhanh hơn so với một trong những cú ném bóng lấy lòng của anh.

Sami chuyển tới ký túc xá ở UCLA và bất chợt giữa họ thực sự có khoảng cách rất lớn. Chuyện gì đó khác đã xảy ra.

Lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau một năm trước, họ không có điểm gì chung.

Sami lật đến trang cuối cùng của cuốn album. Ở đó có một bài báo của tờ Simi Valley Enterprise. Cô mở nó ra, nhẹ nhàng với tờ giấy báo đã ố vàng. Dòng tiêu đề chạy trên cả chiều ngang của trang thể thao: Tyler Ames đã thực hiện lời hứa. Phóng viên trích lời Tyler rằng một vài người đặc biệt đã tin tưởng ở anh khi anh chọn tham gia đội tuyển thay vì nhận học bổng. “Trận đấu của tôi đã cho tất cả bọn họ thấy. Tôi ra đó để chứng minh mọi người đã nhầm,” anh nói. “Và tôi sẽ làm điều đó. Tôi sẽ làm.”

Sami đọc lướt nhanh các dòng chữ đến đoạn huấn luyện viên của Billings chia sẻ vài lời. “Cậu bé này là một kẻ chiến thắng. Không ai có thể ngăn cậu ấy được. Nếu theo đà này thì cậu ấy sẽ vươn tới giải Big League trong khoảng thời gian kỷ lục.”

Các nhà quản lý bóng chày càng quan tâm đến sự nghiệp ném bóng của Tyler bao nhiêu, anh càng bận rộn bấy nhiêu. Sami tham gia mười tám học trình ở UCLA và chơi bóng trong đội bóng chuyên của trường. Rất nhanh chóng những cuộc gọi của Tyler chỉ còn vài lần trong một tuần rồi thì chỉ vào những ngày cuối tuần. Anh không có thời gian nghỉ ngơi, không có thời gian đi thăm cô.

Khi mùa giải kết thúc, đội Reds chuyển Tyler sang Dayton, Ohio - Đội hạng A của câu lạc bộ. Trên báo chí, các phóng viên thể thao địa phương nhìn việc chuyển như một điều tốt. “Nếu Tyler Ames tiếp tục ném bóng như hiện nay, anh sẽ rất nhanh chóng có mặt ở Pensacola,” huấn luyện viên mới nhất của anh đã phát biểu tại buổi họp báo.

Sami bám lấy tất cả những từ ngữ tích cực. Cô sẽ để những bài báo trên bàn quây vào cuối tuần khi đi thăm ông bà. Mỗi khi có cơ hội cô sẽ kể với họ

Tyler đang chơi tốt như thế nào và đang trên đường trở nên nổi tiếng.

Ông bà cô không quan tâm. Một gã không theo học đại học không phải là kẻ mà cô có thể cân nhắc đến chuyện hôn nhân. Cuộc nói chuyện chấm dứt. “Samantha, có hàng nghìn anh chàng đẹp trai, thông minh ở UCLA,” ông nói với cô trong một ngày cuối tuần mùa xuân. “Ít nhất cháu hãy suy nghĩ với đầu óc cởi mở.”

“Đầu óc của cháu đã có sự lựa chọn rồi.” Sami cười với ông. “Cháu yêu Tyler Ames.”

“Thế thì.” Ông của cô gật đầu chậm rãi. “Chúng ta sẽ đợi xem.”

Ông luôn luôn nói câu đó: Chúng ta sẽ đợi xem. Như thế ông có thể nhìn trước tương lai và bằng cách nào đó biết rằng mọi chuyện sẽ không suôn sẻ.

“Mọi người đang theo dõi,” Tyler nói với cô trong buổi trò chuyện vào cuối đợt huấn luyện mùa xuân ở Florida. “Anh cứ nghĩ họ sẽ gửi anh đến Blue Wahoos. Bỏ qua hoàn toàn hạng A.”

Sami hi vọng và tin tưởng anh, đôi khi cô còn cầu nguyện cho anh. Nhưng thay vì cho Tyler thăng hạng, đội Dayton Dragons giữ anh lại Ohio và, gần như chỉ sau một đêm, mọi thứ đã bắt đầu sáng tỏ. Hóa ra Dayton có nhiều việc phải làm hơn ở Billings, và vì báo chí đã yêu quý Tyler kể từ khi anh còn là nhà vô địch quốc gia mười hai tuổi, họ luôn sẵn sàng giành lấy những chiến thắng của anh.

Và những sai lầm của anh.

“Anh chán quá,” anh nói với Sami sau khi về đội Dayton được vài tuần. “Anh cần điều gì đó giống một thử thách hơn.” Như một ý nghĩ nảy ra quá muộn, anh thêm vào, “Anh nhớ em. Không thể tin được là đã gần một năm rồi”.

Cũng chẳng ai trong cuộc đời Sami có thể tin được điều đó. Các bạn cùng phòng cô liên tục hỏi về người bạn trai bí ẩn, người chưa bao giờ ở cạnh bên

cô. Bọn họ đều muốn giới thiệu cho cô một anh chàng ở UCLA, một người nào đó mà cô thực sự có thể hẹn hò và đi chơi cùng. Lần nào cô cũng nói với họ một cách lịch sự là cô không hứng thú.

Nhưng tất cả đã thay đổi vào một đêm khi cô gõ tên anh vào ô tìm kiếm Google và thấy một dòng tiêu đề mà cô sẽ không bao giờ quên: Tyler Ames bị bắt do say rượu ở nơi công cộng - Hiện tượng ném bóng chày trẻ tuổi tụt dốc. Cô đọc bài báo từ đầu đến cuối năm lần trước khi sự thật ngấm vào trong đầu.

Tyler đã đến một quán bar với một nhóm người hâm mộ - đa số là nữ. Bức ảnh đã nói lên câu chuyện. Anh và một cô gái trong số đó đã nhảy múa trên bàn một quán bar ở Dayton và bị ai đó chụp được. Chủ quán đã bảo Tyler dừng lại, nhưng anh từ chối. Người ta gọi cảnh sát và Tyler bị bắt. Uống rượu khi chưa đủ tuổi. Say rượu ở nơi công cộng. Anh được thả bằng tiền bảo lãnh của chính mình và bị phạt 1.000 đô la. Đội bóng phạt anh gấp ba lần số đó.

Cuối tuần đó khi Sami về nhà, tờ báo đã nằm đợi cô trên bàn quây bếp. Ông của cô đi vào khi cô nhìn thấy nó, nhưng ông không nói lời nào. Không có gì về câu chuyện hay việc bắt giữ hay bất cứ thứ gì liên quan đến Tyler. Thay vào đó ông mỉm cười và khoác vai cô. “Các bạn mới của cháu ở trường như thế nào, Samantha?”

Như thế, rõ ràng ông bà cô tin tưởng vào hai điều: rằng họ đã đúng về Tyler Ames và rằng cô đã hết tình cảm với anh.

Trên một số phương diện, cô đúng là có như vậy. Cô đã rất giận anh vì việc uống rượu và đi chơi với người hâm mộ, và rất thất vọng vì anh làm cho mình bị bắt giữ. Cô chặn tin nhắn của anh, và trong ba tuần tiếp theo, mỗi lần anh gọi cô đều dập máy. Cuối cùng thì một tháng sau bài báo đó, cô nhấc máy.

“Sami... có chuyện gì vậy!” Giọng Tyler thực sự bối rối.

“Anh đã cố gắng gọi cho em!”

“Thật ư?” Cô giữ giọng điềm tĩnh. “Em tưởng anh đang bận với các luật sư và nhân viên cảnh sát.”

Anh thở dài và chậm. “Tin tức đi nhanh thật.”

“Thế anh mong chờ điều gì?” Cô cao giọng cùng với sự tổn thương dữ dội. “Anh là Tyler Ames. Bất cứ thứ gì anh làm - tốt hay xấu - đều sẽ xuất hiện trên mạng trong một tiếng. Anh thực sự nghĩ là em sẽ không nhìn thấy?”

“Không. Chỉ là... anh muốn nói cho em biết đầu tiên.” Có tiếng người ngoài lọt vào đường dây. Ai đó gọi tên anh. “Này, anh phải đi. Bọn anh chuẩn bị lên xe. Các trận đấu trên đường suốt tuần.”

Cô im lặng. Cô có thể nói gì đây? “Em đang giận à?”

“Vâng. Với chính mình.” Đây là lần đầu tiên Sami bày tỏ cảm xúc của bản thân về chuyện này. Cô chưa nói với các bạn cùng phòng ở trường, và ông bà cô không quan tâm khi cô nhắc chuyện về Tyler. “Em tưởng em biết anh.” Cô ngừng lại. “Em đã nhầm.”

Đến khi đó cô đã thuyết phục chính mình rằng ông bà cô đã đúng. Cô chỉ là một đứa trẻ khi phải lòng Tyler Ames. Ai mà chẳng bị cuốn đi bởi ma thuật của sự sôi nổi của mùa hè? “Làm ơn đấy, Sami.” Có lẽ giọng của cô khiến anh sợ, bởi vì anh nghe có vẻ tuyệt vọng. “Anh sẽ gọi lại cho em sau.

Chúng ta cần nói chuyện.”

“Đừng gọi.” Câu trả lời đến ngay khi cô cất tiếng. “Chúng ta cần một khoảng ngừng, Tyler. Em cần thời gian.”

Một tháng sau, khi anh thử lại, Sami đã phớt lờ những cuộc gọi của anh. Cả hai cuộc. Từ sau đó anh không gọi lại.

Thậm chí sau đó cô vẫn không thể lay chuyển anh. Cứ mỗi lần có cơ hội cô lại tìm tên anh trên Google. Có một mớ những vụ buộc tội sở hữu chất kích thích khi chưa đủ tuổi ở Dayton và một vụ nữa ở một thị trấn bóng chày nhỏ ở

Kentucky. Tiếp theo là lời khai bị xâm hại bởi một nữ nhân viên phục vụ quầy ở Des Moines.

Sami chắc chắn rằng ông của cô cũng đã xem các bài tường thuật. Nhưng ông không để bài báo nào trên bàn quầy bếp. Cách ông nói rằng vấn đề về Tyler đã khép lại.

Mà nó đúng là như vậy.

Tyler dành mùa giải đó và ba mùa nữa ở Dayton, không thể vươn đến thành công mà anh từng đạt được ở Billings. Sami kiểm tra tình hình của anh vài lần trong năm nhưng các tin tức không bao giờ tốt đẹp cả. Vào mùa giải thứ ba anh tông xe máy vào một cái cây. Người ta nghi ngờ rượu là nguyên nhân của vụ tai nạn.

Sau vụ đó báo chí bắt đầu cùng nhau trở mặt. Các bài xã luận chạy khắp các trang thể thao trên toàn quốc để nhắc nhở về con người trước kia của Tyler Ames và tiếc thương cho sự phí phạm tài năng và cơ hội. Cậu ta làm gì trên chiếc xe máy vậy?, một trong các bài báo viết. Chỗ của cậu ta nên là ở trên bục ném bóng và chỉ bục ném bóng. Một nhà báo khác bình luận rằng cứ đà này thì Tyler Ames sẽ chỉ còn là một thông tin được thống kê. Một câu chuyện về điều có thể xảy ra.

Sami căm ghét những gì người ta nói về Tyler, nhưng cô chỉ có thể đồng ý. Việc anh biến thành nỗi ô nhục của cộng đồng và những giấc mơ dang dở nhiều lần thuyết phục cô rằng mình đã sai. Cô chưa bao giờ hiểu anh. Bất kể cô đã cảm thấy thế nào vào cái ngày anh bắt chuyến xe buýt đến Billings.

Những lời cuối cùng anh nói vẫn còn vương vấn trong trái tim cô. Anh sẽ chứng minh rằng tất cả bọn họ đã sai. Một loạt những quyết định sai lầm từ ngày đó nối tiếp nhau như hàng binh sĩ chĩa súng vào tất cả những gì Sami từng tin tưởng về anh.

Khi cô đang xếp cuốn album lại vào chiếc hộp trong tủ quần áo thì di động đổ chuông. Một cái liếc mắt nhanh cho cô biết đó là Arnie - chắc là gọi điện để xem những bông hoa đã được gửi tới chưa. Arnie muốn sự chú ý hoàn toàn của cô - anh xứng đáng có nó. Cô trả lời điện thoại. Cô đã dành quá nhiều thời gian cho quá khứ.

Đến lúc phải suy nghĩ về tương lai của mình.

11

Ember bây giờ đã quay lại Pensacola. Beck cũng vậy. Sứ mệnh không tiến triển tốt lắm. Tyler không có chỗ ở và đang nhụt chí, càng ngày càng sống dựa vào những viên thuốc giảm đau. Đúng, cuộc gặp của Ember với bố mẹ Tyler đã có ích. Kể từ lúc đó, cặp đôi đã cầu nguyện nhiều lần trong ngày cho con trai họ.

Những lời cầu nguyện có quyền năng ngăn cản những sức mạnh của bóng tối.

Nhưng họ cần nhiều hơn thế, nhiều người cầu nguyện hơn, nhiều người con trai và con gái của Adam cất tiếng gọi Đức Chúa Cha nhân danh cho Tyler Ames. Beck đồng ý với điều đó.

Bây giờ, Tyler ở trong tầm ngắm của họ. Ember đi theo Beck khi họ di chuyển cùng nhau trong trạng thái vô hình, khoảng ba mét phía trên nóc xe của Tyler. Họ đi cùng với anh khi anh lái xe qua thành phố và rẽ vào bãi đậu của Hiệp hội Thanh niên Cơ đốc - YMCA.

“Tại sao anh ấy lại đến đây?” Ember bay thấp xuống chiếc xe.

Beck cũng hạ xuống cạnh nàng. Họ vẫn đang vô hình. “Anh ấy cần đi tắm.” Chàng nhìn vào đối tượng của họ, người được đặt rất nhiều sự trông mong.

Ember cảm thấy ngọt ngào bởi sự thất vọng của mình. “Việc đi tắm không cấp thiết bằng việc anh ấy phải về California.” Nàng nhìn Beck với ánh mắt tuyệt vọng. “Bác sĩ ở đó sẽ phẫu thuật cho anh ấy bằng mọi giá.”

“Đúng.” Beck cau mày. “Thời gian là rất quan trọng. Chúng ta không còn nhiều thời gian.”

“Ta có ý này.” Nàng đã nghĩ về điều đó sáng nay. “Có một người đàn ông đang tìm kiếm người giúp tại một nhà hưu trí.”

“Ta đồng ý. Người phụ nữ đằng kia - Virginia.” Beck nheo mắt. “Bà cụ là hi vọng tốt nhất của chúng ta.”

“Chính xác.” Ember muốn buộc Tyler quay xe lại, quên đi sự lảng trí này. Nhưng đó không phải là cách các thiên thần làm việc. Thay vào đó nàng nhìn kỹ Tyler, bộ dạng đau khổ và những bước chân không vững của anh khi đi đến cửa trước. “Anh chàng tội nghiệp.” Một suy nghĩ kinh khủng hiện ra trong đầu nàng. “Nếu như anh ấy không muốn làm việc ở đây? Nếu như...”

“Ember.” Beck nhìn nàng, đôi mắt sáng rực lên. “Đừng. Chúng ta được chọn cho sứ mệnh này. Nàng phải có niềm tin.”

Nàng không định nói, nhưng ý nghĩ đó vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu. Nếu như họ không phải là nhóm Bước Chân Thiên Thần phù hợp? Nếu như hai thiên thần khác có thể có sự sáng suốt và cách can thiệp tốt hơn?

“Nàng sẽ làm thế chứ?” Beck đặt tay lên vai nàng. “Nàng sẽ tin chứ?”

“Vâng.” Nàng cố đẩy nỗi sợ ra khỏi tâm trí. “Ta sẽ tin. Ta có đức tin.”

“Đi thôi.” Beck dẫn đường và các thiên thần dễ dàng xuyên qua bức tường kính ở mặt tiền tòa nhà. Ember biết nhiều về Tyler Ames. Nàng là bậc thầy về nghiên cứu tính cách. Đó cũng là một trong những lý do mà nàng được chọn cho sứ mệnh.

Ember và Beck nhìn Tyler ngửi mùi cơ thể của mình khi anh tiến đến quầy lễ tân. Anh hơi do dự, rõ ràng là đang hi vọng không có ai nhận ra. Các thiên thần có thể ngửi thấy mùi của anh từ cách đó gần hai mét. Những mùi như vậy là một trong những điều kỳ lạ nhất ở hạ giới. Quần áo của anh bắn đến nỗi tự chúng có thể đi vào tòa nhà Hiệp hội.

“Chào buổi sáng.” Cô gái trực ở quầy lớn hơn Tyler khoảng mười tuổi, nhưng điều đó không ngăn cô ta buông lời tán tỉnh. Cô ta nhìn anh từ đầu đến chân. “Một đêm dữ dội hả?”

“Quá trình phục hồi thật điên rồ.” Anh cười và chỉ đứng lại đủ lâu để ký bút. “Tạm biệt cô.” Anh đi đến phòng tập lớn.

“Anh ấy không thể hồi phục.” Ember lại cảm thấy một cơn sóng lo âu. “Không thể cho đến khi phẫu thuật xong.”

“Đó là cái cớ của anh ấy.” Beck đứng bên cạnh nàng, cả hai đều vẫn đang vô hình. “Cách duy nhất để anh ấy có thể đi tắm.”

“Tập luyện sẽ tốt cho anh ấy.” Ember vẫn dõi mắt theo Tyler. Hai thiên thần đang lơ lửng ở hai bên của chàng trai trẻ, chờ đợi. Dõi theo.

Tyler đi đến máy tập xe đạp đầu tiên mà anh nhìn thấy, thả túi xuống, và leo lên. Khi nhìn anh, Ember biết rằng cơn đau của anh đã trở thành ngọn lửa thiêu đốt liên tục, một lời nhắc từng giờ rằng cuộc sống đang thay đổi. Ban đầu anh đạp chậm, rõ ràng là bị trì trệ do tác dụng của thuốc.

Trái tim của Ember đau nhói thay cho anh. Nàng nhìn anh và cầu nguyện. Thưa Đức Chúa Cha, xin hãy giúp chúng con dẫn lối cho anh ấy đến California. Xin hãy cho chúng con sự thông thái.

Tyler vẫn đang đạp. Mười phút thành hai mươi, rồi hai mươi thành bốn mươi. Mồ hôi chảy ròng ròng xuống mặt anh và vào bao treo tay bốc mùi của anh.

“Giờ phút tới sẽ rất quan trọng.” Trông Beck chưa từng nghiêm túc đến thế.

Sau khi tập luyện, Tyler tắm rửa xong xuôi, quay lại xe, và khởi động máy. Trong khi ấy, Ember có thể nhìn thấy sự sợ hãi trên gương mặt anh. “Anh ấy cảm nhận được nó,” nàng thầm thì với Beck. “Cái thông lọng... đang càng lúc càng siết chặt hơn.”

Beck thở dài. “Anh ấy đang dần hết lựa chọn.”

Ember và Beck theo dõi Tyler khi anh lái xe đến trạm xăng dưới khu phố và ghé vào cây xăng gần nhất. Anh trả người bán ba mươi đô la, chỉ vừa đủ nửa bình, và lái xe đi.

“Anh ấy còn bảy đô năm mươi xu nữa.” Ember bay đến bên cạnh Beck, cách Tyler vài mét.

Đi được gần một cây số trên đường, anh rẽ vào bãi đỗ xe của siêu thị Winn-Dixie.

“Tuyệt.” Ember không thể thấy được chuyện này rồi sẽ đi đến đâu. “Anh ấy định mua gì với bảy đô la rưỡi?”

Tyler nhét ví vào túi chiếc quần bò bẩn của mình. Anh nhìn vào quầy BBQ ngoài trời. Tấm biển ghi “Mười đô la một đĩa.” Tyler hiện chẳng có chừng đó tiền trong tay. Anh bước vào trong. Ember và Beck vẫn bay ở hai bên, vô hình.

Ở gian hàng rau củ, một cậu bé kéo tay áo mẹ. “Mẹ ơi... đó là Tyler Ames!”

Tyler tiếp tục bước đi. Anh đến khu vực tủ lạnh và lấy một miếng phô mai sợi lẻ. Qua lối đi khoảng vài mét và anh đến gian hàng bánh mì và không do dự lấy một chiếc bánh vòng hành từ trong hộp.

Anh nhìn chiếc bánh vòng và miếng phô mai sợi một lúc lâu. Sau đó anh bóc giấy bọc một chút rất nhỏ.

“Không!” Ember nắm lấy cánh tay của Beck. “Anh ấy không thể ăn trộm!”

Beck không có vẻ gì là lo lắng. “Chúa sẽ giải quyết chuyện này vì điều thiện.”

Nếu Tyler bị bắt - nếu anh vướng vào rắc rối, anh sẽ không bao giờ tìm được đường về California. Làm ơn, thưa Cha, hãy can thiệp. Hãy giúp Tyler! Làm ơn đi...

Một lần nữa Tyler nhìn chiếc bánh và miếng phô mai và rồi anh liếc ra phía sau, qua hai bên vai.

Anh định làm điều đó. Ember có thể cảm nhận được. Nàng đứng cách anh vài mét, cầu xin anh thay đổi ý định trong im lặng. Dù vậy anh vẫn xé vỏ nhựa và cắn một nửa miếng phô mai. Lưng quay ra lối đi, mặt hướng về bức tường để đẩy bánh vòng, anh nhai đồ ăn nhanh nhất có thể. Tiếp theo, anh cắn một miếng bánh vòng, như thể sẽ không ai biết, rồi anh bắt đầu đi về phía lối ra.

Chỉ đến khi anh bước qua cửa trước, một người nào đó gọi lại, “Này! Cậu đang làm gì thế?”.

Ember và Beck bám theo anh, mỗi thiên thần một bên. Làm sao để giải quyết chuyện này? Ember cố cưỡng lại sự thôi thúc muốn giúp đỡ ngoại trừ một cách - nàng cầu nguyện. Một trong những luật lệ của Bước Chân Thiên Thần là: Mọi tương tác đều phải được che giấu.

Có vẻ Tyler đang tập trung vào chiếc Charger của mình đỗ ở hàng trước. Anh đi nhanh trước mũi một chiếc xe đang chạy. Người phụ nữ lái xe đập thắng và cúi kính với anh. Anh gật đầu và cùng lúc đó có người tóm bên vai còn lạnh của anh.

“Cậu phải trả tiền cho đồ ăn vừa nãy!” Đó là người quản lý, chính là người Tyler đã hỏi xin việc hai tuần trước.

“Tôi xin lỗi, tôi chỉ...”

“Trả cho tôi!” Người quản lý nhìn anh chằm chằm. “Ăn trộm không phải là giải pháp. Cho dù vấn đề là gì.”

Tyler nheo mắt, như thể anh đang nhìn vào tâm hồn mình qua người đàn ông đó. “Tôi đã cạn sạch tiền. Tôi... tôi không biết phải làm gì nữa.”

Người đàn ông lưỡng lự. “Được rồi.” Về mặt ông ấy dịu lại. “Lấy đi.”

“Cảm ơn ông.”

“Cậu thật là một mớ hỗn độn, Tyler.” Người đàn ông lắc đầu.

“Hãy nói với anh ấy về bếp ăn!” Ember bay trên đầu người đàn ông, lặng yên và vô hình, dù vậy nàng vẫn cầu xin ông ấy.

Người quản lý định quay lưng đi, nhưng rồi ông ấy nghĩ lại. “Có một bếp nấu cháo từ thiện ở nhà thờ Hope Community, phía cuối thành phố. Họ phát bữa ăn hàng tối và đồ hộp.” Ông ấy cau mày. “Đó là một tội lỗi, cách mà cầu thủ bóng chày các cậu trở thành.” Ông ấy lắc đầu. “Tất cả vì tình yêu với môn thể thao.”

Ember cầu nguyện suốt khoảng thời gian đó cho đến khi xe của Tyler đỗ lại ở bãi đậu của nhà thờ Hope Community. Giờ mới là buổi chiều, còn quá sớm cho một bữa tối miễn phí.

“Đến lượt ta,” Beck chỉ vào chái sau nhà thờ. “Ta chuẩn bị đi làm tình nguyện viên.”

“Hãy đi đi.” Lời của Ember có vẻ gấp gáp. “Nhanh nhanh lên.”

Nàng nhìn Tyler đi qua các cánh cửa và dừng lại, như thể anh có thể nghĩ lại. Nhưng rồi đôi mắt anh dán chặt vào cây thánh giá ở phía trước chốn tôn nghiêm. Nó vươn cao từ sàn nhà đến tận trần.

Anh đứng đó một hồi lâu rồi một cách chậm rãi, từ tốn, Ember nhìn Tyler Ames quỳ xuống.

Bên cạnh anh, Ember cũng làm điều tương tự.

12

Lẽ ra Tyler sẽ quỳ suốt đêm. Lần đầu tiên trong nhiều tuần nay anh cảm nhận được sự bình yên và hi vọng - kể cả khi không có một lý do rõ ràng nào.

“Xin chào?” Một giọng nói từ cách đó vài bước hướng đến anh. “Tôi có thể giúp gì cho anh? Hay là anh cần vài phút?” Giọng của người đó tràn đầy một thứ mà Tyler không hề biết trước đây.

Một sự chiếu cố không có lý do, không xứng, không đáng được nhận.

Anh mở mắt và quay lại nhìn. Người đàn ông trông khá quen. Anh ấy mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay có khuy cổ và quần kaki. Người đó tiến lại vài bước. “Tôi là Beck.” Anh ấy mỉm cười. “Anh là Tyler Ames, phải không?”

Tyler loạng choạng đứng dậy và cố gắng tập trung. Beck? Cái gã nhìn giống một hậu vệ bóng bầu dục chuyên nghiệp. “Có phải anh là...?”

“Tôi làm ở bên sở cứu hỏa. Nhân viên cứu thương.” Anh ấy ngập ngừng. “Tôi là người đầu tiên chạy đến chỗ anh vào buổi tối anh gặp tai nạn.”

Dĩ nhiên rồi. Tyler lùi lại một bước. Những cảm giác tốt đẹp lúc trước biến mất. “Anh có... nhớ những gì mình đã nói hôm đó không?”

“Có.” Tình thương của Beck tràn ngập không gian giữa họ. “Tôi đã bảo anh đó chưa phải là kết thúc. Đó là sự khởi đầu.”

Cơn tức giận lướt qua trong đầu Tyler. “Tại sao anh lại nói vậy?”

“Vì điều đó đúng.” Beck nhìn xuống lối đi đến cây thánh giá. “Những gì anh vừa cảm thấy vài phút trước khi đang quỳ... nó thật hơn tất cả những gì anh từng cảm thấy trên bụi ném bóng.”

Tyler muốn tranh cãi. Nhưng anh quá yếu. Những viên thuốc giảm đau khiến việc biến suy nghĩ thành lời nói trở nên khó khăn hơn.

“Dù sao thì.” Beck bắt tay Tyler ở bên tay lành. “Tôi là một tình nguyện viên ở nhà thờ Hope Community.” Anh ấy ngưng lại. “Anh muốn nói chuyện chứ?”

“Không.” Câu trả lời của Tyler đến nhanh chóng. Anh không muốn điều gì từ người này. “Tôi cần... đồ ăn. Và một công việc.” Anh không thể nhìn vào đôi mắt của Beck. “Tôi nghe nói anh có bếp nấu cháo cho...”

“Những người đang tìm việc? Phải, chúng tôi có.” Beck không vội vàng. Trông anh ấy thực sự quan tâm. “Bữa tối bắt đầu sau vài giờ nữa. Nhưng chúng tôi có bánh kẹp.” Anh ấy chỉ tay xuống hành lang ở cuối tiền sảnh. “Đi nào.”

Tyler đi sau người đó, không rõ anh nên cười hay khóc. Đây là cú đột phá tuyệt nhất trong ngày. Nhưng anh không muốn phải cần đến sự trợ giúp của Beck. Người có thể nhìn nhận tai nạn này như một sự khởi đầu là người không hiểu anh. Bất kể là trông anh ấy tử tế đến như nào. Họ đi đến một gian bếp rất lớn với năm chiếc tủ lạnh. Beck mở chiếc đầu tiên. “Chúng tôi luôn có bánh kẹp sẵn sàng. Mục sư Roman đã nhìn thấu việc đó. Anh không bao giờ biết được liệu có ai đang đói.”

Tyler nín thở. Thật khó để không thích anh chàng này. Ngoài người ở Chick-fil-A, chưa có ai tử tế với anh như thế kể từ khi anh bị chấn thương.

Beck lấy một chiếc túi và thả vào đó ba gói bánh kẹp, một quả táo, và một hộp sữa giấy. “Đây này.” Anh ấy đưa chúng cho Tyler. “Anh nói mình cần một công việc?”

“Vâng.” Một lần nữa, Tyler tránh ánh mắt đó. Những viên thuốc không phát huy tác dụng như thường thấy. Tâm trí anh đã sáng suốt hơn nhưng cái vai vẫn đang giết chết anh. Làm thế nào mà cuộc sống của anh lại như thế này? Cầu xin đồ ăn tại một nhà thờ mà anh chưa từng đặt chân tới? “Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể.”

Beck nghĩ ngợi một lúc. “Mục sư Roman có một người bạn. Người đó vận hành một nhà hưu trí ở đại lộ chính.” Anh ấy rút chiếc điện thoại của mình ra khỏi túi. “Đây, hãy lấy số điện thoại này.”

Tyler lơ đãng thò tay vào túi rồi lắc đầu. “Tôi... không có điện thoại.”

“Đừng lo.” Beck đi đến một ngăn kéo bếp và tìm thấy giấy và bút. Anh ấy viết số điện thoại xuống tập giấy. “Hãy hỏi Harrison Myers. Nói với ông ấy là Mục sư Roman đã gửi anh đến. Harrison biết ông ấy. Mục sư Roman từ nhà thờ Hope Community.”

Tyler cầm lấy tờ giấy và gật đầu. “Cảm ơn anh.” Tại sao người đàn ông này lại tốt bụng đến vậy? Tyler đã đi vào nhà thờ với cái bụng đói, xấu hổ khi không có cơ hội kiếm một công việc. Giờ anh có một túi đồ ăn và một chỉ dẫn tìm việc làm - chỉ dẫn tốt nhất mà anh có kể từ khi mất nhà.

Beck nhìn anh chăm chú, suy tư. “Tôi có thể cầu nguyện cho anh chứ? Cho bên vai của anh?”

Mất anh rưng rưng. Anh không thể ngăn chúng lại. “Tôi... tôi đang ở tình cảnh khó khăn.” Anh nhìn ra cửa. Anh cần ra khỏi đây. Anh đã có điều mình muốn. Nếu người này thực sự biết anh, anh ấy sẽ nói với Tyler rằng đây là lỗi của chính anh.

Nhưng Tyler không thể rời đi. Anh đang rất cần sự tử tế của người đàn ông này.

“Bất kể điều gì đưa anh đến đây.” Beck đặt tay lên bên vai còn lành của Tyler. “Tôi cũng muốn được cầu nguyện với anh.”

Cầu nguyện với mình? Thật sao? Tyler cố nhớ lại một khoảnh khắc khi ai đó đã hỏi xin điều này. Bố mẹ anh đã ngừng cầu nguyện với anh khi anh lên lớp bốn. Anh bóp sống mũi, cố ngăn những giọt nước mắt. Anh không thể nói, không thể làm gì ngoài gật đầu. Phải, phải, anh muốn người đàn ông tốt bụng này cầu nguyện cho mình.

Beck cúi đầu và nhắm mắt. Tyler cũng làm như vậy. “Thưa Cha, một trong những người con của Ngài đang gặp rắc rối. Ngài đã biết ngọn ngành, và Ngài biết anh ấy đang cảm thấy tuyệt vọng.” Giọng anh ấy vang vọng như đến từ thiên đường. “Liệu Ngài có thể cho anh ấy biết Ngài yêu anh ấy, thưa Chúa? Làm ơn hãy giúp anh ấy kiếm việc và ca phẫu thuật mà anh ấy cần. Sẽ ổn thôi nếu như điều đó cần một phép màu. Ngài là Chúa của những phép màu, và chúng con tin ở Ngài. Chúng con vẫn xin được cảm ơn Ngài trước khi điều đó diễn ra. Nhân danh Đấng toàn năng Jesus, amen.”

Tyler mở mắt. Sự bình yên đến từ lời nói và vẻ mặt của người đó. Một cảm giác xung quanh người đó đã dẫn Tyler đi và phá bỏ những bức tường quanh anh. “Anh thực sự nghĩ rằng đây là bước khởi đầu?”

“Đúng vậy.” Beck đáp không do dự.

Tyler không thể ở lại thêm lâu hơn nữa mà không bị suy sụp. Anh không xứng đáng với những gì mà người kia đã dành cho mình. Anh nghĩ về cây thánh giá một lần nữa và rồi lại nhìn Beck. “Xin cảm ơn anh.”

Cùng nhau họ đi đến cửa trước và ở đó, Beck bắt tay trái của Tyler một lần nữa. “Chúa sẽ đồng hành cùng anh. Chúng ta đã cầu xin Ngài.”

Điều gì đó ở cái bắt tay của người đàn ông này tỏa ra sự tự tin. Như thể khi có sự hiện diện của anh ấy, Tyler có thể áp ủ khả năng rằng mọi chuyện thực sự sẽ được giải quyết. Rằng anh có thể ăn bữa trưa và kiếm một công việc và hướng đến ca phẫu thuật mà anh cần. Rằng đây chưa phải là cái kết của hi vọng và tương lai của anh. Mà là sự khởi đầu.

Một sự khởi đầu khó tin nhất.

Tay của Tyler run run khi anh đi đến chỗ để xe. Anh có thể cảm thấy Beck đang dõi theo, có lẽ đang cầu nguyện cho anh. Những viên thuốc giảm đau phải chờ ít nhất là cho đến khi anh đi khuất khỏi tầm mắt của anh ấy. Lúc dừng đèn đỏ anh uống thêm hai viên nữa với một chai nước. Chưa đủ lâu kể từ sau lần uống thuốc ở Winn-Dixie. Nhưng anh không thể đến dự một cuộc phỏng vấn xin việc mà cảm thấy như thế này.

Hai tay anh run rẩy khi đóng nắp chai nước.

Điều gì vừa xảy ra vậy? Đầu tiên là cây thánh giá rồi đến Beck và rồi bữa trưa miễn phí. Cuối cùng, là số điện thoại của Harrison Myers. Tờ giấy nằm bên cạnh túi đồ ăn. Tyler nhớ điều mẹ anh từng nói: “Những điều tốt đẹp sẽ đến với những người cầu nguyện.” Bà thường xuyên nói điều đó vào gần năm học cuối của anh, luôn luôn cùng với đôi lông mày rướn lên của bà.

Ý của bà rất rõ ràng: Tyler cần phải ăn uống và rèn luyện đúng cách, anh phải tập luyện với huấn luyện viên thể lực và huấn luyện viên ném bóng, và chắc chắn là anh cần đạt được số điểm cao nhất có thể. Nhưng anh cũng cần phải cầu nguyện.

Để những điều tốt đẹp có thể xảy ra.

Tyler đã không biết điều đó, nhưng có điều này là chắc chắn - Beck đã cầu nguyện. Và giờ Tyler đang trên đường đến một buổi phỏng vấn.

Anh rẽ vào bãi đỗ xe tiếp theo - một cửa hàng thú cưng và một tiệm bách hóa TJ Maxx. Đậu xe vào ô đỗ đầu tiên anh tìm thấy, rồi tắt máy. Anh nắm chặt tay vào vô lăng một hồi lâu bằng bên tay lạnh và cố gắng nhớ lại làm sao anh đến đây - vô gia cư và tuyệt vọng. Cuộc sống đã quá tốt đẹp cho khoảng

thời gian quá lâu. Trước khi tốt nghiệp trung học anh là cậu bé mà ai cũng muốn. Kể từ sau năm nhất trung học, anh về nhà và thấy một tập thư gửi từ các trường đại học lớn.

Vào thời điểm năm cuối, những bức thư chất đầy ba túi rác lớn. Tyler giữ lại từng bức một, và năm đó khi Thời báo Los Angeles chạy bài viết về anh - sau khi anh nhận được danh hiệu Ngài Bóng chày của California - Tyler lấy các bức thư ra và đổ chúng xuống bàn ăn. Bức ảnh đăng trên báo là hình anh ngồi trên bàn giữa đồng thư, cười toe toét.

Bây giờ thì bài báo cắt ra đó nằm tại một trong những chiếc hộp đặt ở cốp xe. Tiêu đề viết: Ngài Bóng chày Tyler Ames: Vẫn là người được yêu thích của nước Mỹ.

Người được yêu thích của nước Mỹ.

Ngày ấy câu văn đó nghe như trên chín tầng mây vậy. Đến giờ vẫn như vậy.

Tyler chợt ngửi thấy mùi hôi bốc ra từ chiếc bao treo tay. Cái nóng xuyên qua kính chắn gió đang hâm lại những chiếc bánh kẹp. Anh lấy một chiếc ở trên cùng và đặt những chiếc còn lại xuống sàn xe, trong bóng râm. Anh bóc vỏ bánh. Nhân bơ lạc và mứt thông thường, nhưng chưa từng có thứ gì thơm đến thế. Anh ngọam chiếc bánh bằng vài nhát cắn.

Vừa đúng lúc, khi những viên thuốc giảm đau làm anh phát ốm với cái dạ dày rỗng. Anh đã ăn xong chiếc bánh và xé túi chiếc khác.

Cũng năm đó, tay tuyển trạch viên của đội Reds chưa gây áp lực cho đến khi mùa giải bóng chày bắt đầu. Ông ta không phải là nhà tuyển trạch bóng chày nhà nghề duy nhất quan tâm đến anh. Vậy tại sao Tyler lại chắc chắn rằng đó là lựa chọn đúng?

Sự nuối tiếc dâng đầy xe như khí than, đốt cháy đôi mắt của Tyler bằng nước mắt và khiến cho mỗi hơi thở là một sự cố gắng. Anh đặt chiếc bánh kẹp

ăn dở sang bên cạnh và gục đầu xuống. Anh lại quay về nơi đó, cuối tháng Tư - những khoảng trời trong xanh như anh có thể thấy. Anh cao và gầy, là một hình mẫu cầu thủ ném bóng, đang bước qua ngưỡng cửa với tin tức quan trọng nhất trong đời.

Anh đã từ chối học bổng để lên tuyển. Đó là tin chính thức. “Con về nhà rồi!”

Anh mong đợi một vụ tranh cãi, tất nhiên là vậy. Nhưng cuối cùng anh tin rằng bố mẹ sẽ nhìn nhận theo ý của anh. Khi anh tiến lại gần, bố mẹ đang ngồi ở bàn ăn. Đợi anh. Ngày hôm nay anh vẫn không biết tại sao tay tuyển trạch viên của đội Reds lại gọi điện cho họ. Đáng ra Tyler mới là người sẽ cho họ biết tin mới.

Nhưng rõ ràng là họ đã biết chuyện rồi. Sự phản đối hiện rõ trên gương mặt họ.

“Ngồi xuống đi, con trai.” Bố anh đập đập vào chiếc ghế bên cạnh mình. “Chúng ta cần nói chuyện.”

Tyler lại ở đó. Anh thả chiếc balo xuống và ngồi vào ghế. “Bố mẹ biết hết rồi ạ?”

“Ừ.” Bố anh cau mặt lại với anh. “Vậy là con từ chối học bổng à?”

Và lúc này anh có thể nhớ được cảm giác của mình ngày hôm đó ở bàn ăn. Sự đau đớn và xấu hổ, bởi vì rõ ràng bố nghĩ anh đã lựa chọn sai. “Con là một người đàn ông, bố ạ. Đó là sự nghiệp của con. Nếu như con muốn khởi đầu theo cách này, đó là lựa chọn của con.”

“Còn lâu con mới là một người đàn ông.” Ánh mắt cau có của bố anh chuyển thành cái nhìn trừng trừng. “Và con sẽ không từ chối học bổng đó.”

“Bố!” Tyler cảm thấy mình đang mất kiểm soát. “Toàn bộ mục tiêu của việc này là lên chuyên nghiệp. Để được trả tiền để chơi, phải không?”

“Con đã chấp nhận học bổng của UCLA rồi.” Giọng ông đầy sự nghiêm khắc. “Con không thể rút lại được.”

Tyler ngập ngừng. “Con đã làm rồi.” Có gì đó đè nặng lên hai vai của anh và trong thời khắc ấy anh nhận ra nó. Những năm tháng bị huấn luyện, thúc bách và khơi gợi cố gắng bởi bố anh bất chợt có cảm giác như muôn ngàn gông cùm. “Tại sao bố lại quan tâm chứ? Miễn là con thành công, phải không - chẳng phải điều đó mới có ý nghĩa sao? Số lượng những cú strikeouts và tốc độ ném bóng nhanh của con? Những chiến thắng và thất bại của con?”

“Đừng có tỏ thái độ với bố, chàng trai trẻ.” Bố anh đứng dậy khỏi ghế và rồi lại ngồi xuống. “Xem này, con đã nỗ lực suốt thời gian qua cho một suất học bổng bóng chày. Bây giờ con đã có nó. Học bổng toàn phần đấy, Tyler. Con có hiểu như thế nghĩa là gì không?”

“Tất nhiên.” Tyler bất chợt cảm thấy mình như một quân tốt. “Bố muốn nói với bạn bè về chuyện con trai mình kiếm được học bổng tại UCLA.”

“Đừng nói với bố con như thế.” Mắt mẹ anh tối sầm lại cùng với nỗi thất vọng. “Chỉ có UCLA là lựa chọn đúng. Không phải cho chúng ta, mà là cho con. Con cần có một tấm bằng để còn có đường lui.”

“Không có chuyện lên tuyển đâu.” Bố anh ngồi xuống trở lại. “Câu chuyện dừng ở đây.”

“Quá muộn rồi. Họ đã hứa với con mức thưởng ký kết sáu chữ số. Bố chẳng nói đó là những gì cần thiết sao?” Tyler ưỡn ngực. “Bên cạnh đó, con đã xác định rồi.”

Bố anh bật dậy, đứng cao vượt hẳn lên so với anh, đường gân hai bên thái dương nổi lên trên khuôn mặt giận dữ. “Bố đã nói điều đó trước khi biết về UCLA. Gần như là không thể kiếm được suất học bổng toàn phần cho bóng chày. Con biết điều đó mà.”

Tyler không lay động. “Con luôn có thể đến trường.”

“Tyler Ames, giờ con nghe bố nói đây.” Bố anh nheo mắt lại. “Nếu con chọn lên tuyển, thì chúng ta không còn gì để nói nữa.” Giọng ông vang to. “Không đứa con trai nào của ta lại từ chối học bổng toàn phần.”

Và như thế, cuộc chiến bắt đầu.

Tyler vẫn nhớ mình thấy thế nào, sự sống bị rút cạn ra khỏi cơ thể và chảy xuống xung quanh anh trên sàn nhà bếp. Anh và bố không nói chuyện với nhau cho đến ngày lên tuyển, khi Tyler chấp thuận đề nghị từ đội Reds. Bố anh nói với anh đúng một lần sau đó.

Tyler vẫn còn nhớ từng lời của bố. “Khi nào con rời khỏi đây?” Như thế ông không thể chờ đợi thêm để tống khứ anh đi.

“Không sớm đâu.” Đó là câu trả lời của Tyler.

Nhiều năm sau Tyler chỉ có thể tự hỏi. Nếu như bố cho anh một sự lựa chọn? Xem xét kỹ càng các phương án và chúc mừng anh vì nhận được nhiều lời đề nghị? Họ đã có thể cùng ngồi với nhau ăn burger và ca tụng những ưu, nhược điểm của mỗi hướng đi và rồi bố có thể vỗ lưng anh và nói, “Dù thế nào bố cũng tự hào về con, con trai. Bố sẽ luôn ủng hộ bất kể con lựa chọn thế nào.”

Tyler liếc nhìn về quá khứ. Nếu điều đó xảy ra... nếu bố đối xử với anh khác đi... có thể anh đã chọn UCLA. Nắm lấy khuỷu tay, anh ép chặt cánh tay đang bị thương vào mạng sườn. Chắc chắn nếu bây giờ được lựa chọn anh sẽ làm như thế. Điều đó cũng chỉ có nghĩa là: bố mẹ anh đã đúng. Đáng lẽ ra anh nên đi học.

Nếu Tyler có một điều ước, anh ước được trở lại tuổi mười chín một lần nữa, tránh xa khỏi lời đề nghị của đội Reds. Anh sẽ có được sự ủng hộ của bố mẹ và Sami ở cạnh bên. Và trên bộ đồng phục bóng chày của anh sẽ không ghi là Billings.

Mà sẽ ghi là Bruins.

13

Những viên thuốc giảm đau, bạn của anh, đang phát huy tác dụng, làm mờ những cạnh sắc, xoa dịu cơn đau ở bên trong và bên ngoài. Điều mà Tyler vô cùng cần.

Anh vớ lấy miếng giấy ở ghế phụ. Tên và số điện thoại của người kia là tất cả những gì Beck viết. Bây giờ Tyler cần kiếm một tủ điện thoại công cộng. Anh bối trong ngăn đựng đồ và tìm thấy một nắm tiền xu nhỏ. TJ Maxx là lựa chọn tốt nhất của anh, nên anh đi bộ đến đó trước. Hẳn vậy, ở bên trong ngay cạnh phòng vệ sinh có một tủ điện thoại trả trước.

Gần như là đồ cổ vào thời đại này. Cuộc gọi lấy hết số tiền lẻ của anh.

Anh quanh quẩn gần tủ điện thoại, hi vọng hòa mình vào không gian xung quanh.

Một người đàn ông nhắc máy trả lời sau hồi chuông thứ ba. “Đây là Merrill Place. Harrison Myers đang nghe.”

Tyler nhắm mắt. Nghĩ nào, Ames... nói rõ ràng nào. “Ồm... vâng. Xin chào.” Anh gõ trán bằng các ngón tay. Tại sao anh lại uống thuốc giảm đau trước khi gọi điện? Bất chợt anh nhớ ra. “Beck từ nhà thờ Hope Community nói tôi gọi điện cho ông. Nói rằng ông đang tuyển người?”

“Ai cơ?” Giọng của ông ấy nghe có vẻ giống một mối hơn là thô lỗ.

“Beck... anh ấy là...” “Bất chợt anh nhớ lại. “Đáng ra tôi nên nói với ông là Mục sư Roman gửi tôi đến, thưa ông.” Đầu óc của Tyler bắt đầu hoạt động.

“Mục sư Roman. À vâng. Ừm, đúng rồi.” Người đàn ông có vẻ phân tâm. “Tôi cần một nhân viên bảo dưỡng.”

“Tôi rất quan tâm.” Adrenaline^[32] chảy trong các mạch máu của Tyler. Anh cần công việc này, cần hơn bất cứ thứ gì anh từng phải cần trong suốt cuộc đời. “Tôi có thể... đến không? Nói chuyện với ông một lát?”

Người đàn ông im lặng, và trong sự im lặng đó Tyler biết rằng ít nhất anh sẽ được phỏng vấn. “Anh có biết chỗ của chúng tôi ở đâu không?”

“Ông ở gần đại lộ chính?”

“Hai khối nhà về phía bắc.” Ông Myers ngập ngừng rồi đọc địa chỉ liền một mạch. “Hãy đến đây trong mười phút nhé. Tôi có rất nhiều việc phải làm.”

“Cảm ơn ông.” Tyler đập máy và tựa trán vào khung nhựa bụi bặm của tủ điện thoại. Anh có một cuộc phỏng vấn xin việc thực sự! Anh bước về phía xe, vật lộn chống lại những viên thuốc và cảm giác say sưa đi cùng với chúng. Ngồi phía sau vô lăng, anh cảm thấy cơn sợ hãi dồn lên lần nữa. Làm sao anh có thể nói chuyện một cách có lý lẽ với ông Myers khi đang cảm thấy như này?

Anh nhìn quanh xe. Liệu có gì có thể khiến anh tỉnh táo lại? Làm giảm tác dụng của mấy viên thuốc giảm đau? Anh thấy một nửa thùng nước. Đúng rồi, nước có thể giúp được. Anh vớ lấy hai chai nước và tu một chai liền tù tì không nghỉ. Tiếp theo túi đồ ăn thu hút cặp mắt của anh. Tuyệt vời. Chắc chắn thức ăn sẽ giúp hấp thụ một ít làn sương mờ ảo này. Anh ăn một chiếc bánh nữa và kết thúc nó với chai nước thứ hai.

Tyler tháo lỏng đai an toàn. Anh chưa từng thấy no nề như vậy trong suốt một tháng.

Anh xem giờ trên bảng táp lô. Còn bảy phút trước buổi phỏng vấn. Anh cảm thấy một ánh sáng lung linh chậm chạp đến cùng với cảm giác ngấm

thuốc. Dậy đi Tyler! Đây là việc quan trọng. Anh lắc đầu và tát vào má mình mấy cái. Được rồi. Anh cảm thấy tỉnh táo hơn một chút. Để chắc chắn anh đổ ít nước còn lại trong chai thứ hai lên trán. Với lòng bàn tay bên còn lạnh, anh vuốt chỗ nước ra sau đầu.

Pensacola là nơi dễ dò đường. Anh lái xe với cửa sổ mở, hi vọng làn gió ẩm sẽ giúp mình tỉnh táo. Tác dụng của thuốc có vẻ mạnh hơn vào lúc này, như thể anh có thể nhắm mắt và ngủ đến tận ngày Chủ nhật. Anh đã uống nhiều liều thuốc quá gần nhau. Mở to mắt ra nào, anh ra lệnh cho mình. Tỉnh táo lên! Anh căng mi mắt và tiếp tục lái. Anh đã đến Merrill Place sớm hai phút.

Tầm nhìn của anh như bị mây che phủ khi nhìn qua gương chiếu hậu, nhưng từ những gì anh có thể thấy thì anh trông ổn. Khi cử động để mở cửa, Tyler chợt ngửi thấy mùi của mình. Bất chấp lần tắm rửa sáng nay. Anh cần giặt đồ và bao treo tay. Nếu anh nhận được công việc, đó là điều anh sẽ làm với bảy đô la cuối cùng của mình. Bây giờ anh sẽ phải giữ chút khoảng cách với Harrison Myers.

Và hi vọng là ngôi ngược hướng gió thổi.

Ở bên trong, nơi này không tệ như anh tưởng. Cảm giác giống bệnh viện hơn - ít nhất là ở lối đi vào. Một người đàn ông da đen trung niên ngồi trong căn phòng phía bên kia lối vào. Ông nhìn thấy Tyler, đứng dậy và vẫy anh lại. Người đàn ông có vẻ như làm việc quá sức, giống giọng ông lúc trả lời điện thoại, nhưng nụ cười của ông tỏa ra sự ấm áp.

“Ngồi đi.” Ông chỉ vào phía đối diện chiếc bàn. “Xin vui lòng.”

“Cảm ơn ạ.” Tyler suýt quên mất chiếc ghế khi anh giới thiệu mình. Căn phòng trông có vẻ nghiêng ngả một góc bất thường. “Cảm ơn ông đã dành thời gian cho tôi.”

“À, vâng.” Ông Myers không có vẻ gì là nhận ra tên của Tyler. Ông nhìn một hồ sơ trên bàn khi nói chuyện. “Tôi không chắc là cậu muốn công việc

này. Nhưng nó là của cậu nếu cậu muốn.” Ông đẩy tập hồ sơ sang cho Tyler. “Đây là bản đăng ký. Tôi đang tìm một người lau sàn và thu dọn cho những người ở đây.”

“Vâng, thưa ông.”

Ông Myers ngó sang cái bao treo tay của Tyler. “Ôi trời.” Ông có vẻ chán nản. “Tôi quên mất về cái vai bị chấn thương của cậu.”

“Nó sẽ không ảnh hưởng đâu ạ.”

Myers nhìn anh chăm chú, rõ ràng là chưa thuyết phục. “Tôi cần lao động tay chân, nhóc. Cậu sẽ phải đẩy cây lau sàn và lau bàn ghế. Làm sao cậu làm được với chỉ một bên tay còn lành chứ?”

“Tôi sẽ làm được, thưa ông.” Sự mơ hồ của thuốc như một đám sương mù dày đặc nhất. Tyler chớp mắt mấy lần. “Tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn bất cứ ai có hai cánh tay lành. Tôi hứa đấy.”

“Được rồi. Chúng ta sẽ xem,” Harrison Myers lẩm bẩm.

Ông gõ tập hồ sơ xuống bàn. “Người ta thường không trụ được với công việc này lâu. Dọn dẹp những mớ hổ lốn. Giữ mọi thứ được khử trùng.” Ông thăm dò đôi mắt của Tyler. “Cậu phải có trái tim dành cho người già.”

Vào lúc này Tyler có trái tim để kiếm tiền. Trái tim để sống sót cho tới ngày mai. Không hơn không kém. Dù ông Myers có ý gì, anh cũng không chắc. Nhất là dưới tác động của Oxycodone.

Ông Myers nghiêng người về phía trước. “Cậu đang nghe tôi đấy chứ?”

“Vâng, thưa ông.” Tyler tự trách. Anh phải nhớ đưa ra câu trả lời mỗi khi được hỏi. Tyler nheo mắt lại, cố đẩy đi sự mờ ảo. “Tôi xin lỗi. Hôm nay... là một ngày khó khăn.”

Ông Myers quan sát anh một hồi lâu. Sau đó ông tựa lưng vào ghế và thở dài. “Nghe này, tôi biết cậu là ai.” Ông ngừng lại, nghĩ ngợi. “Tôi đã theo dõi sự nghiệp của cậu từ khi cậu còn là một đứa trẻ.”

Tuyệt, Tyler nghĩ. Thế là anh chắc chắn xong đời rồi. Ông đã biết tiểu sử dài, xấu xí hiện ra khi một người tìm tên anh trên Google. Công việc gần như đã mất. Anh là một sự lãng phí tài năng, một kẻ bỏ đi ở mọi mặt và bây giờ...

“Tyler?”

“Vâng, thưa ông?” Anh nhìn lên.

“Anh định nói gì à?”

“Vâng, thưa ông.” Tyler chớp mắt, tuyệt vọng tìm cách tập trung. “Tôi... đã làm nhiều người thất vọng.” Anh bóp sống mũi. “Tôi xin lỗi.” Anh đứng dậy, đôi chân loạng choạng, và bắt đầu đi ra cửa. “Đáng lẽ ra tôi không nên tới đây làm phí thời gian của ông.”

“Tyler.” Giọng người đàn ông ân cần nhưng nghiêm nghị. “Quay lại ngồi đi.”

Anh làm như được bảo.

“Tôi đề nghị công việc này cho cậu. Một cái tay tốt và chỉ thế thôi. Làm việc ở đây... nó không phải là một giấc mơ. Nhưng mọi giấc mơ phải được bắt đầu từ đâu đó.”

“Cảm ơn, thưa ông.” Nước mắt làm Tyler cay cay khoé mi. Anh không muốn khóc nhưng một giọt nước mắt đã chảy xuống trước khi anh kịp lau đi. “Ông... không biết điều này có ý nghĩa thế nào với tôi đâu.”

“Hãy điền vào bản đăng ký.” Người đàn ông nhìn ra cánh cửa văn phòng chỗ hành lang có những viên gạch lát bản rộng. “Nếu cậu có thời gian, hãy bắt đầu luôn hôm nay. Tôi cần người từ tuần trước.”

“Vâng. Tôi có thời gian, thưa ông.” Một con sóng hi vọng trào lên trong những mạch máu của Tyler. Người đó biết anh, biết quá khứ của anh, và vẫn sẵn sàng cho anh công việc? Kể cả chỉ với một cánh tay? Tyler cầm lấy bản đăng ký và đi ra một chiếc ghế ngoài sảnh. Anh không có kinh nghiệm gì và không có địa chỉ. Nhưng anh đã điền những gì có thể.

Khi điền xong, ông Myers chỉ cho anh một tủ đồ đầy chổi và gậy lau sàn, giẻ lau và xô, với hai giá đựng chất tẩy rửa. “Hãy bắt đầu với sàn nhà. Tất cả các hành lang, mọi căn phòng. Nếu có người đang ngủ, hãy quay lại sau. Hầu hết họ đã ra chơi ở các khu sinh hoạt chung rồi.” Chợt ông ngừng lại và nhìn Tyler. “Cậu bảo tên cái gã ở nhà thờ Hope Community là gì nhỉ?”

Lúc này Tyler thấy tỉnh táo hơn. “Beck. Anh ấy là một tình nguyện viên.”

“Hừm.” Ông Myers nhún vai. “Chưa nghe về hắn bao giờ.” Ông lấy một chai chất tẩy Lysol. “Dù sao thì, hãy pha cái này với nước ấm.” Ông nhìn xuống sàn một lần nữa. “Tôi nghĩ cậu biết cách làm rồi đó.”

“Vâng, thưa ông.” Tyler lấy chai chất tẩy, kẹp nó bằng cánh tay còn lành, và lấy một cái xô. Anh vẫn bị thương khá tệ, cạn sạch tiền, và không có nhà ở. Nhưng bây giờ anh có thứ mà sáng nay chưa có.

Một cơ hội.

14

Trên cửa ghi tên Virginia Hutcheson.

Hôm nay là ngày làm việc thứ ba của Tyler ở Merrill Place và cho đến giờ anh vẫn chưa vào phòng của người phụ nữ này. Bà cụ luôn nằm trên giường, luôn luôn ngủ. Hôm qua người nam y tá đã giải thích rằng dạo này bà cụ hay bộc phát những tràng gào thét ghê rợn. Không ai trong số các nhân viên hiểu được lý do là gì.

“Chúng tôi phải cho bà ấy dùng nhiều thuốc an thần.” Anh nhún vai. “Nếu không bà ấy sẽ cố gắng chạy trốn.”

Tyler đã ở trong tòa nhà đủ lâu để không đổ lỗi cho bà cụ. Nơi này sạch sẽ, nhân viên thì tử tế. Nhưng cuộc sống đã kết thúc với những người ở Merrill Place. Ngoại trừ vài trò đánh bài, ở đâu Tyler cũng thấy cảnh người đang chờ chết. Hôm nay có thể là một ngoại lệ với Virginia Hutcheson. Con gái bà cụ sẽ đến và y tá đã thôi cho bà dùng thuốc.

Mà nó còn nhiều hơn so với Tyler có thể nói cho mình. Anh đang dùng thuốc nhanh hơn trước đây. Gần như sắp cần một lọ nữa. Chúng là tất cả những gì anh trông chờ.

Anh gõ cửa. “Bà Hutcheson?”

“Hãy để sữa ở bậc cửa!” Người phụ nữ gọi ra. Giọng bà cụ có phần dễ chịu.

Lúc này Tyler đang tỉnh táo, cái vai bồng rất xuyên qua cơ thể, thuốc giảm đau ở trong xe. Anh cần lau dọn phòng của bà Virginia trước khi có thể xong việc. Anh mở cửa và lén nhìn vào bên trong. Bà Virginia đang ngồi thẳng trên giường, gương mặt hơi bối rối. Dáng bà cụ gầy với mái tóc trắng thả lỏng.

Anh nở một nụ cười có phần lo lắng. “Xin chào, thưa bà.” Anh kéo cây lau sàn cho bà cụ thấy. “Bây giờ cháu dọn phòng có được không?”

“Gì đây?” Dần dần vẻ mặt của bà cụ dịu xuống. “Thật không thể tin được!” Đôi mắt bà cụ hiền hơn, long lanh và một nụ cười nở ra trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của bà. “Ben!” Bà cụ ôm tay lên hai bên má, rõ ràng là đang sung sướng theo chiều hướng tốt nhất. “Ben, đến đây! Mẹ đang tìm con!”

Tyler quay lại nhìn hành lang vắng. Có ai bảo với bà cụ rằng anh tên là Ben sao? Anh đi vào phòng với cây lau sàn và cái xô. “Cháu muốn lau sàn của bà ngày hôm nọ, nhưng bà đang ngủ.” Anh lưỡng lự khi đứng ở chân giường. “Cháu không muốn đánh thức bà.”

Bà Virginia phẩy tay loại bỏ khả năng đó. “Con không cần phải lo về việc đánh thức mẹ. Con biết rõ điều đó hơn mà.” Có một chiếc ghế trống đặt bên cạnh giường của bà cụ. “Nào, ngồi đi. Chúng ta cần nói chuyện với nhau.”

Ở Merrill Place có vài bệnh nhân đang chiến đấu với chứng mất trí và bệnh Alzheimer. Tyler biết điều đó. Nhưng cho đến nay anh chưa từng gặp chuyện nào như thế này. Bà cụ không có vẻ gì là nhầm tên anh. Giống như là bà cụ nghĩ anh là ai đó hoàn toàn khác. Tyler nhìn đồng hồ treo trên tường phòng của bà Virginia. Sáu giờ chiều. Hai tay anh run rẩy. Anh chưa uống thuốc từ trưa đến giờ.

“Nào, Ben! Ngồi đi.” Bà cụ chỉ vào chiếc ghế. “Mẹ có rất nhiều điều muốn nói với con.”

Rõ ràng là bà cụ không nhận ra cái bảng tên của anh. Tyler gài nó vào trong áo để bà cụ không bị lẫn lộn. Anh có thể ở với bà cụ vài phút. Ngoài tình

nguyện viên ở nhà thờ Hope Community, bà Virginia là người đầu tiên trong nhiều tuần thực sự muốn nói chuyện với anh.

Ngoài ra, anh được trả lương theo ngày, không phải theo giờ. Anh để cây lau lên sàn nhà, bỏ mũ bóng chày Trung học Jackson ra, và ngấp ngừng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bà cụ.

“Ben, con trai của mẹ.” Bà Virginia lắc đầu, nụ cười choán cả khuôn mặt bà cụ. “Nhìn con này, đã lớn rồi. Đôi khi mẹ không thể tin được bây giờ là năm 1972. Những năm tháng đã đi đâu mất rồi?”

Tyler không chắc nên nói gì. Bất chợt anh cảm thấy khó xử, ngồi ở đó và giả vờ làm ai đó không phải là mình. Nhưng việc anh có mặt ở đây khiến bà cụ vô cùng hạnh phúc, vậy anh có thể làm gì khác?

Bà Virginia tựa lưng vào đầu giường, rõ ràng trông bà cụ thư thái hơn mấy phút trước. “Hôm nọ mẹ đã nói chuyện với bố con, ông ấy không thể ngừng nhắc về con.” Bà rướn đôi lông mày nhìn anh. “Con tin điều đó chứ, phải không?”

“Con có tin, vâng, thưa bà.” Tyler có thể hợp tác. Dù gì cũng chỉ trong vài phút.

“Phải, con đã gặp vài rắc rối, nhưng ai mà chả vậy?” Bà cụ nghiêng đầu, đôi mắt xanh hiền dịu nhất anh từng thấy. “Con không cố ý với bất cứ chuyện gì đã xảy ra.”

Tyler đổi tư thế ngồi. Có thể bà cụ cuối cùng cũng nhận ra anh. “Không, con không có ý đó.”

“Đó chỉ là một chiếc xe.” Bà cụ bật một điệu cười khàn khàn. “Con bị phân tâm. Không có ai bị thương cả.”

“Không, thưa bà.”

“Đây là sự thật.” Bà cụ chăm chú nhìn, như xuyên thấu anh. “Bố mẹ đã tha thứ cho con ngay trong ngày hôm đó, Ben.” Vài giây trôi qua và bà cụ mỉm

cười. “Nếu Chúa có thể tha thứ cho mẹ, thì bố mẹ có thể tha thứ cho con. Bố mẹ yêu con. Tình yêu luôn thứ tha.”

“Vâng.” Trái tim Tyler đau nhói cho bà cụ. Trí nhớ của bà cụ có thể không tốt, nhưng cách bà cụ nhớ lại những khoảng thời gian đã qua thì còn nguyên và trọn vẹn.

Virginia hít một hơi thật sâu. Sự bình yên lớn dần của bà cụ lấp đầy căn phòng. “Đừng quên điều đó. Phần về tình yêu và sự thứ tha. Bất kể điều gì con đã làm, chúng ta vẫn yêu con. Chúng ta tha thứ cho con.” Sự mãnh liệt khuấy động trong giọng nói của bà cụ. “Con là con trai duy nhất của chúng ta, Ben. Con là đứa con trai tốt, luôn như vậy.” Bà chìa tay tìm đến anh. “Đứa con trai tuyệt nhất mà bất kỳ bố mẹ nào từng có.”

Thực tế đánh trúng anh bằng một cú trời giáng.

Virginia Hutcheson tưởng anh là con trai của bà cụ. Người con trai duy nhất, Ben. Bàn tay bà cụ run rẩy chìa đến chỗ anh. “Thật tuyệt khi gặp con.”

“Cảm ơn bà.” Tyler giơ bên tay còn lành và siết chặt lấy những ngón tay của bà cụ. Làn da dãi dầu của bà cụ mang đến một cảm giác xa lạ trên tay anh. Thật quá là kì lạ. Anh đang làm gì đây? Anh đã nghĩ đến việc rút tay lại, nhưng anh không thể làm tổn thương bà cụ.

Đã bao lâu kể từ khi anh nắm tay của mẹ mình? Kể từ khi anh được nghe rằng mình đang được yêu thương?

Bà cụ ngẩng nhìn anh một hồi lâu, thu vào bóng hình của anh. “Bố con sẽ về nhà trong một tiếng nữa. Chúng ta sẽ ăn bánh thịt xay.” Sự dịu dàng trong nụ cười của bà cụ như đến từ đáy lòng. “Món mà con thích đấy, Ben.”

Trò đóng kịch hơi lạ lẫm và có chút ngượng nghịu. Nhưng bằng cách nào đó cuộc trò chuyện khá là thoải mái. Một lần nữa Tyler không biết làm gì khác. “Con thích bánh thịt xay của bà.”

Bà Virginia hít vào qua mũi. “Mùi thật là thơm ngon.” Bà bất chợt ngáp ngủ. “Mẹ nghĩ là phải đi nằm một lát. Cho đến khi bố con trở về.”

“Vâng, thưa bà.” Tyler vẫn còn đang nắm tay bà cụ. “Bà ngủ đi.”

Đôi mắt bà cụ đã nhắm lại. Dần dần tay bà cụ không còn nắm tay anh và thả xuống nệm giường. Tyler ngồi tựa lưng vào thành ghế, kinh ngạc vì những gì vừa xảy ra. Người phụ nữ dịu dàng này là ai, và Ben ở đâu? Tại sao anh ấy lại không ở đây? Bất kể các câu trả lời như thế nào, có điều rõ ràng là: bà Virginia yêu quý con trai mình.

Yêu quý anh ấy một cách tuyệt đối, mặc cho những lỗi lầm mà anh ấy đã gây ra.

Tyler nhẹ nhàng quay lại phía cây lau nhà, kéo đẩy nó trong cơn đau. Khi nói chuyện với Virginia, anh đã quên mất mình đau như thế nào. Bây giờ anh không thể chờ để về lại xe. Anh lau dọn sàn phòng của bà cụ mà không gây ra tiếng động, cứ vài giây lại liếc nhìn bà. Khi anh làm xong việc và rời khỏi phòng, bà cụ vẫn đang ngủ ngon lành, nụ cười còn chưa tắt.

Anh mang trả cây lau cùng xô về tủ đựng đồ và báo danh ra về với ông Myers. Anh đi về phía xe và lấy thuốc giảm đau từ ngăn đựng đồ. Chỉ còn nửa lọ. Anh không có toa thuốc bổ sung nữa, nhưng anh đã có kế hoạch một khi hết thuốc.

Anh sẽ lấy chi phiếu lương đầu tiên của mình trong vài ngày và đi đến trung tâm y tế khẩn cấp. Anh sẽ giải thích về cái vai của mình và lấy toa thuốc Oxycodone bổ sung. Có bốn trung tâm y tế khẩn cấp ở Pensacola. Như thế sẽ giúp anh có thêm thuốc trong một thời gian.

Anh muốn uống bốn viên, nhưng lại chỉ nuốt ba. Cần tiết kiệm thuốc cho đến khi anh được trả lương. Anh nhắm mắt và tựa đầu vào ghế. Anh rất cần cắt cơn đau nhưng lại chưa muốn chịu cảm giác say sưa của thuốc. Khoảng

thời gian với bà Virginia còn quá mới mẻ trong trái tim anh, những cảm giác mà anh muốn bám víu. Bà cụ tưởng anh là con trai mình.

Và trong giây phút Tyler cảm thấy anh thực sự là người đó.

Anh không thể nhớ lần cuối cùng bố mẹ nói rằng họ yêu quý anh.

Bố anh từng cố gắng liên lạc với anh đúng một lần sau khi anh chuyển sang Minor League. Đó là mùa giải thứ ba ở Dayton, ngay sau vụ tai nạn xe máy. Khi nhìn thấy tên bố mình ở phần Cuộc gọi đến, anh đã nghĩ đến việc bắt máy. Nhưng anh không thể chịu được một bài thuyết giảng chắc chắn sẽ đi kèm. Rằng Tyler đã ngu dốt làm sao khi chọn đội Reds thay vì đi học đại học, một tên ngốc uống rượu và lái xe. Cứ liên tục như thế, như thế và như thế.

Tuần đó ESPN chạy một phóng sự - một tin bài nhỏ bởi đó là tất cả những gì là anh khi đó. Dòng tiêu đề ghi: Tyler Ames Đang Chứng Minh Các Nhà Phê Bình Đã Đúng. Nó nói về việc anh nên ở lại với trường học như thế nào.

Sau khi đọc bài báo, Tyler đã gọi điện đến nhà cung cấp dịch vụ di động. “Tôi cần đổi số điện thoại.” Chỉ mất có năm phút trước khi anh chính thức cắt liên lạc với bố mẹ.

Ký ức gào thét với anh như cách mà nó vẫn làm khi anh để mình hồi tưởng về khoảng thời gian đó. Anh không thực sự nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ nói chuyện với bố mẹ nữa. Một ngày nào đó anh sẽ gọi điện cho họ. Theo cách của anh. Khi mọi chuyện diễn ra tốt đẹp và anh có thể chắc chắn mình sẽ được nghe lời chấp thuận từ bố.

Nếu Tyler có thể kết thúc trận đấu ngày thứ Bảy đó với đội Blue Wahoos, nếu anh không bị chấn thương, cú điện thoại đầu tiên của anh vào tối hôm ấy sẽ là dành cho bố mẹ. Anh đã không phạm tội trong gần hai năm, tránh xa rượu và quán bar và những người hâm mộ nữ. Anh đang có phong độ ném bóng tốt nhất kể từ sau khi rời khỏi nhà. Một trận đấu hoàn hảo và một lời mời đến Cincinnati để chơi cho đội Reds? Đó sẽ chính là lý do để gọi điện về.

Bố anh có thể nói gì ngoài việc Tyler đã lựa chọn đúng đắn? Sau cùng thì anh cũng không cần UCLA.

Tất cả trước khi có cú ném chết tiệt đó.

Cuộc gọi cho bố mẹ anh đã không xảy ra, dĩ nhiên là vậy. Tyler chỉ có thể tưởng tượng ra những gì bố đang nghĩ về anh hiện giờ. Rõ ràng người đàn ông ấy đã không đến cùng trường dòng với Virginia Hutcheson. Không có sự tha thứ dành cho Tyler Ames - và vì lý do chính đáng. Anh là một mớ hỗn độn. Không nghi ngờ gì.

Công việc là khoảng nghỉ mà anh cần để xoay chuyển lại mọi thứ.

Anh sẽ làm việc như chưa từng làm trước đây để làm đúng mọi thứ, để quay lại bụi ném bóng. Quay lại với cơ hội tham gia giải Nhà nghề.

Khi ấy - và chỉ khi ấy - anh sẽ gọi điện về nhà.

Harrison có một vấn đề.

Ông đã quan sát Tyler Ames cả tuần, nhìn cậu đến sớm và về muộn, chỉ dùng một bên tay còn lành để lau dọn sạch sẽ tất cả sàn trong tòa nhà và đôi khi thêm cả các bức tường và cửa sổ. Cậu là một trong số những nhân viên tốt nhất mà Harrison từng thuê.

Nhưng chuyện là, thằng bé hôi như cú vậy.

Có thể là do chiếc bao treo tay có vẻ bẩn hoặc quần áo của nó. Chắc chắn có thứ gì đó bốc mùi. Ngay hôm qua thôi, Harrison có thể thề rằng Tyler đã mặc cái áo phông của đội Billings Bulldogs đi làm trong ngày thứ hai liên tiếp. Cái áo có vết tương cà chua ở gần chính giữa. Một thứ có thể dễ dàng giặt sạch. Sáng nay khi báo cáo về công việc, Tyler vẫn mặc cái áo đó. Vết bẩn vẫn chưa được xử lý.

Vậy nên trong khi cậu bắt đầu làm việc, Harrison ngồi ở bàn và đặt ra một giả thuyết. Chàng trai trẻ đó chắc là đã cháy túi khét lẹt. Cậu từng hỏi về đồ ăn thừa trong nhà ăn, và Harrison không chắc là cậu có đi tắm không. Thực tế làm Harrison đau xé lòng.

Có vẻ là Tyler không có ai chăm sóc.

Ông tính toán số ngày cậu đã làm việc và viết tờ chi phiếu 200 đô la. Rồi ông xé nó đi. Làm sao ông có thể kỳ vọng cậu sẽ tiếp tục làm việc nếu chỉ được trả 40 đô la một ngày? Cậu đã làm việc chăm chỉ hơn thế. Thay vào đó ông ghi chi phiếu 250 đô la. Khi Tyler đi ngang qua văn phòng với cây lau sàn, Harrison gọi cậu vào.

Tyler trông có vẻ lo lắng. Anh đi vào văn phòng và đứng đó, chờ đợi.

“Có hai điều.” Harrison đứng dậy khỏi ghế để họ có thể đối diện nhau. “Đầu tiên, cậu đã làm rất tốt công việc, Tyler. Chúng tôi cần người như cậu.”

Sự nhẹ nhõm tràn ngập đôi mắt anh. “Cảm ơn, thưa ông. Tôi... tôi rất cần công việc này.”

“Ừ.” Harrison gật đầu. “Và điều thứ hai, cậu xứng đáng được tăng lương.” Ông đưa anh tờ chi phiếu. “Đây là dành cho năm ngày đầu, sau đó cậu sẽ được trả lương mỗi tuần.”

Tay của Tyler run rẩy khi cầm tờ chi phiếu. “Thế này... thế này thật tuyệt, thưa ông. Cảm ơn ông.”

“Không có gì.” Harrison không rõ làm thế nào để đề cập đến điều tiếp theo. Ông quyết định càng đơn giản càng tốt. “Tiện thể. Cậu không có ghi địa chỉ trong bản đăng ký.” Ông ngập ngừng. “Cậu có chỗ ở không?”

Ban đầu anh mở miệng như thể muốn đưa ra lời giải thích. Nhưng sau vài giây mắt anh nhìn xuống chân. “Không, thưa ông. Đã vài tuần nay tôi không có chỗ ở rồi.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Harrison lục lọi trong ngăn kéo bàn trên cùng. Ông tìm thấy một chùm chìa khóa nhỏ. “Có một căn phòng ở phía sau tòa nhà. Đơn vị tạp vụ. Chỗ đó nhỏ - chỉ có một chiếc giường và một chiếc ghế. Một nhà tắm. Một bếp nhỏ.”

“Cảm ơn ông, nhưng tôi”- Tyler lắc đầu - “tôi không đủ tiền lo liệu cho chỗ đó, thưa ông. Tôi ổn mà. Thật sự đó. Tôi có thể chỉ...”

“Này Tyler.” Harrison nhìn vào chàng trai trẻ. “Không tốn tiền đâu. Chỉ cần tiếp tục làm việc cho tốt ở đây thôi. Chẳng nào cậu vẫn làm việc ở đây, cậu có thể dùng căn phòng. Đó là của cậu.”

Tyler cầm lấy chiếc chìa khóa. Anh định nói gì đó nhưng lại thôi. Mắt anh nhìn từ chùm chìa khóa lên Harrison rồi lại quay lại. Cuối cùng anh nói được một câu lí nhí. “Cảm ơn ông. Cháu... không biết nói gì.”

“Xoay sở cho tốt, con trai. Cậu có một sự khởi đầu, bây giờ hãy xoay sở mọi việc.”

Tyler gật đầu. “Vâng, thưa ông.” Anh ngoái lại. “Cháu sẽ quay trở lại làm việc.”

Có điều gì đó kỳ lạ khuấy động trong tim Harrison khi ông ngồi xuống bàn làm việc. Điều gì đó tươi mới, trực tiếp đến từ việc giúp đỡ Tyler Ames. Phải mất năm phút ông mới nhận ra đó là gì.

Đó là ý thức về mục đích.

Tyler cần vài phút để hiểu được những gì vừa xảy ra. Anh chui vào nhà vệ sinh ở ngay sảnh và khóa mình trong một buồng. Anh dựa vào cửa, tim đập nhanh. Ông Myers có nghiêm túc không vậy? Dù hoàn toàn không có sự cố gắng nào

của chính mình mà bây giờ Tyler có chỗ để ở? Anh nhắm mắt và che mặt mình bằng bên tay còn lành.

Rất nhiều thứ anh từng không biết quý trọng lại có thể có được lần nữa. Anh có thể đi tắm và đến tiệm giặt là Laundromat để giặt quần áo. Anh có thể đi mua sữa và gà ở cửa hàng và ngủ nằm. Như một người bình thường.

Tyler hít vào thật sâu. Anh muốn mang tờ chi phiếu đến ngân hàng, mở một tài khoản mới và bắt đầu lại cuộc sống. Vào buổi chiều sẽ là đi giặt đồ cùng cái bao treo tay và sau đó ghé qua chợ. Không phải ở Publix^[33] nơi mà ai cũng biết anh. Một nơi nào đó ở phía đầu bên kia thành phố. Anh sẽ chuyển đồ khỏi xe và dọn vào căn phòng ở đằng sau.

Anh vẫn còn ở trên chặng đường để trở thành người chiến thắng.

Tyler đã xử lý xong hành lang, vừa nghĩ đến bước ngoặt của các sự kiện, tình thế mà anh không xứng đáng với bất cứ điều gì. Vai anh đau và anh đang vô cùng muốn uống mấy viên thuốc giảm đau. Nhưng khi tan làm ngày hôm đó, anh đang say sưa một thứ còn hơn cả Oxycodone. Anh đang say sưa trong hi vọng.

Anh có thể thực sự cảm thấy trái bóng trong tay mình một lần nữa.

15

Hôm nay là ngày Chủ nhật thứ ba của tháng Chín và Cheryl không thể lảng tránh cuộc gọi thêm được nữa. Các cháu bà sẽ đến đây vào buổi chiều, và trước đó bà sẽ đến Merrill Place để thăm mẹ. Nhưng ngày hôm qua trong hòm thư, bà nhận được một thông báo chính thức.

Tin tức nghiêm trọng nhất kể từ khi mẹ bà ốm.

Cheryl cảm thấy hoảng sợ từ lúc bà nhìn thấy phong bì của Merrill Place. Bức thư được gửi bởi Harrison Myers. Đôi tay Cheryl trở nên lạnh toát khi bà mở nó ra và đọc lướt:

Kính gửi bà Conley,

Tôi có ý muốn gửi bà thông báo chính thức về mẹ của bà, Virginia. Đây là một bức thư mà tôi không bao giờ muốn phải viết. Nhưng công việc của tôi là thông báo đến bà rằng nếu chúng tôi thấy mẹ bà cố gắng trốn thoát, hoặc nếu chúng tôi bị buộc phải gây mê cho mẹ bà để có thể giữ cho bà ấy cư xử trong tầm kiểm soát, thì Merrill Place sẽ không còn là một lựa chọn cho các nhu cầu lưu trú của bà ấy. Hẳn là bà đã biết, có các cơ sở khác ở Destin với các biện pháp kiểm soát nghiêm ngặt hơn.

Cheryl hạ bức thư xuống và lấy lại nhịp thở. Bà không thể đưa mẹ đến Destin. Sẽ khó khăn để họ đi thăm cụ. Hoặc là thế hoặc là bà sẽ phải hi sinh thời gian với các cháu. Cả hai lựa chọn đều không phải điều mà Cheryl muốn. Bà đọc tiếp phần cuối của bức thư.

Vì Alzheimer là một bệnh lý có chiều hướng tăng dần mức độ nghiêm trọng, tôi khuyến khích bà xem xét các lựa chọn đó. Xin vui lòng liên lạc với tôi nếu bà có các câu hỏi về bản thông báo này, hoặc đến gặp tôi vào lần đi thăm nom tiếp theo. Tôi rất vui được nói chuyện về vấn đề trên. Một lần nữa, tôi rất xin lỗi, nhưng bức thư này là cần thiết. Hợp đồng của mẹ bà ghi rằng chúng tôi cần thông báo đến bà bằng văn bản nếu như xét thấy rằng việc chuyển đi có thể là cấp bách.

Trân trọng, Harrison Myers

Hiện giờ bức thư đang nằm ở ngăn kéo bếp, trong một đống những thứ cần sự chú ý của bà. Vấn đề này dễ dàng được xếp vào đầu danh sách. Chuck đang ở tiệm thực phẩm mua nguyên liệu cho món mì Ý tối nay. Món ưa thích của các cháu gái. Lại đến lượt họ trông cháu - một điểm sáng trong tuần cho cả Cheryl và Chuck.

Nhưng trước khi có thể nghĩ đến chuyện đó, bà phải suy nghĩ về tình hình của mẹ mình. Bà gọi điện cho trung tâm ở Destin. Người trực điện thoại nối máy cho bà đến một cô gái trẻ có giọng nghiêm túc. “Vâng. Chúng tôi đã nói chuyện với ông Myers ở Merrill Place. Mẹ bà sẽ được chào đón tại đây.” Cô ấy ngưng một chút. “Hãy để tôi nói qua một chút về cơ sở của chúng tôi.”

Cơ sở? Đó có phải điều mà chuyện này dẫn đến, thưa Chúa?

Từ ngữ đó khiến ruột gan Cheryl xáo động. Bà lấy giấy và bút rồi bắt đầu ghi chép. Ba mươi phút sau khi cuộc gọi kết thúc bà cảm thấy hoàn toàn bị đánh bại. Bà xem lại những gì mình đã ghi. Phải, họ có phòng cho bà Virginia Hutcheson - dù họ không thể đảm bảo nếu không có đặt cọc. Phải, các bệnh nhân ở cơ sở Destin thường hung hăng và cuồng loạn. Mẹ của Cheryl sẽ rất phù hợp. Có nhiều khóa ở các cửa tới mỗi phòng ngủ - ở bên ngoài. Các cửa sổ cũng có khóa và tất nhiên là cả lối vào chính nữa.

Dây trói là một phần của mỗi chiếc giường. Chỉ dùng khi cần thiết.

Cheryl tự hỏi liệu mẹ bà có thể sống sót qua những gì đang chờ đợi phía trước. Cụ từng là người phụ nữ đẹp nhất, năng động nhất mà bất cứ ai trong số họ từng biết.

Mẹ bà là người vui tính và hoạt bát, nhanh trí và tử tế. Cụ đã đặt yêu cầu cao cho Cheryl và anh trai cô, Ben, nhưng đã cho đi quá đủ sự thấu hiểu và tha thứ khi một trong số họ không đạt được mục tiêu. Đầu gối của mẹ hẳn đã chai sạn đi vì việc cầu nguyện thường xuyên. Khi còn bé, Cheryl khá chắc chắn rằng mẹ mình là một phụ nữ yêu thích những niềm vui nhất thế giới. Bố mẹ sẽ khiêu vũ trong bếp và hôn nhau trên ghế dài khi họ nghĩ rằng Cheryl và Ben không nhìn thấy.

Làm sao bà có thể nghĩ đến việc đưa mẹ mình đến một cơ sở với dây trói giường? Chỉ có một cách để kiểm soát sự tuyệt vọng đang ngập tràn trái tim của Cheryl. Bà giữ cho mắt mở to, giữ bầu trời như một lời nhắc thuần khiết và hoàn hảo về vị Chúa mà họ phục vụ. Là Ngài đã không bỏ rơi họ kể cả trong một ngày như thế này.

Thưa Cha, chúng con cần một phép màu cho mẹ con. Mẹ đang không nhẹ nhàng đi đến trong vòng tay của Ngài theo cách mà chúng con dự tính. Xin làm ơn, hãy rút đầy trái tim bà ấy với sự bình yên. Giúp bà ấy nhớ lại con và Ngài và Ben... tất cả những điều có nghĩa với bà ấy.

Con gái của ta, đừng sợ. Ta luôn luôn đi trước con. Tiếng thì thầm nhẹ nhàng đi theo làn gió và lấp đầy tâm hồn bà. Như thể chính Chúa đang nói với bà xuyên qua sự mơ hồ đang chờ đợi phía trước. Chúa sẽ đi trước bà. Kể cả nếu như bà phải nhắc mình về thực tại mỗi vài phút trong khoảng thời gian phía trước.

Những từ ngữ làm êm dịu linh hồn đang lo âu của bà và cho bà thêm sức mạnh. Sức mạnh để đi đến một tương lai không định trước, lái xe đến Merrill Place hôm nay và nói chuyện với người mẹ đã không còn nhớ tên bà. Sức

mạnh để nói chuyện với Harrison Myers về bức thư và cơ sở ở Destin. Và thứ mà bà không bao giờ có thể tự làm một mình.

Sức mạnh để xem xét điều không thể.

Hai tiếng sau, điểm dừng đầu tiên của Cheryl là văn phòng của Harrison Myers. Ông cần được biết là bà đã tiếp nhận bức thư một cách nghiêm túc. Người đàn ông đang ở ngoài sảnh và giúp đỡ một trong những người cao tuổi ở trung tâm ngồi xuống ghế.

“Ông có thể đợi ở đây.” Ông ấy kiểm tra chắc chắn rằng người kia đã yên vị. “Ông thấy điều đó như nào?”

“Xe buýt đón ở đây hả? Anh chắc chứ?” Cụ già trông có vẻ ngỡ vực, lạc lõng trong một thời đại đã qua.

Cheryl đi vào mà không tạo ra nhiều tiếng động. Bà đứng ở một chỗ cách xa vài mét và quan sát. Khi Harrison Myers rời khỏi nơi này, sẽ không có những dòng ghi chép trên giấy, không có điều hành hay đề cập trên Internet. Nhưng người đàn ông đó là một anh hùng. Cheryl chắc chắn như vậy. Những vấn đề mà bà gặp phải bây giờ không phải là lỗi của ông ấy.

Harrison đang thuyết phục ông già rằng xe buýt sẽ đến đón tại đúng địa điểm này. Sự yên bình tạm thời hạ xuống đôi vai người đàn ông già. “Tốt.” Ông cụ gật đầu, mắt nhìn xa xăm. “Tôi cần đi gặp vợ chưa cưới. Tôi bắt xe buýt mỗi ngày thứ Bảy.”

“Để tôi nói với cụ này.” Harrison với tay lấy một cuốn Kinh Thánh in khổ to luôn được đặt ở mọi khu vực chung của Merrill Place. Harrison giở mấy trang sách. “Hay là ông đọc thử sách Thư tín của người Phi-líp-pin? Đó là một quyển hay đấy.”

“Vâng!” Người đàn ông cầm lấy quyển Kinh Thánh, bất chợt nhanh nhẹn hơn hẳn. Gần như là háo hức. “Tôi thích sách về Thư tín của người Phi-líp-pin. Cháu trai tôi cũng thích nó.”

“Tuyệt vời.” Harrison lùi lại vài bước, đảm bảo là tâm trí của người đàn ông đã được ổn định. Ông nhìn thấy Cheryl và nở một nụ cười buồn với bà. Ông chỉ tay vào văn phòng mình, và cả hai cùng đi vào đó qua sảnh.

“Thật là tử tế, cách mà ông đã làm với ông cụ.” Cheryl ngoái nhìn qua vai phải về phía cụ già. Cụ đang ngả lưng vào ghế sofa, đọc Kinh Thánh.

“Chừng nào còn làm việc ở đây, tôi vẫn sẽ không bao giờ quen được việc nhìn mọi người dần dần mất đi sự minh mẫn.” Harrison bậm môi. “Thông thường những gì họ cần là một người có thể đồng hành. Nếu ông Elmer ngoài kia muốn nghĩ rằng ông ấy đang chờ xe buýt để đưa mình đến gặp vợ chưa cưới, thì hãy cứ làm như thế.” Ông liếc nhìn cụ già, rồi quay lại nhìn Cheryl. “Sớm thôi ông ấy sẽ đói bụng và sẽ bỏ đi ăn tối cùng với mọi người.” Ông chấp tay trên bàn. “Cơn khủng hoảng được ngăn chặn.”

“Một phút trước ông ấy định đi gặp vợ chưa cưới, và tiếp theo đó ông ấy nói về cháu trai.” Cheryl đặt túi xách xuống và ngồi vào ghế. “Như là quá khứ đang liên tục cướp họ đi vậy.”

“Hừm. Đúng vậy.” Ông ngả người ra đằng sau và lấy ra một thứ gì đó như là tập hồ sơ của mẹ bà. “Tôi đoán là bà đã nhận được bức thư?”

“Đúng vậy.” Những giọt nước mắt chực tuôn, nhưng Cheryl ngăn lại được. “Cơ sở ở Destin... Nó rất... khác so với nơi đây.”

“Đúng là vậy.” Ông nhìn qua biểu đồ một lúc. Rồi ông rướn đôi lông mày. “Có một vài tin tốt. Y tá của mẹ bà nói rằng bà ấy không cần bị tiêm thuốc nhiều như trước nữa. Bà cụ cũng không còn cố gắng bỏ trốn nữa.”

Một tia hi vọng vụt sáng qua đêm tối của tương lai. “Thế thì tuyệt quá.”

“Vâng.” Harrison nhìn mặt. “Thật không may là sự suy giảm với bệnh Alzheimer có thể diễn ra đột ngột.

Những bước ngoặt gấp gáp cho điều tồi tệ hơn có thể diễn ra trong vài tuần hoặc vài tháng. Và rồi điều gì đó có thể nâng nó lên hoặc làm cho bệnh nhân thực sự thấy tốt hơn.” Ông thở dài. “Nếu như chúng ta có thể tóm được thứ đó, bất kể nó là gì.”

Cheryl hiểu điều đó. “Bà ấy có thể tệ đi lần nữa. Đó là điều ông đang nói.”

“Đúng vậy. Đó là lý do chúng ta cần một kế hoạch hành động. Không phải là liệu điều đó có xảy ra”- khuôn mặt ông phảng phất nỗi buồn - “mà là bao giờ.”

“Chúng tôi có kế hoạch. Cơ sở ở Destin sẽ nhận bà cụ.” Cheryl cầm chiếc túi lên. “Chúng tôi muốn chờ đợi lâu nhất có thể. Nhất là khi bà ấy bây giờ đang tiến triển tốt lên.”

“Được thôi.”

Cheryl đứng dậy. “Tôi nghĩ mình sẽ đi gặp bà ấy.” Harrison tiễn bà ra cửa. “Bà cụ là một phụ nữ đáng mến. Một trong những người tôi yêu thích.” Ông đặt tay lên vai Cheryl. “Tôi dám cá ngày trước bà ấy là một người mẹ tuyệt vời.”

Ông không biết đâu, bà nghĩ. Bà nhanh chóng nở nụ cười. “Bà ấy là người tuyệt nhất.”

Cheryl rời khỏi phòng trước khi người quản lý có thể thấy những giọt nước mắt. Thời gian là một tên trộm, không nghi ngờ gì cả. Bằng cách nào mà những năm tháng đã đưa mẹ bà đến đây? Bà đi đến hành lang bên ngoài phòng của mẹ mình và lấy tay quệt hai bên má. Mất vài giây để trấn tĩnh lại, bà mở cánh cửa.

Mẹ của bà đang ngồi trên giường, mái tóc đã được chải kỹ, hai tay đan lại gọn gàng trên tấm chăn gấp mép. Sự khác biệt khiến Cheryl sửng người lại. Bà

tiến thêm một bước và đóng cánh cửa phía sau mình lại.

“Chào con, con yêu.” Mẹ bà mở lời trước, đôi mắt mình mẫn như của bốn mươi năm trước.

“Chào mẹ.” Cheryl có thể cảm thấy sự hứa hẹn trong nụ cười của bà cụ. “Mẹ khỏe chứ?”

“Ôi, con yêu, mẹ rất hạnh phúc.” Bà cụ chỉ về chiếc ghế ở bên giường. “Ngồi đây chút nào.” Cụ giơ hai tay ôm lên mặt. “Con vừa lỡ cuộc gặp Ben. Nó vừa ghé qua.”

Chất adrenaline dâng lên trong mạch máu của Cheryl. “Ben à?”

Sự dịu dàng làm mờ những nếp nhăn trên khuôn mặt của mẹ bà. “Đúng đó, con yêu. Anh trai con, Ben.” Cụ nghiêng đầu. “Mẹ đã nghĩ rằng có thể là con bảo nó đến.”

“Con...” Cheryl phải cẩn trọng. Bà không muốn mình trở thành lý do khiến tình trạng của mẹ diễn biến xấu đi. “Vâng. Con rất vui là anh ấy đã ghé qua.”

Cụ gật đầu, rõ ràng hài lòng. “Cheryl, con làm thế nào với mái tóc của mình vậy? Trông nó thật tuyệt.”

Không gì có thể ngăn lại những dòng nước mắt của bà nữa. Bà rút giấy lau ở bàn bên giường và kín đáo lau khóe mắt. Mẹ đã nhớ ra bà. Người phụ nữ xinh đẹp từng là bạn thân nhất của bà trong gần như suốt cuộc đời mình đã nhớ ra bà. Đến khi lấy lại được giọng nói của mình, bà gật đầu. “Cảm ơn mẹ. Đó là... con có cô nhân viên mới ở tiệm tóc.”

“Thế thì, hãy nói với cô ấy rằng cô ấy rất có tài đấy.”

“Con sẽ chuyển lời.” Cheryl nắm lấy tay mẹ mình.

Không do dự, mẹ bà nắm lấy những ngón tay của bà. Thời khắc này là món quà của Chúa, mượn từ một khoảng thời gian mà Cheryl đã chắc chắn là họ sẽ không bao giờ tìm lại được. “Mẹ cũng thế. Tóc mẹ đẹp thật đó.”

“Có một cửa hàng mới ở dưới đường. Họ đưa mẹ xuống đó và chiều chuồng mẹ.” Bà cụ trông có chút lo lắng. “Mẹ hi vọng là điều đó không tốn quá nhiều tiền của bố con. Ông ấy đã làm việc rất chăm chỉ cho những gì ông ấy tạo ra.”

Vậy là ký ức của mẹ vẫn chưa hoàn hảo. Thế thì đã sao? Mẹ đã ở đây và mẹ đã quay lại. Cheryl lại có mẹ của mình. Nhưng ý mẹ là gì, rằng mẹ đã dành thời gian với Ben? Cheryl không muốn hỏi. Nhưng trong im lặng, bà cầu xin Chúa hãy cho bà câu trả lời - sớm nhất có thể. “Mẹ,... mẹ thấy thế nào?”

“Tuyệt vời.” Bà cụ đổi tư thế để nhìn Cheryl rõ hơn. Dáng cụ vẫn kiên định. “Mẹ đã cố đi đến nhà Ben, nhưng các bảo vệ ngăn mẹ lại.” Bà cụ đảo mắt một cách duyên dáng. “Họ không bao giờ hiểu.”

“Không.”

“Nên mẹ cầu nguyện Chúa Jesus. Mẹ cầu xin Ngài mang con trai mẹ tới vì mẹ vô cùng nhớ nó.”

Cheryl lại lau mắt bằng khăn giấy lần nữa.

“Và con biết là Chúa rất tốt với mẹ, Cheryl ạ. Ngài rất tốt. Đúng ngày hôm đó Ngài mang Ben tới cho mẹ. Mẹ không phải đi đâu cả.” Bà cụ có vẻ vui thích với thực tại. “Chúng ta đã có vài cuộc nói chuyện thú vị.”

“Anh ấy... có thường xuyên đến thăm không ạ?”

Mẹ bà suy nghĩ về điều đó. “Có vẻ là ngày nào cũng đến.” Cụ mỉm cười. “Mẹ nghĩ nó cho rằng chúng ta đang giận nó. Bố và mẹ.” Bà cụ lắc đầu. “Nó không nghĩ như vậy nữa. Chúng ta đã nói chuyện về vụ tai nạn xe.”

“Mẹ và Ben?”

“Đúng vậy, con yêu.” Mẹ bà cười, và tiếng cười đó như một làn gió đẹp nhất đến từ quá khứ. Cheryl có thể nhận ra nụ cười của mẹ ở bất cứ đâu. “Mẹ đã nói với con là bọn mẹ trò chuyện hàng ngày. Dĩ nhiên là bọn mẹ sẽ nói về vụ tai nạn xe.”

“Mẹ nói gì với anh ấy?”

“Mẹ nói rằng bố mẹ đã tha thứ cho nó từ rất lâu rồi.” Bà cụ thở dài, nụ cười đến từ sâu thẳm trong tim. “Sau cùng thì, đã ba năm rồi. Nó đã hai mươi ba tuổi, Ben ấy. Nó cần biết rằng chúng ta không đối đầu gì với nó. Chúng ta yêu thương nó. Tình yêu luôn tha thứ.”

“Mẹ luôn nói với chúng con như vậy.” Cheryl chăm chú nhìn mắt mẹ mình. Trông cụ khỏe mạnh như ngày xưa.

“Mẹ phải nói với con điều này, Cheryl.” Mẹ vẫn nắm tay bà và bây giờ bà vỗ về nó bằng bên tay còn lại.

Bà chờ đợi. Niềm vui được nghe mẹ gọi tên mình là món quà tuyệt nhất mà bà có thể nghĩ đến.

“Ngày nọ mẹ đã nghĩ.” Cụ nhìn về phía cửa sổ vài giây rồi quay lại với Cheryl. “Mẹ không nghĩ là mình đã nói đủ với con rằng mẹ yêu con đến nhường nào. Rằng con có ý nghĩa với mẹ đến nhường nào.” Nụ cười âu yếm khiến cụ trông trẻ lại đến nửa số tuổi của mình. “Con là một đứa con gái đặc biệt, Cheryl. Mỗi ngày mẹ ca tụng món quà mà Chúa ban tặng là con.”

Những giọt nước mắt tuôn rơi như mưa. Cheryl giữ khăn giấy dưới mắt bên này và bên kia. Bà mỉm cười, đợi cho đến khi có thể bình tĩnh để nói trở lại. “Và mẹ là người mẹ tuyệt vời nhất.” Bà cố gắng giữ cho giọng mình điềm đạm. “Con vừa cảm ơn Chúa cho mẹ ngày hôm nay. Rằng mẹ đã tạo nên sự vui vẻ mỗi ngày như thế nào. Nhất là những dịp cuối tuần bên hồ.”

“Chúng ta nên đi đến đó lần nữa.” Cụ chỉ ngón tay trở vào không khí. “Có thể là cuối tuần này. Mẹ sẽ nói với bố con. Ben và mẹ vừa nói chuyện về những ngày tuyệt đẹp ở bên hồ.”

Bất kể là giấc mơ hay ảo ảnh mà mẹ bà vừa trải qua về Ben, Cheryl chỉ có thể cảm thấy biết ơn. “Nghe thật thú vị, mẹ ạ. Cuối tuần này là hoàn hảo đấy.”

Mẹ bà có vẻ mệt, như thể cuộc trò chuyện đẹp đẽ đã lấp đầy trái tim cụ với đủ sự bình yên để cụ có thể nghỉ ngơi. “Mẹ cần đi nằm chút, con yêu. Được

không?” Mẹ bà ngả người ra đằng trước và hôn vào tay của Cheryl. “Cảm ơn con đã nói chuyện với mẹ. Chúng ta sẽ ăn tối trong vài tiếng nữa. Ngay sau khi bố con về nhà.”

Cheryl gật đầu khi lau khăn giấy lần nữa. “Con sẽ ở đó.” Mẹ bà ngủ rất nhanh và chỉ đến khi đã ra đến ngoài sảnh, bà mới để những giọt nước mắt chảy không kìm nén. Bà nghĩ đến việc đi thẳng đến văn phòng của Harrison Myers và nói với ông về những gì vừa xảy ra. Nhưng khi bà đi tới lối vào, thì không có ai ở trong văn phòng.

Cũng may.

Bà không muốn có điều gì can thiệp vào vẻ đẹp của phút giây mà Chúa dành cho bà. Người phụ nữ nằm trên giường không còn là một người xa lạ trong cơ thể của mẹ bà. Cụ nhớ tên của Cheryl và Ben và cụ không thể chờ đợi để nói về bố của họ. Không có vấn đề gì nếu ký ức của cụ đã mất đến năm phần hoặc hơn. Người phụ nữ đó là mẹ bà, hoàn toàn là thế. Có thể cuối tuần tới Chuck và các chất gái có thể đến thăm cụ.

Đã lâu họ không cùng nhau chia sẻ một chuyến thăm thú gia đình có ý nghĩa.

Phần duy nhất gây trở ngại cho Cheryl khi bà lái xe về nhà chiều hôm đó là về Ben. Nếu Ben có thể đến đó để gặp mẹ của họ, anh ấy nhất định sẽ làm. Nhưng Cheryl biết rằng không phải vậy. Không có logic nào ở sự kiện chắc chắn mà mẹ bà cảm nhận được trong việc dành thời gian với Ben. Nhưng có điều này là thật: những chuyến viếng thăm tưởng tượng với anh trai của Cheryl đã xoay chuyển mọi thứ. Không có lời lý giải nào khác.

Đó là phép màu mà Cheryl đã cầu xin.

Bà khó mà đợi được đến chuyến thăm sắp tới.

16

Bài tập chạy là liều thuốc giải. Marcus Dillinger chạy rầm rập ở khu khán đài không mái che tại sân vận động Dodger vào ngày thứ Bảy cuối cùng của tháng Chín và cố không nghĩ tới tin tức của ngày hôm qua. Nhưng điều đó không dễ dàng gì.

Rèn luyện nào, anh tự nhủ. Nghĩ về điều đó đi. Mất vài giây, nhưng hình ảnh về cơ thể nghiền ngập của người đồng đội được khiêng ra khỏi căn hộ của anh ngày hôm qua nhanh chóng tan biến. Thay vào đó anh hình dung ra chính mình, những thói quen hàng ngày của mình. Môn thể thao của mình.

Giữ thể hình không phải là thứ mà Marcus nghĩ tới vào thời điểm này của sự nghiệp. Mỗi buổi sáng anh xỏ giày tập trước cả khi mắt có thể mở hoàn toàn. Anh chưa từng tự hỏi liệu mình muốn dậy sớm và chạy bộ trên cầu thang hay nâng tạ hoặc làm việc cùng với huấn luyện viên ném bóng. Như câu khẩu hiệu nổi tiếng của hãng Nike^[34], anh cứ làm thôi.

Anh vẫn hướng mắt lên các bậc thang, bước chân mạnh mẽ. Tại sao anh làm như vậy, Baldy? Người đồng đội của anh từng là một cầu thủ ném bóng, một cựu binh có thâm niên mười năm đang cố gắng lấy lại tốc độ. Vẫn là một trong những cầu thủ cứu trợ tốt nhất ở giải nhà nghề. Ma túy ư? Sao anh có thể? Anh đã ở trên đỉnh của thế giới, Baldy. Đỉnh của thế giới.

Marcus tăng gấp đôi cường độ. Lần đầu tiên anh chạm tất cả các bậc. Lần thứ hai, tất cả các bậc khác. Khi lên đến đỉnh anh không do dự trước khi chạy

như bay xuống lối đi tiếp theo. Ở cuối lối đi, anh dạo bộ về sân bóng qua bụi nệm và dừng lại đủ lâu để nhìn vào một đối thủ tưởng tượng. Rồi Marcus xoay người và chạy về phía các bậc thang lần nữa.

Anh tiếp tục chạy. Họ bây giờ đã vào khá sâu vòng đấu play-off và ai cũng nói rằng đây có thể là năm mà họ chiến thắng toàn bộ. Những quán quân giải World Series. Báo chí ở Los Angeles không thể kiềm được sự phấn khích về khả năng một cậu bé chơi ở giải Little League World Series có thể sớm được chơi ở giải MLB World Series.

Một điều chưa từng được thực hiện.

Khi đó thể họ sẽ dừng nói về Bob “Baldy” Williams. Marcus nhận thức được tầm cỡ của khả năng đó. Anh chỉ ước mình quan tâm đến nó hơn. Nhất là bây giờ. Baldy đã ra đi, Marcus. Mà phải tập trung. Anh đang ở mùa giải thứ hai và ném bóng cho đội Dodgers, mọi thứ đang đi đúng hướng. Theo cách mà nó luôn diễn ra đối với Marcus. Từ lúc anh là một đứa trẻ ở Simi Valley, California, hồi anh và Tyler Ames thống trị sân khấu môn bóng chày. Marcus đã leo đến hàng cao nhất của sân vận động và đứng nghỉ mười giây. Góc nhìn từ đây vào thời điểm này của buổi sáng thật đẹp. Trước khi sương khói bay đến và làm cho các rặng núi trở nên mờ ảo.

Bước xuống các bậc, một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Marcus. Chuyện gì đã xảy ra với Tyler Ames? Người bạn ở giải Little League là một sự xao lãng hoàn hảo. Họ đã không nói chuyện với nhau kể từ hồi trung học. Tyler đã chọn các đội trẻ thay vì đại học - và vào thời điểm đó Marcus có chút ghen tị. Ai mà muốn cân bằng giữa hóa học và lịch sử với những buổi tập và rèn luyện? Anh hình dung rằng người bạn thơ ấu của mình sẽ đánh bại anh và lên cấp độ nhà nghề một cách dễ dàng.

Nhưng hẳn có điều gì đó đã khiến cậu ấy đi chệch hướng. Marcus không rõ lắm. Anh có gửi tweet cho Tyler một lần - chuyện gì đó về vụ tai nạn xe máy. Nhưng thường Marcus quá bận theo đuổi sự nghiệp của mình để dành

thời gian tìm tên người bạn trên Google. Tyler không ném bóng ở giải MLB. Nếu có thì Marcus đã nghe chuyện về cậu ấy.

Anh xuống nền sân, chạy ra bụi ném bóng, đứng yên nhìn về phía gôn nhà, và chạy thẳng về phía cầu thang của sân vận động.

Chuyện là, Baldy kiếm được một triệu đô la mỗi năm với tư cách là người ném bóng cứu nguy. Vài hiệp đấu trong vài ngày và anh ấy đã kiếm đủ cho cả đời. Anh ấy có một căn hộ cao cấp ở bờ biển, một chiếc xe thể thao, và bất cứ cô gái nào anh ấy muốn. Bạn gái gần đây nhất của anh ấy là một diễn viên nổi tiếng, có đầy rẫy ảnh trên khắp các tạp chí. Hẳn vậy, anh ấy không còn là cỗ máy động lực của mười năm trước, nhưng anh cũng đã ba mươi lăm tuổi. Mãi mãi ba mươi lăm tuổi.

Marcus đã lên đến đỉnh và lần này dành cho mình mười lăm giây nghỉ. Điểm cốt yếu là gì? Làm việc từ khi anh bốn tuổi để đạt được giấc mơ chơi bóng chày chuyên nghiệp. Rồi sau đó rửa trôi tất cả trong ma túy. Anh làm động tác ép duỗi chân một bên rồi bên kia. Sau đó chạy xuống các bậc thang về mặt sân vận động.

Ma túy chưa bao giờ là kiểu của anh. Marcus kiếm được năm triệu đô la một năm cộng với các khoản tiền thù lao quảng cáo. Anh là người đại diện của một công ty lốp xe trong nước và xe tải Dodge cùng với một số doanh nghiệp sản xuất vitamin và các ông lớn chuyên về bột protein. Anh chăm sóc cơ thể bằng mọi cách có thể - điều mà anh đã thấm nhuần từ bố. Rượu bia và ma túy đã lớn vồn xung quanh từ hồi trung học, nhưng Marcus luôn từ chối. Luôn luôn tự cảm thấy tốt đẹp khi là một trong những cầu thủ trong sạch.

Nhưng không gì có cảm giác đúng kể từ lúc anh biết tin về Baldy.

Bởi vì lối sống trong sạch của mình, Marcus không thể tạo ảnh hưởng với người đó, không thể thuyết phục anh ấy hành động đúng đắn lại, cũng chưa từng hỏi anh ấy về những con quỷ của mình. Chưa thực sự làm gì hơn là tán

gấu với anh chàng đó trong suốt hai năm. Câu hỏi đang nhảy nhót trong đầu Marcus như một quả bóng kim loại lang thang trong trò pinball^[35] là:

Tất cả có ý nghĩa gì?

Tiền bạc và thành công, chiếc Maserati anh ấy lái đến chỗ làm, căn biệt thự trên đồi ở Malibu. Hai chiếc SUV trong gara. Nếu điều đó không cứu được một người như Baldy Williams, thì nó có ý nghĩa gì?

Điều điên rồ là người kế toán của anh ấy đã gọi điện mười phút sau khi Marcus biết tin. “Tôi có một thỏa thuận bất động sản cho anh.” Người đàn ông nghe có vẻ tự hào với chính mình. “Anh sẽ thích nó đấy. Lãi suất trần là mười phần trăm với bốn mươi phần trăm hoàn lại vốn đầu tư. Chính là kiểu dự án của anh.”

Marcus giả vờ như bị mất sóng điện thoại. Anh vẫn chưa gọi lại cho ông ta.

Một phi vụ đầu tư nữa không phải là câu trả lời, không phải cách để tìm ra ý nghĩa trong cuộc sống điên rồ của vận động viên chuyên nghiệp này. Marcus chạy ra sân bóng, đi đến bụi ném bóng và dừng lại. Lồng ngực anh phập phồng, tim đập nhanh. Chính là chỗ này. Nơi Baldy đã đứng mới bốn ngày trước và loại cầu thủ đánh bóng cuối cùng để chiến thắng trận đấu. Điều gì đã xảy ra? Anh vẫn còn ăn mừng chiến thắng đúng không? Đáng lẽ anh nên đi chơi với tôi tối hôm đó.

Anh cần nghĩ về điều gì đó khác. Quay lại những bậc thang của sân vận động. Máy phi vụ đầu tư. Đó là những gì kế toán của anh muốn anh nghĩ đến. Nhưng có thể đã đến lúc bắt đầu đầu tư vào con người. Những thiếu niên thiệt thòi hoặc một chương trình đọc sách ở địa phương. Những đứa trẻ đau ốm ở bệnh viện nhi. Cuộc đời của Baldy đã chấm dứt. Quá muộn cho sự chuộc lỗi, ý nghĩa hay bất cứ di sản nào ngoài những dòng tiêu đề đau buồn. Baldy Williams dùng ma túy quá liều vào tuổi ba mươi lăm.

Thế còn di sản của anh? Đúng, có thể Marcus sẽ sống đến trăm tuổi với cách mà anh chăm sóc cơ thể, nhưng để làm gì cơ chứ? Anh đã có rất nhiều bạn gái - người mẫu, ca sĩ, một vài diễn viên nữa. Anh chưa từng xem xét đến việc sẽ sống cả đời với bất cứ ai trong số họ.

Lần này ở trên đỉnh khán đài sân vận động, anh ép cơ đùi mười lần và nghỉ ba mươi giây. Mồ hôi chảy thành dòng xuống hai bên mặt anh. Nửa phút để nhớ lại cách hít thở. Anh nhìn lên bầu trời xanh và để làn gió lau đi những giọt mồ hôi. Không gì như tháng Chín ở Los Angeles. Ngày hôm nay thật đẹp. Anh đang bỏ lỡ điều này, Baldy. Bỏ lỡ tất cả.

Trên đường đi xuống, những suy nghĩ tăm tối kéo đến với anh, những thứ như thế đã liên tục tấn công anh từ điểm mù mỗi giờ hoặc khoảng vậy kể từ cái tin của ngày hôm qua. Bây giờ Baldy Williams đang ở đâu? Như kiểu, thật sự ấy? Nơi nào? Liệu thiên đường và địa ngục có phải là những chốn thực sự không?

Anh đi đến mặt sân và cố gắng lấy lại hơi thở. Ý niệm về thiên đường và địa ngục khiến anh vô cùng buồn bực. Hãy nghĩ về điều gì đó khác đi, Marcus. Quên nó đi. Baldy đã đi rồi. Anh ấy không ở đâu cả. Anh ấy sẽ ở dưới đất. Thế thôi.

Bỗng nhiên không biết từ đâu một cơn gió thổi mạnh lên và cuốn bụi bay xung quanh mô đất ném bóng. Nó tạo thành một cơn lốc tí hon trước khi tan đi ở đâu đó gần gôn số một.

Marcus cảm thấy nhịp tim đang tăng lên. Cái gì vậy? Làn bụi trông giống như một ngón tay. Ngón tay của Chúa? Có phải chính Chúa đã nghe thấy những suy nghĩ của anh về cuộc sống ở thế giới bên kia? Điều đó có thể xảy ra ư?

Anh biết về Chúa. Ai cũng biết về Ngài. Mỗi dịp Giáng sinh có một câu chuyện rằng Chúa Jesus xuất hiện dưới hình hài một đứa trẻ để cứu thế. Mỗi dịp lễ Phục sinh, câu chuyện về Chúa Jesus chết trên cây thánh giá và rồi lại

vươn mình sống dậy. Để mọi người có lựa chọn lên thiên đường. Marcus chưa từng nghĩ nhiều về điều đó. Đa số người dân ở Los Angeles không thực sự nói về Chúa - dù sao thì không phải như là Ngài có thật. Cuộc sống thì bận rộn, đường cao tốc thì tắc. Nhịp độ thì mãnh liệt.

Khi nào là lúc để nghĩ về Chúa?

Nhưng cái chết của Baldy đã dồn Marcus vào góc, một nơi mà anh phải nghĩ về điều chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của mình mấy ngày trước. Thiên đường hay địa ngục? Ở đây, từ đỉnh cao của sự nghiệp bóng chày của mình, anh chỉ có thể tự hỏi. Nếu như tiền bạc, quyền lực và danh vọng không mang ý nghĩa gì, vậy thì là điều gì? Chúa có thật không? Suốt bấy lâu này liệu Ngài có thực sự ở đây, tiếp xúc với mọi người?

Marcus đi vài bước về một hướng rồi quay lại. Dạ dày anh đang bị co thắt, bóp chặt và bứt rứt - như trái tim anh. Nghĩ về Baldy, thiên đường và địa ngục làm anh ao ước về những ngày xưa cũ. Khi anh mới đến trường Đại học Bang Oregon. Cuộc sống ở trong trường và những năm chơi ở giải Minor. Khi mà vẫn còn điều gì đó để phấn đấu. Khi cuộc sống chưa quá nghiêm túc.

Marcus cầm lấy một chai nước ở bậc thang đầu tiên và tu hết một nửa.

“Được rồi.” Anh ngược mắt lên trời xanh một lần nữa. Anh vẫn đang lấy lại nhịp thở. “Nếu Ngài ở đó... hãy cho con biết. Hãy cho con một lý do để tin tưởng.” Anh nghĩ đến mong muốn đầu tư vào con người của mình, để tạo nên sự khác biệt. “Nếu Ngài có thật... hãy cho con ý nghĩa. Ngài thấy việc đó thế nào?”

Cơn gió lại xoáy quanh anh, nhưng lần này nó không cuộn bụi lên nữa. Một cảm giác lạnh toát chạy dọc cánh tay anh. Mặt cỏ của sân vận động Dodger là một trong những mặt cỏ tốt nhất của tổ chức bóng chày nhà nghề MLB. Bụi không bao giờ làm như vậy. Người trông giữ mặt sân đã chăm sóc nó kỹ càng. Vậy thì đó là gì?

Hãy đứng yên, Con trai của ta, và biết rằng ta là Chúa ...

Marcus thấy đầu gối chân mình yếu đi. Anh ngồi xuống bậc thang gần nhất và bám chặt vào gờ kim loại. “Ai đó?” Anh hỏi to, và ngay khi làm điều đó anh cảm thấy mình như một gã khùng. Thật là nực cười. Anh liếc mắt nhìn đằng sau và xung quanh những bức tường sơn vân động. Mới bảy giờ sáng. Không có ai khác ở quanh đây. Tiếng nói đó hẳn phải đến từ trong trí tưởng tượng của anh. Anh đứng đó, nhặt chai nước và túi đồ tập, rồi đi bộ qua các bậc thang xuống tầng phòng đợi lớn.

Năm phút sau anh đã ở trong xe, sẵn sàng cho giai đoạn rèn luyện tiếp theo của mình - tập nâng tạ ở phía bên kia sân vận động. Giọng nói đó ám ảnh anh. Anh cảm thấy không yên, chỉ thế thôi. Cái chết của Baldy đã gây nên điều này. Anh đã suy nghĩ quá nhiều về sự ra đi của người đồng đội. Chỉ thế thôi.

Marcus nghĩ về những gì anh đã hỏi Chúa. Anh vẫn muốn một dấu hiệu. Một mục đích cho cuộc sống của mình. Nếu Chúa có tồn tại thì bây giờ mọi chuyện là do Ngài quyết định. Dẫu vậy, trên đường đến phòng tập tạ một câu hỏi gặm nhấm anh. Nếu hôm nay anh chết, và nếu thực sự có gì đó nằm ngoài sống và chết, nằm ngoài thắng và thua trong cuộc sống, thì Marcus Dillinger sẽ dừng lại ở nơi nào?

Thiên đường hay địa ngục?

17

Ngày đầu tiên của tháng Mười - khi các vận động viên của MLB đang hưởng đến vòng hai của giải play-off - Tyler tỉnh dậy trong căn phòng mới với cuộc sống mới cùng việc nhận ra một điều: Oxycodone đang dần trở thành một vấn đề.

Với khoản lương đầu tiên Tyler đã đi đến một trung tâm y tế khẩn cấp và nhận được thêm kê toa bổ sung, nhưng bác sĩ cảnh báo anh. Ông ta không thể kê thêm liều nữa trừ phi Tyler đến gặp chuyên gia chỉnh hình. “Các loại thuốc giảm đau không phải là giải pháp. Chúng chỉ là cầu nối, để đưa anh từ tình trạng chấn thương sang giai đoạn hồi phục. Nếu như anh không tiến tới việc hồi phục, tôi không thể kê thêm thuốc giảm đau.”

Tyler muốn hỏi anh sẽ phải làm gì nếu như việc hồi phục chưa thể tiến hành ngay. Anh còn gọi vào đường dây nóng cho một chương trình bảo hiểm quốc gia. Nhưng sau một tiếng chờ đợi, anh nhận được lời giải thích tại sao ca phẫu thuật của anh không được bảo hiểm chi trả.

“Chúng tôi giúp những người bị ốm,” người phụ nữ nói với anh. “Các chấn thương liên quan đến thể thao là chuyện khác - một rủi ro các anh chấp nhận khi chơi môn thể thao đó.”

Hay lắm, Tyler nghĩ khi kết thúc cuộc gọi. Bây giờ anh chỉ còn liều thuốc giảm đau cuối cùng. Hai viên nén màu trắng. Anh đã dùng thuốc quá lâu rồi.

Lý do anh biết mình có vấn đề là như thế này: một tiếng trước khi thuốc hết tác dụng, cơ thể anh sẽ bắt đầu run rẩy. Đôi chân, đôi tay và lồng ngực sẽ run bắn lên, như thể mùa đông bao trùm lên anh cùng lúc, rồi mồ hôi sẽ túa ra từ trán và lưng. Càng ngày cơn run rẩy và việc đổ mồ hôi càng tệ hơn.

Tyler xoay lại nằm ngửa và nhìn lên trần nhà. Mới hơn tám giờ sáng. Anh chưa cần phải bắt đầu làm việc trước chín giờ. Vậy giờ anh nên làm gì trong lúc rảnh? Anh đã dọn xong phòng mình rồi. Bây giờ anh đã giỏi làm việc với một bên tay - kể cả khi cơn đau vào lúc tệ nhất.

Nhưng sau vài tuần sống như vậy, anh bắt đầu cảm thấy bị mắc kẹt. Tyler thấy vui vì công việc, biết ơn vì khoản tiền lương. Công việc không có trợ cấp, nên với số tiền 50 đô la một ngày như khoản tiền trả theo giờ, sẽ phải mất hai năm để tích cóp đủ cho ca phẫu thuật của anh. Đây là nếu anh tiết kiệm chi li đến từng xu.

Cho đến lúc đó có lẽ cái vai của anh sẽ vĩnh viễn bị hỏng. Kể cả bây giờ anh tự hỏi liệu rằng nó có đang hồi phục đúng cách. Anh cần một công việc thứ hai, thêm một cách để kiếm tiền - kể cả nếu điều đó nghĩa là làm việc thêm. Trong lúc ấy, anh cũng cần luyện tập. Anh đã không quay lại YMCA kể từ ngày được nhận vào làm ở Merrill Place. Đôi chân anh không bị chấn thương gì cả. Lẽ nào anh lại không ít nhất rèn luyện chúng? Anh đã không làm bài tập kiểm soát nhịp tim hay cơ đùi hay thứ gì khác ngoài lau sàn.

Làm sao anh có thể hi vọng được ném bóng ở giải Major một ngày nào đó nếu anh không bắt đầu kế hoạch tái xuất từ bây giờ? Từ hôm nay? Suốt cả cuộc đời mình anh đã trì hoãn những điều quan trọng. Đầu tiên là bố mẹ mình. Sau đó là Sami. Bây giờ là điều này, cơ hội để tái xuất. Sự quyết tâm lớn dần lên trong anh. Anh sẽ không để điều gì ngăn cản mình vào lúc này.

Anh nhìn lên đồng hồ lần nữa. Liều giảm đau tiếp theo của anh sẽ được dùng trong mười phút nữa. Nếu anh không dùng nó, thì đến chín giờ cơn khủng hoảng sẽ diễn ra. Những dấu hiệu cho thấy anh cần thuốc - và không

chỉ là cho cơn đau nhức buốt, bỏng rát ở vai. Anh cần nó như cần thức ăn và nước uống. Oxycodone đã trở thành một phần của sự sống sót của anh.

Bình tĩnh nào, Tyler tự nhủ. Hãy thư giãn. Miệng anh khô khốc, hơi thở nhanh và thất thường. Nếu như anh muốn bắt đầu quá trình quay lại, điều đầu tiên cần làm là thoát khỏi mấy viên thuốc giảm đau. Bất kể cơ thể của anh gào thét thế nào về những hậu quả. Anh nghĩ về hai viên thuốc lẻ loi trong chiếc lọ bên giường. Anh sẽ đợi và dùng chúng tối nay - vì đi ngủ trong lúc đau là phần khó nhất. Và sẽ là như thế. Không có những chuyến đi ra cơ sở y tế khẩn cấp. Không tìm kế để kiếm thêm lọ thuốc nữa.

Hai viên nữa và anh sẽ thôi. Mãi mãi.

Những cơn run rẩy, ra mồ hôi và chóng mặt sẽ kết thúc sau khoảng một ngày hoặc hơn thôi, phải không? Trán anh sẽ lại khô cong và anh có thể bước tiếp. Khi trèo ra khỏi giường ngày hôm ấy, Tyler tin vào điều đó bằng cả trái tim. Anh duỗi bên tay trái qua đầu và nhăn nhó vì cơn đau dù nó xuất phát từ bên vai đối diện.

Anh đã học cách làm món trứng bằng một tay, nhưng vẫn chưa giỏi trút ngũ cốc ra bát và đổ sữa lên. Nhất là với những ngón tay run rẩy của mình. Anh đặt bát lên chiếc bàn nhỏ và mở máy tính xách tay. Nó đã có ở trong phòng từ trước, và khi Tyler hỏi về nó, ông Myers bảo anh cứ sử dụng.

“Chúng ta có mạng Wi-fi được bảo mật trong toàn bộ tòa nhà,” người quản lý của anh nói. “Hãy giữ nó sạch sẽ.”

Ông ấy không cần phải lo lắng. Tyler từng học đòi tìm hiểu nửa tối của cuộc sống trên mạng Internet. Nhưng anh cảm thấy ghê tởm chính mình và thề không động vào nó hơn hai năm trước. Bây giờ anh lấy bát ngũ cốc và ngồi ở đầu bàn nơi có chiếc máy tính đang mở và sẵn sàng.

Anh đăng nhập và vào trang MLB.com. Sau mười phút đọc về các trận play-off và những quán quân home-run, những tay ném bóng giỏi nhất và

những cú ném bóng nhanh nhất, Tyler đã sẵn lòng để xếp chiếc máy tính sang phía bên kia căn phòng. Mọi người đều đang gặt hái thành công trước anh. Trang web khiến anh cảm thấy như vậy. Nếu anh tính thực hiện một cú tái xuất, anh phải thôi ghé vào những đội Major. Nhưng trước khi tiếp tục, anh tìm kiếm Marcus Dillinger. Những gì tìm thấy làm anh mỉm cười. Người bạn thơ ấu của anh đang thành công với đội Dodgers.

Đúng lúc chuyển trang web, có gì đó thu hút cặp mắt anh. Một dòng tiêu đề nói về lễ truy điệu cho Baldy Williams. Tyler rướn người tới gần màn hình hơn. Có cảm giác không khí trong phòng loãng đi tức thì. Baldy Williams đã chết rồi sao? Tại sao anh lại không biết chuyện đó? Anh vội nhấp chuột vào bài báo và đọc lướt. Theo những gì được kể thì cầu thủ ném bóng đó được tìm thấy ở nhà mình. Dùng ma túy quá liều.

Hồi trung học, Tyler có tra cứu thông tin của một vài cầu thủ ném bóng. Những người có tốc độ, sự khéo léo và bền bỉ. Baldy Williams là một trong số đó. Tyler nhìn chằm chằm vào bài báo, cảm thấy bế tắc. Con người ấy đã bắt đầu dùng ma túy từ khi nào? Anh đọc tiếp xuống dưới và câu trả lời giáng vào mặt anh như một quả bóng chày bay lạc.

Williams bắt đầu nghiện thuốc giảm đau sau một chấn thương hông vào năm ngoài. Bạn bè nói vài tháng sau anh ấy đổi sang dùng heroin. Khi những viên thuốc không còn tác dụng.

Cơn buồn nôn làm anh cảm thấy có thể bị ngã khỏi ghế. Thuốc giảm đau ư? Tyler biết rất nhiều người tồn tại nhờ thỉnh thoảng dùng thuốc giảm đau. Một vài trong số họ đã phải nghỉ một mùa giải để cai thuốc. Nhưng heroin ư? Lẽ nào việc nghiện Oxycodone có thể thực sự dẫn đến việc nghiện heroin?

Đôi tay anh run bần bật khi đóng trang web lại. Thật là tệ cho Baldy, thực sự vậy. Nhưng tin tức này đã đến vào thời điểm không thể tốt hơn. Nếu Tyler muốn có một sự khởi đầu sạch sẽ, nếu như anh thực sự chấm dứt sử dụng những viên thuốc giảm đau, thì hôm nay là thời điểm thích hợp. Mồ hôi chảy

xuống lưng dưới lớp áo phông của anh. Hôm nay, trước khi nhu cầu của anh đối với thuốc tăng thêm. Hai hàm răng anh va lập cập, cơ thể run rẩy từ đầu đến chân. Hôm nay, trước khi anh có thể nghĩ đến thứ gì cũng chết chóc như heroin. Các cơ trên người anh đau đớn. Anh thèm khát vài viên thuốc.

Nhưng anh sẽ không động vào chúng. Anh không thể.

Anh ăn vài thìa ngũ cốc, nhưng cơn buồn nôn quá mạnh. Nghĩ về điều gì đó khác đi, anh nói với mình. Mà phải vượt qua được điều này. Anh cuộn chuột qua ESPN. Nhưng kể cả khi anh đang lướt từ trang này sang trang kia, tâm trí anh đã lang thang đến sự đánh lạc hướng thật sự duy nhất có thể xoa dịu cơn đau.

Sami Dawson.

Cuộc gọi thứ hai sẽ là dành cho cô - ngay sau bố mẹ anh. Anh đã hứa với cô sẽ làm vậy khi ở giải nhà nghề, rằng anh sẽ chứng minh tất cả bọn họ đã nhầm. Chắc chắn giờ cô đã quên những lời hứa từ nhiều năm trước. Nhưng bây giờ cô ở đâu? Vẫn ở Los Angeles? Vẫn sống với ông bà mình?

Thật buồn cười, cả Sami và anh đều trưởng thành với những sự tuyệt đối. Cô tuyệt đối phải trở nên hoàn hảo trong cuộc sống. Và anh tuyệt đối phải trở nên hoàn hảo với bóng chày. Vậy cô đã tìm thấy sự hoàn hảo của mình chưa? Với Internet ngay bên cạnh, bất chợt Tyler cảm thấy cần phải biết. Anh lau mồ hôi trán và bắt đầu với Facebook. Họ kết bạn từ hồi trung học. Nhưng Tyler đã không vào xem trang cá nhân của cô trong nhiều năm.

Anh đăng nhập và nhìn trang cá nhân cũ của mình hiện ra. Không có ai khóa nó lại, dù anh đã không cập nhật lên phiên bản mới hay đăng nhập trong vài năm gần đây. Bài đăng cuối cùng của anh đã từ hai năm trước. Vài tuần trước khi anh chuyển đến Pensacola.

Những lời bình luận không làm anh quan tâm. Thay vào đó, anh gõ "Samantha Dawson" trong thanh tìm kiếm. Trang cá nhân của cô hiện ra, và

như thế, anh có mọi thông tin mình muốn. Cô sống ở Los Angeles, làm cho một công ty tiếp thị lớn, ở chung một căn hộ với bạn cùng phòng, và cô đang trong mối quan hệ với một gã luật sư nào đó tên là Arnie Bell.

Chỉ có một điều Tyler không thể biết - rằng liệu Sami có nhớ tới anh. Đồng hồ trên máy tính chỉ 8:25. Mồ hôi nhỏ giọt ở hai bên mặt anh. Anh lấy tay quạt nó đi. Anh ăn thêm ba thìa ngũ cốc nữa và để ý những ngón tay của mình. Chúng run rẩy tê đến nỗi trông anh giống như là đang lên cơn co giật. Hai chân của anh cũng thế, đầu gối va đập vào nhau. Anh cần những viên thuốc. Cơ thể của anh sẽ không chịu đựng được mà không có một trận chiến.

Anh cắn chặt răng. Anh không thể từ bỏ. Không phải lần này.

Sami. Anh cần tập trung vào cô.

Anh lơ đãng xoa bóp bên vai bị chấn thương khi nhìn vào ảnh đại diện của cô. Trông cô vẫn giống Keira Knightley. Đôi mắt đẹp, gò má nổi bật. Nhưng có gì đó về cô trông khác lạ sau từng ấy năm. Trông cô... nghiêm túc hơn, có lẽ thế. Giống Samantha hơn. Anh chăm chú nhìn cô, cố gắng nhìn vào đôi mắt ẩn phía sau nụ cười của cô. Đôi mắt thực sự của cô. Bây giờ cô là ai, người con gái mà anh từng quen biết?

Bây giờ cô đang làm một công việc nghiêm túc, hẹn hò với một luật sư và sống tự lập. Không có điều gì nhắc anh về người con gái đã nắm chặt tay anh ở trên mái nhà của ông bà mình trong mùa hè ở San Francisco ấy. Anh cảm thấy trái tim mình phản ứng. Điều gì đã xảy ra với em, Sami? Người con gái muốn phiêu lưu đâu rồi? Có phải họ đã bắt được em và thay đổi em? Có phải bây giờ em đã trở thành họ?

Tyler hít một hơi mạnh. Chỉ có một cách để tìm ra. Anh không có gì để trao cho cô, ít hơn cả khi anh rời Simi Valley. Đó không phải là vấn đề. Rõ ràng cô đang hạnh phúc với mối quan hệ của mình. Anh chỉ muốn xem cô ra sao. Sami đã là bạn anh ngày trước cũng như anh là bạn của cô. Chẳng phải đó là ý nghĩa của Facebook? Kết nối với bạn bè?

Anh mở một màn hình tin nhắn riêng tư và nhìn chăm chăm vào đó. Lý do duy nhất để viết cho cô là để anh có thể biết. Có phải cô đã thay đổi - theo cách mà có vẻ là như vậy? Hay là Sami mà anh biết và yêu vẫn còn tồn tại đâu đó trong trái tim cô? Anh giơ một tay lên bàn phím và bắt đầu gõ chữ.

Chào Sami, Tyler đây. Đã lâu rồi không gặp.

Cái vai làm anh đau muốn chết. Anh tạm dừng đủ lâu để xoa bóp bên vai đang đau. Hai tay anh run rẩy khi quay lại nhiệm vụ. Những ngón tay hầu như không ở yên được trên các phím.

Anh đã không lên Facebook vài năm nay, nhưng sáng nay anh tìm thấy em trên này và muốn gửi lời chào. Có vẻ em vẫn khỏe.

Anh đọc nội dung một lần nữa. Làm sao anh kết thúc bức thư như vậy được? Vào lần nói chuyện cuối cùng, họ đã cãi nhau qua điện thoại, về cuộc bắt giữ của anh vì say rượu.

Anh ăn thêm vài thìa ngũ cốc và bắt đầu gõ trở lại.

Anh vẫn ở Pensacola. Vẫn đang làm việc hướng tới giải Big League. Ồ, vài năm trở lại đây anh đã bỏ chất kích thích. Nghĩ là em muốn biết. Dù sao thì, anh thỉnh thoảng nghĩ về em. Chỉ muốn ghé qua. Nếu em có thời gian, hãy cho anh biết là dạo này em thế nào. Hãy保重. Tyler.

Anh nghĩ ngợi về đoạn bỏ chất kích thích. Không hẳn là đúng. Anh không thể ở trụ nổi một giờ mà không có mấy viên thuốc giảm đau. Anh bỏ suy nghĩ đó đi và gửi tin nhắn trước khi có thể thay đổi ý kiến, và sau một lúc thì lại nuối tiếc. Sami có thể sẽ thấy tên anh và bấm nút xóa trước khi đọc nó. Chính xác thì họ đã không kết thúc mọi chuyện với nhau một cách tốt đẹp. Lần cuối khi anh cố gọi điện cho cô, cô không bao giờ trả lời. Nên là... đúng thế, có thể cô sẽ không quan tâm tới bất cứ thứ gì anh nói lúc này. Nhưng anh phải thử.

Anh gập máy tính lại và đi tắm. Trong suốt khoảng thời gian đó anh tự hỏi liệu mình có nôn mất bữa sáng. Anh cảm thấy yếu ớt và không yên. Nhịp thở

không đều và mồ hôi không thể ngừng túa ra trên trán và sau lưng. Ba lần anh bước tới chỗ mấy viên thuốc còn lại, nhưng lần nào anh cũng ngăn mình lại được.

Trong lúc tắm rửa, đánh răng, và mặc quần áo - tất cả bằng tay trái - cơ thể anh đã đi từ cái lạnh đông cứng của bão tuyết đến cái nóng bỏng cháy của sa mạc. Ở bên nào anh cũng run rẩy. Chiếc áo dính chặt vào người và anh để khăn tắm ở gần để có thể liên tục lau mặt. Với mọi thứ như vậy, anh quả thật là một mớ hỗn độn.

Ông Myers sẽ cho anh về giường nằm nếu anh báo cáo công việc như thế này. Sự thất vọng làm nhộn nhạo món ngũ cốc trong bụng anh hơn một chút nữa. Có thể anh nên làm một vài động tác bổ trợ tim. Anh có thể đi báo cáo muộn nửa tiếng. Ông chủ của anh chỉ quan tâm nếu anh hoàn thành công việc. Tyler mở cửa máy rửa bát đĩa, nhưng việc nghiêng ra đằng trước đã tác động gì đó vào bên vai bị chấn thương của anh - kể cả khi có bao treo tay.

Anh thét lên đau đớn và xoay người lại, đập lưng vào bàn quây. Anh nhắm mắt và hít thở nhịp ngắn, cố gắng xoay sở trong cơn đau cắt thịt. Sau mười lăm giây, cảm giác thiêu đốt lắng xuống vừa đủ để anh có thể mở mắt lần nữa và tiếp tục nghĩ. Làm sao mà anh có thể trải qua một ngày như thế này? Anh cần bỏ thuốc, dĩ nhiên là vậy. Nhưng phải có cách khác nào tốt hơn.

Không chần chừ, anh lấy một cốc đầy nước, đi đến bên giường, lấy những viên thuốc cuối cùng trong lọ, và uống chúng. Đấy. Ít nhất giờ anh có thể làm việc. Những viên thuốc có tác dụng trong tám tiếng. Mạnh hơn loại anh đã dùng ngay sau khi bị chấn thương.

Mười lăm phút sau anh cảm thấy cơn mơ màng bắt đầu. Mồ hôi đã ngừng chảy, những cơn run đã giảm bớt khi Oxycodone làm êm dịu sự tồn tại của anh, cho phép anh hít thở, mỉm cười và lau sàn ở Merrill Place. Những viên thuốc mang đến quá nhiều sự giải thoát, Tyler tự hỏi liệu anh có nhâm. Có thể bây giờ chưa phải là lúc để bỏ chúng. Anh luôn có thể bỏ chúng sau.

Vào cuối buổi, như thường lệ, anh dừng lại ở phòng của bà Virginia. Bà cụ đang ngủ khi anh bước vào, nên anh lau sàn nhà trước. Vai anh vẫn đau với mỗi cử động, nhưng anh có thể làm việc, nói chuyện để quên đi nó. Những viên thuốc tốt như vậy đấy.

Mọi thứ đều có thể khi anh có Oxycodone.

Anh vừa lau sàn xong thì bà thức dậy. Virginia chớp mắt mấy hồi rồi nheo mắt nhìn qua căn phòng đầy nắng. “Ben? Con đấy phải không?”

“Xin chào.” Anh dựa cây lau sàn lên cánh cửa đang đóng. Anh lại giấu cái bảng tên vào sau lớp áo của bộ đồ làm việc. “Bà thấy thế nào?”

“Vui lắm.” Virginia tự kéo mình ngồi dậy và vuốt tóc cho mềm. “Mẹ luôn vui khi con ở đây. Con không bao giờ nên chuyển đi.” Bà cụ nhướn đôi lông mày đầy hi vọng. “Con có thể ở đây và nói chuyện không? Chỉ vài phút thôi?”

“Chắc chắn rồi.” Anh ôm cánh tay đang đau khi đi đến chiếc ghế quen thuộc. Anh ngoái nhìn qua cửa sổ. “Một ngày đẹp trời.”

“Con được sinh ra trong một ngày như vậy. Mỗi lần Chúa sơn bầu trời xanh như thế này mẹ lại nghĩ về con như món quà Ngài dành cho chúng ta.”

Lời khen ngợi chạm đến trái tim của Tyler. Người phụ nữ đáng mến này có thể lầm tưởng anh với ai đó. Nhưng đôi khi Tyler tự hỏi liệu có phải anh cũng cần những chuyến viếng thăm này như bà cụ. Anh mỉm cười. “Cảm ơn bà.”

“Hãy nhớ điều đó”- Virginia nháy mắt với anh - “khi con đi đây đi đó và thấy bầu trời xanh. Hãy nhớ rằng con là một món quà, Ben. Con sẽ luôn là như vậy.”

“Bà cũng vậy.” Anh vẫn chưa gọi bà cụ là Mẹ. Chắc chắn là làm như vậy không đúng lắm. Bà cụ có vẻ không nhận ra. “Con hỏi bà điều này được không?”

“Dĩ nhiên.” Bà cụ vươn người ra phía trước, cách mà bà luôn làm.

Tyler nắm lấy những ngón tay của bà cụ. “Bà có thể... cầu nguyện cho con? Cho bên vai của con?”

“Con biết là mẹ đã thấy cú tai nạn xe máy đó xảy ra. Mẹ đang ở hiên trước nhìn con và Cheryl, và mẹ biết... Mẹ biết chỉ là con lái xe quá nhanh.”

“Vâng.” Anh nghĩ về cú ném bóng cuối cùng của mình. “Quá là nhanh.”

“Và Cheryl tội nghiệp ở đó.” Bà Virginia lắc đầu, rõ ràng là đang nhìn vào một buổi chiều từ lâu lắm. “Ôi, con bé ngưỡng mộ con như thế nào. Ngay khi con nằm xuống đất, con bé đã chạy đến bên con.”

Tyler hình dung ra rằng Cheryl là em gái của Ben. “Con rất tiếc là bà đã phải chứng kiến cảnh đó.”

“Mẹ vui vì mình đã thấy. Mẹ đã vớ lấy hộp cứu thương và chạy xuống đường. Lau sạch khuỷu tay con ngay ở bên lề đường. Rồi mẹ và Cheryl dìu con vào nhà.” Nụ cười của Virginia vẫn dịu dàng như trong trí tưởng tượng của anh về nó trong ngày ấy. “Bố con tự hào về mẹ. Thường mẹ không ổn lắm khi thấy máu.”

Anh bật cười. “Con cũng thế.”

“Nên là được, tất nhiên. Mẹ sẽ cầu nguyện cho cái vai của con.” Bà cụ nhìn vào bao treo tay, tò mò. “Bác sĩ cho con cái này à?”

“Vâng.”

“Hừm. Chắc bố đã đưa con đi. Mẹ nhớ đã băng ở cẳng tay con, nhưng không phải ở vai.”

“Con cần phẫu thuật.”

Vẻ mặt của bà cụ thay đổi và bà lấy tay che miệng. “Thật kinh khủng. Mẹ không biết.” Bà cụ ra hiệu cho Tyler nghiêng người tới gần hơn. “Lại đây. Để mẹ cầu nguyện cho con bây giờ.”

Tyler làm như được bảo và bà Virginia ôm tay vào bên vai lành của anh. Cú chạm tay của bà cụ rất nhẹ, giọng nói thì mạnh mẽ hơn khi bắt đầu thưa với

Chúa. “Chúa ơi, con trai con đang đau đớn. Nó cần một phép màu. Sức mạnh chữa bệnh của Ngài là thứ duy nhất mà chúng con có, thưa Cha. Nên hãy làm ơn... hãy chữa lành cho con trai con. Giúp nó có được cuộc phẫu thuật mà nó cần. Nhân danh Jesus, amen.”

Lời cầu nguyện có cảm giác hơi khác lạ và Tyler thấy mình như một kẻ mạo danh. Nhưng khi Virginia cầu nguyện một cảm giác đến với anh mà anh chỉ từng cảm thấy nó một lần duy nhất từ khi còn bé.

Cảm giác bình yên hoàn hảo.

Cũng là điều tương tự anh cảm nhận được khi người đàn ông nọ ở nhà thờ Hope Community cầu nguyện cho anh. Beck, tình nguyện viên cứu thương. Tyler không hiểu điều gì tạo nên làn sóng của sự bình yên đó, nhưng anh sẽ đón nhận nó. Và nhất định là Chúa trời - nếu Ngài đang lắng nghe - sẽ biết là Tyler cần những lời cầu nguyện nhiều hơn Ben. Cho dù Ben ở đâu.

Tyler lùi về ghế và siết nhẹ tay của Virginia. “Xin cảm ơn bà.”

“Mẹ sẽ cầu nguyện hàng ngày.” Dáng vẻ và giọng nói của bà cụ giống như của một phụ nữ trẻ hơn hai mươi tuổi, hoàn toàn minh mẫn. “Khi nào con hoàn thành việc đó?”

“Chỉ vậy thôi ạ.” Anh không muốn làm bà bối rối. “Con không có đủ tiền để chi trả cho việc đó. Con đang tiết kiệm.”

“Vì Chúa, Ben, hãy gọi cho em gái con. Nếu con cần sự giúp đỡ, nó là người con có thể tìm đến. Một cô gái thông minh, Cheryl đó. Tốt nghiệp đứng đầu lớp đại học.” Bà Virginia siết tay anh. “Hãy gọi điện cho nó.”

“Ý kiến hay ạ.” Tyler mỉm cười. Trong vài giây anh để cho sự tĩnh lặng thanh thoát lấp đầy không gian giữa họ. “Con có một câu hỏi.”

“Được.” Đôi mắt bà cụ mỉm cười và miệng cũng vậy. “Mẹ thích những khoảnh khắc như này.”

“Con cũng thế.” Anh dành cho sự vui vẻ của bà một sự lịch sự. Rồi anh cảm thấy nụ cười của mình mờ nhạt đi. “Câu hỏi là thế này. Nếu con không đi học đại học, nếu con tìm thấy thứ gì đó mà con yêu thích hơn... liệu bà... có giận con không?”

Sự ngạc nhiên đến chậm trên khuôn mặt bà như ánh mặt trời lên. “Ben Hutcheson à, tất nhiên là không rồi.” Bà trông như bị tổn thương bởi khả năng ấy. “Bố con và mẹ đã nói chuyện về việc ở lại trường, nhưng trường học không phải là dành cho tất cả mọi người. Sau cùng thì, bố của con cũng đã không động vào một tí bài tập nào ở lớp đại học.”

Sự xác nhận đó đến với anh như một món quà tuyệt vời nhất. Nếu bố mẹ anh cũng giống như Virginia thì cuộc chiến giữa họ đã không bao giờ nổ ra. “Thật sao? Bà nghiêm túc chứ?”

“Ben Alan Hutcheson, dĩ nhiên là mẹ nghiêm túc.” Bà cụ khẽ mỉm cười. “Con đã nghĩ đến sẽ làm việc gì thay cho chuyện đó?”

“Ừm...” Anh tự hỏi Virginia nghĩ anh bao nhiêu tuổi. “Con nghĩ về việc chơi bóng chày.”

“Bóng chày.” Bà nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt như đang trong mơ. “Mẹ thích môn thể thao đó. Một người nào đó mẹ quen cũng thường chơi bóng chày. Mẹ không nhớ ra là ai.” Bà quay lại nhìn Tyler. Sự lo âu vụt qua đôi mắt bà. “Thế còn cái vai của con? Về ca phẫu thuật của con?”

“Ý con là sau khi... sau khi con hoàn toàn khỏe trở lại.”

“Nếu ai đó làm được thì con làm được.” Nụ cười của bà trở nên hiền dịu hơn.

Tyler không chắc phải nói gì. Anh thích cảm giác này, sống một cuộc sống của ai đó dù chỉ trong vài khoảnh khắc, tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ ra sao nếu bố mẹ quan tâm đến anh như thế. Màn kịch này là sai trái. Nó phải thế. Nhưng rồi, cả anh và Virginia đều có lợi.

Sự thật giữ anh ở lại nơi này, giữ anh lại trong cuộc trò chuyện này.

“Ừ, Ben.” Bà Virginia ngáp. “Mẹ nghĩ bóng chày sẽ là một công việc rất tuyệt. Bố con cũng sẽ nghĩ như vậy.” Bà cụ liếc mắt nhìn ra cửa. “Ông ấy sắp về đến nhà rồi.”

Phép màu của sự tỉnh táo của Virginia chưa bao giờ được lâu. Mi mắt bà cụ trĩu xuống. “Chắc đến giờ ngủ rồi.”

“Con vừa định đi ra ngoài.” Anh rời tay bà và đứng dậy. “Cảm ơn vì cuộc trò chuyện.”

“À, Ben!” Bà giơ tay lên. “Còn một điều nữa. Trước khi con đi.”

“Vâng?” Anh sẽ làm bất cứ điều gì vì bà cụ.

“Con thường hay hát những bài hát thờ tụng cho mẹ và các bạn cùng đi lễ của mẹ. Con nhớ không?”

Tyler im lặng. “Bài ‘Ân điển Diệu kỳ’... ‘Thánh Chúa Siêu Việt’. Những bài hát xưa yêu thích.” Virginia gật đầu về phía cửa. “Mẹ đang mong nhiều người bạn đến chơi vào sáng ngày mai.” Bà nghĩ một lúc. “Mọi buổi sáng, thực sự là thế. Dù sao thì sẽ rất tuyệt nếu con có thể tham gia với cây đàn ghita. Chơi những bản nhạc xưa theo cách con hay chơi.”

Tyler cảm thấy bụng thắt lại. “Ừm.”

“Thôi nào.” Bà vẫy tay vào khoảng không trước mặt. “Đừng nói rằng con không có giọng hát tốt. Chúng ta đều thích giọng của con. Con biết điều đó mà.”

Anh phải nói gì đây? Tim anh đập loạn xạ. “Vâng, thưa bà. Con sẽ... xem có thể tìm thấy cây đàn ghita không.”

“Thật là một đứa con trai ngoan, Ben. Cảm ơn con.” Bà Virginia lại mỉm cười. “Những giờ phút này cùng với con, Cheryl và bố các con là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của mẹ.” Khuôn mặt bà cụ rạng ngời niềm vui. “Chúa Jesus thật tốt. Cho mẹ một gia đình như các con.”

Câu nói đâm vào trái tim của Tyler - nơi mà nỗi đau luôn kéo đến sau vết thương vai. Không phải lần này. Anh gật đầu. “Con cũng cảm thấy như vậy.”

Anh cất chổi và cây lau sàn rồi lái xe về phía tây đến một trung tâm y tế khẩn cấp mà anh chưa từng đặt chân đến bao giờ. Một tiếng sau anh đã có những viên thuốc giảm đau trong tay. Nếu anh dự định bắt đầu luyện tập những bộ phận khác của cơ thể, thì chỉ ít anh cũng không phải làm điều đó trong cơn đau. Anh sẽ bỏ thuốc sau lọ này. Thực sự. Cơn run rẩy xảy đến khi anh uống hai viên đầu tiên trong lọ thuốc mới. Tốt hơn so với uống ba đến bốn viên, anh tự nhủ. Có thể thuốc sẽ xóa nhòa sự xấu hổ mà anh đang cảm thấy hơn là nhu cầu về Oxycodone. Anh từ chối nghĩ về điều đó.

Thay vào đó anh nghĩ về Virginia.

Có phải trò bịp bợm này là sai lầm? Có phải anh đã không đủ tốt để khiến bà tin vào lời nói dối? Dù lý do nào thì cũng quá muộn để dừng lại. Bà Virginia đã tìm thấy một đứa con, và không chỉ có thế.

Tyler đã tìm thấy một người mẹ.

18

Ember và Beck đang bay lơ lửng trên khách sạn Los Angeles Hyatt ở trung tâm thành phố và nói chuyện trong âm thanh trầm lặng.

“Một cuộc chiến đang hình thành.” Beck nhìn chăm chú qua những khung cửa sổ ở tầng cao nhất. “Nàng thấy không?”

“Buổi dạ tiệc ư?”

“Phải.” Beck cảm thấy lo âu bên cạnh nàng. “Là bữa tiệc sắp bắt đầu.”

Ember hiểu được sự khó khăn của tình hình. Họ vẫn chưa tìm ra cách để đưa Tyler về California và thời gian đang cạn dần.

“Những người ở trong căn phòng đó không biết chuyện gì đang đe dọa.” Gương mặt Beck tỏ rõ cảm giác lo âu. “Ta sẽ hâm nóng lên một chút.”

“Hâm nóng?” Ember thích làm việc cùng Beck. Rõ ràng chàng là thiên thần sáng tạo nhất trong đội. “Trong tòa nhà sao?”

“Trong phòng khánh tiết.” Chàng nhìn vào mắt của Ember. “Nàng hãy vào dẫn lối. Giây phút mà Sami cảm thấy quá nóng.”

Ember không cần phải hỏi khi nào điều đó xảy ra. Họ đã cầu nguyện cho một cú đột phá. Nếu Beck có một kế hoạch, điều gì đó sẽ xảy ra. Và đó là điều tốt.

Họ đang gần hết thời gian.

Công ty luật tổ chức buổi dạ tiệc vài lần một năm. Các Đảng viên đảng bảo thủ, các chính trị gia và các công tố viên địa phương. Rõ là một đám đông hoàn hảo, nhưng Sami phải vật lộn để giữ sự hiện diện. Buổi dạ tiệc ngày thứ Bảy hôm đó được tổ chức tại tầng cao nhất của khách sạn Hyatt ở trung tâm thành phố. Nhưng căn phòng thì nóng và đông người, Sami liên tục nhìn ra ngoài trời qua những bức tường kính.

Bên ngoài hai cánh cửa đôi là khu vườn ngoài trời, cách mặt đất hai mươi hai tầng.

Sami vô cùng muốn được ra ngoài đó.

Bộ ba nhạc sĩ chơi vĩ cầm đang thể hiện bản nhạc cổ điển từ một góc phòng gần dãy bàn buffet. Thịt sườn hảo hạng tại bàn cắt, tôm ướp lạnh, lườn gà cắt kiểu cánh bướm. Ngoại trừ cái nóng ra, bầu không khí ở đây hoàn hảo. Cũng như những vị khách - ít nhất là trong suy nghĩ của bạn trai cô. Bây giờ Arnie đang trò chuyện, kể lể về một vụ mà anh được giao.

“Hóa ra loại thuốc mà họ kê cho người bị tiểu đường lại làm bệnh nhân tăng cân.” Anh nhìn vào những khuôn mặt chăm chú của mấy người ngồi cùng bàn. Một thượng nghị sĩ và một nghị sĩ cùng phu nhân của họ, và hai luật sư nữa từ công ty. “Cân nặng, dĩ nhiên rồi, lại làm bệnh tiểu đường thêm trầm trọng. Chính nó tự làm tăng lượng đường trong máu. Thật khủng khiếp.” Arnie giơ ngón tay trở lên. “Và đây là lý lẽ danh thếp. Tôi có tài liệu chứng minh được rằng bên bị thực sự biết thuốc của họ làm cho bệnh tiểu đường thêm trầm trọng. Nhưng dù như thế họ vẫn khởi động chiến dịch marketing toàn diện về điều ngược lại.”

Sami lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Những đốm sáng lấp lánh ngoài kia mê hoặc cô. Như những ngôi sao trên cao vào tối hôm ngồi trên mái nhà của ông bà cùng với Tyler Ames. Đã ba ngày trôi qua kể từ khi cô nhận được tin nhắn cá

nhân của anh. Cô vẫn chưa trả lời anh, nhưng cô cảm thấy mọi việc đều không ổn kể từ hôm đó. Tập trung nào, cô ra lệnh cho mình.

Mày đang tỏ ra khiếm nhã đấy.

“Thật kinh khủng.” Vị thượng nghị sĩ lắc đầu. “Liệu đây có phải là một vụ kiện tập thể? Ý tôi là, tôi biết anh còn trẻ, Arnie, nhưng hãy nói với cấp trên. Cả một thế hệ những người bị tiểu đường cần biết về chuyện này.”

“Chính xác.” Arnie nhướn lông mày và nhìn quanh phòng. “Ai đó cần hạ nhiệt tình hình.” Có vẻ anh không nhận ra là Sami cũng đang ở đó. Anh mỉm cười với vị thượng nghị sĩ. “Nhưng không, đây không phải là vụ kiện tập thể. Dù sao cũng chưa phải. Càng nhiều thông tin tôi tìm được, vụ này lại càng bất lợi cho bên bị.” Anh tựa lưng vào ghế, rõ ràng là đang tự hào với chính mình. “Cứ cho là tôi cảm thấy rất tuyệt về một chiến thắng.”

Sami gật đầu. Họ đang nói về cái gì vậy? Bệnh tiểu đường? Cô gật đầu lần nữa. Hãy tỏ ra quan tâm, Sami. Tỏ ra quan tâm.

Viên nghị sĩ rướn người về phía trước, đôi mắt chăm chú. “Giới hạn của vụ này đến đâu?”

“Rất rõ ràng.” Arnie như đang trên mây. “Bên nguyên đơn nghe về loại thuốc đó thông qua chiến dịch marketing thú vị của phía bị đơn, dùng nó trong vòng một năm, và thấy cân nặng của bà ấy vọt lên hơn hai chục cân...”

Sami không thể chờ đợi thêm nữa. “Em xin lỗi.” Cô đứng dậy và cúi xuống gần Arnie. “Em sẽ quay lại ngay.”

“Samantha.” Sự bối rối hằn những nếp nhăn trên trán anh. “Chúng ta sắp dùng bữa rồi.”

“Em biết.” Cô cầm chiếc túi đeo và mỉm cười với mọi người. “Em sẽ không đi lâu đâu.”

Cô vận một đôi giày cao gót đen và váy đen hiệu Rag and Bone cho dịp này - món quà của Arnie. Tóc cô được vấn kiểu cổ điển - kiểu yêu thích của Arnie

cho những đêm như vậy. Anh đã nói gì khi đến nhà đón cô? “Trông em giống như vợ của một nghị sĩ, Samantha. Xinh đẹp và tinh tế. Hết sức hoàn hảo.”

Tinh tế? Sami rào bước với dáng vẻ đỉnh đạc đã được tôi luyện từ phòng ăn ra ngoài sảnh. Cô không cần dùng phòng vệ sinh. Cô cần không khí. Bất cứ cách nào có thể để làm thư thái đầu óc. Cô bước nhanh về phía cuối sảnh. Một cánh cửa dẫn sang phía bên kia của khu vườn ngoài trời. Tại chỗ này của sân hiên cô ở vị trí khuất với phòng ăn.

Khi ở bên ngoài cô hít thở nhanh ba lần. Mặc kệ sương khói của LA. Đây là thứ không khí tươi mát nhất mà cô có được trong suốt một giờ đồng hồ vừa rồi. Cô đi đến dãy thanh chắn và bám vào nó bằng hai tay, bình tĩnh lại.

Tinh tế, thật ư? Câu nói đó mắc kẹt trong đầu óc trống rỗng của cô. Arnie thực sự nghĩ rằng đó là một lời khen? Cô mới hai mươi tư tuổi. Chẳng phải vẫn còn hơi sớm để được gọi là tinh tế?

Ông bà cô yêu quý Arnie. Anh không hoàn hảo như họ tưởng, nhưng anh đã đến khá gần mức đó rồi. Anh còn từng nói chuyện về việc quay lại nhà thờ trong vài năm, sau khi họ kết hôn và trước khi có con. Họ sẽ có một cuộc sống ổn định, an toàn và đảm bảo về mặt tài chính. Không nghi ngờ gì. Họ sẽ cười khi xem chương trình ti-vi, chơi trò chơi cờ bàn vào cuối tuần và trả tiền thế chấp đúng hạn. Arnie sẽ là một người bố tốt.

Dừng lại, cô tự nhủ. Cô đang nghĩ gì vậy? Cô yêu Arnie. Anh là người tử tế và thành đạt. Họ có rất nhiều điểm chung, phải không? Họ thích các nhà hàng Ý, ngồi ở bãi biển và chơi trò ghép từ. Dĩ nhiên anh chính là người dành cho cô. Cuộc nói chuyện tối nay chỉ hơi nặng nề, thế thôi.

Giá như có cách nào đó để giả ốm và về nhà. Cô và Mary Catherine có thể xem buổi chiếu lại của chương trình The Cosby Show. Bất cứ thứ gì thay vì ngồi ăn tối cùng bàn với những người ở đây tối nay. Cô nghiêng đầu ra sau và nhìn lên bầu trời. Chỉ có một vài ngôi sao đủ sáng để đấu lại ánh đèn của Los Angeles. “Chúa ơi... con đang làm gì vậy?” Cô thì thầm. Đó không phải là một

lời cầu nguyện. Chỉ là có vẻ không có ai khác lắng nghe cô trong tối ngày hôm nay. “Mình sẽ kết thúc như thế nào trong cuộc đời này?”

Tâm trí cô ổn định trở lại. Cô tập trung vào việc hít thở chậm rãi. Tất cả rồi sẽ ổn thôi. Cô chăm chú nhìn bầu trời đêm và cố gắng tưởng tượng ra tương lai của mình với Arnie. Khi đang làm việc đó, cô nghe thấy tiếng cửa mở sau lưng.

Tuyệt... Arnie đi theo mình. Cô quay lại và thấy nhẹ lòng. Đó là một phụ nữ trạc tuổi Sami.

Cô ấy trông thật nổi bật. Mái tóc dài đỏ ánh vàng và đôi mắt xanh sáng, được tôn lên nhờ chiếc váy cũng màu xanh sáng. “Ồ ngoài này đẹp thật.” Người phụ nữ hít một hơi thật nhanh và đứng một chỗ gần thanh chắn, cách Sami vài bước.

“Vâng. Và yên tĩnh nữa.” Sami ngoái ra cửa lần nữa. “Chị cũng dự dạ tiệc à?”

“Vâng.” Cô ấy cười nhẹ. “Suýt ngủ gật đến nơi.”

“Tôi cũng vậy. Trong đó nóng nực thật.” Đáng ra đây là vài phút để ở một mình. Nhưng Sami thích người phụ nữ này. Cô gần như có cảm giác là họ đã gặp nhau từ trước. “Tôi đến đây cùng Arnie Bell.” Sami ngập ngừng. “Không biết tôi có quen chị không?”

“À, Arnie Bell.” Cô gái rướn một bên hông mào. “Tôi biết anh ấy. Rất nghiêm túc.” Cô ấy chìa tay ra. “Và không. Tôi không nghĩ chúng ta từng gặp nhau. Tôi là Ember.”

“Xin chào. Tôi là Sami.” Cô mỉm cười. “Tôi thích cái tên của cô.”

“Xin cảm ơn.” Ember ngắm nhìn những ánh đèn của thành phố. “Tôi chỉ muốn ra hít thở. Cảm thấy muốn gần với Chúa. Bữa dạ tiệc làm điều đó hơi khó khăn.”

“Chắc chắn vậy.” Sami chăm chú nhìn cô ấy. Có điều gì đó của cô ấy khá là quen thuộc. “Chị ở đây cùng với một trong số các luật sư à?”

“Chỉ là bạn.” Trông cô ấy có vẻ thư thái. “Tôi học được điều gì đó từ lâu rồi. Thà ở vậy còn hơn là sống cùng với chàng trai không dành cho mình.” Ember cười. “Cuộc đời quá ngắn để an bài.”

Những lời nói của người phụ nữ như xuyên thẳng vào cô. “Chị nói đúng...” Sami quay lại nhìn về ánh điện thành phố. “Tôi chưa từng nghĩ về điều đó.”

“Này... tôi phải đi bây giờ.” Ember nhìn cô. “Chúa đã có những kế hoạch tốt cho cô, Sami.”

“Cho tôi ư?” Sami cảm thấy cái lạnh chạy xuống hai cánh tay và dọc sống lưng. “Điều đó là...”

“Cô biết đấy. Đoạn tiết trong Kinh Thánh. Jeremiah 29:11.” Ember mỉm cười. “Chúa có những kế hoạch tuyệt vời cho những người con của Ngài.” Cô ấy nhún vai, vẻ mặt sáng ngời. “Tôi đoán là mình chỉ vừa nghĩ về điều đó.”

“Vâng.” Sami nhìn người phụ nữ. “Cảm ơn.” Ember vẫy tay. “Rất vui được gặp cô.”

“Rất vui được gặp chị.” Sami nhìn người phụ nữ đi qua cửa và xuống sảnh. Sau đó cô xoay lưng lại và nhìn chăm chú vào bầu trời đêm. Thật là một người tử tế. Như thế cô ấy biết Sami ở ngoài này.

Những lời nói của cô gái ấy lại tràn ngập tâm trí Sami một lần nữa.

Thà ở vậy còn hơn là sống cùng với chàng trai không dành cho mình... Cuộc đời quá ngắn để an bài.

Bất chợt, mặc cho những ánh đèn lập lờ của thành phố, tất cả những gì Sami có thể thấy là Tyler Ames.

Cô đã ghi nhớ tin nhắn Facebook của anh. Anh đang sống ổn. Vẫn ở Pensacola và đang hướng tới giải Big League. Anh đã ngừng uống rượu. Anh vẫn nghĩ về cô.

Dù chỉ thỉnh thoảng.

Không nói gì về chấn thương và việc nó đã chấm dứt mùa giải của anh như thế nào. Không nói gì về việc tại sao bây giờ anh lại tìm cô - sau bao nhiêu cơ hội bị bỏ lỡ. Sami nghe thấy tiếng máy bay trên đầu. Cô nhìn nó bay về phía đông, xa dần. Nó đang đi về đâu? Có thể là Pensacola. Chỉ dễ dàng vậy thôi ư? Lên một chiếc máy bay và tự đến đó xem. Bây giờ Tyler Ames là ai?

Và làm sao mà họ mất liên lạc?

Chính xác lần cuối anh cố gọi cho cô là khi nào? Chắc chắn là cuộc nói chuyện cuối cùng của họ là sau vụ bắt giữ. Đúng, họ là bạn trên Facebook. Nhưng Sami chưa từng tìm trang cá nhân của anh. Cô chẳng muốn trò chuyện. Anh đã làm cô đau khổ. Cô cần bước tiếp trong cuộc sống của mình. Đó là điều cô đã làm. Khá thành công.

Nếu phải đoán, cô ngờ rằng Tyler đang dùng bữa ở một nơi như khách sạn Hilton trong tối nay. Đúng, anh kiếm được một khoản tiền thưởng khổng lồ từ việc ký hợp đồng. Anh đã trả tiền mặt cho chiếc Charger và có khả năng anh đã đốt phần còn lại trong năm tiếp theo hoặc hơn. Trước đây, cuộc sống điên rồ của anh hẳn phải tốn kém.

Nhưng dù ở đâu, hay làm gì, Tyler đã dành thời gian để viết cho cô. Ít nhất cô nên hồi âm, nói với anh về sức khỏe, kể về công việc và cô bạn cùng phòng và...

Không! Cô lùi xa khỏi thanh chắn lan can và bước vào trong. Cô đang nghĩ gì vậy? Nếu cô trả lời Tyler, điều đó chỉ có nghĩa là: cô đang quan tâm. Nếu cô cư xử như đang quan tâm đến Tyler, anh sẽ nghĩ rằng bức tường ngăn cách giữa họ đã sụp đổ. Cho dù chỉ là một vết nứt.

Mà thực tế không phải vậy.

Cô rảo bước xuống lối sảnh. Cô đã đi bao lâu rồi? Arnie sẽ mất kiên nhẫn. Cô tuyệt đối sẽ không trả lời tin nhắn của Tyler. Tốt hơn là, cô sẽ xóa nó ngay

khi về đến nhà. Một nhóm khách nữ đang rời bữa tiệc khi Sami vào phòng. Tốt, cô thầm nghĩ. Một cú đánh lạc hướng. Cả phòng đang không nhìn cô. Đi chậm lại nào. Tư thế hơn là tốc độ. Đã bao nhiêu lần bà của cô nói như vậy? Các thiếu nữ không xông vào phòng. Họ từ tốn. Sự tự tin là chìa khóa.

Cô nhìn quanh một lượt để tìm Ember. Trước khi buổi tối kết thúc, Sami muốn tìm cô ấy và nói lời cảm ơn về sự thông thái ngẫu nhiên. Cô ấy sẽ không bao giờ biết ảnh hưởng của những lời nói của mình trong tối nay. Cô không thể an bài cho một mối quan hệ đã tan vỡ trong quá khứ khi đang hẹn hò với một người rất tuyệt vời. Và đó là Arnie - kể cả trong những buổi tối tồi tệ của anh.

Thay vì Ember, cách đó khoảng nửa phòng ăn, Sami thấy bạn trai của mình. Anh vẫn đang nói, vẫn đang mãi mê kể chuyện. Bất chợt lời tán dương của cô cho Arnie trở nên hơi tẻ nhạt. Anh ấy còn chẳng nhớ đến mình. Cô nghĩ đến việc quay lại hoặc đi tìm trong phòng cho đến khi thấy Ember. Nhưng vào giây cuối cùng Arnie nhận ra cô và nhanh chân đi tới. Nụ cười vẫn nở trên môi anh, nhưng khi cô đến gần thì anh hạ giọng xuống để chỉ Sami mới nghe được. “Em làm gì mà lâu vậy?”

“Xin lỗi anh. Em có tin nhắn... từ chỗ làm.” Lời nói dối đến một cách dễ dàng làm cô ngạc nhiên. Samantha Dawson không nói dối. Cô nở một nụ cười như đã tập trước, kiểu cười cô dùng trong những bữa tối như này. “Em đã bỏ lỡ điều gì?”

Anh không trả lời. Thay vào đó anh kéo ghế của cô ra, và cô ngồi xuống. Arnie cười với những khuôn mặt ngồi ở bàn. “Chúng ta đang nói đến đâu nhỉ?”

Sự thất vọng tràn đến với Sami. Đáng lẽ cô không nên quay về bàn. Lúc đến lượt họ lấy đồ ăn ở dãy buffet, cô chỉ lấy chút ít. Khẩu vị của cô không cho phép nhiều hơn. Cô tìm Ember một lần nữa nhưng không thể tìm thấy cô ấy. Giờ lời khuyên của cô gái ấy làm cô bối rối. Có phải cô đang an bài cho Arnie?

Anh là một người tuyệt vời. Sami muốn tin điều đó. Nhưng anh thực sự quan tâm cô đến mức nào?

Trở lại bàn, cuộc nói chuyện được tiếp tục với việc thảo luận về các nhà quản lý được trang bị vũ khí ở các trường công, sau đó thì trôi sang cuộc nói chuyện về tính chính trực trong sách lịch sử, và cuối cùng là kiểm soát biên giới. Mọi người đều có một giải pháp và tất cả đều đồng ý là các giải pháp được thảo luận ở bàn tiệc đều có tác dụng.

Sami liên tục cảm thấy sự chú ý của mình bị trôi đi. Cô nghĩ về Ember và câu nói đúng thời điểm cùng tin nhắn trên Facebook đang ở trong laptop ở nhà và ...

Tập trung nào, cô tự nhủ. Mà sẽ làm Arnie xấu hổ đấy. Sami nhấp một ngụm nước đá, bất cứ thứ gì để giữ tỉnh táo. Khi bữa ăn kết thúc và Arnie đi bộ cùng cô về đến cửa phòng, một sự im lặng khó chịu len vào giữa họ.

“Ở buổi tiệc em không nói gì nhiều.” Giọng anh không có vẻ là tức giận hay nản lòng. Có vẻ lo lắng hơn. “Thường em hay nhiệt tình tham gia với mọi người mà.”

Cô ư? Nhiệt tình tham gia với họ? Điều đó khuấy lên một nỗi lo thoáng qua từ sâu thẳm trong tâm hồn cô. Cô luôn ghét những bữa tối như vậy. Những địa điểm hoàn hảo. Những con người hoàn hảo. Không có ai trông có vẻ là thực cả.

“Samantha?”

“Vâng?” Một hơi thở gấp luôn qua đôi môi cô. “Em xin lỗi, chuyện gì vậy?”

Arnie nhìn cô một hồi lâu rồi cuối cùng đặt tay lên vai cô. “Dù là chuyện gì, em yêu, hãy để nó qua đi.” Hai tay anh vòng qua hông cô và anh nhẹ nhàng kéo cô về phía mình. “Anh biết công việc dạo này khó khăn. Vụ Atlantis của em và tất cả những thứ khác. Nhưng làm ơn, khi em đi ra ngoài cùng anh và các bạn của anh, anh cần em hòa nhập vào khoảnh khắc đó.” Anh nhìn vào

mắt cô. “Anh muốn cưới em, Samantha.” Anh mỉm cười, tự tin. “Em có thể sẽ là phu nhân của tổng thống một ngày nào đó.”

“Phải.” Sami tặng anh một nụ cười và một cái nhún vai nhẹ. “Thôi. Chúc ngủ ngon, Arnie.”

“Anh yêu em.” Họ ôm nhau và trao nhau một nụ hôn. “Em cũng thế.” Cô vẫy tay rồi đi vào trong. Arnie hiếm khi nán lại lâu trong một tối như này. Khi đã quá chín giờ. Bài thể dục buổi sáng chỉ còn cách có vài giờ.

Cô tựa người vào cánh cửa đã đóng và nghĩ về những gì anh vừa nói. Làm sao anh biết công việc của cô về vụ Atlantis đang khó khăn? Họ chưa từng nói chuyện về nó - ít nhất là từ khi anh được giao vụ này. Đặc biệt lời nói cuối gây tổn thương cho cô. Anh cần cô ở đó một lúc. Những cái cần của anh. Những lúc của anh. Đó là những gì có ý nghĩa với Arnie Bell.

Sau cùng, cô có thể sẽ là phu nhân của tổng thống một ngày nào đó.

Sami muốn chạy cho thoát.

Cô đi vào căn hộ đúng lúc Mary Catherine xông ra khỏi phòng riêng. “Sami!” Niềm vui trên khuôn mặt cô ấy gần như biến mất hoàn toàn. “Bạn yêu, chuyện gì xảy ra vậy? Trông cậu thật khốn khổ.”

Lời nói của cô bạn gây ảnh hưởng sâu sắc. Sami không biết nên cười hay nên khóc, nên cô vừa khóc vừa cười. Những giọt nước mắt rỉ ra trên khóe mắt dù cô bắt đầu cười khúc khích. “Có bình thường không? Tớ về nhà sau một buổi đi chơi với người bạn trai nghiêm túc của mình và tớ trông khốn khổ?” Cô vung vẩy cánh tay lên không khí và giơ ngón tay lên. “Tớ muốn nói chuyện. Tớ sẽ trở lại ngay.”

Trong phòng ngủ cô cởi bỏ bộ váy và đôi giày kiểu cách và chui vào chiếc quần bò ưa thích và áo phông không cổ. SIMI VALLEY SLUGGERS. NĂM 2008. Những chữ viết đã sờn. Những xúc cảm mà chúng khuấy động lên lại ít phai mờ. Cô thả tóc và giũ chúng ra, rồi tìm thấy Mary Catherine trong phòng khách. Cô buông một tiếng rên rỉ khi thả mình xuống ghế sô-pha êm ái.

Mary Catherine ngồi bắt chéo chân dưới sàn, đôi mắt mở to. “Tớ tưởng cậu tham gia dạ tiệc của văn phòng luật.”

“Chính xác.” Sami lắc hai tay, như thể điều đó, bằng cách nào đó, sẽ giải thoát cô khỏi những ký ức tối nay. Cô đặt khuỷu tay giữa hai đầu gối. “Có bao giờ cậu từng chán đến độ nghĩ rằng mình đang mắc kẹt trong một cơn ác mộng không? Như thể cậu sẽ không bao giờ tìm thấy lối ra?”

Bạn cùng phòng của cô gật đầu với sự nhiệt tình, tóc đuôi ngựa đỏ dày nảy lên cùng với cử động. Rồi sau vài giây cô ấy chậm chậm lắc đầu. “Chưa. Thực ra thì... điều đó chưa từng xảy ra.”

Sami đảo mắt. “Dĩ nhiên là chưa. Chưa với cậu.” Cô duỗi thẳng chân và dựa lưng vào ghế sô-pha. “Hừ. Làm thế nào mà đây lại là cuộc đời tớ.”

“Bởi vì... cậu đang hẹn hò với Arnie Bell?” Đôi mắt xanh lục của Mary Catherine tràn đầy sự ân cần. Cô ấy nở nụ cười do dự với Sami, có thể có chút lo lắng rằng mình đã đi quá giới hạn. “Tớ kiểu như nhìn thấy chuyện đó đang đến.”

Sức nặng của tình hình đè thẳng xuống đôi vai của

Sami. Cô thở hắt ra một hơi mệt mỏi. “Tớ phải làm gì đây?” Mary Catherine nhăn mặt. “Nó tệ đến mức nào?”

“Có một lúc chúng tớ dành ít nhất ba mươi phút nói chuyện về thuốc điều trị tiểu đường. Bởi vì đó là vụ mà Arnie đang làm việc.”

“Trong bữa tối? Các cậu nói với nhau về chuyện đó?” Đôi mắt Mary Catherine mở to. Cô ấy lấy tay che miệng.

“Chưa hết đâu.” Cô ôm hai tay ở hai bên đầu. “Tính chính trực trong sách lịch sử và các nhà quản lý có trang bị vũ khí ở trường và cái gì đó nữa mà các chính trị gia rất sôi nổi về chúng, chỉ là đến đó thì tớ quên lắng nghe.” Cô hít một hơi nhanh. “Ý tớ là... tớ thích một cuộc nói chuyện hay. Tớ quan tâm đến chính trị, các vấn đề và các vụ kiện.”

Sami giơ hai tay lên trời rồi để chúng rơi vào lòng. “Nhưng đa số là Arnie nói. Kiểu như chúng tớ là thánh giả của anh ấy. Và anh ấy nhìn tớ như kiểu tớ là cô bạn gái tệ nhất có thể vì không chịu ghi chép.” Cũng như sự tuyệt vọng mà cô thấy về buổi tối nay, cô có cảm giác một tràng cười sắp nổ ra.

Mary Catherine hẳn cũng cảm thấy như vậy, bởi chắc chắn là cô ấy đang gồng mình để nhịn cười. “Tính chính trực trong sách lịch sử là chủ đề thú vị.” Nụ cười bắt đầu nở ra. “Ý tớ là, rất thú vị. Một lần tớ xem phim tài liệu và...” Tiếng cười đã chiến thắng. Cô ấy bắt đầu cười khúc khích, rồi sau thì cười hết cỡ.

Sami không thể làm gì ngoài việc tham gia vào. Điệu cười của Mary Catherine dễ lây như một cơn sốt mùa xuân. Từ bên kia căn phòng, bạn cô cuối cùng cũng kiểm soát được điệu cười. “Ý tớ là nghiêm túc đấy à? Các cậu nói chuyện về tính chính trực trong sách lịch sử?” Cô ấy nhìn Sami với ánh mắt cảm thông. “Thảo nào cậu về nhà với bộ dạng như vậy.”

Cả hai cùng cười lần nữa và Sami nhún vai. “Cả tối tớ cứ đợi... ai đó nói về những suy nghĩ hay cảm xúc. Một người đã kết hôn hay một gia đình. Dự định của họ vào ngày nghỉ.”

Thay vì thế nó lại là một cuộc tranh luận trang trọng. Arnie và một vài người thay phiên nhau tỏ ra nghiêm trọng. “Cô cảm thấy sự hài hước đang rời bỏ mình. Ý tớ là, thật đó. Những vấn đề đó rất hay, và có sẵn thời gian và địa điểm, nhưng những người đó có thể nói suốt cả đêm.”

“Tớ xin lỗi.” Mary Catherine khúc khích cười lần nữa. “Ừ, thôi.” Sami hít một hơi sâu. “Hôm nay cậu làm gì?”

Cô giơ tay lên. “Đợi đã! Đừng nói với tớ vội! Cậu đi bơi với những con cá heo ở ngoài khơi đảo Catalina?” Một tràng cười nữa. “Gần đúng.”

Sami cùng ngồi xuống sàn với cô bạn để hai người ngồi đối diện nhau. “Ng nghiêm túc đấy. Nói cho tớ đi.”

Đôi mắt của Mary Catherine sáng bừng lên. “Tớ đi nhảy dù.”

“Cậu nói dối.”

“Đúng đó!” Cô ấy nẩy lên và giang cánh tay ra hai bên. “Bay vút xuống đất như những con đại bàng. Nhớ chứ? Tớ đã lên kế hoạch cho điều này.”

Sami nghĩ một lúc. “Đúng rồi! Với các cô gái ở giáo hội của cậu!”

“Chính xác. Chúng tớ bay gần hồ Castaic và hướng đến sa mạc. Nhảy ngay khỏi máy bay! Thật là điên rồ!” Cô ấy ngồi phịch xuống. “Cảm giác tuyệt vời nhất trong đời tớ.”

“Cậu không sợ à?”

“Không! Chúa Jesus bảo tớ đừng sợ, nên tớ đã vâng lời.” Mary Catherine quá tự tin, quá chắc chắn vào đức tin và vị trí của mình trong cuộc sống. “YOLO - Bạn chỉ sống có một lần, phải không?”

“Chắc chắn là vậy.” Sami mỉm cười. Bạn chỉ sống có một lần. Đó là khẩu hiệu của Mary Catherine. Nhưng còn Sami? Cô cảm thấy tâm hồn mình nặng trĩu lần nữa. “Ý tớ là... tớ nghĩ điều đó không thực sự hay lắm. Toàn bộ chuyện với Arnie.” Cô chăm chú nhìn xuống tấm thảm. Giá như cô có thể tìm được ý nghĩa cảm xúc của mình. Cô ngước mắt lên nhìn người bạn. “Tớ nghe tin về Tyler Ames.”

“Cái gì cơ?” Mary Catherine nhảy dựng lên. Cô ấy chạy về phía cửa sổ rồi chạy lại. “Anh chàng bóng chày đã mất liên lạc từ lâu ư? Người mà cậu đã cùng ngồi trên mái nhà?” Một lần nữa cô ấy ngồi phịch xuống sàn. “Anh ấy nói sao? Anh ấy gọi điện à?”

“Anh ấy xuất hiện trên bản tin gần đây. Anh ấy bị chấn thương một bên vai khi đang ném bóng ở Pensacola.”

“Không!” Mary Catherine vẫn ngồi yên, tiếp nhận tin tức mới này. “Đó có phải là lý do anh ấy liên lạc lại với cậu?”

“Tớ không nghĩ thế. Anh ấy không nhắc đến chuyện đó.” Cô nhớ một sợi vải trên tấm thảm. “Anh ấy bảo tớ rằng mình ổn, vẫn ở Florida. Anh ấy đã bỏ rượu nhiều năm rồi. Anh ấy nói là vẫn nghĩ về tớ và... cậu biết đấy, anh ấy hỏi tớ dạo này ra sao. Những thứ kiểu đó.”

Mary Catherine bám lấy từng từ một. Cô ấy có vẻ thực sự rất quan tâm. “Cậu đã trả lời như thế nào?”

Cô ngập ngừng. “Tớ chưa trả lời. Vẫn chưa.”

“Cái gì cơ?” Cô bạn cùng phòng không cố ra vẻ khiếm nhã hay quá cứng đầu. Cơn sốc của cô ấy chỉ đơn giản là bật ra. “Sao lại thế?”

Sami nghĩ một lúc. Tại sao cô lại không trả lời anh? Bất kể điều đó sẽ đem đến cảm giác gì. “Tớ không biết... Tớ đã có Arnie.”

“Anh ấy tìm ra cậu trên Facebook, phải không?” Mary Catherine có vẻ đang tìm lại. “Ừ.”

“Vậy thì anh ấy đã biết về Arnie.” Cô ấy nhún một bên vai và nhăn nhó. “Ý tớ là, cậu chưa đính hôn. Tớ nghĩ là sẽ không sao khi trả lời.”

Cô bạn cùng phòng nói có lý. Dù sao thì Sami vẫn chưa đính hôn. Cô chưa phải là vợ của một luật sư hay một nghị sĩ hay tổng thống. Nếu Mary Catherine có thể dành một ngày để đi nhảy dù, Sami có thể viết tin nhắn trả lời Tyler Ames, phải không?

“Hãy làm điều này.” Một tia sáng lần nữa lấp lánh trong đôi mắt của bạn cô. “Cậu phải trả lời anh ấy. Tớ sẽ đi lấy máy tính xách tay.” Cô ấy đứng dậy và nhanh chân chạy vào phòng Sami. Vài giây sau cô ấy trở lại và trao chiếc máy tính. “Đây. Trước khi cậu thay đổi suy nghĩ.”

“Thay đổi suy nghĩ ư?” Sami cười. Cô mở máy tính và chăm chú nhìn vào đó. “Tớ còn chưa quyết định.”

“Thấy chưa!” Mary Catherine chống nạnh, đôi lông mày nhướn lên cao. “Cậu đang nghĩ về điều đó! Thôi nào... Cậu phải làm vậy.”

Sami nhìn cô bạn cùng phòng và thấy buồn cười vì sự bối rối của mình. “Tại sao cậu lại thích Tyler? Anh ấy đã làm rối tung nhiều thứ hơn những gì Arnie từng làm.”

“Bởi vì.” Mary Catherine nhìn thẳng vào cô. “Anh ấy gọi cậu là Sami.”

Câu trả lời đó làm Sami hoàn toàn mất đề phòng. Cô nhìn vào màn hình máy tính. Cô mở Facebook, kéo tin nhắn của Tyler lên, và với Mary Catherine ngồi đối diện, cô làm điều mà mình đã thề là sẽ không làm.

Cô viết tin nhắn trả lời anh.

Tin nhắn không quá riêng tư, dài hay đặc biệt mời gọi. Nhưng cô thêm một dòng mà cô nghĩ sẽ làm anh cười. Rồi cô nhìn lên Mary Catherine và bật cười. “YOLO.”

Sami nghĩ về buổi dạ tiệc. Hình ảnh Ember nói với cô ở sân hiên lúc buổi tối hiện ra. Rồi, trước khi có thể thay đổi ý định, cô gửi tin nhắn đi.

Bởi vì cuộc đời quá ngắn để an bài.

19

Thông thường ông Harrison Myers sẽ không đi làm vào những ngày Chủ nhật. Không phải vì ông có việc gì đặc biệt phải làm. Mà vì bà vợ yêu quý của ông, EmmaJean, yêu thích những ngày Chủ nhật. Khi bà còn sống, họ sẽ đến nhà thờ vào mỗi Chủ nhật rồi dành thời gian còn lại trong ngày cho các hoạt động ngoài trời. Đi dạo trên bãi biển, chơi đá bóng chày với các con gái, chơi tennis ở công viên, hoặc đi dạo xung quanh khu nhà. Thời tiết ở Panhandle chưa bao giờ quá lạnh để buộc họ phải ở trong nhà. Và rồi họ sẽ cùng nhau nấu bữa tối Chủ nhật.

Hồi mà EmmaJean vẫn còn sống.

Bây giờ Harrison thường dành những ngày Chủ nhật với một trong các gia đình của các con gái. Đôi khi ông đi loanh quanh trong nhà. Nhưng đại gia đình ông đã tụ họp ngày hôm qua, và hôm nay ngôi nhà không cần ông.

Nên là Harrison đi đến Merrill Place.

Mưa đã kéo đến cùng thủy triều sáng nay. Còn tuyệt vời hơn, Harrison nghĩ vậy khi đang khóa xe và đi vào trong. Ông có thể dành một chút thời gian với những người ở đây, đảm bảo không bỏ lỡ điều gì. Điều mà ông ít khi có thời gian để làm trong tuần. Ông bỏ áo mưa trong văn phòng và đến nhà ăn để kiếm một tách cà phê. Trên đường đi ông hi vọng gặp Tyler.

Anh chàng làm việc bảy ngày một tuần. Không cần nghỉ ngơi, ít nhất đó là điều cậu đã nói. Harrison hiểu lý do thực sự. Tyler không có nơi nào khác để đi, không có việc gì khác để làm. Cho đến khi có ai đó có thể chữa được cái vai của cậu, thì cậu vẫn kẹt lại ở Merrill Place, tiết kiệm những đồng xu của mình. Harrison chọn cà phê đen. Ông đổ đầy một cốc và rồi đi bộ về văn phòng.

Người đầu tiên ông muốn gặp sáng nay là Virginia Hutcheson. Ngày thứ Sáu ông đã kiểm tra với y tá của bà cụ. tình hình vẫn đang tiến triển tốt, bà cụ vẫn thanh thản và hài lòng mà không cần đến loại thuốc mê mạnh mà bà phải dùng chỉ mấy tuần trước. Harrison nhấp một ngụm cà phê và tản bộ xuống sảnh. Trông chúng chưa bao giờ sạch hơn.

Ông đến phòng của Virginia và thấy cửa mở. Chắc ai đang đến thăm. Harrison ngó vào mà không gây chú ý. Những gì nhìn thấy khiến ông há hốc miệng. Tyler Ames đang ngồi bên cạnh Virginia, nắm tay bà cụ và lắng nghe. Cánh tay treo bó của anh ép vào ngực và một lọ hoa nhỏ đặt trên bàn bên giường của bà.

Harrison giấu mình sau cánh cửa mở hé và lắng nghe. “Bố con và mẹ luôn luôn biết rằng con sẽ lớn lên trở thành một chàng trai bánh bao, Ben. Và nhìn con này.”

Virginia chưa bao giờ tỏ ra vui đến thế. “Mẹ chỉ hi vọng cánh tay của con sớm hồi phục.”

“Vâng thưa bà. Con cũng thế.”

“Có bao nhiêu đứa con trai mang hoa đến cho mẹ chúng như điều thực hiện đầu tiên trong buổi sáng Chủ nhật?” Niềm hi vọng trong giọng nói của bà cụ là một sự thay đổi đáng kinh ngạc từ nỗi tuyệt vọng chỉ vài tuần trước. “Những bông hoa đẹp nhất thế gian.” Bà cụ mỉm cười. “Con hái chúng trong vườn nhà ta, phải không?”

“Vâng.” Tyler ngập ngừng. “Từ trong vườn ạ.” Harrison cảm thấy cơn sốc râm ran từ lồng ngực ra khắp cơ thể. Virginia Hutcheson nghĩ Tyler là con trai bà ấy, Ben!

Ông lùi một bước và dựa vào tường, thở mạnh hơn lúc trước. Tâm trí ông quay nhanh trở lại lời cảnh báo mà ông đã viết cho con gái bà Virginia. Bà cụ đã suy sụp như một chiếc lớp lông. Nhưng gần đây tình hình đã hoàn toàn xoay chuyển lại.

Cheryl đã tin vào Chúa với một phép màu.

Harrison liếc mắt vào trong phòng một lần nữa. Phải chăng đây chính là phép màu? Chúa đã dùng Tyler để nâng cánh cho linh hồn của bà cụ? Rõ ràng đây không phải là chuyến thăm đầu tiên của chàng trai trẻ với bà Virginia. Trông họ có vẻ đã hình thành một mối quan hệ đẹp. Nhưng tại sao Tyler cũng diễn theo màn kịch này? Những nghi ngờ rộ lên trong đầu Harrison. Giả dụ Tyler đang cố lấy tiền từ bà cụ? Cố gắng nói với bà ấy để giúp cậu ta theo cách nào đó? Ông tập trung vào cuộc nói chuyện.

“Mẹ đã nghĩ về Giáng sinh năm ngoái.” Giọng Virginia có phần mơ màng. “Con vừa mới mười lăm tuổi. Con cứ nằng nặc muốn khẩu súng hơi.”

Tyler mỉm cười. “Vâng, thưa bà. Một cậu bé thích một khẩu súng hơi.”

“Đặc biệt là con.” Bà cụ cười nhẹ nhàng. “Nhưng bố con biết rằng con cần một chiếc giường mới.” Có chút thất vọng trong giọng nói của bà cụ. “Bố mẹ không đủ tiền cho cả hai.” Nụ cười trở nên buồn bã. “Con xử lý điều đó rất tốt.”

“Cảm ơn bà.”

“Ôi, con đã làm điều đó. Ngay lúc này mẹ có thể thấy con ngồi ở đó. Bên cạnh cái cây. Con mở cái hộp với giấy nhấn của mẹ và bố. Con nhận ra mình sẽ có một chiếc giường mới thay vì khẩu súng hơi và con đã tuôn một tràng như thể con đã có được khẩu súng đẹp nhất ở Florida.”

“Mẹ và bố luôn biết điều gì tốt nhất.” Giọng Tyler đầy sự chân thành.

“Cảm ơn con, Ben.”

Harrison đổi vị trí lần nữa để có thể nhìn thấy cậu nhân viên của mình, thấy nụ cười trong đôi mắt của chàng trai trẻ và nó phản chiếu lại nụ cười trên khuôn mặt bà Virginia. Cái gì đây? Không có gì trong giọng nói hay hành xử của Tyler có vẻ tội lỗi.

Virginia chìa tay đến Tyler và anh nắm lấy những ngón tay của bà. “Con làm mẹ thật hạnh phúc.”

“Bà cũng làm con thấy rất vui ạ.” Tyler nhìn với ánh mắt chân thành.

Harrison nhìn cảnh đó và cảm thấy những bức tường phòng thủ của ông đổ sụp. Không có vẻ gì đó là một âm mưu, hay bất cứ lý do gì để Tyler nói chuyện với một bà cụ mà anh không quen biết. Harrison tiếp tục quan sát, vừa đủ khuất tầm mắt.

“Mẹ biết là con không hoàn hảo, Ben.” Bà Virginia nghiêng đầu. “Nhưng cũng chẳng ai như thế cả. Kể cả mẹ.”

Họ cùng chia sẻ một nụ cười thoải mái. “Bà làm cho sự tha thứ nghe... thật dễ dàng.”

“Thực là thế.” Bà ngả người lên đồng gối, thư thái. “Chúa Jesus đã thực hiện phần khó rồi, Ben. Con biết điều đó mà. Nếu Ngài có thể đi đến cây thánh giá vì mẹ, mẹ nghĩ mình có thể tha thứ cho bất cứ ai.”

“Hừm. Con đoán là vậy.”

“Kinh Thánh nói gì?”

Tyler hơi hoảng. “Kinh Thánh ạ?”

“Về sự tha thứ?” Bà Virginia khúc khích cười. “Hãy xem đoạn đó. Mẹ có trí nhớ tốt hơn con. Chúng ta đã nói chuyện đó vào tháng trước.”

“Vâng, thưa bà.”

Bà cụ ngồi thẳng lên một chút. “Trong Kinh Thánh Chúa Jesus nói, ‘Hãy tha thứ như Ta tha thứ cho con’. Có nghĩa là chúng ta tha thứ kể cả khi người

đó không xứng đáng với sự tha thứ. Bởi vì không ai trong chúng ta xứng đáng. Với lại, gia đình phải là những người tha thứ đầu tiên. Tình yêu là như vậy đó.”

Harrison vẫn tiếp tục quan sát, và kinh ngạc.

Tyler gật đầu. “Vâng. Chắc chắn tình yêu là như vậy đó.” Anh nghĩ ngợi một lúc, rồi chăm chú nhìn bà cụ. “Con xin lỗi. Nếu con từng làm bà thất vọng.”

Harrison tự hỏi liệu ông có ngất xỉu vì cú sốc. Dứt khoát là Tyler đang hợp tác với bà Virginia, đóng vai con trai của bà cụ như một diễn viên dày dạn.

“Làm mẹ thất vọng ư?” Bà Virginia lắc đầu. Harrison không chắc lắm, nhưng có vẻ bà đang khóc. “Ben, con đã làm mẹ rất vui. Chỉ cần ở với con. Những khoảnh khắc như thế này. Cuộc sống quá ngắn để làm thất vọng một ai đó mà con yêu quý.” Bà cụ vỗ về bàn tay anh. “Và mẹ yêu quý con rất nhiều.”

“Con cũng yêu quý bà.”

Harrison cảm nhận được sự sâu đậm của giây phút này. Nếu không biết sự thật, ông sẽ nghĩ Tyler thực sự là Ben. Chàng trai trẻ có sức thuyết phục như vậy đó.

“Được rồi.” Bà Virginia che cú ngáp. “Mẹ sẽ đi nằm và sau đó chúng ta sẽ gặp con ở phòng khách.” Một nụ cười xóa tan vẻ mặt mệt mỏi của bà cụ. “Con sẽ hát cho chúng ta nghe chứ?”

Lần đầu tiên kể từ khi Harrison tình cờ thấy được cảnh tượng khó tin này, Tyler Ames có vẻ hoảng hốt. “Ừm... buổi chiều hôm nay ạ?”

“Ừ.” Bà nhắm mắt. “Các bạn của mẹ sẽ đến nhà chơi nên... “Bà cụ thiếp đi.

Tyler cẩn thận gỡ tay bà cụ ra và đứng dậy. Khi đó anh phát hiện ra Harrison và chết đứng. Nỗi sợ hãi gào thét trong đôi mắt anh. Anh giơ ngón tay lên môi rồi lặng lẽ thu lại cây lau sàn và xô nước. Anh gặp Harrison ở sảnh và đóng cánh cửa sau lưng mà không gây tiếng động.

Harrison chưa từng thấy Tyler mang dáng vẻ tội lỗi cho đến bây giờ. “Tôi sẽ giải thích. Chúng ta có thể nói chuyện trong văn phòng của ông không?” Anh thì thầm. Rõ ràng anh không muốn làm bà Virginia thức giấc.

Phải đến lúc đó Harrison mới nhận ra những giọt nước mắt của mình. Ông chớp mắt và gật đầu. “Đi theo tôi.”

Họ đến văn phòng và Harrison đóng cửa lại. “Chuyện quái gì vừa xảy ra ở đó vậy?” Ông không có ý nói giọng tức giận, nhưng ông cần câu trả lời. Dù khung cảnh rất xúc động, nó là một trò diễn kịch. Ông cần hiểu được gốc rễ của vấn đề.

Tyler sụp xuống ghế. Anh trông có vẻ mệt mỏi, gần như là choáng váng. Vấn đề này là quá sức để đối mặt vào thời điểm sớm như vậy của buổi sáng. “Tôi xin lỗi. Tôi... không có ý làm chuyện này mất kiểm soát.”

Harrison thở ra một hơi. Ông cảm thấy tâm trạng thất vọng của mình dịu đi một chút khi ông chống tay lên bàn và nheo mắt nhìn. “Xin hãy bắt đầu từ đầu.” Giọng ông nghe không rõ.

Tyler bấu chặt tay ghế bằng bên tay còn lành. “Khi mới bắt đầu, tôi không tài nào vào phòng của bà cụ được. Bà ấy trong tình trạng mất kiểm soát, tôi đoán vậy. Bị tiêm thuốc an thần. Bà ấy luôn ngủ.” Anh xoay bóp bên thái dương bên trái. “Cuối cùng tôi cũng lau dọn được sàn phòng bà ấy.” Anh nhìn quanh như thể đang tóm lấy những lời giải thích. “Tôi không biết tại sao, nhưng bà cụ gọi tôi là Ben. Bà... bà ấy nghĩ tôi là con trai của mình.”

“Tôi hiểu rồi.” Harrison vẫn còn do dự, vẫn đi tìm động cơ.

“Bà cụ bảo tôi ngồi xuống, nên tôi làm theo. Không rõ phải làm gì khác.” Tyler thở dài. “Bà ấy... bắt đầu nói chuyện với tôi rằng về năm 1970 và bố tôi đã sắp đi làm về.” Dường như Tyler đã lấy lại chút tự tin. “Bà cụ rất vui, ông Myers ạ.

Như thế ngồi đó với bà ấy, để bà cụ nói chuyện, là điều tử tế nhất mà ai đó từng làm.”

“Ra thế.” Harrison thấy tim mình dịu lại. Ông mềm giọng đi đôi chút. “Cậu nói chuyện với bà ấy nhiều không?”

Tyler không chớp mắt. “Mọi ngày kể từ hôm đó. Mỗi lần bà cụ lại vui hơn và tỉnh táo hơn. Tôi làm xong công việc và đến phòng bà ấy như là điểm dừng chân cuối. Đôi khi tôi mang hoa cho bà ấy.” Anh nhún vai. “Tôi đoán Ben thường làm như vậy. Dù sao thì, chiều nào bà cụ cũng đợi tôi.”

“Thế là, bà ấy nghĩ cậu là Ben, và cậu là một thiếu niên?” Sự nghi ngờ và lo lắng của Harrison bắt đầu tan biến.

“Đôi khi là vậy.” Tyler trông bế tắc đến mức Harrison có thể cảm nhận được. “Những lần khác bà cụ biết tôi già hơn. Bà sẽ nói về vụ tai nạn hẫc đã xảy ra với con trai bà. Anh ấy không bị thương, nhưng chiếc xe bị hỏng. Bà cụ liên tục bảo rằng mình tha thứ cho tôi.”

Có gì đó nghẹn lại trong cổ họng của Harrison. Ông làm việc ở Merrill Place đã nhiều năm, nhưng chưa từng thấy chuyện gì giống như thế này. “Đầu tiên là...”- ông đợi cho đến khi giọng nói ổn định trở lại - “cậu nên biết là tôi không giận. Ngạc nhiên thì có, nhưng giận thì không. Cậu không làm gì vi phạm đến chính sách cả. Chỉ là... chưa từng có chuyện như thế này xảy ra trước kia.”

“Thưa ông”- Tyler nhìn đồng hồ của mình - “nếu tất cả vẫn như cũ với ông, tôi muốn tiếp tục được ghé qua phòng của bà cụ. Tôi mong được nói chuyện với bà.” Đôi mắt anh lộ ra nỗi đau mà anh chưa từng đề cập. “Kiểu như bà ấy là, tôi không biết - tôi đoán là bây giờ mình cảm thấy bà ấy giống như gia đình.”

“Tôi hiểu.” Harrison suy nghĩ một lúc. “Tôi đoán là... tôi không thấy điều gì có hại ở đây cả.” Ông nhìn Tyler chăm chú, muốn sự chắc chắn. “Tôi chưa

bao giờ gặp Ben. Cheryl không nói về anh trai cô ấy.” Ông dừng lại lần nữa. “Cậu thực sự quan tâm đến Virginia, phải không?”

“Vâng, thưa ông.” Nụ cười buồn hiện ra trên môi Tyler. “Rất nhiều ạ.”

Vậy là Cheryl đã đúng. Chúa đã sử dụng Tyler Ames để mang phép màu đến cuộc đời của Virginia. Sự thật lớn hơn nhiều những gì Harrison có thể tiếp nhận. Ông đáp lại nụ cười của chàng trai trẻ. “Cảm ơn đã giải thích. Cậu có thể tiếp tục làm việc.”

“Vâng, thưa ông.” Tyler đứng dậy, cái tay bị thương treo lỏng lẻo trên cơ thể. Anh ngập ngừng. “Còn một điều nữa ạ.”

“Nói đi.”

“Tôi thấy một cây ghita cũ trong nhà kho khi đang dọn dẹp.” Trông anh lại căng thẳng, giống khi bà Virginia đề cập đến chuyện biểu diễn bài hát. “Liệu tôi... Ông có phiền không nếu tôi dùng nó để hát cho bà Virginia và những người khác trong buổi chiều nay? Sau bữa trưa?”

Harrison nhướn lông mày, vừa thích thú vừa cảm động. “Cậu hát à?”

“Không ạ.” Tyler không ngập ngừng. “Cậu chơi ghita?”

“Cũng không hẳn.” Tyler trông hơi choáng váng. “Ở trường cấp hai. Đó là lần cuối tôi chơi.”

Một lần nữa Harrison xúc động. Công chúng chưa hề thấy khía cạnh này của Tyler Ames. Điều đó là chắc chắn. Ông liếc nhìn cánh tay của Tyler. “Làm sao mà cậu chơi bằng một...”

“Tôi cũng đã tự hỏi mình điều đó. Tôi chưa từng mơ tới việc sẽ hát trở lại.” Anh cười thầm, và sự yếu mền của anh dành cho bà Virginia cũng rõ ràng như bờ vai bị chấn thương của mình. “Điều đó có ý nghĩa cho bà ấy. Tôi có thể làm gì khác?” Anh lắc đầu. “Tôi phải hi vọng rằng họ là những khán giả biết khoan dung.”

Harrison nhìn Tyler một hồi lâu. “Cậu có thể dùng cây đàn.” Ông cười. “Tiết mục sẽ được tổ chức ở phòng khách?”

“Tôi nghĩ vậy.” Anh lại cười - một trong những lần đầu tiên Harrison nghe thấy tiếng cười vui của anh. “Tốt nhất là nó không nên xuất hiện ở trên YouTube.”

“Cậu được an toàn ở đây.” Họ đều cười và Tyler ra khỏi văn phòng.

Harrison nhìn cậu đi khỏi. Nếu hôm nay ông không đến thì ông có thể đã bỏ lỡ điều này. Sự thật ở lại với ông. Tyler Ames, cựu siêu sao bóng chày, đã làm bạn với Virginia Hutcheson, một bà cụ chín mươi tuổi mắc chứng Alzheimer. Và trong quá trình đó Virginia đang tìm cách để khỏe mạnh trở lại. Harrison lắc đầu. Ông sẽ không tin điều đó nếu không được tận mắt chứng kiến.

Ông kiểm tra đồng hồ. Mười một giờ sáng. Cheryl ghé qua mỗi Chủ nhật sau lễ nhà thờ - có lẽ khoảng một giờ chiều. Đúng lúc Tyler định hát cho bà Virginia và các bạn. Harrison không thể đợi để nói với bà ấy về những gì ông vừa phát hiện ra. Mẹ của Cheryl tưởng Tyler là con trai của bà cụ. Nghĩa là Virginia đã có phép màu của mình.

Giờ Harrison chỉ hi vọng rằng Tyler Ames cũng sẽ nhận được phép màu của anh.

20

Những viên thuốc sắp hết tác dụng, nhưng Tyler không quan tâm về điều đó. Chắc chắn anh sẽ không chơi ghita và hát cho bà Virginia cùng những người bạn khi đang lâng lâng vì Oxycodone. Tiết mục đó có ý nghĩa với Virginia, nên cũng có ý nghĩa với Tyler. Anh thực sự trông chờ điều đó. Đã bao lâu rồi anh làm cho ai đó thấy vui?

Anh uống thêm nước để cơn run rẩy không tệ như thế nữa. Có thể anh sẽ may mắn, không thấy run rẩy và đổ mồ hôi cho đến khi hát xong. Anh sẽ làm những gì tốt nhất -anh phải làm vậy cho Virginia - nhưng phần trình diễn của anh nhất định sẽ là một mớ hỗn độn. Tyler biết các hợp âm cơ bản từ hồi tham gia ban nhạc ở trường và nhớ ít nhất vài bài thánh ca lúc còn đi lễ nhà thờ. Trước khi bóng chày trở nên quan trọng hơn. Nhưng anh khá chắc là sau hôm nay bà Virginia sẽ lịch sự mà kiềm chế chuyện đề nghị anh hát thêm lần nữa.

Tyler đã dọn dẹp xong các lối sảnh và phòng ngủ ở cánh tây của Merrill Place và đang đi về phòng của mình để ăn trưa. Thêm nước, anh nói với mình. Thứ gì đó để ngừng cơn run rẩy không ngừng.

Trên đường đến tủ lạnh, anh liếc mắt nhìn máy tính. Anh đã không kiểm tra Facebook từ hôm qua. Cũng chẳng quan trọng. Sami sẽ không hồi đáp. Trang cá nhân của cô ấy vẫn còn hoạt động, được cập nhật. Chắc chắn đến giờ

cô đã đọc tin nhắn của anh. Không có câu trả lời nghĩa là Tyler không bao giờ nên bắt liên lạc ngay từ đầu.

Anh đứng do dự bên bàn. Dĩ nhiên, có thể là cô không ở gần máy tính. Có khả năng đó, phải không? Có thể cô mới thấy tin nhắn của anh ngày hôm nay. Anh mở nắp máy, gõ vài phím với tay bên trái, và vào Facebook. Một số “1” nhỏ từ phía trên màn hình hét lớn vào anh.

Một tin nhắn riêng tư.

Anh từ từ hạ mình xuống ghế. Tin nhắn đó hẳn là phải từ phía cô ấy. Anh đã không nói chuyện với bất cứ ai kể từ vụ tai nạn. Mồ hôi trên lông mày của anh trở nên tệ hơn. Có khi nào cô tức giận vì anh viết cho cô? Sau tất cả, cô dùng tên Samantha. Có thể cô đã thay đổi. Hơn nữa, cô còn không nghe cuộc gọi cuối cùng của anh. Hoặc có thể tin nhắn đó còn chẳng phải là từ cô. Có thể là bạn trai của cô viết, nói rằng anh nên tránh ra xa. Ernie gì đó thì phải?

Thật là điên khùng. Anh lôi một chai nước từ thùng trên bàn, xé nắp, và uống hết nửa chai. Mỗi phút trôi qua cơn đau ở vai càng dữ dội hơn. Anh đang phát ốm vì cách cơ thể run rẩy, phát ốm vì cảm thấy như vậy. Nhưng anh không thể uống thuốc. Không thể cho đến sau khi chơi nhạc cho bà Virginia. Anh xem đồng hồ trên máy tính - 12:20. Bốn mươi phút tiếp theo sẽ dài như một năm nếu cứ theo đà này.

Cứ đọc tin nhắn đi, anh tự nhủ. Kéo tâm trí ra khỏi cơn đau đi. Bất kể những câu chữ gì ở phía bên kia con số, anh phải đọc chúng. Anh nhấp chuột vào phần thông báo và những góc cạnh của trái tim anh mềm ra đôi chút. Tin nhắn đến từ Sami. Samantha Dawson, nó ghi như vậy.

Anh bắt đầu đọc.

Chào Tyler, không thể tin được đó là anh! Đã phải ba năm rồi kể từ khi chúng ta nói chuyện lần cuối nhỉ? Hay là bốn? Đầu tiên em muốn nói mình rất vui khi biết tin anh đã bỏ rượu. Em nghĩ rằng những khó khăn của anh ngày

trước là bởi vì anh uống rượu. Nên giờ... thì, giờ anh có thể làm bất cứ điều gì! Em luôn tin là vậy.

Tyler nhắm mắt và bám víu lấy những điều đó. Sami đã luôn luôn tin ở anh, luôn luôn biết anh có thể làm được mọi thứ. Những gì cô nói là đúng. Vào năm cuối trung học của họ, cô đã thổi sự tự tin vào anh mỗi lần họ trò chuyện. Bố sẽ lải nhải về việc anh không tập trung. Người đàn ông đó liên tục kéo anh về phía mình để cho anh những lời khuyên. Làm thế nào để ném nhanh hơn, gọn hơn và chính xác hơn.

Sami không như vậy.

Anh hình dung mình đang khởi động trước trận đấu cuối cùng trên sân nhà ở Trung học Jackson. Ngay khi Sami đỗ xe lại thì cô chạy đến anh, gần như nổ tung vì sự kích động. Trận đấu sắp sửa bắt đầu, nhưng anh vẫy tay với cô. Từ một khoảng cách gần cô cười với anh, đôi mắt sáng long lanh. “Anh là cầu thủ ném bóng tuyệt nhất trần đời, Tyler Ames,” cô nói đủ to để anh có thể nghe thấy tiếng cô ngoài tiếng ồn trong sân. “Hãy giành lấy chiến thắng!”

Đó chính xác là những gì anh đã làm. Anh ra đó và chế ngự một đội có thành tích thắng-thua ngang đội Jackson. Sau đó, huấn luyện viên của anh nói rằng trận đấu là một bước ngoặt, là lý do mà Tyler được nhận danh hiệu Ngài Bóng chày. Lý do mà Trung học Jackson trở thành nhà vô địch của bang.

Tất cả bởi vì Sami Dawson tin ở anh.

Anh vẫn nhớ tất cả chuyện đó. Và giờ đây, bất kể nội dung đoạn còn lại là gì, anh đã có điều mình cần. Sự xác nhận. Bức thư anh gửi cô là một quyết định đúng đắn. Anh mở mắt ra và đọc tiếp.

Em có nghe về chấn thương của anh. Em đoán bây giờ chắc anh đang hồi phục, lại phấn đấu hướng tới giải Big League, như anh đã nói. Anh sẽ đến được đó. Dù sao thì, em phải viết trả lời. Cuộc sống của em tốt và em rất hạnh phúc. Hầu hết thời gian là vậy - ha ha. Em cũng thi thoảng nhớ về anh. Thường em

hình dung ra anh ở nơi mà em sẽ luôn hình dung, ngồi dưới những ngôi sao trên mái nhà với vòng tay ôm quanh em. Cảm giác như là đã hàng triệu năm rồi nhỉ?

Vậy thôi... hãy giữ gìn sức khỏe. Rất vui được nghe tin từ anh. Sami.

Anh đọc bức thư lần nữa, rồi lần thứ ba. Ngoài những điều tuyệt đẹp mà cô đã viết, có một dòng khiến trái tim anh tan nát. Hầu hết thời gian là vậy? Cô đã hạnh phúc trong hầu hết khoảng thời gian đó? Đó chính là điều anh đã lo sợ. Ông bà cô đã thuyết phục cô quay về hàng lối: công việc đúng đắn. Người bạn trai đúng đắn. Nhưng Sami đã nghĩ gì khi tên của Tyler hiện lên? Anh đọc câu chữ cô viết một lần nữa, để chúng làm dịu đi sự trống rỗng trong anh.

Cô nghĩ về chuyện ngồi trên mái nhà bên cạnh anh. Thông tin mới thực ra cũng không tệ lắm. Tình yêu đầu tiên của anh vẫn ở tại đó giữa những dòng tin nhắn. Ít nhất cô đã thành thật - về chuyện cảm thấy hạnh phúc trong hầu hết khoảng thời gian. Và về kỉ niệm của cô về anh.

Anh ngắm ảnh đại diện của cô, đôi mắt từng quen thuộc. Đúng, giờ cô dùng tên Samantha, và đúng, có vẻ cô đã ổn định với cuộc sống mà ông bà của cô muốn cho cô. Nhưng cô gái mà anh biết nhất định vẫn còn ở đó. Anh chắc chắn bởi một điều.

Cô đã ký tên mình là Sami.

Khi mọi người dùng bữa trưa xong thì Tyler quay lại phòng sinh hoạt chung. Anh chỉ có hai mươi phút, và anh vẫn cần tìm cách chơi đàn bằng một tay. Nhở đâu anh không nhớ được kể cả những hợp âm cơ bản nhất?

Một căn phòng nhỏ, trống nằm ngay ngoài sảnh. Anh lấy cây đàn ghita ở đó, đóng cánh cửa sau lưng, và ngồi lên chiếc ghế đầu tiên anh nhìn thấy. Hai

đầu gối và tay của anh run bần bật, và anh cảm thấy buồn nôn. Đáng lẽ anh không nên hứa với Virginia điều gì. Bà ấy sẽ nghĩ gì nếu anh thất hẹn? Nếu anh không thể gảy một điệu hay nhớ được cách chơi? Nhất là với một tay?

Bình tĩnh nào. Anh nhắm mắt một lúc lâu và ép cho cơn run rẩy giảm bớt. Dần dần anh cảm thấy chút bình yên nhỏ nhất đang xoa dịu mối lo âu của mình. Đây không phải là về anh. Nó là về Virginia. Chúa ơi, nếu Ngài ở đó, con cần sự giúp đỡ. Xin làm ơn.

Tay phải của anh vẫn dùng được - nhưng phần vai sẽ đau nếu anh cử động quá nhiều hay quá đột ngột. Được rồi, Tyler, hãy làm điều này. Anh đặt cây ghita trên đầu gối bên phải và giữ cần đàn trên tay trái. Anh gảy đàn vài lần và chỉnh lại cách cầm, cố gắng tìm một tư thế tự nhiên. Một tư thế sẽ không giết chết bờ vai của anh.

Hợp âm đô trưởng. Đó sẽ là một vị trí tốt để bắt đầu.

Anh tìm vị trí đặt ngón bằng tay trái và gảy các dây với tay phải. Cơn đau bốc lên từ vai đến cổ và lồng ngực. Anh nghiêng chặt và thở qua các kẽ răng. Anh đang đùa với ai về việc bỏ thuốc Oxycodone? Anh cần nó hơn cả dưỡng khí.

Tư thế này gây đau đớn quá mức để có thể ngồi chơi đàn như vậy. Anh đổi tư thế, vươn người xa hơn trên cây đàn. Theo cách này phần vai của anh không phải gánh sức nặng từ tay. Lần này khi anh gảy đàn, không còn những cơn đau gắt tệ hại nữa. Nhưng kể cả như vậy cơ thể anh vẫn run bần bật và mồ hôi chảy dài hai bên mặt.

“Tại sao mày làm việc này, Ames?” Anh lẩm bẩm. “Mày không thể chơi. Bà Virginia sẽ biết mày là một tên lừa đảo.” Anh hình dung ra người phụ nữ điệu dàng, khuôn mặt cầu xin của bà cụ. Nghi ngờ thế là quá đủ rồi. Đây không phải là về anh. Dù chuyện gì xảy ra, anh sẽ thực hiện tốt lời hứa với người bạn của mình.

Anh chỉ có thể hi vọng bà Virginia và những người bạn của bà cụ bị nặng tai.

Tyler ngồi vào chỗ của mình trên một chiếc ghế kim loại ở phần trước phòng khách của Merrill Place. Một cuốn thánh ca đang mở đặt trên bàn trước mặt anh và xung quanh phòng chỉ có một vài người ngồi ở ghế - hai trong số họ đang ngủ. Không thể biết chắc là bà Virginia có đến được phòng ăn không hay bà cụ chỉ đơn giản là quên mất buổi diễn của Tyler.

Tuy nhiên anh vẫn muốn sẵn sàng trong trường hợp bà cụ nhớ ra. Anh đã tìm thấy vài điệu thánh ca mà mình có thể hát được, những bài hát với giai điệu và hợp âm đơn giản mà anh có thể xoay sở được. Giờ giá như anh có thể sống sót qua cơn đau. Anh ép chặt khuỷu tay phải vào sườn. Cơ thể anh đang đòi sự khuây khoả, tuyệt vọng muốn mấy viên thuốc. Mọi thứ đều đau đớn, và chỉ cần một cử động sai nhỏ nhất là những con dao sẽ đâm xuyên qua vai và cổ anh. Mọi thứ trong người anh đều kêu gào đòi thêm Oxycodone.

Đây là dành cho Virginia, anh nghĩ. Mình có thể làm được vì bà ấy.

Đúng một giờ, bà Virginia lê chân vào phòng khách với chiếc khung tập đi và rõ ràng là đang tìm anh. Đây là lần đầu tiên Tyler nhìn thấy bà cụ ở bên ngoài giường bệnh của mình.

Bà cụ nhận ra anh ngay lập tức. “Ben! Con ở đây rồi!” Bà dừng lại và ngoái ra đằng sau. Rồi mỉm cười với anh. “Ethel và Roger đang đến.” Với những bước lê chân chậm chạp bà cụ đi đến gần, nụ cười nở bừng trên khuôn mặt. “Mẹ đã mong chờ chuyện này từ nhiều ngày nay! Kể từ lần cuối cùng con chơi cho mẹ.”

“Vâng, thưa bà.” Tyler có thể thấy mồ hôi đang lấm tấm trên trán, chảy dài ở lưng. Anh mặc kệ chúng. Nụ cười anh dành cho bà đến một cách dễ dàng.

Bà Virginia đặt tay lên bên vai lành của anh. “Hãy hát cho Chúa Jesus nghe nhé Ben. Chúa rất thích khi chúng ta hát cho Ngài.”

Lại Chúa. Tyler nhìn xuống và gật đầu - chỉ là vì lợi ích của bà. Đa phần cuộc đời rắc rối của anh là do lỗi của bản thân. Giờ Chúa muốn gì ở anh? Anh ngược lên nhìn vào mắt bà. “Bà có bài hát ưa thích nào không ạ?”

“Ben, con luôn biết cách làm mẹ cười.” Bà lắc cái đầu bạc trắng xinh xinh. “Chúng ta cùng có một bài ưa thích - con biết mà!” Sự bình yên đọng đầy trên khuôn mặt bà cụ khi bà ngược lên nhìn những cánh cửa sổ ở cuối căn phòng. “Luôn luôn là bài ‘Ân điển Diệu kỳ’.”

“Phải rồi.” Tyler đặt cây đàn xuống và đứng lên. “Nào, ta hãy đi lấy một ghế hàng đầu tiên.” Anh sang bên phải bà cụ và với bên tay trái anh giữ cho bà đi vững khi họ tiến đến chiếc ghế gần nhất, chỉ cách chỗ Tyler sẽ hát có vài bước. “Chỗ này thì sao?”

Bà Virginia dựa người vào anh lúc họ di chuyển và khi đến chiếc ghế bà mỉm cười với anh. “Con thực là một chàng trai chu đáo nhất. Bố con và mẹ đều rất tự hào.”

Tyler giúp bà cụ yên vị rồi ngồi vào chỗ của mình trên ghế kim loại lần nữa. Anh tự hỏi liệu bà Virginia có thể nhận ra anh đang run đến cỡ nào. Anh chưa từng đau đến vậy trong một thời gian dài. Nhưng khi anh cố tìm tư thế ít đau nhất, khi những người khác đi vào từ phòng ăn, Tyler vẫn không thể bỏ qua những gì bà Virginia đã nói. Dù Ben là ai và dù bây giờ ông ấy sống ở đâu, bố mẹ ông ấy đều tự hào đơn giản là vì ông ấy là một người chu đáo? Có thể ông ấy là một bác sĩ chữa trị các loại bệnh dịch ở nước ngoài, hoặc một giáo viên hay một doanh nhân. Bất kể những tài năng và giấc mơ của ông ấy như thế nào, điều đó không quan trọng. Bố mẹ ông ấy tự hào chỉ vì ông ấy là chính mình.

Tyler chưa từng tưởng tượng ra điều tương tự.

Anh cảm thấy có chút tức giận với Ben. Dù điều gì lấy đi thời gian của ông ấy, thì ông ấy cần phải ở đây. Ít nhất là thi thoảng một lần. Với một người mẹ như Virginia, ông ấy đang bỏ lỡ nhiều thứ. Tyler mỉm cười với người phụ nữ đáng kính. Thiệt thòi của Ben, anh tự nhủ. Lợi ích của mình.

Tyler đặt cây đàn ghita vào lòng và tựa người vào. Nếu bà Virginia muốn anh hát trong chiều nay, Chúa sẽ phải cho anh thôi đau đớn. Trong ba mươi phút, dù sao cũng vậy.

“Bố con đang trên đường đến.” Bà cụ ngoái nhìn xung quanh. “Ông ấy sẽ ở có mặt đây bất cứ lúc nào. Em gái của con cũng vậy.”

Giá như điều đó là thật. Tyler nhe răng cười với bà. “Con không phải là một ca sĩ hát hay. Mẹ biết điều đó mà.”

“Không đúng! Mọi người ở đây đều thích được nghe con hát, Ben!”

Một vài người đến sau đã vào ghế ngồi. Mọi con mắt đều dồn về phía Tyler. Anh hắng giọng và nhìn xuống quyển sách ghi nhạc. Anh đang làm cái quái gì đây? Có phải đây là một giấc mơ điên khùng nào đó? Anh lau mấy giọt mồ hôi với bên vai còn lạnh. Không. Đây không phải là một giấc mơ. Anh đang chuẩn bị biến mình thành một gã ngốc nếu như không bị ngắt xỉu vì cơn đau.

Anh bắt gặp Virginia đang mỉm cười với mình.

Đúng, đó là lý do anh ở đây. Vì bà ấy. Anh cố nở nụ cười. “Con sẽ bắt đầu với bài ‘Thánh Chúa Siêu Việt.’” Anh nhìn vào mắt của Virginia. “Như thế có được không?”

“Chắc chắn rồi, con yêu!” Bà cụ vỗ tay vài lần, đôi tay chậm và yếu ớt. “Bài đó luôn là bài tử.”

“Vâng.” Tyler bật ra tiếng cười khẽ. Anh yêu sự say mê cho cuộc sống, và sự hăng hái của bà cụ. Đôi mắt của bà vẫn nhìn về nơi anh khi anh tìm được vị trí ngón tay của hợp âm đầu tiên và bắt đầu chơi. “Khi xem muôn vật do tay

Thiên Chúa sáng tạo ra... Ôi Chúa, đức Chúa của tôi! Lòng tôi xiết bao kinh ngạc...”

Âm nhạc tuôn chảy, và lời hát cũng cuốn theo. Tyler ngạc nhiên. Anh thậm chí không còn hát theo tiếng đài phát thanh từ rất lâu trước khi bị chấn thương. Nhưng bằng cách nào đó, tiếng hát của anh cũng không tệ lắm. Anh theo đúng nhịp hoặc gần như thế, và chung quanh phòng mọi người hướng mắt về phía anh. Một vài người trong số họ cũng nhắm theo lời bài hát.

Tyler đến đoạn điệp khúc. “Hồn tôi ngợi ca Chúa! Chúa cứu thế của tôi: Đức Chúa Trời... Chúa Đáng siêu việt!... Vĩ đại vô cùng!”

Những giọt lệ lấp lánh trong mắt của Virginia và dần dần bà cụ bắt đầu hát theo, gật đầu và cười. Chỉ đến khi hát đến cuối bài Tyler mới nhận ra anh không một lần nghĩ về cơn đau ở vai. Anh chuyển sang bài tiếp theo - “Ân điển diệu kỳ” - “Phước nguyên từ trời” và “Lời cầu xin chân thành”.

Căn phòng đang đông dần lên, nhiều người đi vào phòng hơn. Anh hát từng dòng từng dòng, chia sẻ những bài hát mà những con người nơi đây rõ ràng đã bỏ lỡ. Đa số mọi người đều biết hết lời nhạc. Nhất là bà Virginia. Khi Tyler đang hát và chơi đàn, những bản nhạc ngày xưa cũng quay trở lại với anh. Những bài hát mà anh và bố mẹ từng yêu thích khi anh còn là một đứa trẻ.

Những cơn run rẩy của Tyler đã dịu xuống, vầng trán ướt đầm nay đã khô. Anh vẫn tiếp tục hát. “Từ nhiệm tánh tôi ưa xa Thánh Phụ,... Thường hay rời xa Cha Từ Ái... Kính dâng lòng này cho Chúa Jêsus, nguyện xin Chúa niêm ấn thiên đài.”

Chỉ vài câu nữa và bài hát sẽ kết thúc. Bất chợt mặt đất dưới chân anh có vẻ đang rung chuyển. Lần đầu tiên kể từ khi tiết mục bắt đầu, những câu hát đã kết nối tới sâu thẳm trái tim anh. Tánh tôi ưa xa? Thường hay rời xa Cha? Những câu hát như thế được viết chỉ dành cho một mình anh. Anh chưa từng

có ý muốn làm cuộc sống của mình rối tung lên, nhưng điều đó đã xảy ra. Anh dễ bị phạm phải điều đó, đi chệch đường khỏi vị Chúa của Virginia.

Bà cụ đang vỗ tay cho anh, thôi thúc những người xung quanh làm điều tương tự. “Ben... con vẫn chưa kết thúc phải không?”

Tyler ép mình tập trung. “Chưa ạ.” Cây đàn ghita nằm một cách thoải mái trong hai tay của anh, cơn đau chỉ như là một sự nhức nhối xa vời. “Con quên mất rằng mình thích bài hát cũ này đến nhường nào.”

Bà Virginia giơ cánh tay yếu ớt của mình lên. “Mẹ có một yêu cầu.”

Anh thích tâm hồn nhẹ nhàng và niềm vui mãi mãi của bà cụ. “Bất cứ điều gì.”

“Đúng là con trai mẹ.” Bà nhìn sang một người đàn ông ngồi bên cạnh, trông có vẻ đã bước sang tuổi chín mươi. “Ông thấy chàng trai kia không? Con trai tôi đó.”

“Một chàng trai trẻ rất tuyệt.” Người đàn ông nói chậm rãi, gật đầu với Virginia. “Tôi muốn mua album của cậu ấy.”

“Tôi cũng vậy.” Đôi mắt của Virginia ánh lên. Bà cụ quay về phía Tyler. “‘Ân điển diệu kỳ’. Con có thể chơi lại lần nữa không? Đó là bài tử của chúng ta.”

Khi bắt đầu hát lại âm điệu quen thuộc một lần nữa, Tyler nhận ra có một vài khách thăm nom đứng ở góc phòng, và ở bên họ là Harrison Myers. Cũng như những người lớn tuổi, họ cũng nhắm theo lời bài hát, tiếng hát của họ quá nhỏ để có thể nghe thấy. “Ân điển diệu kỳ, âm thanh ngọt ngào làm sao... đã cứu rồi một kẻ bất hạnh như tôi...”

Mắt anh ngấn lệ. Tyler chớp mắt để ngăn chúng lại, giọng hát của anh âm vang cùng bản nhạc trong căn phòng. Dần dần những thứ xung quanh anh nhòe đi. Anh không còn hát cho bà Virginia và những người bạn nghe nữa, mà chỉ dành cho mình Chúa. Vị Chúa mà Tyler đã không còn tin tưởng từ nhiều

năm về trước. Vì nhiều lý do mà Tyler còn không thể hiểu thấu, nữa là giải thích, tại sao bài hát lại trở nên riêng tư trong thời khắc này.

“Trải qua nhiều hiểm nguy, cực nhọc, cạm bẫy... Tôi đã tìm thấy... Ông Chúa đưa tôi vào tình thương mênh mông tuyệt vời. Ân điển của Chúa dẫn lối tôi về nhà.”

Một giọt nước mắt chảy xuống má, nhưng Tyler lờ nó đi. Chỉ còn bài hát là đáng quan tâm, thông điệp và bản nhạc, cách mà nó âm vang trong anh. Ân điển là cái gì cơ chứ? Ân điển diệu kỳ? Đó không phải là thứ mà anh từng cảm nhận hay hiểu được.

Khi hát, Tyler hình dung ra cuộc sống vụn vỡ của mình, vài năm cuối ở giải Minor. Đuổi theo ánh mặt trời lặn từ thành phố này đến thành phố khác, chờ đợi một cơ hội được trở nên hoàn hảo. Ở cuối hành trình - khi anh ngồi ở nơi mà mọi người của Merrill Place đang ngồi, anh muốn có nhiều thứ hơn nữa để biểu diễn, thay vì một cái vai bị chấn thương và một chiếc túi đầy những giấc mơ đang dở.

Khi buổi biểu diễn ngẫu hứng kết thúc, sau khi anh ôm bà Virginia và bắt tay với một số người, Tyler nhanh chóng quay về phòng. CƠn đau đã thuyên giảm khi anh hát, nhưng nó suýt quật ngã anh xuống đất ngay khi buổi diễn kết thúc. Mấy viên thuốc, anh tự nhủ. Ba viên cho lần này.

Anh vớ lấy lọ thuốc nhưng khi đang vặn nắp, những câu hát của bản nhạc chợt ùa về trong anh. Ân điển diệu kỳ, âm thanh ngọt ngào làm sao... đã cứu rồi một kẻ bất hạnh như tôi...

Lệ lại chan chứa đôi mắt anh lần nữa và hai tay anh run một cách tệ hại hơn bao giờ hết. Chưa từng có ai cần ân điển hơn anh cả. Lọ thuốc đã gần hết rồi. Anh không thể tái xuất làm cầu thủ ném bóng nếu anh nghiện thuốc giảm đau. Anh sẽ kết thúc như Baldy Williams. Mình rất cần chúng, chỉ vài viên thôi. Nhưng trước khi có thể uống chúng, anh quăng lọ thuốc vào bàn quỳ

bếp. Anh nhắm nghiền đôi mắt. Có điều gì đó mà anh còn cần hơn cả những viên thuốc.

Con muốn sống, Chúa ơi. Con rất muốn. Con cần sự giúp đỡ của Ngài.

Anh nhìn chăm chăm vào mấy viên thuốc màu trắng. Chúng đã là bạn của anh suốt ngày dài đêm thâu, mang đến cho anh rất nhiều khoảnh khắc của sự khuây khỏa. Nhưng kết thúc rồi. Nếu không thể chịu được cơn đau, anh sẽ đến phòng tập ở đây, tại Merrill Place và tập động tác ép cơ đùi hoặc động tác bụng. Bất cứ thứ gì để làm mình xao lãng.

Sau ngày hôm nay, anh có thể còn hát nữa.

Những viên thuốc gào thét trong lọ, cầu xin anh đầu hàng. Lấy hai hoặc ba viên. Sự khuây khỏa chỉ cách có vài phút. Không! Không phải lần này. Anh quay người lại và bước vài bước về phía cửa. Đây là ngày đầu tiên của quãng đời còn lại của mày, anh tự nhủ. Anh phải bước tiếp. Bất chợt trong một loạt các động tác anh quay lại bếp, vớ lấy đồng thuốc, đổ chúng xuống bồn và xả nước. Dòng nước cuốn chúng đi và xoáy chúng ra khỏi tầm mắt. Chỉ như thế, Tyler cảm thấy vừa kinh hoàng lại vừa bình yên.

Giờ anh phải tự lo cho mình - không còn Oxycodone giúp anh ngày đêm. Tập luyện thể dục sẽ phải thế chỗ cho những viên thuốc. Anh sẽ làm một biểu đồ và tập thể dục hàng ngày. Mọi xu lễ đều sẽ được tích góp để dành cho ca phẫu thuật.

Anh sẽ làm việc chăm chỉ hơn tất cả, và anh sẽ ném bóng lần nữa. Tốt hơn bao giờ hết. Đúng, anh cần phải chịu đựng cơn đau. Anh cần sự quyết tâm và có thể là những khoảng thời gian dài hơn. Anh chắc chắn phải đi gặp bác sĩ chỉnh hình sớm nhất có thể. Nhưng có một điều mà Tyler cần hơn tất cả. Một thứ mà anh chưa từng biết rằng mình cần nó cho đến khi cầm ghita và hát cho Virginia Hutcheson.

Ân điển diệu kỳ của Chúa.

21

Khi Cheryl Conley nhìn từ phía đằng xa trong chiều hôm ấy, bà không thể quyết định được cảnh tượng nào khó tin hơn: mẹ bà, ngồi ở đó, dáng vẻ hoàn toàn minh mẫn, hát những bài thánh ca, hay chàng trai trẻ chơi đàn ghita ở đằng trước căn phòng. Trước đây Cheryl chưa từng gặp cậu. Không phải là cách cậu chơi đàn hay chất giọng đã làm Cheryl ngạc nhiên.

Mà là sự giống nhau đến kỳ lạ giữa cậu ấy và anh trai bà, Ben.

Khi chàng trai trẻ cất tiếng hát bài “Ân điển diệu kỳ,” Cheryl đã đổi chỗ đứng để có thể nhìn kĩ được khuôn mặt của mẹ bà. Bà bước lại gần một bước, và ngỡ ngàng. Mẹ bà đang hát một bài mà cụ đã không còn hát trong suốt một thập kỷ. Hát như thể cụ chưa bỏ lỡ một tuần nào ở nhà thờ. Và trong suốt thời gian đó đôi mắt cụ dán chặt vào chàng trai với cây ghita.

Cheryl nhìn chàng trai, cách cậu cử động khi đang chơi đàn, vẻ mặt của cậu. Chỉ cần nhìn cậu là bà đã được đưa về năm 1970. Nó giống như xem một đoạn phim gia đình về anh trai bà khi ông trạc tuổi chàng trai kia. Bài hát kết thúc và chàng trai trẻ đặt cây đàn xuống. Cậu ấy đến chỗ mẹ của Cheryl trước tiên. Cậu ôm đôi vai cụ và giúp cụ đứng dậy. Họ nói chuyện khoảng một phút và rồi cậu ấy sang nói chuyện với những người khác.

Khi chàng trai rời đi, Cheryl đến gần mẹ bà. Cụ đang trò chuyện với hai người bạn, chăm chú vào cuộc trao đổi. Cheryl gần như muốn giữ khoảng cách giữa họ, chỉ muốn khắc ghi hình ảnh của mẹ bà vào tâm trí. Chưa đến một

tháng trước Cheryl từng chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ được thấy mẹ như thế này lần nữa - thân mật và vui vẻ, khi đang tiếp xúc với bạn bè.

Khung cảnh này đẹp đẽ hơn bất cứ thứ gì Cheryl có thể mơ tới.

Bà không thể đợi thêm giây phút nào nữa. “Mẹ?” Bà đến bên cạnh và đặt tay lên vai cụ. “Trông mẹ thật tuyệt!”

Mẹ bà quay sang và khuôn mặt sáng ngời. “Cheryl! Con đây rồi!” Đôi mắt cụ đảo quanh phòng. “Con vừa bỏ lỡ cơ hội gặp Ben!”

“Con... con thấy anh ấy rồi.” Nước mắt chực chảy ra, nhưng Cheryl kìm lại được. “Anh ấy chơi đàn hay quá.”

“Đúng đấy!” Cụ lắc đầu, đôi mắt long lanh. “Và cả chất giọng đó nữa!”

“Con thích lúc anh ấy hát những bài thánh ca cũ.”

“Không ai hát hay hơn.” Mẹ bà gật đầu về hướng chiếc bàn gần nhất. “Chúng ta ngồi xuống và nói chuyện chứ?”

“Con thích lắm.” Cheryl không thể tin bà đang có cuộc nói chuyện này với mẹ mình. Họ khoác tay nhau và đi. “Mẹ thấy thế nào?”

“Chưa từng tuyệt vời hơn, con yêu à.”

Mẹ bà bước đi chậm, nhưng cụ để chiếc khung người già ở lại ghế của mình. Cụ ngồi xuống bên bàn. “Mẹ nên đi kêu Ben về đây. Đã quá lâu kể từ lần cuối cùng chúng ta ngồi với nhau.”

“Đúng ạ.” Cheryl vươn tay qua bên kia bàn để nắm tay mẹ mình. Chàng trai trẻ đó đi đâu rồi, và đó là ai? “Trông mẹ thật vui, mẹ à.”

“Mấy ngày nay Ben về nhà sớm. Trước khi bố con đi làm về.”

Cheryl ngắm nhìn cụ. Rõ ràng cụ đang ở những năm 1970, khi Ben trông như một chàng trai trẻ dẫn đầu buổi lễ thờ tụng, và bố của họ vất vả cả ngày dài ở văn phòng. Được rồi. Cheryl đã đọc về một cách tiếp cận mới trong việc chăm sóc các bệnh nhân Alzheimer - Lý thuyết về Quá khứ-Tương lai.

Các bác sĩ đang nhận ra rằng các bệnh nhân với chứng mất trí nhớ nặng phản ứng tốt hơn khi họ được sống ở bất cứ khoảng thời gian nào họ muốn. Nếu mẹ bà cảm thấy thanh thản ở năm 1970, thì hãy để như vậy.

Họ nói chuyện trong khoảng mười phút nữa, rồi đôi mắt mẹ bà trở nên lơ mờ. “Mẹ mệt quá, Cheryl. Mẹ nghĩ mình sẽ đi ngủ.” Cụ mỉm cười. “Mẹ muốn có tâm trạng tốt nhất khi bố các con về.”

“Dĩ nhiên ạ.” Hành trình về phòng từng là quá sức đối với cụ chỉ vài tuần trước. Nhưng giờ kể cả sức chịu đựng thể chất của cụ cũng có vẻ được cải thiện. Liệu chàng trai với cây đàn ghita có biết rằng mẹ bà tưởng cậu là Ben?

Khi mẹ đã về giường, Cheryl hôn lên má cụ và để cụ ngủ. Điểm dừng chân tiếp theo của bà đã quá rõ ràng.

Văn phòng của Harrison Myers.

Ông đang ngồi ở bàn khi bà gõ cửa. “Bà Cheryl.” Nụ cười của ông đến dễ dàng hơn so với những lần trước bà ghé qua. “Xin mời bà vào.”

Bà ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông. Trong vài giây bà nhìn ông chăm chú, không biết nên bắt đầu từ đâu. “Đó là ai vậy? Chàng trai trẻ với cây đàn ghita?”

Ông cười. “Cậu ấy mới vào đây. Tôi không biết là cậu ấy có thể hát.”

“Cậu ấy biết mẹ tôi.” Cheryl đặt chiếc túi xách trong lòng, không thể di chuyển hay hít thở cho đến khi bà nối kết lại các sự việc. “Tôi... tôi thấy họ nói chuyện.”

“Vâng.” Nụ cười của ông Harrison kém tươi đi đôi chút. “Tôi cần nói chuyện với bà về điều đó.” Ông rướn người về phía trước. “Bà Cheryl, mẹ bà nghĩ cậu ấy là anh trai bà, Ben.”

“Vâng!” Bà thấy những giọt nước mắt chực trào ra lần nữa. “Cậu ấy trông rất giống anh tôi... hình dáng của anh ấy hồi xưa.”

“Chàng trai trẻ đó tên là Tyler Ames.”

Có điều gì đó từ cái tên gợi sự quen thuộc. “Cậu ấy là người mới à? Tôi... chưa từng nghe đến cái tên này từ trước đến nay.”

“Cậu ấy là một cầu thủ bóng chày. Đội Blue Wahoos.” Một hơi thở nhẹ kinh ngạc từ Cheryl. “Cậu cầu thủ ném bóng! Đúng rồi!” Bà có theo dõi đội tuyển của địa phương. Cả nhà bà đều thế. “Bị chấn thương mới gần đây?”

“Chính cậu ấy đấy. Cậu ấy bị sa thải khỏi đội sau khi bị chấn thương.” Harrison mím môi, lộ rõ vẻ phiền muộn. “Tôi khá chắc cậu ấy đã phải sống trong xe của mình, khi một người bạn làm mục sư của tôi gửi cậu ấy đến đây.” Harrison nhún vai. “Tôi cần một nhân viên bảo dưỡng.”

“Cậu ấy là một cầu thủ bóng chày.” Cheryl bối rối. “Chẳng phải cậu ấy cần luyện tập với đội bóng sao? Để hồi phục lại?”

“Cậu ấy cần phẫu thuật vai, nhưng tôi đoán là cậu ấy không thể chi trả chi phí.” Harrison cau mày. “Tôi không nghĩ đó là một tai nạn được bảo hiểm.”

Cheryl hình dung ra Tyler, chơi đàn ghita với bên tay phải bị băng treo. Bất chợt bà nhớ ra điều mà Harrison nói vài phút trước. “Làm sao ông biết được? Chuyện của Tyler với mẹ tôi?”

“Tôi cũng không biết rõ cho đến hôm nọ.” Trông ông có vẻ ngạc nhiên và hoang mang. “Tôi đi qua phòng mẹ của bà và thấy cậu ấy ở đó, ngồi bên cạnh bà cụ. Nói chuyện như thể cậu ấy biết rất rõ bà cụ vậy.”

Dù điều đó nghe đẹp tuyệt cỡ nào, tình huống không gợi lên ý nghĩa gì. “Tại sao cậu ấy làm điều đó? Ý tôi là, cậu ấy không biết bà cụ.”

“Tôi cũng tự hỏi vậy.” Harrison tựa người lên ghế, nhăn trán. “Cậu ấy không được lợi gì cả.” Ông ngập ngừng. “Có vẻ cậu ấy thích nói chuyện với bà cụ cũng như bà cụ làm với cậu ấy.” Ông gõ tay xuống bàn một vài lần. “Chuyện đó đã thay đổi bà cụ. Điều này rất rõ ràng.”

“Mẹ tôi đã khá lên nhiều.” Cheryl thấy nước mắt chực tuôn rơi lần nữa, nhưng lần này bà không cố ngăn chúng. “Ben luôn rất đặc biệt với mẹ. Mẹ...

nhớ anh ấy.” Cheryl không muốn đi sâu vào chi tiết, lý do tại sao Ben không ghé qua thăm.

“Bà nên thi thoảng đến xem Tyler và bà cụ.” Harrison nở nụ cười sâu sắc. “Tôi chưa từng thấy điều gì như vậy.”

Cheryl cần tìm chàng trai trẻ ngay lập tức. Bà đứng dậy và cảm ơn người quản lý. “Tyler vẫn sống ở trong xe?”

“Cậu ấy có một căn phòng ở đằng sau.” Harrison xem giờ trên điện thoại. “Cậu ấy đã xong việc cho đến ca tối. Bà có thể tìm thấy Tyler ở trong phòng hoặc ở phòng tập tạ.”

Harrison chỉ đường cho bà, và Cheryl lên đường. Thông tin mới đang gặm nhấm bà. Tyler Ames, một thời từng là người hùng bóng chày của địa phương, đã làm bạn với mẹ của Cheryl, tự nguyện diễn vai của Ben của những năm 1970. Bà đi nhanh xuống sảnh và thấy Tyler đang trong phòng tập. Anh đang nằm trên một tấm thảm, thực hiện động tác gập bụng.

Bà bước vào trong, tay vẫn cầm chiếc túi, và đợi cho đến khi anh thấy bà. Khi ấy, anh đứng dậy, những giọt mồ hôi chảy dài trên mặt. “Thưa cô?”

“Xin chào.” Bà không biết nên bắt đầu từ đâu. “Tôi là Cheryl Conley. Con gái của bà Virginia.”

Anh có vẻ nhận ra tên của bà. “Cháu là Tyler Ames.” Anh gật đầu và lấy cánh tay lau trán. “Xin lỗi. Trông cháu hơi luộm thuộm.”

“Không sao.” Sự giống nhau của Tyler với anh trai bà thật là huyền bí. “Tôi sẽ không nói chuyện lâu đâu.” Một lần nữa bà loay hoay tìm cách diễn đạt cho đúng. “Cậu trông rất giống anh trai tôi, Ben.”

“Vâng, thưa cô. Cháu cũng đoán là như vậy.” Sự ân cần làm đôi mắt anh trở nên ấm áp. “Mẹ của cô là người thật đặc biệt.”

“Cậu đã nói chuyện với bà ấy? Gặp bà ấy?” Cheryl không hiểu sao một chàng trai trẻ như Tyler lại bận tâm.

“Lần đầu tiên cháu lau sàn phòng bà cụ, có vẻ bà cụ nhận ra cháu. Bà ấy gọi cháu là Ben.” Chiếc bao treo tay của anh đã được tháo ra, vắt trên một trong những ghế nâng tạ. Anh giữ cho cánh tay phải sát vào người khi nói chuyện. “Chỉ khoảng mười đến mười lăm phút một ngày.” Về mặt anh tối sầm lại vì lo lắng. “Cháu... hi vọng cô không thấy phiền vì chuyện đó.”

“Phiền ư?” Cheryl cảm thấy những giọt nước mắt sắp rơi lần nữa. Bà gần như nói không thành lời. “Thời gian cậu dành cho mẹ tôi, nó đã thay đổi cuộc đời của cụ. Bà ấy lại nhớ ra tôi là ai.”

“Thế thì tốt quá.” Tyler mỉm cười, bớt căng thẳng. “Điều đó cũng tốt với cháu.”

Bà không muốn kích động, không muốn hỏi Tyler về ý nghĩa câu nói của anh hay về tung tích gia đình anh. Bà đã nói những điều mà bà đến đây để nói. “Tôi không làm phiền cậu nữa.” Bà còn một câu hỏi cuối. “Ông Myers bảo tôi rằng cậu cần phẫu thuật vai?”

“Cháu đang tiết kiệm cho việc đó.” Anh quay lại nhìn phòng tập tạ. “Cháu muốn chuẩn bị kỹ càng khi ca phẫu thuật diễn ra.”

“Chúng tôi đã xem cậu chơi.” Cheryl hi vọng anh có thể nhận thấy sự chân thành của mình. “Cậu rất giỏi. Cậu cần phải phẫu thuật để có thể quay lại đó.”

“Vâng, thưa cô. Cảm ơn cô.”

“Thỉnh thoảng chúng ta có thể nói chuyện với nhau chứ? Về những cuộc nói chuyện giữa cậu và mẹ tôi?”

Tyler gật đầu, ánh mắt dịu hơn trước. “Cháu cũng muốn thế. Cô có thể kể cho cháu về Ben.” Có nét sâu sắc trong đôi mắt anh. “Tốt nhất là vào các buổi tối. Cháu ở đây suốt.”

“Cảm ơn cậu.” Không có từ ngữ nào có thể truyền tải được sự sâu sắc của lòng biết ơn của Cheryl. Nhưng bà phải thử. “Những gì cậu đã làm cho mẹ tôi - cậu không biết chúng có ý nghĩa như thế nào đâu.”

Tyler đứng dậy ở chỗ của anh trên tấm thảm lần nữa. “Như cháu đã nói, điều đó tốt cho cả hai mà.”

“Nhân tiện.” Lúc sắp ra khỏi cửa Cheryl nhớ ra. “Cậu là một ca sĩ tuyệt vời, Tyler. Mọi người... họ thích điều đó.”

“Cảm ơn cô. Đó là dành cho mẹ cô.”

Cheryl mỉm cười với anh cùng đôi mắt rơm rớm rồi bà đi xuống sảnh về phía phòng mẹ mình. Bà vẫn còn hàng trăm câu hỏi cho chàng trai, nhưng chúng sẽ phải chờ. Bà cần quay lại với mẹ mình. Bà lau nước mắt trên má khi đi đến phòng.

Giả như bà có tiền, một gia tài được giấu ở đâu đó. Bà sẽ trả tiền phẫu thuật cho Tyler trong tích tắc để cảm ơn anh vì đã giúp đỡ người mẹ của bà. Nhưng điều đó là không thể, nên Cheryl đã làm điều duy nhất bà có thể làm, cách duy nhất mà bà biết sẽ giúp chàng trai trẻ có được sự chăm sóc y tế mà anh cần.

Ngay ở hành lang ngoài cửa phòng mẹ bà, bà nhắm mắt, cúi đầu, và cầu xin Chúa một phép màu cho Tyler.

Tyler dốc sức suốt phần còn lại của buổi tập, gắng vượt qua cơn đau ở bên vai. Việc tập nặng giúp anh quên đi cảm giác bỏng rát đang phát ra từ phần sụn vai đã vỡ của mình. Bài tập cũng có ích vì một lý do nữa: chừng nào anh còn chuyển động, anh sẽ còn chịu được những cơn run rẩy.

Thay vì nghĩ về việc làm thế nào để xoa dịu cơn đau, anh nghĩ về chuyến thăm của Cheryl.

Anh tự hỏi về những người con đã trưởng thành của Virginia - rằng liệu họ có thực sự đến thăm bà cụ. Rõ ràng bây giờ Ben cũng đã phải già hơn rất

nhiều. Tyler không rõ liệu bà Virginia có nhớ đến ông ấy ngoài hình ảnh chàng trai trẻ mà bà cụ vẫn tin. Có thể đó là lý do ông ấy đã không đi thăm nom.

Dù thế nào, anh vẫn trông chờ vào những cuộc nói chuyện sắp tới với Cheryl. Có thể bà sẽ lấp được những mảnh ghép còn thiếu về quá khứ của họ, về giai đoạn mà bà Virginia ám chỉ đến. Tyler thực hiện những động tác cơ bụng cuối cùng rồi đứng lên đối diện với tấm gương. Tiếp theo là động tác cơ đùi. Anh dốc sức thực hiện loạt động tác đầu tiên. Anh không dám chắc, nhưng có lẽ Chúa đã có kế hoạch cho tất cả điều này. Công việc ở Merrill Place, những buổi nói chuyện với bà Virginia, những lời hát của bài “Ân điển diệu kỳ” và giờ là khoảng thời gian với Cheryl Conley.

Và tất cả những điều này có được nhờ một chuyến đi duy nhất đến nhà thờ Hope Community và anh chàng Beck lạ mặt.

Khi Tyler hoàn thành xong buổi tập của mình và quay trở về phòng, khi cơn đau ở vai khiến anh ước mình có thể bò xuống ống thoát nước để tìm dù chỉ là một viên thuốc, anh đã làm điều mà đáng lẽ ra phải làm từ lâu. Anh mở máy tính và tìm kiếm thông tin về nhà thờ. Sau đó dùng điện thoại trên tường, anh quay số điện thoại.

“A lô?” Giọng ở đầu dây bên kia tỏ ra lạc quan. “Nhà thờ Hope Community, Mục sư Roman đây.”

“Xin chào. Tôi là Tyler Ames.” Anh ngồi xuống chiếc ghế trong bếp. “Tôi... muốn gửi lời cảm ơn đến cha. Vì đã cho phép tôi dùng tên cha làm người giới thiệu ở Merrill Place.” Anh ôm khuỷu tay sát vào thân mình. “Tôi đã có được công việc. Mọi chuyện đang diễn ra suôn sẻ.”

Người đàn ông ngập ngừng. “Tôi xin lỗi.” Ông ấy có vẻ bối rối. “Không biết là tôi có quen anh không nhỉ?”

“Chúng ta chưa gặp nhau bao giờ.” Tyler cảm thấy hơi xấu hổ. Rõ ràng Beck đã không nhắc lại cuộc nói chuyện của họ với vị mục sư. “Tôi ghé qua nhà thờ của cha vài tuần trước. Một tình nguyện viên đã giúp đỡ tôi.”

“À ra thế.”

Tyler lại thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Hai bên đầu gối của anh run lên. “Anh ấy... anh ấy nói với tôi về công việc. Nói rằng tôi nên dùng tên của cha làm người giới thiệu.” Tyler tự hỏi có khi nào mình gọi nhầm số. “Tôi chỉ muốn gửi lời cảm ơn đến cha. Và anh ấy.”

“Ồ.” Mục sư Roman dường như không biết về chuyện đó. “Tôi thấy vui vì mọi thứ đều suôn sẻ.” Mục sư ngưng lại một chút. “Anh nói tên người tình nguyện là gì nhỉ?”

“Beck ạ.” Tyler có thể hình dung ra người đó, dáng vẻ như một hậu vệ bóng bầu dục, sự lo âu sâu sắc trong đôi mắt. “Anh ấy là nhân viên cứu thương trong thành phố.”

“Hừm.” Vị mục sư có vẻ lo lắng. “Không có tình nguyện viên nào ở nhà thờ Hope Community có cái tên đó.” Rồi hình như ông nhận ra điều gì đó. “Chờ đã! Chắc ý anh là Burt. Ông ấy là một lính cứu hỏa đã về hưu. Hay đến đây và phục vụ trong bếp nấu cháo của chúng tôi.”

“Cha chắc chứ? Anh ấy nói tên là Beck.” Liệu có phải mấy viên thuốc đã đảo lộn trí nhớ của anh? Tyler nhắm nghiền mắt. Tập trung nào. Đừng nghĩ về cơn đau, anh tự nhủ.

“Tôi chắc chắn.” Giọng nói của Mục sư Roman như đang cười. “Burt luôn cho thông tin. Hẳn là ông ấy rồi.”

Tyler không thể tranh luận. Chẳng để làm gì. “Vâng, thưa cha. Xin hãy gửi lời cảm ơn của tôi tới ông ấy.”

“Tôi sẽ giúp.” Có vẻ ông đang viết gì đó. “Anh là Tyler Ames, phải không?”

“Vâng.” Rõ ràng mục sư không xem bóng chày. Cũng chẳng sao. “Cảm ơn cha.”

“Được rồi. Hãy ghé qua khi có dịp.” Sự ấm áp tràn đầy trong giọng nói của ông. “Cánh cửa ở đây luôn rộng mở.”

Tyler cảm ơn mục sư một lần nữa. Một lúc lâu sau khi đã đập máy, Tyler không cử động.

Đúng, anh từng say sưa với Oxycodone. Đa số những ngày không chôn dung thân của anh là lạc trong làn sương mờ ảo của thuốc. Nhưng anh vẫn có thể thấy người nhân viên cứu thương cúi xuống bên anh vào cái đêm hôm đó tại sân bóng chày, vẫn thấy được bảng tên của người đó. Có hai điều anh cực kỳ chắc chắn: anh chàng đó chưa đủ già để phải nghỉ hưu. Và tên anh ấy chắc chắn không phải là Burt.

Mà là Beck.

Những câu nói cuối cùng của vị mục sư lưu lại tâm trí Tyler khá lâu sau khi anh đập máy. Bố mẹ anh đã quay lưng với anh, đội của anh đã sa thải anh mà không có dù chỉ là một lời cảm ơn, và bà chủ nhà trọ đã đá anh ra ngoài đường. Nhưng những người mới trong cuộc đời anh, những người yêu kính Chúa - họ đã mở rộng trái tim của mình và mở rộng những cánh cửa. Beck... Burt. Ai cũng được. Giờ đây mọi người quan tâm đến Tyler, dù anh không xứng với dù chỉ một chút lòng tử tế từ họ.

Ân điển diệu kỳ... âm thanh ngọt ngào làm sao.

Bài hát vang lại lên trong đầu anh và một suy nghĩ chợt lóe lên, khởi nguồn từ trái tim đã đóng chặt. Tất cả những điều này đã diễn ra kể từ lúc anh bước chân vào nhà thờ. Từ lúc anh quỳ gối và nhìn lên cây thánh giá gỗ xù xì. Nên có thể... có thể Chúa của Virginia không phải là một phần của căn bệnh mất trí của bà.

Có thể, sau tất cả, Ngài có thật.

22

Sếp của Sami bước vào văn phòng trong chiều muộn ngày thứ Sáu, khuôn mặt đầy vẻ lo âu. “Có mấy điều.” Ông ngừng lại. “Khách hàng của cô rất hài lòng. Đó là tin tốt.”

“Vâng.” Sami hình dung lại những việc cô đã làm cho khu nghỉ mát Atlantis. Cơ sở ở Bahamas đặc biệt nhận được nhiều đánh giá tích cực từ báo chí hơn so với những gì cô mong đợi. “Thế còn tin xấu ạ?”

“Cô cần bay đến Florida ngay. Họ muốn xem xét vài ý tưởng cho giai đoạn tiếp theo của chiến dịch. Họ muốn cô có mặt ở đó.”

Cô nghĩ về phần việc của các khách hàng khác mà cô đã sắp xếp cho tuần tới. “Đi bao nhiêu ngày ạ?”

“Bay ngay Chủ nhật. Làm việc trong thứ Hai và thứ Ba, rồi bay về trong sáng thứ Tư.”

“Ồn thôi.” Cô sẽ tìm cách giải quyết công việc cho các khách hàng khác sau. “Tôi sẽ sắp xếp.”

Công việc của Sami bao gồm đi công tác, nhưng cả cô và sếp mình đều không liệu trước được chuyến đi này. Nhất là khi có quá ít thông báo. Cô gọi điện cho đầu mối liên lạc ở Atlantis và sắp xếp các thông tin chi tiết. Chuyến công tác được lên lịch nhanh chóng với nửa buổi sáng ngày thứ Hai không có

lịch làm việc nào. Chỉ nhìn lịch trình mà trái tim của cô đập nhanh hơn. Văn phòng khách hàng của cô ở Pensacola.

Thị trấn mà Tyler đang ở.

Ngày hôm đó trôi qua chậm chạp, nhưng vào buổi tối cô và Mary Catherine đã đặt bánh pizza và có một buổi xem phim trong căn hộ. Arnie phải họp muộn, và Mary Catherine đã sắp xếp để rảnh buổi tối. “Đêm của những người bạn cùng phòng,” cô ấy gọi như thế. Sami đợi đến khi hai người ngồi ở phòng khách, quây quần bên hộp pizza, rồi cô hít một hơi thật sâu và nhìn cô bạn. “Tớ phải bay đến Pensacola.”

“Bây giờ á?” Mary Catherine cầm một miếng pizza, rõ ràng là điều đó đã đánh thức sự quan tâm của cô ấy. “Kiểu sớm đây á?”

“Chủ nhật.” Sami đã chờ đợi cả ngày trời cho khoảnh khắc này. Ngày mai cô sẽ nói với Arnie trong buổi hẹn của họ. Nhưng cô cần giải quyết cảm xúc của mình với Tyler trước. Ở đây, với Mary Catherine.

“Đi Pensacola.” Cô bạn cùng phòng cắn một miếng bánh và chậm rãi nhai. Rồi đôi mắt cô ấy sáng lên và hơi thở hỗn hển. “Đợi đã! Chẳng phải đó là nơi người yêu cũ của cậu sống sao? Cậu cầu thủ bóng chày ấy?”

“Đúng. Tyler Ames.” Cô vẫn chưa động vào miếng bánh của mình. Cô quá căng thẳng để nghĩ tới việc ăn. “Tớ có thời gian trong ngày thứ Hai. Liệu tớ...”

Mary Catherine thả miếng pizza xuống đĩa và nhảy dựng lên. “Dĩ nhiên! Cậu phải đi gặp Tyler. Còn lý do nào khác để Chúa mang chuyến đi này đến?” Cô ấy chạy đến cửa sổ rồi chạy lại, đôi mắt lấp lánh. “Cậu sẽ nói với anh ấy chứ?”

Sami phá lên cười. “Tớ không chắc sẽ đi gặp anh ấy.”

“Cậu phải đi.” Cô bạn cùng phòng trở về chỗ ngồi dưới sàn và cắn một miếng pizza nữa. “Thôi nào. Chúng ta vừa mới nói chuyện về anh ấy.”

“Cậu mới là người nói về anh ấy.” Cô lại cười lần nữa. “Như nhau cả.” Mary Catherine nghĩ một lúc. “Anh ấy có trả lời trên Facebook không?”

“Không.” Ngày nào Sami cũng xem. Cô không có lý do gì để thất vọng vì điều đó.

“Ồm, thế thì hoàn hảo rồi, Sami. Cậu không thấy à?”

Niềm vui của cô bạn cùng phòng thật dễ lây lan. “Anh ấy viết cho cậu, cậu viết cho anh ấy. Rồi cậu ghé thăm bất ngờ.”

“Chỉ như thế.” Sami vẫn còn quá xao lãng để có thể ăn. “Đúng! Chỉ như thế.” Cô bạn vuốt tóc. “Arnie đang trở nên quá nghiêm túc. Anh ta có thể sẽ hỏi cưới cậu vào bất kỳ ngày nào. Nhưng cậu không thể nói đồng ý, bởi vì cậu vẫn còn tình cảm với chàng trai đến trước. Nên cậu phải đến thăm anh ấy, Sami. Cậu phải làm vậy!” Cô ấy nói như thể đã quyết định vấn đề đó. “Cậu không có lựa chọn nào khác đâu, thật sự đấy.”

Bụng Sami quặn lại. “Tớ không biết nữa.”

Mary Catherine chống tay ngồi ngửa lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ hài lòng. “Ra đây là lý do.”

“Lý do gì cơ?” Sami đối mặt với bạn cùng phòng.

“Lý do cậu muốn một buổi tối chỉ có hai chúng ta. Để tớ có thể bảo cậu đi gặp anh ấy.” Như mọi khi, khi mọi chuyện trở nên nghiêm túc, Mary Catherine bình tĩnh lại. Sự điên rồ của cô ấy chịu nhượng bộ mỗi khi có chuyện dính dáng đến trái tim của Sami. “Nếu tớ có thể nhảy dù, thì cậu có thể đến thăm Tyler Ames.” Cô ấy ngả người lại gần lần nữa. “Nhìn cậu xem. Cậu đã nghĩ về anh ấy cả tuần nay.”

“Đúng thế.” Sami nhìn chằm chằm vào miếng pizza nguội của mình. “Tớ liên tục xem Facebook để xem anh ấy có viết tin nhắn trả lời không. Nhưng như thế thì ích gì?”

“Anh ấy đã nghĩ về cậu, chúng ta đều biết điều đó.” Sự hăng hái của Mary Catherine lại bùng lên lần nữa. “Nhưng anh ấy sẽ không bắt đầu mấy kiểu quan hệ bạn qua thư khi rõ ràng là cậu đã có người thương.”

“Đúng vậy.” Họ để sự thật đó lắng xuống một lúc lâu. Mary Catherine bật dậy và lại chạy đi, rồi cô ấy ngồi trên tay ghế sofa. “Dù sao... cậu vẫn phải đi gặp anh ấy.”

“Để làm gì chứ? Ý tớ là, cậu nói đúng. Tớ có người thương rồi.” Sami đang cố gắng thuyết phục mình. “Và lại, chuyện giữa chúng tớ đã kết thúc từ lâu.”

Mary Catherine nhìn thẳng vào tâm can của Sami. “Nếu như điều đó không đúng? Liệu cậu có thể bước tiếp mà không biết sự thật?”

Và như thế, Sami đã có câu trả lời cho mình. Chuyện với Tyler có thể đã chấm dứt, đúng thế. Nhưng có thể cô cần gặp anh một lần nữa, nhìn vào đôi mắt anh, và biết chắc rằng bằng cách nào đó cô đã không bỏ lỡ điều gì. Cô phải cảm nhận bằng tất cả sự chắc chắn rằng Tyler Ames không phải là người ấy. Khi đó - và chỉ khi đó - cô mới có thể quay lại California và làm một việc mà cô chưa sẵn sàng nghĩ đến.

Nghĩ ra nên làm gì với Arnie Bell.

Buổi hẹn của Sami và Arnie tối hôm đó êm đềm hơn so với thường lệ. Hoặc có thể chỉ là cô nhận ra điều đó rõ hơn vì những suy nghĩ quay cuồng trong đầu và trong trái tim của mình. Dù thế nào, Arnie cũng đang nói về vụ việc của anh ấy, cách anh tập hợp chứng cứ và tiến hành các cuộc phỏng vấn liên tục suốt ngày đêm. Việc tố tụng vẫn có thể trở thành một thử thách của một vụ kiện tập thể, mà trường hợp đó Arnie sẽ trở thành người duy nhất của một

nhóm luật sư có liên quan. Dù thế nào thì vụ án này cũng đang nuốt chửng anh.

Trên hết anh có một chuyến công tác đến New York trong ba ngày đầu tuần tới. Cùng lúc Sami đi Pensacola. Arnie nắm tay cô khi nói chuyện, và sau khi dùng bữa xong họ tản bộ dọc Phố số Ba đến Giao lộ Santa Monica và Đại lộ Ocean. “Hãy đi dọc theo bến tàu.” Anh vòng tay ôm vai cô. “Anh cần khoảnh khắc này với em.”

“Em cũng vậy.” Cô ngập ngừng, chờ đợi xem liệu anh còn muốn nói gì về công việc của mình không. Và khi anh không kể gì nữa, cô nín thở và báo tin mới. “Tuần làm việc của em cũng điên rồ không kém. Em sẽ bay đến Pensacola Chủ nhật này để họp với đội Atlantis trong mấy ngày.”

“Chà... chúng ta đều đi vắng cùng một lúc.” Anh đi chậm lại, nhìn cô. “Pensacola. Đó là chỗ bạn trai cũ của em chơi bóng chày.”

“Vâng.” Cô gật đầu chậm rãi. Họ đã nói chuyện về Tyler khi mới bắt đầu mối quan hệ. “Ý em là anh ấy đang bị chấn thương. Nhưng anh ấy sống ở đó.”

Có vẻ Arnie đang ngẫm nghĩ về lời cô nói khi họ đi bộ. “Làm sao mà em biết anh ta bị thương?”

“Em thấy trên tin mới ở đâu đó. Chắc là Google.” Cô không muốn đi sâu vào chuyện cô biết Tyler đang làm gì. “Dù sao thì vâng. Anh ấy ở đó.”

“Được rồi.” Arnie gật đầu chậm rãi, đôi mắt anh nhìn xa xăm. “Em sẽ đến thăm anh ta chứ?”

Cô không muốn đề cập đến tin nhắn riêng tư trên Facebook. Một ngày nào đó, có thể. Nhưng không phải bây giờ. “Em không nói với anh ấy rằng em sẽ đến đó.” Cô giữ giọng nói nhẹ nhàng để che giấu tội lỗi của mình. Sau cùng thì, cô đã nói chuyện với Tyler trên Facebook. Nhưng làm sao mà cô kể chuyện đó với anh được? “Có thể em sẽ kiếm anh ấy. Đã quá lâu rồi.”

Một lần nữa Arnie thông thả xử lý thông tin đó. “Anh có nên lo lắng không?”

“Về việc em đi gặp Tyler á?” Sami bật cười, nhưng nụ cười có vẻ tẻ nhạt. Cô vừa không thành thật và cô ghét điều đó. “Không có gì phải lo cả.” Chưa đến lúc, cô nghĩ.

“Được rồi.” Arnie cười và tiếp tục bước đi. “Anh chỉ muốn chắc chắn.” Họ bước thêm vài bước nữa. “Vấn đề về vụ này là khối lượng chứng cứ. Em biết chứ? Như thể anh có thể tốn cả đời để thu thập thông tin.”

Sami cố gắng đổi chủ đề. Rõ ràng họ đã nói xong về chủ đề Pensacola, Tyler Ames và tất cả những gì liên quan đến cô. Cô gật đầu. “Chắc chắn vậy.”

“Mẹo là biết khi nào anh có đủ thông tin và đảm bảo đó là chứng cứ mạnh nhất mà anh có thể tìm thấy. Tất cả đều trong thời hạn cuối cùng của anh.” Anh lắc đầu. “Đó là một thử thách lớn lao, Samantha à. Thực sự đấy.”

“Em chắc chắn về điều đó.” Cô tuôn ra những câu trả lời mỗi khi cuộc hội thoại đòi hỏi. Nhưng tâm trí cô đã không còn ở trong cuộc đi dạo với bạn trai dọc theo đại lộ tràn ngập ánh sáng dẫn đến bến tàu ở phía nam California. Nó đã ở một bờ biển khác, xa xôi, cách hai nghìn dặm ở Pensacola, Florida.

Với một chàng trai cô chưa hoàn toàn quên.

Chỉ vừa quá bốn giờ chiều ngày Chủ nhật, chuyến bay của hãng hàng không American Airlines của Sami đã hạ cánh xuống Pensacola. Mặc cho lý lẽ thuyết phục của Mary Catherine và cả một ngày trời tự vấn, Sami vẫn chưa thể quyết định được liệu cô có nên đi thăm Tyler. Ừ thì họ đã nói chuyện qua Facebook, và đúng, anh đã tự trấn chỉnh. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh đã tìm

được đường quay trở lại thành cậu bé khi xưa vào cái ngày anh bắt chuyến xe đến Billings.

Nếu cô đi thăm anh, điều đó là vì cô muốn đi gặp chàng trai đó, người mà cô đã lạc mất trên đường đời. Và kể cả nếu cô tìm thấy anh, Tyler thực sự, rồi sao nữa? Cô đã có Arnie. Một người bạn trai nghiêm túc muốn cưới cô làm vợ - kể cả khi cô không chắc về cảm xúc của mình đối với anh ấy. Dù sao thì, tại sao bây giờ cô lại đi tìm Tyler?

Nhưng ngay sau khi vòng tranh luận trong thâm lặng kết thúc, Sami nhìn ra cửa sổ lên bầu trời đầy những đám mây trắng như bông và nhớ lại cảm giác vòng tay của Tyler ôm lấy cô, cách cô cảm nhận trong cái ôm của anh. Cách mà cô đánh mất anh. Và với sự chắc chắn chỉ sau đó một tích tắc, cô không thể tưởng tượng được việc bay đến Pensacola mà không đi tìm anh.

Cô lấy hành lý của mình, kiệt sức vì trò kéo dầy của cảm xúc. Có thể nếu đi đến sân bóng chày cô sẽ cảm nhận được mình nên làm gì tiếp theo. Cô không còn chỗ nào khác để đi, không có việc gì khác để làm trong lịch trình tối nay. Tyler nói rằng anh đang hồi phục, phấn đấu tới giải Big League một lần nữa. Có thể bây giờ anh đang ở trong sân vận động.

Dự báo thời tiết cho thấy nhiệt độ cao nhất là hai mươi một độ và trời trong xanh. Trong chốc lát, Sami nghĩ đến việc thuê một chiếc xe mui lật. Loại xe cô có thể đã dùng nếu Tyler vẫn còn là một phần của cuộc đời mình. Nhưng giờ cô đã an phận với một chiếc xe bốn cửa hợp lý. Khách hàng có thể nghĩ rằng cô không nghiêm túc nếu cô xuất hiện với phần mui được hạ xuống, và mái tóc bay trong gió. Mười phút sau, Sami đánh xe vào bãi đậu của sân vận động Bayfront. Chỉ có vài chiếc đang đỗ gần cổng phụ.

Cả đội có thể vẫn còn đang trên đường. Sami lấy điện thoại kiểm tra lịch của đội Blue Wahoos và những gì tìm được khiến cô ngạc nhiên. Mùa giải của họ đã kết thúc mấy tuần trước. Cô nghĩ lại về khoảng thời gian này của năm. Tháng Mười. Đúng, dĩ nhiên là mùa giải của họ đã kết thúc. Vòng play-off của

giải bóng chày Minor League đã diễn ra một tháng trước giải Major. Người hâm mộ bóng chày nào cũng phải biết điều đó.

Vậy có thể một trong những chiếc xe đậu tại đây là của Tyler. Nếu có ai ở đây vào tối Chủ nhật thì sẽ là anh - luyện tập ngày đêm để trở lại vực ném bóng. Sami lái xe chậm đến gần cổng phụ và đỗ gần những chiếc khác. Tim cô đập thành thịch, bàn tay cô đổ mồ hôi.

Anh ở đây phải không, Tyler? Vẫn đang hướng tới giấc mơ của mình? Cô tắt máy và nhìn chăm chú về hướng cổng một lúc lâu. Việc có mặt ở đây đưa cô trở lại quá khứ, theo cách mà cô biết chắc nó sẽ như vậy. Tiếng gậy bóng chày, mùi cỏ mới cắt trên sân. Sân vận động thật là đẹp và với cửa kính đã hạ xuống, Sami có thể nghe được tiếng sóng vỗ gần đó. Quang cảnh nhìn từ bãi đỗ xe thật ngoạn mục.

Sami hít lấy làn không khí ngọt ngào từ biển. Cô không thể đi xa thế này mà bỏ lỡ cơ hội. Cuộc trò chuyện có thể không đi đến đâu. Có thể chỉ hơi hợt và đơn giản như những tin nhắn trên Facebook. Nhưng cô phải đi tìm anh, nhìn vào mắt anh và tự mình xem nếu như còn chút dư âm nào của Tyler Ames ngày xưa còn vương lại.

Khi tâm trí của cô đã quyết định xong, sẽ không có đường lui. Cô bước ra khỏi chiếc xe, khóa cửa lại và đi về phía cổng. Ở bên trong cô gặp một người bảo vệ đang đọc sách.

Ông ấy nhìn lên, thờ ơ. “Tôi giúp gì được cho cô?”

“Bạn tôi chơi cho đội bóng.” Sami mỉm cười, nhìn qua trạm bảo vệ đến một hành lang và một dãy những văn phòng. “Tôi đang tìm anh ấy.”

“Hôm nay không có mấy cầu thủ đến đây. Đa số chỉ là các huấn luyện viên.”

“Không sao. Có lẽ tôi có thể nói chuyện với một trong số họ.”

Người đàn ông nheo mắt. “Cô đang tìm cầu thủ nào?”

“Tyler Ames. Anh ấy là cầu thủ ném bóng.”

Ông ấy có vẻ đang cân nhắc lời thỉnh cầu của cô. “Gượng đã.” Ông ấy nhắc điện thoại trên bàn và quay ghế lại để cô không nhìn thấy mặt. Khó có thể nghe được cuộc điện thoại, nhưng vài giây sau ông ấy đập máy và quay về phía cô. “Xin chờ ở đây. Jep Black đang đến. Đó là quản lý.”

“Cảm ơn ông.” Sami dựa người vào cửa và chờ đợi. Một phút trôi qua rồi một người béo lùn với áo khoác Blue Wahoos và mũ bóng chày đến gần cô. Ông ấy không cười. “Tôi giúp gì được cho cô?”

Cô giơ tay ra bắt. “Tôi là Samantha Dawson. Bạn cũ của Tyler Ames.” Cô mỉm cười. “Tôi đến thành phố có công chuyện. Tôi đã nghĩ là nên ghé qua thăm anh ấy.”

“Tyler đã bị sa thải khỏi đội bóng. Cậu ấy không còn chơi cho chúng tôi nữa.” Người đàn ông tỏ vẻ thận trọng. “Tôi rất tiếc.”

Sami cố gắng không phản ứng. Tyler đã không nhắc gì đến việc bị loại. Anh đang hồi phục, hướng tới giải đấu lớn. Cô vội vàng tìm điều gì đó để nói. “Chuyện đó... mới xảy ra gần đây thôi phải không?”

“Cậu ấy bị sa thải ngay hôm sau ngày chấn thương.” Jep Black lắc đầu. Ông ấy ngoái đầu nhìn rồi quay lại với Sami. “Một phi vụ tồi tệ. Tyler là một tay ném cừ khôi.”

Tất cả những điều này đều chẳng có ý nghĩa gì. Sami tự trách vì đã không kiểm tra trước. “Anh ấy... có đang chơi ở đâu khác không?”

“Cậu ấy vẫn ở thành phố theo như tôi biết.” Jep nhỏ giọng lại. “Lần cuối tôi nghe được thì cậu ấy làm ở Merrill Place - một nhà hưu trí.” Ông ấy lùi lại một bước. Một lần nữa có vẻ cảnh giác với lời nói của mình. “Nếu cô gặp cậu ấy, hãy nói rằng chúng tôi vẫn luôn ủng hộ cậu ấy.”

“Vâng. Tôi sẽ chuyển lời.” Cô bàng hoàng. Quá sốc để làm điều gì khác ngoài việc đi về chỗ đỗ xe của mình. “Cảm ơn ông.”

Sami ngồi sau tay lái, bất động. Tyler đang làm việc tại nhà hưu trí? Thảo nào anh không đi vào chi tiết hay hồi âm. Làm sao anh có thể hướng tới việc tái xuất nếu bị loại khỏi đội? Nếu như không có ai khác nhận anh? Dĩ nhiên là họ không làm vậy. Nhất là sau khi anh bị chấn thương. Sami dùng điện thoại tìm địa chỉ. Rồi cô nhập nó vào máy GPS.

Khi nhìn thấy Merrill Place, cô đậu xe dọc vỉa hè ở bên kia đường. Vậy ra đây là nơi Tyler đang làm việc. Làm gì? Theo như cô biết anh không tập luyện thứ gì khác ngoài bóng chày.

Cô nhắm mắt và có thể nhìn thấy anh, ngay trước khi anh bước lên chiếc xe buýt trong cái ngày xưa cũ ấy. Anh sẽ chứng minh rằng tất cả bọn họ đã sai, Sami. Ký ức tan biến và cô mở mắt. Merrill Place là một tòa nhà cũ kỹ, thấp bé với một biển hiệu bằng gạch giản đơn ở bên đường. Tyler, anh đang làm gì ở đây?

Sami đánh xe đi và lái thẳng về bãi biển. Cô cần phải suy nghĩ, tìm cách hiểu những điều mình sẽ nói nếu gặp Tyler. Cô bước ra khỏi xe và đi bộ đến một bức tường chắn. Cô tựa người vào đó một lúc lâu, nhìn ra phía biển.

Sau cùng thì anh đã không hoàn toàn thành thật với cô. Anh đã không nói đến việc bị loại khỏi đội Blue Wahoos hay chuyện làm việc ở Merrill Place. Anh đang che giấu điều gì? Với những gì cô biết, có khi anh đã lấy vợ rồi.

Làn gió thổi làm trái tim lo âu của cô lắng xuống. Có thể không điều nào là đúng. Có thể chỉ đơn giản là Tyler đang ở dưới vực thẳm và không muốn cho cô biết.

Trong một tiếng tiếp theo cô đi bộ dọc bãi cát, nhớ lại khoảng thời gian của mình với Tyler và sự lớn lao của những giấc mơ của anh. Hồi đó chúng từng lớn hơn cả Vịnh Mexico.

Bây giờ thì sao?

Không phải chỉ đến lúc quay về xe Sami mới chắc chắn rằng cô đã sẵn sàng gặp anh. Ngoài bố mẹ anh, cô có thể là người duy nhất nhớ rằng anh từng cực kỳ mong muốn điều đó như thế nào, sẽ phải cố gắng chăm chỉ như thế nào để tái xuất khi mà hiện giờ anh bị sa thải. Cô nợ Tyler một lần ghé qua và nói chuyện với anh, động viên anh chiến đấu cho cơ hội được ném bóng lần nữa.

Dù có thể đó sẽ là lần nói chuyện cuối cùng của họ.

23

Những cơn run rẩy đã dừng lại, nhưng không có cách nào thoát khỏi nhà tù của sự đau đớn. Tyler đẩy cây lau nhà trên mặt sàn rộng lớn ở lối vào phía trước của Merrill Place, và cố gắng nhớ lại cuộc sống của mình trước chấn thương dải sụn ổ khớp vai. Anh ngâm nga bài “Ân điển diệu kỳ” trong lúc làm việc.

Tôi từng lạc lối nhưng giờ đã tìm thấy ...

Bây giờ anh đã có một kế hoạch. Anh sẽ tiết kiệm tiền và khi mùa xuân đến, anh sẽ có nửa số tiền cho ca phẫu thuật. Sau đó anh sẽ nghỉ vài tuần, lái xe về California, và thăm bố mẹ.

Anh sẽ giải thích tình hình và nói với họ rằng anh xin lỗi. Bà Virginia nói rằng những lời xin lỗi không mất tiền mua và mọi người nên dùng chúng nhiều hơn. Một người không bao giờ có thể nói đủ lời “Tôi xin lỗi” hay “Tôi yêu bạn”. Bà cụ đã nói như vậy.

Có thể bố mẹ không chào đón anh, nhưng Tyler khá chắc chắn là họ sẽ lắng nghe. Ít nhất là thế. Anh sẽ giải thích rằng đáng ra mình không nên lãng phí quá nhiều thời gian như thế để đến gặp họ và khi đó có thể họ sẽ tha thứ cho anh. Bố mẹ anh sẽ biết nơi nào anh có thể đến. Bác sĩ nào có thể nhận các khoản chi trả. Những thứ kiểu đó. Chắc chắn ai đó ở Simi Valley sẽ nhận ra anh và sửa lại dải sụn ổ khớp vai cho anh - nếu như ít nhất anh có nửa số tiền.

Thực hiện ca phẫu thuật vào tháng Tư, và anh sẽ có một năm để tái xuất, một năm để tìm lại tốc độ và độ chính xác vốn đã luôn định nghĩa con người anh. Một khi lấy lại được phong độ ném bóng như ngày xưa, anh sẽ bắt đầu với đội Blue Wahoos. Nếu họ không muốn, anh sẽ liên lạc với bất cứ đội AA nào ở trong nước. Ai đó sẽ thử đặt cược vào anh. Anh vẫn là Tyler Ames. Chắc chắn Chúa đã có kế hoạch cho anh. Thực sự Tyler bắt đầu tin vào điều đó.

Anh còn quãng đường rất dài phải đi, nhưng anh đã cai Oxycodone và tập thể lực mỗi ngày. Anh không bao giờ có thể tự mình trở lại hoàn hảo - không phải trong bóng chày và cũng không phải trong việc tiếp xúc với mọi người hàng ngày. Anh cần ân điển của Chúa để giúp mình vượt qua.

Cuộc gặp gỡ với Virginia Hutcheson đã khiến anh nhận ra điều đó. Kể cả trong những ngày tuyệt nhất của mình trước khi chấn thương, Tyler Ames đã lạc lối.

Giờ đây anh đã tìm lại được chính mình.

Tiếng cửa trước làm anh chú ý và anh quay lại, sẵn sàng thông báo với người kia, dù là ai, rằng sàn nhà đang còn ướt. Nhưng trước khi kịp mở miệng, anh cảm thấy thế giới nghiêng hẳn về một phía. Đứng tại đó, đôi mắt nhìn về anh, là người con gái duy nhất anh từng yêu, người mà anh không hi vọng sẽ được gặp lại lần nữa.

“Sami,” anh nói thầm. Máu như dồn hết xuống chân khi anh dựa cây lau sàn vào bức tường bên cạnh và xoay người đứng đối diện với cô.

“Tyler.” Cô không cử động, không nói gì khác. Như thể lời nói sẽ cản đường.

Mất mười giây trước khi Tyler nhìn ra tình hình hiện tại qua đôi mắt cô. Tyler Ames vĩ đại, nhà vô địch của giải Little League World Series, đang lau sàn nhà ở Merrill Place, với cánh tay hồng vẫn treo trên bao găng hai tháng sau chấn thương. Anh đứng thẳng lên một chút và đi đến gần cô. Anh ôm cô, vội

vàng và có vẻ lúng túng, cái ôm thiếu thuyết phục của những người bạn xa cách. Anh lùi bước và nở nụ cười. “Sao em ở đây?”

“Công chuyện. Em có mấy cuộc họp chiều nay và ngày mai.” Cô cảm thấy bối rối cho anh, như thậm chí không biết phải nói gì.

“Ước gì...” Anh bật cười, chẳng buồn tìm kiếm một lời giải thích. “Ước gì em gọi điện trước.” Tyler thực sự mong rằng mình có thể dừng thời khắc này, tua ngược lại, và xóa nó khỏi ký ức của tất cả mọi người. Anh là một nhân viên bảo dưỡng bị tàn phế, không phải một cầu thủ ném bóng. Sự thực quá rõ ràng như cái nhìn trên vẻ mặt của cô.

Trước khi anh có thể nói điều gì khác, có gì đó thu hút sự chú ý của anh. Anh ngoái lại nhìn và bà Virginia dịu dàng ở đó, lê chân tiến đến chỗ anh, khuôn mặt sáng lên với một nụ cười. “Ben!”

Sami ra về bối rối. Cô nhìn bà Virginia rồi Tyler sau đó quay lại về phía bà cụ.

“Ben, nhìn xem con đang lau nhà này.” Bà cụ đến bên cạnh và vỗ vai anh. “Đứa con trai tuyệt nhất mà một bà mẹ có thể có.”

Không có thời gian để lo về Sami, về những gì cô nghĩ, hay chuyện này trông như thế nào. Tyler cầm tay bà Virginia. “Bữa sáng thế nào?”

“Tuyệt lắm. Họ làm món trứng ngon lành. Món ưa thích của bố con.”

“Tốt lắm.” Tyler cười. “Con vui được nghe điều đó.”

Bà Virginia có vẻ nhận thấy Sami. Bà cụ lê chân đến gần hơn, thu hẹp khoảng cách giữa hai người họ. “Cháu có phải là bạn của Ben?”

Tyler tiến lại gần hơn. “Vâng, thưa bà.” Anh không đợi Sami trả lời. “Cô ấy là bạn của con.”

“Tuyệt.” Bà Virginia vỗ cánh tay Sami. “Vậy thì cháu là một cô gái tốt.”

Sami gật đầu, rõ ràng là đã đặt sự tò mò sang một bên. “Con cảm ơn bà.”

“Ben hay lắm.” Bà cụ mỉm cười. “Cháu đã tìm được cho mình một nửa thực sự đấy.”

Sami do dự một lúc. “Vâng.” Rồi cô nhìn thẳng về phía Tyler, như thể chỉ có hai người bọn họ trong phòng. “Con từng luôn tin như vậy.”

Luôn tin như vậy? Tyler cảm thấy nôn nao. Có phải thực sự cô đang ở đây, chỉ cách anh vài bước? Và cô có ý khi nói những lời đó? Không ai từng tin anh như Sami. Nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Bà Virginia quay sang Tyler lần nữa. “Chút nữa con có ghé qua không?”

“Dĩ nhiên ạ.” Anh bước bên cạnh bà cụ. “Bà có cần con dẫn về phòng không?”

“Không, không!” Bà cụ quay lại nhìn Sami. “Con ở lại đây với cô nàng xinh xắn này.” Bà nghiêng người lại gần Tyler. “Con bé thật đáng yêu.”

“Dạ đúng.” Tyler đưa Virginia đi nửa đường xuống sảnh. Sami đang đợi anh ở lối ra vào. Bất chợt anh ý thức được bộ dạng của mình. Quần bò cũ bẩn, áo phong bạc màu.

Chiếc bao treo tay ọp ẹp giữ cho bên vai bị chấn thương khỏi cử động quá nhiều.

Anh đứng cách cô vài bước và đút tay vào túi quần. “Cảm ơn em đã ghé qua.”

Sắc mặt của cô thay đổi và sự giận dữ lóe lên trong đôi mắt. “Chỉ thế thôi ư? Em từ California lặn lội đến đây và anh đuổi em đi... như người dưng vậy?”

“Em muốn anh nói gì đây?” Sự tức giận của anh bộc phát. “Em đã gặp anh rồi, Sami. Nên giờ hãy đi đi. Quay lại cuộc sống hạnh phúc của mình ở LA. Giờ em có thể gỡ tên anh khỏi danh sách bạn bè của mình.”

Trông cô như có thể sẽ quát vào mặt anh. Thay vào đó cô hít một hơi nhanh và thở ra chậm. “Chúng ta nên đi đâu đó. Em không nói chuyện ở đây được.”

Anh muốn nói không với cô. Cô không được mời, nên cô chỉ cần đi khỏi đây. Nhưng không hiểu sao điều đó lại có vẻ không công bằng. Không phải sau khi cô đã đi một quãng đường dài. “Hãy chờ ở đây.”

Tyler cầm cây lau sàn cùng chiếc xô mang về tủ đồ và tìm Harrison trong văn phòng. “Một người bạn cũ của tôi ghé qua. Cho tôi xin một tiếng nhé?”

“Cứ đi bao lâu cậu muốn.” Ông chủ của anh trông có vẻ thoải mái. “Cậu sẽ hoàn thành công việc sau. Tôi không có gì phải lo lắng.”

“Cảm ơn ông.” Tyler giấu đi sự bức dọc khi rời khỏi văn phòng.

Anh thấy Sami ở chỗ cũ, vẫn đang đợi anh. Tốt thôi. Họ sẽ đi nói chuyện để anh có thể giải thích với cô rằng đáng lẽ anh nên đi học ở UCLA như thế nào và sự cố gắng đầy thất bại của anh trong môn bóng chày đã mang anh đến đây ra sao. Anh đã sai. Mọi người đều đã đúng. Và rồi anh sẽ nói lời từ biệt cô.

Một lần và mãi mãi.

Tyler lái xe đưa cô đến công viên gần sân vận động và họ tìm thấy một chiếc ghế băng nhìn ra biển. Trên đường đi anh hỏi cô về công việc, khách hàng ở Pensacola và dự định của cô trong tối nay và ngày mai. Chỉ đến khi họ ngồi đối diện nhau trên ghế băng Tyler mới thôi tìm cách để giữ cho cuộc trò chuyện tiếp tục.

Họ ngồi trong yên lặng, nhìn về phía biển. Anh cố gắng tin rằng đây không phải là giấc mơ.

“Đẹp thật.” Sami không nhìn anh.

“Ừ.” Dù cố gắng thế nào, anh vẫn không thể rời mắt khỏi cô. “Khác so với những bãi biển ở California. Sóng nhẹ hơn. Biển ấm hơn.”

Lại thêm sự im lặng. Tyler cảm thấy biết ơn vì những âm thanh không gấp gáp của các con sóng. Nếu không thì sẽ thật khó xử với sự trống rỗng này. Cuối cùng cô quay sang anh. “Em không muốn nói chuyện về biển.”

Được thôi, anh nghĩ. Hãy kết thúc chuyện này. Đó là lý do anh đưa cô đến đây, để họ có thể nói những gì cần nói và kết thúc. Chấm dứt những chuyện đã luôn diễn ra giữa họ. Anh đặt một bên đầu gối lên ghế và đối diện với cô. “Anh là một lao công.”

“Em biết.” Cô không nhìn đi đâu khác, không chớp mắt. “Anh nghĩ chuyện đó quan trọng ư? Anh nghĩ em sẽ phán xét anh vì chuyện đó?”

“Dĩ nhiên.” Anh cao giọng. “Anh đã nói với em rằng anh đang hồi phục, hướng tới cơ hội của mình ở giải Major.”

“Phải không?” Cô có vẻ bức. “Chẳng phải đó là lý do anh vẫn ở Pensacola sao? Để anh có thể quay trở lại chơi bóng chày?”

Tyler chớp mắt. Tại sao cô lại lôi chuyện này ra? “Sami, thôi nào.” Sự tức giận tan biến khỏi anh như không khí trong quả bóng để qua ngày. “Chúng ta đang đùa ai vậy? Những gì chúng ta có... đã trôi qua từ lâu lắm rồi.” Anh nhấc bên tay lành lên rồi thả nó rơi xuống đầu gối. “Bạn trai của em... anh ấy là một luật sư thành đạt. Em có công việc tuyệt vời. Cuộc đời em đã được sắp đặt xong xuôi.” Anh nhìn ra biển một lần nữa. “Tại sao chúng ta lại làm việc này? Tại sao em lại muốn gặp anh?”

“Bởi vì.” Sự mãnh liệt trong giọng nói nhỏ nhẹ của cô vẫn còn ở lại. “Tyler, nhìn em này.”

Anh nhìn vào mắt cô. Đôi mắt xanh thẳm, khó quên của cô. Anh đã phải gắng hết sức để không bị kéo trở lại khoảng thời gian khi anh vẫn còn yêu cô với từng hơi thở. “Tại sao?”

“Bởi vì em phải tận mắt nhìn thấy.” Với hai ánh mắt chạm nhau, chợt Sami cảm thấy bình tĩnh hơn. “Con người của anh hiện giờ.”

“Anh đã nói rồi.” Anh cảm thấy trái tim mình như ngừng lại. “Anh là lao công.”

“Tyler Ames mà em biết là một người mộng mơ và dám làm. Anh ấy sẽ biến mọi chuyện trở thành sự thực. Tìm cách để chiến thắng.” Giọng cô đầy sự đau đớn. “Sau khi rời khỏi nhà, anh đã thay đổi. Mọi người đều biết điều đó. Nhưng khi nhận được tin nhắn trên Facebook của anh, em đã nghĩ... có thể giai đoạn đó đã chấm dứt. Rằng anh đã tìm thấy con đường để trở lại chính mình. Chàng Tyler mà em đã yêu.”

“Chuyện đó còn nghĩa lý gì?” Tyler muốn giây phút này chấm dứt. Chẳng thể có kết quả gì từ đây. “Giờ em hạnh phúc rồi.”

“Làm sao mà anh biết được?” Thêm sự đau đớn trong giọng nói của cô. “Anh còn chưa hỏi.”

“Sami à.” Anh đang thua cuộc. Một phần anh muốn choàng tay ôm cô và không bao giờ để cô ra đi. Nếu anh không tìm ra cách nào đó để chấm dứt cuộc gặp này, trái tim sẽ đánh bại anh. Anh nghiêng rằng. “Hãy để mọi chuyện nguyên như vậy.”

“Nếu em hạnh phúc đến thế...” Giọng cô nhỏ xuống gần bằng tiếng sóng vỗ rì rào gần đó. “Tại sao em lại ở đây?” Anh đứng dậy và đi vài bước ra xa. Một hồi lâu anh đứng đó, ngấm nhìn đại dương, nghĩ xem mình nên nói gì tiếp theo. Anh cảm thấy cô đứng về phía mình trước cả khi cô cất tiếng, cảm nhận cô như nhịp đập trái tim mình. “Em có biết tại sao anh lại từ chối UCLA không?”

Quay người lại và bất chợt anh không còn muốn tranh cãi nữa. “Để làm em tự hào về anh. Tất cả những gì anh từng muốn thực hiện là khiến cho em tự hào. Em và bố mẹ anh.”

“Em luôn tin như vậy.”

Lại thế nữa. Sự tin tưởng của cô về anh. Chỉ cách có vài bước, và dù đủ khôn ngoan, anh vẫn để bản thân lạc lối trong cô, trong tiếng nói và hương nước hoa của cô. “Anh đã làm em thất vọng.” Anh cố giữ khoảng cách. “Anh xin lỗi.”

“Trước tiên anh đã làm chính mình thất vọng. Đó là khi anh thay đổi. Ngoài ra thì...” Cô khoanh tay, không giấu đi nỗi đau trong đôi mắt. “Ai biết được?”

Tyler nghiêng răng và nhìn về phía biển lần nữa. Làm sao anh có thể giữ được sự bình tĩnh khi cô ở ngay gần bên như vậy? “Không thể quay trở lại được nữa.”

“Em ước...” Cô bước lại gần đến mức chỉ có một làn gió ngăn cách họ.

Anh quay sang cô. “Em ước điều gì?”

Cô ngược lên nhìn vào mắt anh. “Em ước rằng khi anh quên mất mình là ai, anh sẽ về nhà. Dù chỉ trong chốc lát.” Đôi mắt cô trông quen thuộc một cách khó tin. Vẫn là đôi mắt còn ám ảnh anh. “Em sẽ giúp anh nhớ lại.”

Trong giây lát, anh thả mình vào dòng tưởng tượng. “Anh đã nên làm như vậy.”

“Em đã đợi.” Mắt cô rơm rớm. “Em đã đợi kể cả khi anh đã đổi thay.”

Điều cô nói như xé nát cõi lòng anh. Có phải anh chưa từng nghĩ liệu cô vẫn còn hi vọng anh có thể tìm được lối về? Quay trở lại Simi Valley và trở lại thành chàng trai ngày xưa trước khi anh ra đi? “Em... đâu có trả lời điện thoại của anh.”

“Tất nhiên là không.” Cô ngẩng cao đầu, bằng lòng để anh thấu hiểu cô. “Em không muốn anh chàng ăn chơi say sưa Tyler Ames.” Một dòng nước mắt chảy dài xuống má cô. “Em muốn cái người mà em đã mất.” Cô cố gắng kết lời. “Người đã không bao giờ quay lại.”

Anh nhìn ra chỗ khác và thở hắt. Anh sẽ không suy sụp, không phải bây giờ, không phải khi có cô đứng đủ gần để có thể vươn tay chạm tới. “Có thể đó là lý do anh gọi em. Để nói với em rằng anh đã từ bỏ hết chuyện đó.”

“Tyler à.” Cô lắc đầu và quệt nước mắt trên má. “Thế thì em đã phải biết. Những tin tức về anh luôn luôn ở ngay trên Google.”

Anh nhìn vào mắt cô lần nữa. Sự nuối tiếc gặm nhấm anh và trở thành nỗi đau lớn hơn cả cơn đau ở vai. “Anh xin lỗi, Sami. Anh chưa từng có ý đó.” Anh còn nhiều điều muốn nói. “Anh nghĩ mình sẽ thành công và được chơi ở Major trong một hoặc hai mùa giải. Khi điều đó không xảy ra, anh không rõ em sẽ cảm thấy thế nào về anh. Rất dễ để lạc hướng.”

Sami thở dài và nhìn lên bầu trời một lúc trước khi quay lại với anh. “Em không quan tâm nếu anh chơi bóng chày hay không.”

“Có, em có quan tâm đó.” Tyler ôm bên tay bị đau vào thân mình. “Em và bố mẹ anh, cả ông bà em. Tất cả đều quan tâm.” Anh không còn giận. Chỉ là nói ra một sự thật. “Nửa khoảng thời gian bên nhau của chúng ta đều là ở một trong những trận thi đấu của anh.”

Nỗi đau trên vẻ mặt cô như càng nhân lên. “Anh biết tại sao không?”

Anh không trả lời. Tất nhiên là anh biết. Dù gì ông bà của Sami cũng là một trong những chủ sở hữu của đội Giants. Cô thích việc anh chơi bóng chày.

Cô bước lại gần anh hơn, chỉ cách một làn hơi thở, như thể làm như vậy cô sẽ khiến anh hiểu được. “Em đến các trận đấu vì anh ở đó.” Những giọt nước mắt lại chan đầy đôi mắt cô. “Em sẽ đến bất cứ nơi nào có anh.”

Như trận mưa rào ngày hè, điều đó ập xuống đầu anh. Khi anh nhìn vào tấm gương lúc trước - cũng như anh nhìn vào tấm gương bây giờ - anh chỉ thấy có một người: Tyler Ames, cầu thủ bóng chày. Nếu anh không chơi ở sân bóng lớn nhất có thể, thì cả cuộc đời anh chỉ là một sai lầm. “Anh nghĩ mình đã làm em và bố mẹ anh thất vọng.” Anh đưa tay trái lên cào mái tóc. “Tất cả

những ai từng tin tưởng ở anh.” Anh lắc đầu. “Anh thấy rằng điều đó không quan trọng nữa. Anh đã mất tất cả những người anh yêu quý.”

Sami nhẹ nhàng đặt tay áp lên má anh. “Em tin ở anh. Không phải trận đấu của anh.” Cô nhìn vào mắt anh. “Bóng chày... không phải là tất cả con người anh đối với em, Tyler Ames. Mà là những gì anh đã làm. Thế thôi.”

Cảm giác những ngón tay cô chạm lên má khiến anh không thể nghĩ thông suốt. Nhưng anh có thể nhận ra trong đôi mắt cô rằng cô đang nói sự thật. Cô không cần anh là một cầu thủ bóng chày hoàn hảo. Anh có thể là một nghệ sĩ chơi dương cầm hoặc một gã trong nhóm tranh luận. Cô chỉ cần mình anh. Chấm hết. Việc nhận ra điều đó suýt giết chết anh. “Anh đã không biết...” Anh dần dần bước lại. “Hãy lại đây. Xin em đấy.”

Cô tiến đến anh như thể cô được sinh ra để được ở trong vòng tay anh. Trong một lúc rất lâu họ ôm nhau, đu đưa nhẹ, cơn gió ấm từ vịnh cuốn quanh họ. Với cô ở cạnh bên, phần vai bị đau của anh gần như trở lại bình thường. Làm sao anh có thể rời xa cô được?

“Tyler.” Cô thì thầm gần khuôn mặt anh. “Em nhớ anh nhiều lắm.”

“Anh cũng nhớ em.” Anh đau đớn tìm lại một lối về ngày xưa. Đáng ra anh nên đến UCLA và không bao giờ phải xa cách cô một ngày nào.

Sami ngược mắt lên nhìn anh. “Sau khi anh đi, tối nào em cũng chỉ muốn ngồi bên cạnh anh trên mái nhà lần nữa.” Cô dụi má mình vào bên má anh. “Những ngày mà các vì tinh tú còn thuộc về chúng ta.”

“Đúng vậy.” Chúng vẫn có thể là như vậy, anh định nói thế. Thay vào đó anh hít lấy sự gần gũi của cô, cảm giác làn da của cô bên anh. Thật dễ dàng để hôn cô ấy, thật là tuyệt khi giả vờ rằng những năm tháng cách biệt chưa bao giờ diễn ra.

Nhưng chúng đã diễn ra.

Anh ở đây. Và cô đã bước tiếp. Họ đều như vậy. Anh vuốt má cô bằng bên tay lành. “Anh xin lỗi.” Anh chẳng thể tiếp tục như thế này lâu hơn được nữa nếu không anh sẽ hôn cô, mặc cho mọi lý do để không làm vậy. Anh tìm kiếm đôi mắt cô và anh có thể nhìn thẳng vào trái tim cô, đến nơi mà cô vẫn còn yêu anh đến mức đủ để đi tìm anh.

“Đáng ra em nên trả lời điện thoại của anh.” Cô nhắm mắt một lúc, rõ ràng là đang đau đớn.

“Không.” Tyler ôm lấy vai của cô và thở một nhịp chậm. Anh đang mất dần kiểm soát. “Đó là do anh. Là lỗi của anh.”

Đến khi anh chắc rằng bản thân không thể tiếp tục với cảm giác cơ thể cô áp vào mình thêm phút giây nào nữa, anh nhẹ nhàng đẩy người ra. “Nào.” Anh nắm tay cô và dẫn cô về chiếc ghế dài. Khi họ đã ngồi xuống đối diện nhau, anh làm một điều mà anh không muốn làm. Anh rời tay cô. “Hãy kể cho anh về cậu ấy.”

Trong giây lát Sami có vẻ bối rối, như thể cô không biết Tyler đang nói về ai. Rồi cô chợt nhận ra. “Arnie à?”

“Đúng.” Anh cần giữ cho mọi chuyện tập trung vào hiện tại. Cơn đau từ những hành động trước đó và những hiểu lầm tai hại đã đủ để bóp nghẹt anh. Nếu Sami kể về bạn trai của cô, có thể anh sẽ tìm được lối thoát khỏi khoảnh khắc này. “Hãy kể cho anh về cậu ấy.”

“Không.” Cô nhìn ra xa, đau đớn. Đôi mắt cô lại ngấn lệ. “Em không muốn nói chuyện về anh ấy.”

“Anh đã xem ảnh của hai người.” Tyler lại dựng lên những bức tường chắn, chúng đã giúp anh khỏi nhớ nhung cô hàng ngày. “Giờ em có cuộc sống mới rồi.”

“Anh không hiểu em.” Một giọt nước mắt khác lại trôi xuống má cô. Cô không làm gì để ngăn nó lại. “Anh đã tưởng em yêu anh vì anh có thể chơi

bóng chày.” Đôi mắt cô chưa đựng nỗi buồn mà anh chưa từng thấy bao giờ. “Làm sao anh biết được cuộc sống của em như thế nào.”

Anh giữ giọng nói ân cần. “Arnie - cậu ấy là thực tế cuộc sống của em, Sami. Có thể nếu em kể về cậu ấy...”

“Em không đến đây để nói điều đó.” Cô đứng dậy và nhìn anh, đau khổ hơn lúc trước. Có gì đó thay đổi trong mắt cô. “Em phải đi.”

“Sami... đừng.” Anh không hiểu. Tại sao cô lại giận?

Nếu anh có thể quyết định, cô sẽ trở lại độc thân và anh sẽ lần những ngón tay mình vào tay cô và nắm tay cô, kéo cô lại gần. Anh sẽ tìm cách quay trở lại khoảng thời gian tươi đẹp họ đã cùng chia sẻ chỉ vài phút trước.

Nhưng anh phải giữ khoảng cách. Buổi sáng yên ả không ngờ tới này là một kết thúc khác. Không phải là một sự khởi đầu. Tyler không đuổi theo cô. “Em có bạn trai rồi, Sami.” Anh có thể thấy sự thất bại của mình trong lời nói. “Đó là thực tế.”

“Em không chắc mình cảm thấy thế nào về Arnie.” Lời cô nói có vẻ buồn hơn là giận. “Em đến đây để nói với anh em nhớ anh đến nhường nào... rằng em không bao giờ quan tâm việc anh chơi bóng chày.” Cô nhìn ra biển một lúc và quay lại nhìn anh. “Em đã nói với anh... em muốn nói chuyện về anh và em. Những gì giữa hai chúng ta. Không phải về Arnie.”

“Cậu ấy là bạn trai em.”

“Em biết!” Trông cô như sắp khóc hoặc bỏ đi hoặc cả hai. Những giọt lệ chan chứa, nhưng cô chớp mắt để đẩy chúng đi. “Em có các cuộc họp, Tyler. Xin anh làm ơn đưa em về xe.”

Nếu đây là một bộ phim, họ sẽ nói về những gì họ bỏ lỡ và những khoảnh khắc của ngày xưa khi họ chắc chắn rằng thế giới sẽ ngừng quay nếu như họ không gặp nhau, hay nghe thấy tiếng nói của nhau. Nhưng đây không phải là một bộ phim. Bên vai chấn thương của Tyler và ảnh đại diện

Facebook của Sami nhắc với anh về điều đó. Anh đứng dậy và đi về phía cô. Trong một khoảnh khắc anh nhìn vào mắt cô - một lần nữa trước khi giây phút này trôi xa mãi mãi - “Anh luôn luôn có lỗi với em.”

“Em hiểu.” Cơn giận của cô dịu đi và dần dần vẻ mặt cô trở về cam chịu, khép kín. Cô nhìn cánh tay của anh ở trong bao treo. “Anh đang hồi phục chứ?”

“Không.” Một cơn đau nhanh chóng cắt xuyên qua bên vai anh. Anh cố gắng cưỡng lại sự thôi thúc phản ứng. “Anh cần phẫu thuật.” Đây là phần khó nói nhất trong tất cả. Anh không còn là trẻ con và dù vậy anh ở đây mà không có bảo hiểm, không có nhà thực sự hay một sự nghiệp. “Anh đang tiết kiệm.”

Cái nhìn hoài nghi hiện lên trên khuôn mặt cô. “Đội của anh không chi trả ư?”

“Không. Hợp đồng của anh không chi trả bảo hiểm cho các chấn thương.” Anh không muốn đi vào giải thích lý do, và may là cô không hỏi. Cuộc trò chuyện đã quá đủ xấu hổ. “Anh sẽ làm được. Anh không lo lắng. Lúc nào đó trong mùa xuân tới, có thể là vậy.”

“Thế còn bố mẹ anh?” Sami vẫn còn sốc. “Họ không giúp ư?”

Thêm một sự thực nữa mà anh thà không tiết lộ. Nhưng giờ nó đâu còn quan trọng? Cô có thể biết anh đã sa lầy đến mức nào. Và rồi cô sẽ quay về với Arnie bằng cả trái tim. Anh thở dài một tiếng và nhìn về phía đại dương. “Anh đã không nói chuyện với bố mẹ trong nhiều năm. Họ không có cách nào để liên lạc với anh cho dù họ có muốn làm vậy.”

“Tyler!” Cô thốt lên như thể chuyện này là tệ nhất trong tất cả. “Điều đó thật là kinh khủng.”

“Ừ.” Anh nhìn cô, những bức tường đã được dựng lên vững chắc. “Nếu em biết bố đã nói với anh như thế nào vào lần nói chuyện cuối, em cũng sẽ cắt hết

liên lạc thôi. Họ chỉ yêu anh khi anh có thể chơi bóng chày. Một khi anh làm hỏng, họ sẽ không còn muốn có anh nữa.”

Sami khoanh tay trước ngực, như thể trong lòng cô đang đau đớn. “Vậy ra anh nghĩ... là em cũng như vậy ư?”

“Anh đã sai.” Anh muốn nói chuyện một cách tử tế, nhưng cũng muốn kết thúc chuyện viếng thăm. “Bây giờ chuyện đó không quan trọng nữa. Đã từ rất lâu rồi.” Anh đứng dậy và đi về phía xe của mình. “Đi nào. Em còn có việc phải làm mà.”

Cô giữ một khoảng cách lớn giữa hai người khi họ đi về xe và vào trong. Trên đường về, cô nhìn ra cửa kính và không nói một lời. Được thôi, anh nghĩ. Yên lặng thì tốt hơn. Tán gẫu cũng chẳng có nghĩa lý gì. Không phải khi bây giờ anh biết rằng cô vẫn còn yêu anh. Anh đã làm rối tung mọi phần trong cuộc đời mình - không nghi ngờ gì nữa.

Nhưng điều này là hơn cả: mất đi Sami Dawson.

Anh lái xe đưa cô về Merrill Place và đỗ vào một ô trống. Anh ra trước và mở cửa cho cô. Chuyện giữa họ đã chấm dứt. Mãi mãi. Nhưng anh muốn cô ra đi mà biết về sự thực về những xúc cảm của mình. Ít nhất là thế. Cô đứng dậy, giữ khoảng cách giữa họ. “Đáng ra em không nên đến.” Mắt họ nhìn nhau nhưng chỉ thoáng qua. “Chỉ làm mọi chuyện tệ hơn.” Cô định đi vòng qua anh, nhưng anh chặn cô lại.

“Sami à,” Tyler thả lỏng thêm một lần nữa. “Làm ơn.” Cô thở dài một điệu buồn nhưng vẫn làm như anh yêu cầu. “Em cần phải đi.”

“Anh không có ý làm em thất vọng.” Anh đặt tay lên vai cô lần nữa. “Không phải bây giờ. Không bao giờ.”

Cô nhìn sâu vào mắt anh, khuôn mặt anh. “Chuyện gì xảy ra với anh vậy Tyler? Làm sao anh có thể yên vị bằng cách trốn ở đây? Trốn khỏi em... khỏi bố mẹ anh?”

“Anh không trốn tránh. Anh đang xoay sở để quay trở lại.” Anh nghĩ về hình bóng của Virginia. “Chúa đã dẫn anh đến đây vì một lý do.”

“Chúa?” Cô nheo mắt nhìn anh một cách kỹ càng. “Em hỏi ý kiến Chúa để làm rõ mọi chuyện ngày hôm nay. Rằng liệu em có lý do để nói không với Arnie.” Nước mắt cô lại chực rơi.

“Ra thế.” Anh hạ giọng như thì thầm, tất cả những gì anh có thể làm được. “Anh không có gì để cho em, Sami. Hãy quay về với cậu ấy.” Anh áp tay lên khuôn mặt cô, vuốt má cô bằng những đốt ngón tay. “Anh muốn em có một cuộc sống tốt.”

“Anh vẫn chưa biết con người của em, Tyler.” Cô đi về phía xe. “Có thể anh sẽ không bao giờ biết.”

Anh muốn một cái ôm nữa, một cơ hội nữa để ôm cô và nhớ lại tình yêu là như thế nào. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Anh lùi bước và ôm chặt cánh tay. Rồi anh quay người lại và đi về cửa trước của Merrill Place một cách kiên định. Nước mắt làm cay khóe mi và khi đã ở bên trong, anh nhìn cô qua khung cửa sổ gần nhất. Nhìn cô lái chiếc xe thuê khỏi lề đường và rời xa anh.

Anh lau nước mắt trên má bằng mu bàn tay rồi quay lại hoàn thành công việc. Tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là Sami, đôi mắt và khuôn mặt, giọng nói của cô tràn ngập tâm hồn anh. Cảm giác khi cô ở trong vòng tay anh.

Anh sẽ đi thăm Virginia sau đó.

Đầu tiên anh cần đến phòng tập, tìm cách để vượt qua được cơn đau lòng. Một tiếng thành hai và hai tiếng thành ba - thêm thời gian trên xe đạp tập, thêm động tác bụng, thêm bài tập cơ đùi. Càng tập lâu anh càng tuyệt vọng muốn xoa dịu cơn đau. Nhưng chẳng có tác dụng.

Tối hôm ấy khi lên giường, Tyler có cảm giác rằng chừng nào anh còn sống, thì nỗi đau mới này sẽ không bao giờ mất đi. Nỗi đau khi biết rằng đáng

nhẽ anh đã có thể làm mọi điều một cách đúng đắn, cơn đau khi bỏ lỡ cơ hội, nỗi đau khi biết rằng cô đã thuộc về một người khác. Và thực tế đau đớn khi để mất Sami không chỉ một lần.

Mà hai lần.

24

Câu trả lời đến với Sami ngay lập tức, trước khi máy bay của cô hạ cánh ở Los Angeles. Chuyện với Tyler đã kết thúc từ lâu. Cô đã nhận ra điều đó trong chuyến đi của mình. Anh đã không nói về tình yêu hay sự khát khao của mình, không có ý định chiến đấu vì cô. Dù sự thật thực đau lòng, Sami sẽ luôn vui vẻ khi đã đi tìm anh, vui mừng vì họ đã nói chuyện - dù có buồn đến nhường nào. Bởi vì nếu không có những điều trên cô sẽ không biết mình phải làm gì tiếp theo.

Đã đến lúc chia tay với Arnie Bell.

Cô đợi đến buổi tối thứ Sáu ấy - bởi vì Arnie quá bận để họ có thể gặp nhau sớm hơn. Ngày hôm đó họ có một bữa tối sớm với ông bà cô, và Sami tự hỏi liệu anh sẽ vẫn là bạn của họ sau tối nay. Có thể lắm. Ba người bọn họ có quá nhiều điểm chung: niềm tin rằng mọi vấn đề trên thế giới đều có thể giải quyết thông qua chính trị, và rằng sự tốt lành và tiền luôn đi theo những con người quyền lực, phù hợp, những người có học thức.

Arnie nói chuyện về vụ điều tra y tế khi dùng món thân phi lê kèm với chai rượu Bordeaux giá 200 đô la. Ông bà của Sami lắng nghe từng chữ một. Sami không uống, và cô gần như không động vào miếng thịt. Đôi mắt cô cứ trôi về phía cửa sổ và cảnh biển ở bên ngoài.

Tất cả những điều cô có thể nghĩ là chuyện gì sẽ xảy ra. Cô vẫn nhớ cuộc nói chuyện của mình với Mary Catherine vào buổi tối khi cô từ Florida về nhà.

Khi cô thấy bạn cùng phòng của mình, cô ấy đang tập yoga trong phòng khách. Sami ngồi xuống ghế sofa cách đó không xa. “Tớ phải kể cho cậu chuyện này.”

“Tuyệt.” Mary Catherine đang tập làm động tác duỗi cơ, lưng uốn cong, mặt hướng lên trần nhà. “Hãy kể đi nào.” Cô ấy ngồi khoanh chân lại. Đôi mắt xanh ngay lập tức chăm chú. “Hãy nói với tớ là cậu đã gặp anh ấy. Đúng chứ?”

“Đúng vậy.”

Mary Catherine ré lên. “Tiếp theo như nào?”

“Không tốt lắm.” Sami chưa muốn xáo xáo lại khoảng thời gian của mình với Tyler. “Anh ấy đã bước tiếp rồi. Không còn gì giữa chúng tớ cả.” Sự thật không hẳn vậy, nhưng như thế cũng được. “Đó không phải là điều tớ muốn kể với cậu.”

“Được rồi.” Cô bạn cùng phòng chớp mắt. “Vậy cậu có chuyện gì?”

“Tớ với Arnie thế là hết rồi. Tớ nhận ra điều đó trên chuyến bay về.”

“Thật sao?” Mary Catherine rướn người ra phía trước. “Tớ sẽ không gặp Tyler nếu tớ cảm thấy hạnh phúc.”

Sami nhún vai. “Nếu tớ chắc chắn về Arnie.”

“Đúng đấy.” Mary Catherine nói tỏ vẻ cảm thông. “Tớ rất tiếc.”

“Tớ đã hoài nghi chuyện với anh ấy đã lâu rồi.” Sami thấy sự bình an từ lựa chọn của mình. Trước đó và bây giờ.

“Samantha?”

Cô giật mình và hướng sự chú ý về phía Arnie. “Em xin lỗi.”

“Gần đây em toàn như vậy.” Anh cười, tỏ rõ sự xấu hổ khi nhìn ông bà rồi lại nhìn cô. “Em có thể cố gắng tập trung được chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Cô ngồi thẳng lại. Miếng thịt của cô đang nguội dần. Có thể nếu như cô tập trung vào việc ăn thì cô đã theo được cuộc nói chuyện. Ăn

được hai miếng thì cô bỏ cuộc. Cô không đói. Giá như cô có thể tua nhanh qua bữa tối này để đến phần khó khăn nhất của buổi nói chuyện. Cô đã sẵn sàng để mọi chuyện chấm dứt.

Bà cô đang nhìn cô một cách kì lạ, một cái nhìn xuyên thấu. Bà liếc xuống chiếc áo cánh của cô và kín đáo ra hiệu. Sami nhìn theo và thấy vấn đề. Có một mảnh vụn bánh mì rơi ở đó. Với một cú phẩy nhẹ cô đã lấy lại hình ảnh hoàn hảo của mình. Bà của cô mỉm cười và gửi đến cô một cái gật đầu khẽ.

Mọi sự chú ý quay trở lại với Arnie. “Vụ này sẽ định hướng lại luật y tế cho cả một thế hệ.” Anh nhìn ông của Sami, đôi lông mày nhướn cao. “Ông có tưởng tượng được không? Cháu đảm nhận một vụ như vậy?”

“Hoàn toàn tin chứ.” Ông của cô nâng ly rượu và lắc thứ nước đỏ như để chứng tỏ kinh nghiệm của mình. “Càng ngày cháu sẽ càng ở những vũ đài lớn hơn và cao quý hơn, Arnie. Ông luôn tin là như vậy.” Ông nở một nụ cười thực dụng với Sami. “Sami đúng là có phúc khi quen biết cháu.”

Ông nghiêm túc đấy ư? Sami nắm chặt tay dưới gầm bàn. Cô chịu đựng đủ rồi. Nếu có thể, cô sẽ bước ra ngoài và gọi Tyler. Chỉ một lần nữa thôi. Cô sẽ nói với anh rằng cô thấy dễ chịu thế nào trong khoảng thời gian ở cùng anh bởi một lý do: những câu hỏi của anh về Arnie đã đưa cô đến chuyện này.

Cuối cùng sau món bánh tiramisu, bữa tối kết thúc. Một lần nữa Arnie nhìn cô, chờ đợi câu trả lời. Sami không biết mình nên nói gì. “Em mệt rồi.” Cô nở một nụ cười nhẹ nhàng với ông bà mình rồi với Arnie. “Chúng ta nghỉ thôi.”

“Được rồi.” Ông của cô cũng có vẻ đã sẵn sàng để đi nằm. Ông hôn má cô và bắt tay với Arnie. “Tuần sau nhé? Vẫn chỗ này?”

“Tuyệt lắm ạ.” Arnie có vẻ hơi chao đảo khi chào từ biệt bà của Sami. Như thể anh có thể cảm thấy rắc rối đang chờ đợi phía trước. Chỉ đến khi cả hai ở trong xe anh mới quay sang cô. Vẻ mặt của anh cho thấy rõ rằng anh đang

hoàn toàn bế tắc. “Gần đây những bữa tối đều như vậy. Em gần như không để tâm.”

“Em biết.” Cô cười, nhưng có thể cảm nhận nỗi buồn trong đó. “Đó là lỗi của em. Chúng ta có thể đi đâu nói chuyện được không?”

Anh quay lại nhìn nhà hàng, giọng chậm chạp. “Anh tưởng chúng ta vừa thử làm điều đó rồi.”

“Ý em là một mình. Chỉ chúng ta thôi.” Sami không tức giận. Đó là lỗi của cô. Cô đã không thành thực với anh và giờ anh xứng đáng hơn so với một lời nói chia tay trong xe.

“Muộn như thế này ư?” Arnie nhìn cô, vẻ mặt lúng túng. Như thể cô đang gợi ý cả hai đi bơi khỏa thân ở bến tàu Santa Monica.

“Vâng.” Cô nghĩ một lúc. “Hay là đến tiệm Starbucks ở Phố số Ba? Gần Barnes & Noble^[36].”

“Được thôi.” Anh vặn khóa nổ máy. “Anh sẽ xin sẵn lòng phục vụ.” Arnie luôn lo lắng về Santa Monica vào ban đêm. Nhưng giờ mới là bảy giờ chiều ngày thứ Sáu. Chẳng phải là giờ nguy hiểm nhất. Họ gửi xe tại một khách sạn cách đó một tòa nhà và đi bộ đến tiệm cà phê. Arnie nắm tay cô và đi ở rìa ngoài của vỉa hè. Luôn luôn là một quý ông, cô nghĩ. Anh ấy sẽ không gặp rắc rối trong việc tìm người con gái dành cho mình.

“Tối nay thật dễ chịu. Mát hơn.” Anh mỉm cười với cô. Sami muốn vụt biến và thoát ra khỏi khung cảnh này, kết thúc nó. Làm sao anh có thể tán gẫu khi rõ ràng cô đang có điều suy nghĩ nghiêm túc trong đầu? Họ bước vào trong và đến bên bàn quây. Arnie nhìn cô. “Như thường lệ, anh đoán thế?”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn anh.” Cô thấy lạnh hơn bình thường. Da gà nổi lên ở hai bên tay dù cô mặc chiếc áo cổ lọ đen bằng len casomia. Cô đứng bên và nhìn anh gọi đồ.

“Hai ly cà phê thường cỡ trung bình. Đen.” Arnie rút ví ra.

Bất chợt Sami không muốn uống như thông thường.

Không phải bây giờ. “Gượng đã.” Cô bước lên. “Tôi muốn một cốc latte cỡ nhỏ với gia vị bánh bí ngô.”

“Gì cơ?” Anh quay lại nhìn cô, lông mày trĩu xuống, rõ ràng là đang bối rối với thái độ của cô. “Samantha à, toàn là đường trong đó đấy.”

“Thực ra, hãy làm cỡ cốc trung bình.” Cô mỉm cười lịch sự với người đứng quầy. “Cảm ơn.”

Vẻ mặt của Arnie thay đổi, như thể muốn nói anh không muốn tranh luận với cô nhưng rõ ràng anh không đồng ý với sự lựa chọn của cô. Họ lấy đồ uống đến một bàn nhỏ cạnh bên cửa sổ. “Xin em đừng đổi món như vậy. Xấu hổ lắm.”

“Không sao.” Sami cảm thấy thoải mái. Đây là điều đúng đắn phải làm. Cô không thể chắc chắn hơn. “Mọi người cũng thường thay đổi món mà mình gọi mà.” Cô để những ngón tay đang đông cứng ôm vào chiếc cốc nóng. “Cảm ơn anh. Vì đã dành thời gian để nói chuyện.”

“Thực ra thì anh không có lựa chọn. Cách em đang cư xử.” Anh ngồi tựa lưng, trong có vẻ hơi bẽ trên. “Nhanh nào. Rồi chúng ta có thể xem The Office ở chỗ em.” Anh xem giờ trên điện thoại. “Nếu như vẫn còn chưa muộn lắm.”

Arnie tội nghiệp. Sami chăm chú nhìn anh. Làm thế nào mà cô từng nghĩ rằng giữa hai người có điểm chung? “Chuyện là.” Cô thở ra. Giá như các ngón tay của cô ngừng run. “Arnie... em không nghĩ chuyện này sẽ có hậu. Giữa anh và em.”

Trong vài giây anh chỉ nhìn cô, như thể cô vừa nói tiếng Pháp. “Là vì chuyện này sao?” Anh bật một nụ cười thâm rất nhẹ. “Em đang nghi ngờ chuyện hai ta?”

“Vâng.” Cô chợt nhận ra anh còn chẳng thèm hỏi về quãng thời gian cô ở Florida. Không có bất cứ thứ gì về chuyến công tác của cô. Cô nhấp một ngụm

cà phê. “Em đã gặp Tyler Ames khi ở Florida.”

Arnie không cần phải cười tự mãn để bày tỏ cảm giác của mình về Tyler. Nhưng anh vẫn làm vậy. “Anh nghe nói anh ta đã bị sa thải.” Anh rướn người chống tay lên bàn, nhìn chăm chú. “Anh ta đối mặt với chuyện đó thế nào?”

Cô không muốn chuyện này tệ đi. “Cũng ổn. Tyler không cần bóng chày.”

“Nên đó là lý do vì sao chúng ta nói chuyện này? Em vẫn còn tình cảm với bạn trai cũ?”

Arnie có bận tâm đôi chút. Nếu không anh đã chẳng xem tình trạng của Tyler kể từ lần cuối họ nói chuyện. Sami đợi đến khi căng thẳng giữa họ chùng xuống một chút. Cuối cùng cô hít một hơi để tĩnh tâm lại. “Đây không phải là chuyện về Tyler.”

“Vậy thì vấn đề là gì?” Arnie cao giọng hơn trước. “Anh đã làm gì sai? Nói đi.”

“Xin đừng cao giọng.” Cô chưa từng thấy mặt này ở con người của anh. Như thể anh đang làm luật sư trước mặt cô. “Em không đủ nghiêm túc với anh, Arnie. Em cảm thấy mình đang diễn kịch.”

Điều đó có vẻ làm Arnie dịu đi đôi chút. Anh ngồi lại xuống ghế. “Anh đang nghe đây.”

“Anh là người tuyệt vời, Arnie. Anh thông minh và thành đạt. Có thể anh thực sự sẽ trở thành Tổng thống Mỹ một ngày nào đó.” Cô vờ tay qua. “Em tin chắc điều đó.”

Anh nhìn bàn tay cô một lúc lâu rồi cuối cùng cũng nắm lấy nó. “Cảm ơn em.” Có vẻ cuộc cãi cọ vừa lắng xuống đôi chút trong anh. “Điều đó thật có ích.”

Sami ngờ rằng sau cùng điều này sẽ dễ dàng cho Arnie hơn anh tưởng. Nhưng cô không muốn nói như vậy. Căng thẳng giữa họ đã lắng xuống khá nhiều. “Em cần một sự thay đổi. Em rất xin lỗi.”

“Em nghĩ rằng nghiêm túc là điều xấu?” Arnie thả tay cô và tựa lưng vào ghế, dùng hai tay ôm cốc cà phê. “Quá nhiều người không nghiêm túc. Chúng ta đã nói chuyện về điều đó.”

“Em biết. Và chúng ta có The Office - thứ mà không thực sự nghiêm túc.”

“Đúng vậy.” Arnie không cười. “Ý anh là, cười vui cũng không làm sao. Nhưng những người ở đất nước này quá phù phiếm. Họ bị hấp dẫn bởi Twitter và Facebook - biến sự chú ý của họ thành những mảnh vỡ của những gì từng là họ.” Anh hít một hơi. “Em chưa từng như vậy. Đó là lý do anh phải lòng em.”

Câu nhận xét đó thật sự gây đau đớn. Anh đã phải lòng sự nghiêm túc của cô ư? Chỉ nghĩ đến điều đó đã khiến cô muốn chạy khỏi cửa hàng này và không bao giờ nhìn lại. Thay vào đó cô nhấp một ngụm và nhìn anh chăm chú. Arnie muốn thể hiện lời nói đó theo hướng tích cực. “Cảm ơn anh.” Cô cố nở một nụ cười nhẹ. “Em vui vì anh thấy em quan tâm đến các vấn đề xã hội. Thực sự đó.”

“Rõ ràng là không chỉ như thế.” Anh đảo mắt như thể đã sập bẫy. “Em là một cô gái đẹp, Samantha. Thông minh, đỉnh đặc. Xuất thân từ một gia đình tốt. Hoàn hảo đối với người như anh.”

Cô sẽ không giận. Anh vẫn đang cố gắng khen cô. “Em trân trọng điều đó.” Cô đặt khuỷu tay lên bàn và vươn người đến gần hơn, giọng dịu dàng hơn trước. “Nhưng em cần sự tự do. Em cảm thấy mình đang ngạt thở.”

Mặt anh tối sầm lại. Anh ngồi bắt chéo chân. “Anh làm em cảm thấy thế à?”

“Đúng. Anh không cố ý. Chỉ là...” Sami thả tay vào lòng. Ít nhất là cô không còn run nữa. “Kết thúc rồi, Arnie. Em không biết phải nói gì thêm nữa.”

Anh nhấp một ngụm cà phê, và trong gần một phút không ai trong hai người nói gì cả. “Nếu được, anh muốn giữ liên lạc với ông bà của em. Họ rất có ảnh hưởng. Anh cảm kích vì sự quan tâm của họ đến sự nghiệp của anh.”

Ẩn ý bên trong là đối với anh, ông bà cô còn quan trọng hơn cả cô. Nhưng chuyện đó cũng chẳng làm Sami buồn lòng. Cô thấy nhẹ nhõm hơn là tức giận. “Em chắc là họ sẽ thích điều đó.”

“Họ có biết về chuyện này không?” Anh có vẻ nghi ngờ khả năng này.

“Họ không biết đâu.”

“Anh không nghĩ vậy.” Arnie gật đầu chậm rãi. “Anh buộc phải tin rằng họ sẽ rất buồn vì quyết định của em.”

Sami nhìn anh chăm chú. Mặt xấu của anh lại bắt đầu lộ ra. “Đó là một cơ hội mà em sẽ nắm bắt lấy.”

Arnie đứng dậy và ném cốc cà phê rỗng vào thùng rác. Khi quay trở lại anh chìa tay ra với Sami. “Anh sẽ lái xe đưa em về nhà.”

Sami muốn tự mình đi về. Nhưng cô không muốn làm mọi chuyện tệ hơn. “Được.” Khi đưa cô về tối hôm đó, mi mắt của anh vẫn ráo hoảnh. Một nụ cười khinh khỉnh nhẹ nhàng nơi khóe miệng, như thể anh khó mà tin được rằng cô thực sự làm điều này. Như nếu Sami muốn phạm sai lầm này, anh sẽ không ngăn cản cô lại.

Sami không thể thở nổi cho đến khi về đến nhà. Cô sụp xuống chân cửa và ngồi phịch xuống sàn. Chỉ khi đó cô mới bật ra một tràng cười. Không phải bởi vì có điều gì hài hước trong tối hôm đó. Mà bởi vì cô đã được tự do.

Cảm giác đó tuyệt hơn bất cứ thứ gì Sami từng thấy trong nhiều năm.

Sami lội ra vùng nước của Thái Bình Dương, theo sau là Mary Catherine. Mỗi cô gái mang theo một chiếc ván lướt sóng có dây cột vào cổ tay.

“Tớ không tin được là mình đang làm điều này.” Tim của Sami đập thành thịch, nước biển lạnh vỗ vào da thịt. Cô đã đi bộ trên bãi biển hàng trăm lần

nhưng đây là lần đầu tiên cô xuống chỗ nước sâu hơn mắt cá chân. “Cậu có chắc là nó an toàn tuyệt đối không?”

Mary Catherine nghiêng đầu ra phía sau, mái tóc đỏ chảy xuống lưng. Cô ấy nhìn Sami. “Tất nhiên nó không an toàn tuyệt đối! Nhưng như thế mới vui.” Cô ấy chờ Sami bắt kịp. “Chúa muốn chúng ta trải nghiệm cuộc sống. Khiến chúng ta có đức tin.”

“Đức tin.” Răng Sami đập vào nhau lập cập. “Nếu tớ chết đuối, hãy ghi chữ đó lên bia mộ cho tớ nhé.”

Bạn của cô lại bật cười. “Thôi nào. Chúng ta phải ra xa thêm chút nữa.”

“Không đến chỗ nước cao quá đâu nhé. Cậu hứa rồi.” Nước đang lên đến hông của cô. Sami cảm thấy hơi thở của mình nghẹn lại. “Còn đi xa đến đâu nữa?”

“Ở đó.” Mary Catherine trở vào một chỗ ở ngay trước mặt họ nơi mà những con sóng nhỏ liên tục hình thành. “Sẽ không cao quá đâu chúng ta. Nhưng cũng không phải ở chỗ gần như thế này.”

Họ tiếp tục bước đi. Sami cảm thấy nỗi sợ đang dâng lên, nhưng cô nhớ lại lời khuyên của cô bạn cùng phòng: Hãy cầu nguyện. Hãy có đức tin. Cô cố gắng thở. Kính Chúa, xin hãy ở với con. Hãy xua bọn cá mập đi. Làm ơn. Trong khi cô đang thầm thì lời cầu nguyện, có điều gì đó kỳ lạ xảy ra. Nỗi sợ của cô tan biến. Cô đang đứng ở vùng nước của Thái Bình Dương, nước vỗ bập bênh vào ngực, cô đang chuẩn bị cưới sóng lần đầu tiên. Điều đó mới tuyệt vời làm sao?

“Được rồi. Chỗ này là ổn.” Mary Catherine đặt tấm ván trượt xuống và nằm lên trên nó. “Làm như này.” Cô ấy ngoái lại nhìn những con sóng đang lao dần tới chỗ họ. “Nhanh lên!”

Sami làm như được bảo. Cô thả lỏng người trên tấm ván trượt và hướng nó về phía bờ biển - như cách mà Mary Catherine làm. Cô kêu ré lên một tiếng.

“Chuyện này thật là điên khùng!”

“Nó đang đến đây!” Bạn cô bắt đầu chèo. “Dùng cánh tay mình ấy. Nhanh nào!”

“Tớ đang làm đây! Thực sự đấy!” Sami bắt đầu đập tay vào nước, điều chỉnh cơ thể thẳng với hướng những con sóng đang lao đến chỗ họ. Và rồi - với một luồng sức mạnh và lực đẩy mà Sami chưa từng thấy bao giờ, con sóng tóm lấy chiếc ván trượt của cô và đẩy cô về phía bờ.

Cách đó không xa Mary Catherine cũng đang tận hưởng cú cưỡi sóng tương tự, cô ấy cười lớn. “Yahoooo!” Cô ấy hét to nhất có thể. “Tớ yêu trò này!”

Sami vẫn đang bám chặt, vẫn cố gắng nhớ lại cách hít thở giữa sự vui vẻ của trò lướt sóng. Nhưng khi con sóng biến mất lúc vỗ vào bờ, Sami bật dậy và giờ tấm ván trượt lên không trung. “Tớ làm được rồi! Tớ đã cưỡi một con sóng!” Cô nhảy múa thành một vòng nhỏ. Rồi cô đi bộ về phía chỗ nước sâu hơn. “Hãy làm lại lần nữa nào!”

Hôm qua Sami đã thức khuya cùng Mary Catherine để nói về cuộc chia tay của mình. Nhưng thay vì một cuộc nói chuyện buồn và chán nản, thì nó lại đầy hi vọng. Họ cùng nhau viết một danh sách những điều Sami cần phải làm. Những gì không an toàn hay dễ đoán hay trưởng thành.

Nhảy dù và cưỡi ngựa, đi bộ ngắm cảnh trên dãy Santa Monica, làm tình nguyện viên cho một chương trình cho người vô gia cư trên phố. Những điều thú vị tuyệt vời và điên rồ.

Như lướt sóng ở bãi biển Zuma.

“Nhìn cậu này, Sami Dawson!” Mary Catherine bật cười, tiếng nói át cả tiếng sóng. “Cậu đang học cách sống đấy!”

Đúng vậy. Sami gần cảm thấy có lỗi khi mình không đủ suy sụp, không dành đủ thời gian để đau buồn về việc mối quan hệ của cô và Arnie đã kết

thúc. Nhưng cô không thể khiến mình buồn bã. Nếu cuộc sống là như thế này, cô chỉ có thể hít nó vào và tận hưởng từng phút giây.

Cuộc sống mới chỉ bắt đầu.

Cô không thể chờ đợi những gì sẽ diễn ra tiếp theo.

25

Beck mặc bộ đồng phục trắng của một trong các hộ lý bệnh viện, gương mặt quả quyết. Chàng đã học được điều này: khi các thiên thần bước đi, có một điều là tối quan trọng - sự tự tin. Chàng bạnh hàm một cách tự tin và giữ cho đôi mắt nhìn thẳng.

Một phút sau chàng đã đến phòng của bà, bước vào trong, và đi thẳng đến chỗ chiếc ti-vi. Như một người đang thi hành nhiệm vụ.

Người y tá ở trong phòng đang chuẩn bị đón bệnh nhân. “Tôi giúp gì được cho anh?” Cô ấy nheo mắt nhìn, rõ là đang cố gắng nhớ xem chàng là ai.

Beck mỉm cười, nói nhỏ nhẹ. “Tôi chỉ đến để đổi kênh.”

Chàng đến gần và đổi ti-vi từ kênh Western sang ESPN bằng tay. Ti-vi bị tắt tiếng và Beck để nguyên như vậy.

“Tại sao vậy?” Người y tá lại tỏ ra bối rối.

“Yêu cầu từ phía gia đình.” Beck gật đầu với cô y tá và rời khỏi phòng. Đi được nửa lối sảnh, chàng bước vào kho vật dụng.

Và như thế chàng biến mất.

Cuộc gọi mà Cheryl lo sợ nhất trong suốt mười năm qua đến lúc ba giờ chiều Chủ nhật. Cuộc gọi mà bà đã đợi trước kể từ khi sức khỏe của mẹ bà bắt đầu xấu đi. Gần đây mẹ bà đã hồi phục tốt đến mức Cheryl thực sự không còn đề phòng nữa. Như thể tình yêu có khả năng kéo dài cuộc sống của trái tim đã hao mòn nhất.

Bà lau tay vào chiếc khăn lau bát đĩa và nhắc máy ở hồi chuông thứ ba. Tên người gọi hiện lên là Merrill Place. Bà tựa người vào bàn quây bếp. “A lô?”

“Bà Cheryl, tôi Harrison Myers đây.” Ông ngừng một lát. “Tôi rất tiếc... tôi sợ là mẹ bà vừa lên cơn đau tim.”

Đau tim? Căn phòng bắt đầu quay cuồng và Cheryl phải chắt vật để giữ tập trung. Bà bấu chặt một bên tay lấy bàn quây và ấn điện thoại vào tai. “Bà ấy... còn tỉnh không?”

“Có. Bây giờ nhân viên cứu thương đang đưa bà cụ ra xe.” Giọng ông đầy lo lắng. “Hãy gặp chúng tôi ở bệnh viện. Vui lòng đến đây nhanh nhất có thể.”

“Tôi sẽ đến ngay.” Bà đập máy và nhắm nghiền mắt. “Chuck ơi! Xin anh... hãy đến đây.”

Ông đang ở phòng bên đọc sách, nhưng ông biết được có gì đó rất xấu đã xảy ra qua giọng của bà. Ngay lập tức ông chạy đến bên bà. “Chuyện gì thế?”

“Là mẹ. Họ đang đưa bà đến bệnh viện. Bà ấy... hình như bà ấy vừa lên cơn đau tim.”

“Ôi em yêu.” Ông ôm lấy bà. “Anh rất tiếc.”

Bà tựa đầu vào ông. “Em đã lo sợ chuyện này lâu rồi.”

“Chúng ta đều vậy.”

Cheryl nhớ lại hình ảnh mẹ bà trong lần cuối họ nói chuyện, đang ngồi trong phòng của cụ vài đêm trước. Trông cụ rất hạnh phúc và khỏe mạnh. Nhưng ở tuổi của cụ thì một cơn đau tim có thể là dấu chấm hết. Cheryl chờ đợi trong khi Chuck đi tìm chìa khóa. “Chúng ta cần đi ngay.”

“Em sẽ gọi cho các con lúc trên xe.” Cheryl không rõ làm thế nào họ lên được xe. Mọi chi tiết có vẻ nhạt nhòa khi Chuck lái đến bệnh viện. Cả hai cô con gái đều muốn gặp họ tại đó. Điều đáng buồn là mọi người đã lên kế hoạch đến Merrill Place vào chiều hôm đó. “Bây giờ chúng ta sẽ không thể có khoảnh khắc đó.” Cheryl chớp mắt ngăn những giọt lệ rơi.

“Thật là buồn. Mẹ hẳn sẽ thích chuyến thăm đó.”

“Có thể mẹ sẽ tỉnh lại.” Chuck cố gắng nuôi hi vọng qua giọng điệu của mình. “Chúng ta cần cầu nguyện.” Ông cất lên lời cầu nguyện đẹp nhất, cầu xin Chúa thổi sự sống vào mẹ của Cheryl. “Nếu đã đến lúc của mẹ, thưa Chúa, xin hãy cho chúng con cơ hội được nói lời tạm biệt. Cảm ơn Cha. Nhân danh Jesus, amen.”

Đúng là họ phải cầu nguyện. Tại sao Cheryl không nghĩ đến điều đó? Thưa Chúa... hãy tha lỗi cho con. Xin hãy dẫn lối cho chúng con. Xin hãy để mẹ sống. Con muốn được nói lời tạm biệt. Nhưng trước khi có thể trừng phạt mình thêm nữa, bà nghĩ về hàng ngàn lần được mẹ ban cho ân điển. Sự hoàn hảo là điều không bao giờ có thể biết trước được. Sự yên bình đã tìm được lối đến với bà, xua tan mối lo âu của bà. Mẹ bà đã đúng.

Họ gặp một cô con gái ở sảnh bệnh viện, rồi nhanh chóng được dẫn đến một phòng riêng nơi bác sĩ nhanh chóng bước đến chỗ họ. “Chắc hẳn bà ấy đã lên cơn đau tim.” Trông ông ấy rất lo lắng. “Tình hình bây giờ của bà ấy ổn định, nhưng nghiêm trọng.” Ông ấy ngập ngừng. “Chúng tôi đang theo dõi bà cụ một cách sát sao.”

Một tiếng sau họ được phép vào phòng mẹ để thăm nom, nhưng cho đến ngày hôm sau bà cụ mới tỉnh lại.

“Bà ấy đã sẵn sàng để gặp mọi người.” Bác sĩ mỉm cười với Cheryl. “Em trai của bà đã ở đây từ trước rồi.”

Cheryl thấy những ánh mắt ngạc nhiên của hai cô con gái. Chắc Tyler Ames đã ở đây. “Không sao đâu. Mẹ sẽ giải thích sau. Chúng ta quay lại nào.”

Khi họ vào phòng, anh ở đó, ngồi bên cạnh mẹ của bà, nắm tay và nói chuyện với cụ. Một trận bóng chày được chiếu từ chiếc ti-vi gần đó và không bật tiếng.

Nghe thấy tiếng mọi người ở cửa, Tyler nhìn lên. Đôi mắt anh đỏ hoe, hình như anh đang khóc. Anh gật đầu với họ rồi lại hướng sự chú ý về mẹ của Cheryl.

Trông bà cụ yếu ớt và xanh xao, già hẳn đi hơn chục tuổi so với chỉ mấy ngày trước. Bà cụ quay sang nhìn mọi người và một nụ cười nở nơi khóe miệng đã tàn phai vì năm tháng. “Xin chào.” Bà cụ chỉ cử động đôi chút với bên tay rảnh. “Xin mời vào.”

Tạ ơn Chúa. Sự nhẹ nhõm tràn ngập trái tim Cheryl. Cho dù có điều gì xảy ra, xin Ngài ít nhất cho chúng con được tận hưởng giây phút này. Bà dẫn mọi người vào phòng và ngồi vào chỗ bên cạnh Tyler. “Chúng con đều đã ở đây rồi, mẹ.”

“Ừ.” Bà cụ cười với Tyler rồi với cả nhóm. “Tất cả mọi người.”

Tyler rời tay bà cụ và thận trọng di chuyển về phía bức tường để Cheryl có thể ngồi vào chỗ của anh. Bà gật đầu với anh, rồi nắm lấy tay mẹ và cố gắng không khóc. “Mẹ cảm thấy thế nào?”

“Lẫn lộn.”

Cheryl cảm thấy tay của Chuck đặt trên vai mình. Bà biết ơn sự động viên của ông. “Ý mẹ nói thế là sao?”

“À.” Cầm cụ run run, cảm xúc hiện lên sau đó. “Mẹ rất vui vì có mọi người ở đây. Con và anh trai. Và mẹ vui vì chúng ta đang cùng nhau xem bóng chày.” Bà cụ liếc mắt nhìn ti-vi và cười với Tyler. “Nhưng mẹ cảm thấy Chúa Jesus

đang gọi mẹ về nhà.” Đôi mắt của bà cụ chưa bao giờ tỉnh táo hơn. “Bố con ở đó, con biết đấy.”

Lần đầu tiên trong nhiều năm mẹ thừa nhận rằng bố của họ đã mất. Đôi mắt của Cheryl ướt nhòe đi khi bà gật đầu. “Vâng. Bố ở đó, đang đợi mẹ.”

Nụ cười của mẹ bà là điều ngọt ngào nhất thế gian, nửa đau buồn, nửa vui vẻ vô bờ bến. “Nên con thấy đó”- bà cụ ho yếu ớt - “cảm xúc của mẹ hơi lẫn lộn.”

“Con hiểu.” Cheryl nhìn quanh phòng. “Các cháu cũng đang ở đây mẹ ạ.”

“Ừ.” Bà cụ giơ tay về phía họ. “Mẹ thấy rồi. Mẹ rất vui vì mọi người đều có mặt.”

Từng người con gái đến gần, để mẹ của Cheryl được nhận mặt và chào tạm biệt họ. “Nhưng chỉ cho lúc này thôi,” bà cụ nói với họ. “Lời tạm biệt chỉ cho lúc này.” Bà cụ nhìn Tyler, người đang cố gắng tránh đường hết sức có thể. “Thiên đàng sẽ rất tuyệt. Phải không, Ben? Mẹ cảm thấy có lẽ con biết điều đó nhiều hơn tất cả chúng ta.”

“Vâng, thưa bà. Ở đó sẽ rất tuyệt.” Tyler trông có vẻ lạc

lõng. Cheryl ra dấu cho anh ở lại. Không sao đâu. Bà muốn anh ở lại đây. Chàng trai trẻ phải có tấm lòng nhiệt thành thế nào để ở tại đây như thế này, chăm sóc cho một cụ bà chín mươi tuổi sắp sang thế giới bên kia? Thưa Chúa, Ngài có nhớ về phép màu mà con đã cầu xin? Xin hãy làm cho điều đó thành sự thật. Những người như cậu ấy thật là hiếm có.

“Mẹ muốn...” Mẹ của Cheryl muốn ngồi lên một chút, nhưng cố gắng đó không được lâu. Bà cụ co người lại và thử lần nữa từ tư thế nằm. “Ben ơi?”

“Con ở đây.” Tyler sà đến gần Cheryl. “Chúng con đều ở đây.”

“Được rồi.” Sự bình yên bao quanh bà cụ. “Còn một điều nữa mẹ muốn nói. Đặc biệt là cho con, Ben.”

Anh nhìn mọi người xung quanh, với một lời xin lỗi không thành lời trong mắt. Như thể điều cuối cùng anh muốn là xâm phạm vào giây phút riêng tư

này. Cheryl gật đầu với anh, muốn anh tiếp tục vào vai Ben Hutcheson. Tyler gật đầu đồng ý. Anh nhìn sang người mẹ của Cheryl. “Con đang nghe đây.”

“Mẹ nghĩ về... cuộc trò chuyện của chúng ta gần đây.” Bà cụ cười với Cheryl và Chuck và mọi người. “Ben đến thăm hàng ngày. Nó mang hoa cho mẹ.” Đôi mắt của bà cụ quay sang Ben lần nữa. “Chúng ta đã có những cuộc trò chuyện hay ho nhất.”

“Đúng vậy.” Tyler nhìn bà cụ, sự chân thành vang vọng trong giọng nói của anh.

“Vai của Ben bị đau và đôi khi”- bà cụ nhìn thẳng vào anh - “đôi khi con nói về những sai lầm của mình trong quá khứ như... như thể con nghĩ mình cần phải trở nên hoàn hảo.”

“Vâng.” Tyler rơm rớm nước mắt. “Con ước vậy. Con đã phạm nhiều sai lầm.”

Bà cụ lắc đầu, dù chỉ là những cử động khẽ khàng. “Con phải dành chỗ cho ân điển của Chúa, Ben.”

Cheryl nhắm theo lời mẹ bà trong im lặng.

“Sự hoàn hảo là công việc của Chúa.” Bà cụ rời tay Cheryl để nắm lấy tay Tyler. “Con sẽ sống cuộc sống của mình một cách hạnh phúc hơn nhiều nếu con ngừng cố gắng trở thành hoàn hảo. Hãy làm hết sức mình vì Chúa Jesus. Khi con thất bại, Ngài sẽ dẫn dắt con.” Bà cụ mỉm cười với những người khác. “Cách mà Ngài đang dẫn dắt mẹ ngay lúc này.”

Bà cụ nhắm mắt lại một lúc. Rồi cụ chậm rãi chớp mắt. “Mẹ mệt quá.” Bà cụ nhìn Tyler rồi Cheryl. “Cảm ơn các con. Hai con là những người con tuyệt nhất mẹ có thể có.” Thêm vài cái chớp mắt nữa và cụ đã chìm vào giấc ngủ.

Cheryl nhìn chăm chú vào ti-vi. Mẹ bà thích bóng chày đến nhường nào. Bởi vì Ben thích nó. Bà nheo mắt, cố gắng xem đội nào đang chơi. Đó là đội Dodgers. Và người ở bực ném bóng là...

Bà mỉm cười. Đó là Marcus Dillinger.

Đã bao lâu bà không xem cậu ấy ném bóng?

Sau vài phút bác sĩ đi vào và khuyên mọi người để cho bà cụ nghỉ ngơi. Khi cả gia đình và Tyler Ames đã ra sảnh, bác sĩ để lộ vẻ mặt căng thẳng. “Mức oxy của mẹ bà không được tốt lắm. Trái tim của bà ấy đang yếu dần.”

Cheryl dựa người vào Chuck. “Liệu bà ấy có thể về Merrill Place? Chúng ta đang nói về những khoảng thời gian dài hàng tuần hay hàng tháng?”

“Hiện tại chúng tôi sẽ giữ bà ấy ở lại đây. Còn khi nào đến thời khắc của bà ấy... không ai nói trước được.” Ông ấy kiểm tra biểu đồ sức khỏe của bà cụ. “Có thể là trong vài ngày hoặc vài tuần.”

Cheryl gật đầu. “Cảm ơn bác sĩ.” Bà giơ tay ra và chồng cùng các con gái lại gần. Cheryl ra hiệu cho Tyler cùng đến gần bên họ. “Đây là Tyler.” Bà nhìn từng người một. “Mẹ sẽ giải thích về anh ấy sau. Bây giờ mẹ cần nói chuyện một mình với Tyler.” Có hai chiếc ghế trống ở hành lang ngoài phòng của mẹ bà. “Mẹ sẽ gặp mọi người ở phòng chờ trong vài phút nữa.”

Chuck chăm chú nhìn bà. “Em chắc là mình ổn chứ?”

“Vâng.”

Họ ôm nhau, Chuck nhìn vào mắt bà. “Anh rất tiếc.”

“Không sao đâu. Mẹ không hoảng sợ.”

Trước khi đi ra, Chuck bắt bên tay còn lành của Tyler.

“Cảm ơn cậu. Thời gian cậu dành cho Virginia... cậu sẽ không biết điều đó có ý nghĩa như thế nào với bà ấy. Với tất cả chúng tôi.” Cheryl mỉm cười với chàng trai trẻ. Anh còn bật cả kênh chiếu trận bóng trong phòng bà cụ.

“Bà cụ là một người phụ nữ đặc biệt.” Tyler bày tỏ rõ ý của mình trong từng chữ. Khi Chuck và mọi người trong gia đình đã ra ngoài, Tyler quay sang Cheryl. “Cháu đã chờ đợi cuộc nói chuyện này.” Anh liếc mắt về phòng bệnh. “Cháu chỉ không nghĩ nó lại như thế này.”

“Không ai trong chúng ta biết được.” Bà ngồi xuống và Tyler cũng làm theo. “Bà cụ chưa từng khỏe như vậy kể từ lúc cậu xuất hiện trong cuộc đời của bà ấy.”

“Cháu có rất nhiều câu hỏi. Nhưng cháu đoán câu hỏi lớn nhất là về Ben.” Tyler lắc đầu, bối rối. “Dù ông ấy sống ở đâu hay đang làm gì, ông ấy nên có mặt ở đây.”

“Cậu nói đúng.” Cheryl thấy những giọt nước mắt bắt đầu rỉ ra. “Ben rất yêu thương mẹ. Nếu anh ấy có thể đến đây, anh ấy chắc chắn sẽ đến.” Bà ngập ngừng. “Tyler à, Ben đã mất. Anh ấy là một người lính. Anh ấy hi sinh năm 1972 ở Việt Nam.”

Thông tin mới có vẻ làm Tyler bất ngờ. Đầu gục xuống và anh nhìn chăm chăm vào hai tay của mình. Anh đứng như thế một lúc trước khi quay lại nhìn Cheryl. “Cháu không biết điều đó. Cháu rất xin lỗi.”

“Ben không hoàn hảo, nhưng anh ấy yêu Chúa... và anh ấy yêu gia đình.” Cheryl không nhận ra những giọt nước mắt trên má của bà. Trái tim bà đang quay về năm 1970 - vào tuần trước khi Ben sang Việt Nam. “Tình yêu. Đó là thể mạnh của anh ấy. Anh ấy sẽ mang cho mẹ tôi những bông hoa cúc. Chúng mọc hoang ở khoảng sân sau nhà.” Cheryl hình dung ra anh trai bà, cao lớn và lực lưỡng, hay nghĩ ngợi về một lỗi lầm. “Mẹ tôi yêu những bông hoa đó.”

“Bà có hỏi về chúng.” Tyler trông đau buồn. “Đó là lý do cháu bắt đầu mang hoa đến.”

“Cậu đã làm mẹ rất vui.”

Tyler lại cúi xuống. “Chắc là sự mất mát đã suýt giết chết bà cụ.”

“Đúng vậy.” Mắt của Cheryl rơm rớm. “Không một ai trong chúng tôi trở lại như cũ sau khi nhận được tin. Nụ cười dễ dàng của bố tôi, ánh lung linh trong mắt ông - chúng đã thay đổi khi Ben ra đi mãi mãi.” Cheryl nhìn xa xăm về phía trước, tâm trí rơi vào quá khứ xa xôi ấy. “Ben và đồng đội bị rơi vào

bấy. Nếu chờ đợi, có thể anh ấy đã được giải cứu. Những người khác đã được cứu mà.” Sự đau buồn vẫn còn chân thực y như hồi đó. “Nhưng đó không phải là kiểu của Ben. Anh ấy quá quan tâm đến những người khác. Anh ấy đã đi để tìm cứu viện.” Cheryl nhìn Tyler. “Hai phút sau anh ấy rơi vào làn đạn bắn chéo cánh sẻ và qua đi.”

Tyler lắc đầu. Anh nghiêng chặt răng và nói. “Buồn thật.”

“Sau khi Ben mất, bố tôi mua hoa cúc tươi cho mẹ mỗi ngày. Để tỏ lòng trân trọng với Ben. Sau khi bố mất, tôi đã cố gắng đến đó và mang theo hoa cúc, nhưng nó không còn như ngày xưa nữa. Bà ấy sẽ nói chuyện về thiên đường - rất lâu trước khi bà ốm. Với Ben ở trên kia, bà ấy khó mà chờ đợi được.”

“Rồi sau đó bà ấy mất trí nhớ?” Tyler có vẻ hiểu chuyện một cách dễ dàng.

“Đúng vậy. Ban đầu chúng tôi để những bức ảnh ở bên giường của bà - bức ảnh cuối cùng mà chúng tôi có Ben góp mặt là một trong những bức mà mẹ thích nhất. Anh ấy trong bộ quân phục, rất đẹp trai.” Bà lau nước mắt. “Nhưng dần dần những bức ảnh ấy làm mẹ bối rối. Mẹ không thể hiểu tại sao Ben không đến thăm, tại sao không ai cho mẹ đi gặp anh.”

Tyler xoa gáy, thực sự cảm động bởi câu chuyện. “Khi cháu đến Merrill Place, y tá của bà ấy nói rằng họ phải đánh thuốc bà ấy.”

“Bà ấy luôn cố gắng bỏ trốn.” Sự đau đớn từ những ngày ấy vẫn còn vẹn nguyên. “Điều đó thật buồn. Bà ấy chỉ muốn đi tìm Ben.” Cheryl ôm tay lên má, cố gắng trấn tĩnh. “Rồi cậu xuất hiện trong cuộc đời của bà.”

“Mẹ của cô... bà ấy có tình yêu thật trọn vẹn.” Tyler chăm chú nhìn cánh cửa phòng đóng kín dẫn đến giường của bà cụ. “Cháu cảm thấy rằng Ben đã phạm vài sai lầm.”

“Đúng vậy,” Cheryl lại nhìn thấy người anh đẹp trai của mình, đôi mắt đầy sức sống và phiêu lưu. “Tông chiếc xe của gia đình vào một gốc cây. Anh ấy

chưa bao giờ được điểm A ở trường, không một lần nào.” Một hình ảnh vụt qua tâm trí bà, khuôn mặt của Ben mỗi học kỳ lúc mang bảng điểm của mình về cho bố mẹ. “Bố tôi muốn anh ấy cố gắng hơn nữa. Nhưng mẹ chỉ bảo rằng anh ấy đã đạt điểm A cộng trong điều duy nhất quan trọng - yêu kính Chúa và yêu thương mọi người.”

Nước mắt rơm rớm trên khóe mi của Tyler. Anh gật đầu, tay bóp cằm. “Những lời của bà cụ là dành cho anh trai cô, nhưng chúng đã giúp cháu.” Anh quệt mu bàn tay lên má. “Cháu đã cố gắng để trở nên hoàn hảo suốt một thời gian dài.”

Cheryl đặt tay lên vai lành của anh. “Chúa làm việc theo những cách kỳ diệu. Cậu là câu phúc đáp cho lời cầu nguyện của chúng tôi.” Bà ngừng lại giây lát. “Có thể bà ấy là lời phúc đáp của cậu.”

Tyler nghĩ một lúc. “Ben có chơi bóng chày không ạ?”

“Có.” Cheryl nhìn chàng trai trẻ chăm chú. Cậu ấy trông quá giống anh trai bà. “Anh ấy rất giỏi. Nếu không bị gọi đi nghĩa vụ, anh ấy có thể có một cơ hội ở giải nhà nghề.” Bà nghĩ ngợi một lúc. “Cậu đã lo liệu được ca phẫu thuật chưa?”

“Cháu đang tiết kiệm cho điều đó.” Anh ôm bên tay chấn thương sát hơn vào người. “Một lúc nào đó trong mùa xuân tới. Đó là mục tiêu của cháu.”

Cheryl nghĩ đến việc chàng trai trẻ thương tật này phải đợi đến mùa xuân - sáu tháng và hơn thế nữa - để có ca phẫu thuật của mình. Cậu ấy vẫn phải đeo bao treo tay, và di chuyển một cách thận trọng. “Có đau lắm không?”

“Có ạ.” Anh ngập ngừng. “Nhưng cháu đã bỏ thuốc giảm đau. Cháu có thể xoay sở được.”

Một lần nữa Cheryl ước gì mình có thể giúp đỡ. Nhưng cả bà và mẹ bà đều không có số tiền lớn như vậy. “Hãy cầu nguyện cho chuyện đó được thực hiện thật sớm. Rồi sẽ có cách thôi.”

“Cầu nguyện thì cũng chẳng hại gì.” Tyler nhìn xuống đất, không tự tin lắm.

“Ta làm bây giờ luôn đi.” Bà cầm tay bên trái của anh. “Mẹ đã dạy tôi về tầm quan trọng của việc cầu nguyện. Tôi cầu nguyện cho bà tìm thấy bình yên trước khi Chúa đưa bà về nhà. Điều đó giống như là cầu xin Chúa chia đôi dòng nước biển Đỏ một lần nữa.” Cheryl mỉm cười dưới làn nước mắt. “Nhưng Ngài đã làm điều đó. Ngài đã mang cậu đến với chúng tôi. Nên ta hãy cầu xin Chúa vì bên vai của cậu.” Bà nhắm mắt. “Thưa Cha, Ngài thật là tốt. Hơn tất cả, Ngài là Đấng Vĩ Đại. Không có gì chúng con có thể làm để giành được tình yêu của Ngài. Nhưng Ngài đã gửi Jesus để cứu chúng con, để cho chúng con tình yêu và sự phù hộ mà chúng con vốn không xứng đáng và không thể kiếm được.”

Trong khi cầu nguyện, Cheryl nhận ra bà giống mẹ mình đến nhường nào. Suy nghĩ đó làm bà với bết nỗi buồn. “Thế nên bây giờ, thưa Chúa, chúng con xin được cầu nguyện cho

Tyler Ames. Cậu ấy cần được phẫu thuật và cậu ấy cần điều đó ngay. Cậu ấy đang phải chịu đau đớn và cậu ấy cần quay lại sân bóng chày. Chúng con không biết làm sao để điều đó được thực hiện, nhưng Ngài biết. Xin làm ơn, thưa Chúa, xin hãy đưa ra chỉ dẫn. Hãy cho Tyler một phép màu để cậu ấy có thể biết chắc rằng Ngài đã thấy cậu ấy, Ngài yêu thương cậu ấy. Nhân danh Jesus quyền năng, amen.”

“Amen.” Họ cùng đứng dậy và Tyler ôm bà. “Cảm ơn cô. Vì đã cùng sẻ chia người mẹ với cháu. Vì đã tin tưởng cháu.” Anh cúi xuống sàn rồi ngẩng lên nhìn bà. “Cô không biết thời gian ở cùng bà ấy có ý nghĩa như thế nào đối với cháu đâu.”

“Cậu sẽ có ca phẫu thuật của mình.” Bà cười tươi, nụ cười đầy hi vọng hơn so với trước. “Tôi tin là như vậy.”

“Cảm ơn cô.” Tyler lấy chùm chìa khóa trong túi. “Cháu cần trở lại làm việc. Tối nay cháu sẽ quay lại thăm bà ấy.”

“Chúng tôi sẽ ở đây.” Họ ôm nhau lần nữa và bà nhìn anh rời đi. Sau khi anh đã đi khỏi, Cheryl quay lại phòng của mẹ, và ngồi lên chiếc ghế bên giường bà. Nhịp thở của mẹ bà đã chậm đi, nhưng một nụ cười nhẹ vẫn đọng lại trên môi. Hoàn toàn được bình yên, người mẹ ngọt ngào của bà.

Cheryl ngồi dựa lưng vào ghế. Thật là một phép màu mà Tyler Ames đã mang đến cho cuộc sống của họ. Trái tim nhân hậu của cậu và vẻ ngoài giống Ben đến kỳ lạ. Phải có cách để giúp cậu ấy có được ca phẫu thuật. Bà nghĩ một hồi lâu, lướt qua những ý tưởng về các quỹ từ thiện ở địa phương hay những người có thể lực mà bà có thể hỏi.

Rồi bà nhớ ra điều gì đó. Bà nhìn lên trận đấu trên ti-vi và một lần nữa máy quay đang chĩa về một chàng trai trẻ, người đã thuê căn phòng của họ vài năm trước khi họ sống ở Tennessee. Cậu ấy từng là cầu thủ của đội Outlooks ở Chattanooga, một chàng trai trẻ đang trên đà thăng tiến. Dĩ nhiên, giờ cậu ấy chơi ở LA cho đội Dodgers. Cheryl đã luôn dõi theo sự nghiệp của cậu ấy. Giáng sinh nào họ cũng tặng nhau thiệp mừng và bà sẽ nói lời cầu nguyện cho cậu ấy. Rằng một ngày cậu sẽ tìm thấy Jesus.

Có thể bà nên liên lạc với cậu ấy. Cheryl để cho ý tưởng đó bén rễ.

Phải, bà sẽ gọi điện cho cậu ấy trong chiều nay. Tại sao bà lại không nghĩ đến chuyện đó sớm hơn? Ít nhất cậu ấy sẽ biết một vị bác sĩ có thể giúp Tyler. Phải có một bác sĩ phẫu thuật ở đâu đó có thể chữa cho Tyler Ames, người có một danh sách những bệnh nhân là các cầu thủ bóng chày nhà nghề và một tình yêu với bộ môn thể thao đó. Nếu có ai đó biết một vị bác sĩ như vậy, đó phải là chàng trai trẻ từng là một thành viên của gia đình Cheryl và Chuck trong gần một năm trời. Một trong những tay ném bóng hàng đầu dạo gần đây. Người đang ném bóng cho Dodgers ngày hôm nay.

Marcus Dillinger.

26

Buổi chiều trôi đi chậm chạp ở Merrill Place, nhưng ngay khi Tyler hoàn thành công việc, anh trở lại bệnh viện. Bây giờ khi ngồi bên cạnh Cheryl trong phòng bệnh của bà Virginia, anh cảm thấy trong mình đang tràn đầy một mục đích mà ngày trước chưa từng có. Đúng, anh đã bỏ Oxycodone và anh đang khỏe hơn bao giờ hết. Nhưng kể từ cuộc nói chuyện với Cheryl ở hành lang, anh thực sự có một cảm giác về số mệnh.

Tyler Ames sẽ tái xuất. Không gì có thể ngăn cản anh. Nhất là khi có những người như Virginia Hutcheson và con gái của bà cụ đang cầu nguyện cho anh.

“Sẽ không lâu đâu.” Cheryl nói nhảm, sự chú ý hướng về phía mẹ bà.

Tyler biết rằng mình cần phải nói lời từ biệt. Lần này là cho gia đình. Anh nghiêng người về phía trước và nắm lấy những ngón tay của bà cụ. “Con sẽ giữ hình bóng của bà trong con,” anh thầm thì, nước mắt không rơi. Anh không thể buồn cho Virginia. Bà sắp được đoàn tụ với chồng và con trai mình. Thiên đường sẽ là nơi tốt đẹp hơn một cách không gì sánh nổi so với Merrill Place. Tốt đẹp hơn tất cả những gì ở trên trái đất này. Tyler tin rằng điều đó là dành cho Virginia.

Bà cụ có vẻ bình yên, hơi thở chậm hơn so với trước đó một giờ. “Trước khi đi”- Tyler nghiêng người đến gần bà cụ hơn, lặng lẽ nói - “con có điều này cho bà.”

Cheryl nhìn anh, thực sự tò mò.

Anh rời tay của bà cụ và đi đến chỗ túi đồ ở góc phòng, chiếc túi anh mang theo.

“Cậu không cần tặng cho bà thứ gì cả.” Cheryl nhẹ nhàng nói.

“Là cháu muốn vậy.” Từ trong chiếc túi nâu anh lấy ra một lọ cắm đầy hoa. Những bông cúc.

“Ôi Tyler.” Cheryl đưa tay lên miệng.

Anh nhìn vào mắt bà. “Cháu đã mang hoa đến cho bà ấy gần như mỗi ngày. Nhưng chưa bao giờ là hoa cúc.” Anh đặt chúng lên chiếc bàn của phòng bệnh. “Cháu phải làm vậy.

Sau tất cả những gì bà ấy đã làm cho cháu.” Anh ngồi xuống và nắm lấy tay Virginia lần nữa. “Con mang cho bà hoa cúc. Loài hoa bà yêu thích nhất.”

Bà cụ đã bước một bước lên thiên đường, không nghi ngờ gì nữa. Nhưng không thể làm được rằng khóe môi của cụ đang nhoẻn cười. Bà cụ siết nhẹ tay Tyler và môi cử động. Cụ không cần phải nói thành lời. Tyler biết rằng bà cụ đang biết ơn - theo cách mà anh đang biết ơn. Anh nhìn Cheryl. “Cô có mang theo điện thoại không?”

“Có.” Cheryl lôi chiếc điện thoại của mình từ túi xách. “Phiền cô chụp cho chúng cháu một bức ảnh? Cháu và mẹ cô và những bông hoa cúc?” Anh cầm những bông hoa lên lần nữa. “Cô có thể gửi ảnh qua email cho cháu. Điều đó sẽ có ý nghĩa rất lớn.”

“Dĩ nhiên rồi.” Cheryl đợi đến khi anh điều chỉnh lại tư thế của mình bên giường của Virginia, bên tay lành đặt lên vai của bà cụ. Bà bấm nút chụp và nhìn ngắm nó. “Một ngày nào đó tôi muốn cho cậu xem ảnh của Ben. Trông cậu thực sự rất giống anh ấy.”

Tyler cho Cheryl địa chỉ email của mình và bà gửi bức ảnh qua. Anh ngồi xuống và nắm lấy tay của Virginia lần nữa. Bằng cách này anh có thể nhớ về

người phụ nữ đáng kính ở Merrill Place, về ân điển mà bà cụ đã dạy anh rất nhiều, và về vị Chúa mà bà đã kính yêu hết mình. Anh hôn tay bà cụ. “Tạm biệt, Virginia. Ben đang đợi bà.”

Hai tiếng sau Tyler đang ở trong phòng mình kiểm tra email, nhìn vào tấm ảnh chụp với Virginia thì một bức thư khác được gửi đến. Thư này cũng là từ Cheryl. Anh mở ra và đọc mấy dòng chữ trong đó. Virginia đã ra đi - lên thiên đàng và đoàn tụ với chồng cùng Ben dấu yêu của mình. Tyler lấy tay trái che mặt. Anh không cố ngăn những giọt nước mắt, nhưng chúng không phải là dành cho Virginia. Chúng là dành cho anh. Cho những gì anh phải lo toan, cho những tháng ngày dài trước mắt mà không có tình yêu và sự thông thái của bà cụ.

Tyler nhắm mắt và ngẩng mặt về phía thiên đàng. Nhờ Virginia mà anh đã có những thay đổi để thực hiện. Mẹ và bố anh có thể không hiểu về ân điển, nhưng nhờ Virginia, nên Tyler hiểu. Anh sẽ chia sẻ ân điển đó với họ, và có thể họ sẽ tìm thấy những gì mình đã mất đi nhiều năm trước.

Tình yêu vô điều kiện.

Anh phải làm một việc cuối cùng trước khi đi ngủ. Kể từ chuyến thăm của Sami, ngày nào anh cũng nghĩ về cô. Sự thành thực của cô và cách cô đã quan tâm anh. Cô đã tin ở con người anh, không phải là trận đấu của anh. Giờ anh đã hiểu điều đó. Trong vài ngày trở lại đây mọi thứ đã trở nên sáng tỏ hơn.

Tyler hình dung ra hình bóng cô một lần nữa. Sami đứng ngay trước mặt anh, với biển cả ở cạnh bên. Nhưng anh đã từ chối cố gắng của cô để nói hết mọi chuyện, tự ép bản thân phải tin rằng cô đã hài lòng với cuộc sống của mình, với cuộc sống xứng đáng hơn cùng người bạn trai. Rồi anh đã đẩy cô đi xa mà gần như không có lời giải thích. Như thể mọi cảm xúc tuyệt vời họ từng có và mọi khoảng thời gian họ từng sẻ chia cùng nhau không còn ý nghĩa nào nữa.

Thực ra thì, nó có ý nghĩa. Tất cả chúng đều có ý nghĩa. Giờ cô đã đi xa và anh sẽ không phí phạm thêm một ngày. Không thêm một khoảnh khắc nào nữa. Anh mở mắt và kéo chiếc máy tính lại gần. Kể từ lúc Sami đến thăm anh đã không quay lại trang Facebook của cô. Quá khó để thấy cô cùng với người bạn trai - bất kể anh đã để cô đi dễ dàng thế nào trong tuần trước.

Anh vào trang cá nhân của cô và khi chuẩn bị nhấp vào đường dẫn để gửi tin nhắn riêng thì có một thứ khiến anh chú ý. Đầu tiên, ảnh đại diện cho thấy cô đang đứng bên đại dương cùng một chiếc ván trượt. Cô trông rạng rỡ niềm vui. Tyler chạm tay vào màn hình. Anh nhớ em từng hạnh phúc như vậy. Anh cười mặc cho trái tim đang nhói đau. Tốt cho em, Sami. Em đang sống cuộc sống của mình.

Rồi anh nhanh chóng để ý đến dòng mô tả trạng thái quan hệ của cô. Giờ nó để trống. Tyler chăm chú nhìn vào chỗ đó. Chuyện gì đã xảy ra? Anh cuộn xuống và xem trong những bức ảnh gần đây nhất của cô. Mọi dấu vết của anh chàng kia đã biến mất.

Tâm trí anh vội vã. Sao lại có thay đổi như thế này? Họ đã chia tay ư?

Anh bấm vào đường dẫn tin nhắn và nghĩ về những gì mình sẽ viết. Anh bắt đầu gõ.

Gửi Sami,

Còn một điều mà anh chưa nói khi em ở đó. Anh không chỉ là lao công ở Merrill Place. Anh còn là người con trai duy nhất của Virginia Hutcheson. Có thể em vẫn nhớ bà cụ. Khi em vừa bước qua cửa trước của chỗ đó thì một bà cụ đi vào. Bà cụ gọi anh là Ben, và bảo em rằng anh là một anh chàng rất được. Bà cụ nói trông em thật xinh đẹp. Đó là Virginia.

Anh không rõ chuyện này sẽ đi về đâu, nhưng anh phải thành thật. Phải nói với một người thực sự quen biết anh về sự thay đổi mà Virginia đã tạo ra trong cuộc đời anh. Những ngón tay anh lại tiếp tục di chuyển trên bàn phím.

Anh kể cho Sami toàn bộ câu truyện. Anh giải thích tại sao Virginia luôn ở bên cạnh anh. Anh cứ gõ phím, nhớ lại mọi thứ anh đã học được kể từ sau khi bị chấn thương. Anh không rõ tại sao mình lại kể với cô nhiều như vậy, nhưng anh không thể dừng lại. Về Chúa... hồi đó bọn anh không bao giờ nói chuyện về Ngài. Nhưng anh nghĩ Chúa đã ở đó suốt cả khoảng thời gian. Virginia đã dạy anh về điều đó.

Nước mắt làm nhòe những con chữ trên màn hình máy tính. Anh lại nhớ về Virginia. Anh chớp mắt để có thể nhìn thấy những gì mình đang viết.

Anh đoán là mình muốn kể với em về Virginia, nhưng anh cũng muốn nói lời xin lỗi. Anh đã không đối xử với em một cách đúng đắn khi em ở đây. Em đã thuộc về người khác, nên anh đã không để trái tim mình cảm thấy điều gì. Đó là điều anh nói với mình. Nhưng anh đã nhầm. Ở cùng với em có làm anh cảm thấy điều gì đó.

Sự thực là anh nhớ em. Nhiều hơn em có thể biết. Nhất là vào những đêm như thế này. Xin hãy tha thứ cho anh vì đã khóa chặt trái tim mình. Bà Virginia cũng sẽ không muốn anh cứ sống như vậy. Thực sự là thế. Anh không muốn em nghĩ rằng anh chỉ là một người lao công ở Merrill Place, khi em thấy... Bây giờ thì anh đã hiểu, Chúa không xét con người anh qua công việc. Bất cứ công việc nào mà Ngài ban cho anh. Xin tha lỗi cho anh, Sami. Hãy tiếp tục cười những con sóng.

Yêu em, Tyler

Khi anh chuẩn bị đóng trang cá nhân của cô lại, có một thứ khiến anh ngừng lại. Làm thế nào mà anh đã bỏ lỡ điều này vài phút trước? Trái tim anh bay vút lên và anh không thể không mỉm cười. Đúng, ảnh đại diện của cô là ảnh mới, và đúng, cô đã gỡ trạng thái quan hệ của mình. Nhưng chi tiết nói lên nhiều nhất về sự thay đổi sâu sắc đã diễn ra trong cuộc đời cô là một điều đơn giản này. Cô đã đổi tên trang cá nhân chính thức của mình.

Cô không còn là Samantha Dawson.

Cô là Sami.

Đó là ngày Chủ nhật thứ ba của tháng Mười, ngày đầu tiên không có Virginia, và Tyler nhớ bà cụ hơn những gì anh tưởng tượng. Có những ngày anh gần như có thể cảm thấy bà cụ ở cùng mình, tay trong tay, giọng nói dịu dàng nhắc anh về sự thật thay đổi cuộc sống. Dù vậy, hôm nay sẽ là ngày khó khăn nhất.

Hôm nay là lễ truy điệu của Virginia. Cheryl đã quyết định tổ chức ở đây, cùng nơi mà Tyler đã hát cho bà và những người bạn trong mấy tuần vừa rồi. “Nếu cậu có thể hát vài bài và nói đôi lời cảm nghĩ,” Cheryl có vẻ kiệt sức, “tôi nghĩ rằng điều đó sẽ rất có ý nghĩa với mẹ tôi”.

Bây giờ thì Tyler có thể đánh cả bản nhạc dễ dàng hơn. Cây đàn ghita đã trở nên quen thuộc dưới cánh tay chấn thương và lời nhạc đã được khắc ghi sâu vào trái tim anh nơi chúng sẽ ở lại mãi mãi. Nhưng anh chưa từng đánh đàn bài hát này mà không có bà Virginia ngồi ở hàng ghế đầu. Nụ cười ngọt ngào, cách bà cụ gật đầu, cổ vũ anh, thôi thúc anh tiếp tục hát cho bà cụ và cho Jesus. Anh đã vô cùng hạnh phúc. Bây giờ thực sự Virginia đã có người con trai của mình.

Nhưng còn anh? Anh có ai?

Mọi người bắt đầu tập trung sau một giờ chiều. Anh ngồi ở chỗ quen thuộc trên chiếc ghế kim loại ở đằng trước phòng khách và nhìn họ đi đến. Một phần trong anh muốn tin rằng bằng cách nào đó bà cụ sẽ xuất hiện, rằng bà sẽ đi xuống lối sảnh và bước vào phòng khách cùng mọi người. Đôi mắt bà cụ sẽ tìm anh rồi bà sẽ đi đến chỗ ngồi ở hàng đầu và chính giữa.

Chiếc ghế của bà cụ vẫn ở đó, như thường lệ. Khi mọi người tìm chỗ ngồi, họ lặng lẽ hơn ngày thường.

Âm ỉm hơn. Virginia đã ra đi. Thời khắc của họ đang đến.

Không ai ngồi vào chỗ của Virginia, đó là điều đúng đắn. Khi Tyler đang hát dở bài “Thập tự xưa”, anh có thể nhìn về phía đó và thấy bà cụ, tưởng

tượng cách mà bà sẽ ngắm nhìn anh. Đây là một trong những bài hát ưa thích của Virginia. Anh đã hát chúng mọi lần kể từ ngày Chủ nhật đầu tiên. Nhưng lần này những ca từ đã tác động đến anh một cách khác biệt.

“Lòng tôi say mê bóng dáng thập tự xưa, vui lòng đầu phục, tận hiến cả cuộc đời, lòng ôm ấp mối quyến luyến với thập tự, sẽ biến nên chiếc vương miện cho chính tôi.”

Chiếc vương miện? Chẳng phải đó là thứ mà anh đã kỳ công cả cuộc đời để tìm đường quay lại? Họ đã giành được vương miện ở giải Little League World Series, và kể từ ngày đó anh đã theo đuổi kiểu chiến thắng như vậy. Nhưng đó không phải là điều mà bài hát này muốn nói. Chiếc vương miện ở đây là vương miện của ân điển và bình yên - vương miện của sự cứu rỗi bởi Chúa Jesus bị đóng trên cây thánh giá cũ, xù xì. Những chiếc cúp mà Tyler thu thập được, những chiếc cúp vẫn còn nằm trong một cái hộp để trong phòng anh - anh cần cất chúng đi. Không có chiếc cúp nào trong số chúng có ý nghĩa với anh bằng ân điển.

Vương miện của ân điển.

Anh tiếp tục chơi, nhìn lên những khuôn mặt của những cụ ông và cụ bà tám mươi, chín mươi tuổi. Thiên đường đang chờ họ. Nếu họ chọn lấy món quà là sự cứu rỗi của Chúa, họ đều sẽ lên đó vào một ngày gần thôi. Anh hát “Thánh Chúa Siêu Việt” rồi đặt cây đàn xuống. Một hồi lâu anh nhìn lên chiếc ghế trống của bà Virginia. Rồi anh ngược nhìn những người khác.

Cùng lúc đó anh thấy Cheryl và gia đình bà ngồi cạnh bên, chăm chú lắng nghe. Nước mắt chảy dài trên má bà.

Tyler bắt đầu. “Tuần vừa rồi chúng ta đã mất đi một người bạn tốt, Virginia Hutcheson.” Anh cố gắng giữ cho giọng nói đồng đều. Đôi mắt anh lại nhìn về phía chiếc ghế của bà Virginia lần nữa. “Có điều là, cuộc sống thật ngắn ngủi. Một trăm năm chỉ là hư vô.” Anh nhìn qua những khuôn mặt ngồi gần bên. “Phải không ạ?”

Những tiếng xì xào yên lặng và những cái gật đầu đáp lại lời anh. Một vài bà cụ lặng lẽ khóc. Một trong số họ nghiêng người sang người bên cạnh. “Virginia mất rồi ư? Không ai nói với tôi cả.”

Tyler cầm cây đàn ghita lên và bắt đầu hát bài “Ân điển diệu kỳ”. “Virginia tin vào Chúa Jesus và tin vào ân điển. Bà cụ biết rằng không ai trong chúng ta có những gì cần có để trở về nhà.” Giọng anh nghẹn lại. Anh đợi nửa phút. Bình tĩnh lại nào, Tyler. Anh chưa bao giờ là một người giảng đạo, nhưng ở đây - vì Virginia - anh phải thử.

Anh hắng giọng. “Không ai trong chúng ta có thể đi lên thiên đường một mình. Chúng ta không thể hoàn hảo.”

Anh bắt gặp ánh mắt của Cheryl từ phía bên kia căn phòng. “Sự hoàn hảo là công việc của Chúa. Ngài đã đủ hoàn hảo cho tất cả chúng ta. Các bạn cần Ngài và tôi cũng cần Ngài. Nếu mọi người chưa hòa hợp với điều đó, thì bây giờ đã đến lúc rồi. Ngay ngày hôm nay.” Anh để lời nói đó treo trong không khí một vài giây. “Theo cách đó khi thời khắc của chúng ta đến, chúng ta có thể tìm thấy Virginia Hutcheson và hát những bài thánh ca trong buổi chiều Chủ nhật. Mỗi mãi.”

Đó là tất cả. Tyler đã hoàn thành bài hát ưa thích của Virginia và khi ấy, anh hi vọng rằng trong căn phòng có thể có vài trái tim đã lắng nghe anh. Một vài cụ bà gật đầu và ở phía cuối căn phòng một cụ ông ngồi xe lăn bắt đầu vỗ tay.

Tiếng vỗ tay thật là có sức lây lan. Trong khi Tyler nhẹ nhàng gảy vài hợp âm cuối, có ba cụ bà rồi hai người nữa và vài cụ ông bắt đầu vỗ tay. Họ vỗ tay cho Jesus, cho sự cứu rỗi và cho một người phụ nữ đã sống trọn cuộc đời mình bằng đức tin.

Tyler nhìn lên chiếc ghế trống của Virginia và một lần nữa anh có thể thấy bà cụ. Cùng vỗ tay với những người bạn, nước mắt lấp lánh trên đôi mắt hạnh phúc của mình. Ca ngợi ân điển như chỉ mình bà có thể làm được. Anh

có thể nhìn thấy bà cụ, cảm thấy sự hiện diện của bà và khi đặt cây đàn ghita xuống, anh nhận ra một điều chưa từng có trước đây: những lời anh đã nói với Virginia là đúng. Bà sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh.

Gần gũi như bài hát vậy.

27

Khi buổi lễ truy điệu kết thúc, mọi người dần dần đi về phòng của mình. Một vài người trong số họ dừng lại trước chiếc ghế trống của Virginia và chạm tay vào lưng ghế. Vừa đủ lâu để có thành tâm. Tyler chờ đợi, gật đầu và cười. Chỉ đến khi tất cả họ rời khỏi, Cheryl mới đến bên cạnh anh.

“Thật là tuyệt vời. Những bài hát... Những gì cậu đã nói. Mẹ sẽ rất tự hào vì cậu.”

Anh mỉm cười. “Bà ấy luôn như vậy. Dù cho điều gì xảy ra.”

“Phải.” Đôi mắt của Cheryl ánh lên khi đang nhìn anh.

“Tôi có tin tốt.”

Anh lại ngồi xuống ghế, cảm kích cái cảm giác như thể bà là người trong gia đình. “Nói cho cháu biết đi.”

“Thì, ngày hôm nọ sau khi cầu nguyện cho cậu ở bệnh viện tôi đã nghĩ.” Bà nắm chặt lấy chiếc túi ở đằng trước. “Vài năm trước chúng tôi có cho một câu thủ bóng chày thuê phòng trong một mùa giải. Sau khi rời đi, chúng tôi vẫn còn giữ liên lạc. Tôi nghĩ mình có thể gọi cho cậu ấy và xem xem nếu như cậu ấy quen biết một bác sỹ phẫu thuật có thể chữa cho cậu với chi phí ít hơn. Cũng đáng để thử.”

Tyler cảm thấy lưng mình cứng đờ. Anh không biết chuyện này sẽ đi đến đâu.

“Cậu sẽ không tin được chuyện này đâu - hoặc có thể cậu sẽ tin, vì chúng ta đã hỏi xin Chúa một phép màu.” Cheryl chìa tay ra nắm lấy bàn tay trái của anh. “Dù sao thì, cậu ấy dạo gần đây khá bận, nhưng sáng nay cậu ấy đã liên lạc lại với tôi. Tôi đã nói chuyện của cậu cho cậu ấy, rằng cậu đã yêu thương mẹ tôi như thế nào và cậu cần ca phẫu thuật này ra làm sao.” Những giọt nước mắt lấp lánh trên hàng mi của bà.

Adrenaline bơm đầy trong các mạch máu của Tyler. Sàn nhà dưới chân như tan ra. “Cô đã làm điều đó ư?”

“Đúng vậy.” Bà cất lên một tiếng giống cười hơn là khóc. “Cậu ấy bảo tôi đưa cậu lên máy bay ngay. Cậu ấy đã đặt lịch hẹn với bác sỹ phẫu thuật của đội bóng và...” Giọng bà vỡ òa. Bà lắc đầu, cố gắng vượt qua những cung bậc cảm xúc của mình để nói nên lời. “Cậu ấy nói rằng dù hết bao nhiêu tiền, cậu ấy cũng sẽ chi trả. Chính cậu ấy.”

Những câu chữ đến với Tyler một cách lộn xộn. Bà vừa nói gì cơ? Bà biết một cầu thủ bóng chày có thể chi trả phẫu thuật cho anh? Không thể có chuyện đó được. Người ta không trả tiền phẫu thuật cho người lạ. “Làm sao mà... ai sẽ...”

“Đây là phần thú vị nhất.” Cheryl gần như nhảy cẫng lên. “Cậu biết cậu ấy, Tyler. Cậu ấy chơi cho đội Dodgers. Cậu ấy nói đã cùng chơi với cậu cho một đội bóng ở giải Little League.”

Người đó chơi cho Dodgers? Tyler tái mặt. Anh bấu vào cạnh ghế và cố gắng giữ thăng bằng. Cầu thủ bóng chày bạn của Cheryl chỉ có thể là một người. “Marcus Dillinger?” Tất cả mọi thứ đều quay cuồng. Điều này đang thực sự xảy ra ư? Thực sự bà đã kể chuyện với cậu ấy? “Cô gọi điện cho Marcus sao?”

“Đúng vậy.” Bà xoa tay mình vào cánh tay còn lại. “Tôi cứ có cảm giác lạnh lạnh kể từ lúc tắt máy. Hãy nghĩ về chuyện đó, Tyler. Chúng tôi đã hỏi xin một phép màu từ Chúa và tôi đã thấy trận đấu bóng chày trong phòng bệnh của

mẹ. Marcus ở đó, đang ném bóng trên ti-vi. Bởi thế nên tôi cảm thấy cần phải gọi điện cho cậu ấy. Nhỡ đâu cậu ấy biết một vị bác sĩ có thể giúp đỡ được cậu. Cậu ấy do dự trong vài giây, rồi nói một điều mà tôi có thể không bao giờ biết được: hai cậu từng là bạn thân hồi lên mười hai tuổi.” Bà lại cười. “Đó thật là một phép màu vĩ đại.” Cheryl lẩn trong túi và lôi ra một tờ giấy.

“Cậu ấy nói rằng hai người đã mất liên lạc. Cậu ấy muốn tôi chuyển cho cậu số điện thoại của cậu ấy. Cậu ấy nói thêm là đã đặt vé cho cậu bay đến LA vào ngày mai!”

Ngày mai? Anh sẽ lên máy bay và đến gặp Marcus Dillinger giữa giải play-off? Đội Dodgers đang thi đấu ở loạt giải World Series. Họ đã chốt được vị trí của mình với chiến thắng vào ngày thứ Bảy. Ở thời điểm bận rộn nhất trong sự nghiệp của mình, Marcus lại dành thời gian cho anh.

Tyler lấy tay che mắt trong nửa phút, rồi anh ngược nhìn Cheryl lần nữa. “Cô nghiêm túc chứ ạ?”

“Chúng ta đã cầu xin sự giúp đỡ từ Chúa.”

“Vậy là nó có thật ư?”

“Đúng vậy, Tyler Ames. Hãy gọi cho Marcus.” Khuôn mặt của Cheryl rạng rỡ niềm vui và trong giây lát trông bà giống hệt người mẹ của mình.

Tyler bắt đầu khúc khích cười. Adrenaline làm anh mệt mỏi và xây xẩm. Anh đứng dậy và ôm Cheryl. “Cháu không biết phải nói gì. Ý cháu là... cháu không thể tin được điều đó. Toàn bộ chuyện này thật là khó mà xảy ra.”

“Đó là một phép màu.” Cheryl lùi lại và cười với anh. “Thứ mà chúng ta đã cầu nguyện. Giờ hãy đi và gọi cho bạn cũ của mình đi.”

“Vâng, thưa cô. Cháu xin cảm ơn cô.”

“Tôi còn mấy chuyện phải làm, nhưng tôi phải đến đây trước. Để đích thân nói với cậu.” Bà đi vài bước về phía cửa. “Hãy giữ liên lạc, nhớ nhé!”

“Vâng.” Anh hình dung ra cuộc sống của mình sẽ ra sao trong sáu tháng hay một năm tới. “Nếu mọi thứ đi đúng hướng mà cháu nghĩ, cháu sẽ quay trở lại. Thậm chí có thể cháu sẽ xem nếu nhà cô còn phòng cho thuê.”

Cheryl mỉm cười. “Chúng tôi sẽ rất vinh dự được có cậu.” Bà vẫy tay chào trước khi quay đi. “Bây giờ cậu là người thân trong gia đình, Tyler. Sẽ luôn luôn là vậy.”

“Cô cũng vậy.” Anh nhìn bà đi khỏi. Anh không rõ mình nên làm điều gì trước. Anh quyết định gọi điện cho Marcus. Người bạn cũ đang chờ - nếu anh có thể tin được bước ngoặt màu nhiệm tuyệt vời này. Anh trở lại phòng mình và dùng chiếc điện thoại treo tường. Marcus nhấc máy ngay hồi chuông đầu tiên. Như thể cậu ấy đang chờ đợi cuộc gọi này.

“Chào Ames! Cậu đó phải không?”

“Chào Marcus.” Suốt cuộc đời anh chưa từng nhận thấy vực thẳm của mình rõ hơn lúc này. Đáng ra cả hai người họ đều phải đặt được chân tới giải nhà nghề. Đáng ra họ phải cùng chơi cho một đội hoặc gặp nhau ở giải World Series. Họ đã hình dung ra tất cả những điều đó hồi mười hai tuổi. Tyler bám sống mũi, tuyệt vọng lấy lại bình tĩnh. “Tớ đã nói chuyện với cô Cheryl Conley. Cô ấy nói...”

“Chúng ta sẽ chữa cái vai của cậu. Không thể để phí thêm thì giờ nào nữa.” Marcus có vẻ vui, giọng cậu ấy tràn đầy sức sống. “Đó là một câu chuyện dài, nhưng tớ nghĩ cậu đã là một phần của những điều điên rồ đang diễn ra.”

Marcus vẫn như vậy, như thể dòng thời gian đã không trôi đi giữa hai người họ. “Cậu chắc chứ? Tớ có thể trả lại cậu tiền... nhưng sẽ mất một thời gian.”

“Cậu luôn luôn nói quá nhiều, Ames. Cậu biết chứ?” Marcus cười. “Trước hết hãy lê cái mông của cậu xuống đây vào ngày mai. Tớ đã đặt vé chờ ở sân bay. Tớ có đến mười triệu dặm bay ở chương trình khách bay thường xuyên.”

Vậy điều này đúng là thật. Marcus đang ở đầu dây bên kia và nói với anh về chi tiết chuyến bay. Anh sẽ đi LA. Anh có cuộc hẹn với một trong những bác sỹ phẫu thuật hàng đầu. Và trong một tuần hoặc khoảng đó, anh sẽ được phẫu thuật. “Tớ... tớ không biết nên nói gì.”

“Bây giờ có một sự thay đổi. Cậu còn nhớ vị huấn luyện viên từng mắng mỏ cậu khi cậu nói chuyện trong lúc ông ấy đang nói không?” Marcus nở một điệu cười dễ dàng như ngày xưa vậy. “Tớ sẽ cho cậu một ngày, Ames. Ngày mai lúc hạ cánh, cậu phải nghĩ ra điều gì đó để nói. Tớ không nghi ngờ gì về khả năng đó cả.”

Cả hai cùng bật cười. Tyler không thể chờ được đến sáng mai. Trước khi kết thúc cuộc gọi, bạn anh dịu giọng xuống, nghiêm túc hơn. “Cậu phải bình phục, Ames. Cậu quá giỏi để ngồi trên ghế dự bị, cậu nghe tớ chứ?”

“Cảm ơn cậu. Hãy nhắc tớ kể chuyện về mẹ của Cheryl vào ngày mai. Kể về những điều điên rồ đang xảy ra.”

Cuộc gọi kết thúc và Tyler nhớ ra Harrison Myers. Anh cần phải báo với ông rằng anh sẽ ra đi. Anh không rõ bao giờ mình sẽ trở lại. Ôm cánh tay bị thương sát vào người, quên đi nỗi đau, anh đi nhanh về văn phòng của ông. Quá nhiều hi vọng tràn đầy trong tâm trí và anh bán tín bán nghi rằng nếu nhìn xuống anh sẽ thấy các thiên thần đang nâng bước mình. Cảm giác Chúa ở rất gần. Và nếu như họ không ở đó, Tyler cũng biết điều này:

Rằng ở đâu đó trên thiên đường, bà Virginia Hutcheson đang mỉm cười.

Harrison Myers đang làm mấy việc giấy tờ cho một trong những thành viên mới của Merrill Place thì Tyler gõ cửa phòng ông và đi vào. Trông anh như chưa từng hạnh phúc hơn.

“Thưa ông Myers. Xin lỗi... Tôi cần phải nói chuyện với ông. Không thể đợi được.” Tyler vẫn đeo bao treo tay, dù đường may đã sờn. “Liệu có được không ạ?”

Harrison bật cười một chút. “Tất nhiên.” Ông gật đầu chỉ về phía chiếc ghế. “Ngồi đi.”

“Tôi có chuyến bay vào sáng mai lúc 7 giờ 15.” Anh thở hỗn hển. “Tôi không rõ khi nào mình sẽ trở lại.”

Tyler giải thích tất cả. Đến khi anh lấy lại được hơi thở thì Harrison nghĩ rằng ông cũng đã hiểu được toàn bộ sự việc. “Ý cậu là hôm nay sẽ là ngày cuối của cậu?”

Tiếng cười dồn dập vào lồng ngực của Tyler, và Harrison nhận ra ông chưa từng nhìn thấy mặt này trong con người của chàng vận động viên trẻ. Anh đã không có lý do để cười cho đến lúc này. “Tôi nghĩ vậy.” Anh giải thích rằng mình sẽ quay lại để lấy đồ đạc sớm nhất có thể, hoặc có thể anh sẽ trả tiền để vận chuyển chúng. “Nếu tôi đóng gói mọi thứ vào trong mấy cái thùng, ông có thể để chúng trong nhà kho của mình ở phía sau.”

“Dĩ nhiên. Tôi sẽ đợi tin của cậu.” Harrison chống khuỷu tay lên bàn và nhìn chàng trai trẻ trước mặt một cách chăm chú. “Tôi vui mừng cho cậu, Tyler. Đây chính là điều cậu cần.”

“Đúng vậy.” Nụ cười của Tyler tắt dần. “Chuyện này sẽ không xảy ra nếu như lúc đó không có ông. Nếu ông không cho tôi cơ hội. Tôi đã không có nhà ở. Tôi không tắm trong nhiều ngày và quần áo của tôi bẩn đến độ chúng có thể trở thành sinh vật tự bước đi.” Anh nheo mắt. “Không có ông, tôi sẽ không bao giờ gặp được Virginia.”

“Những chuyện giữa hai người thật là đặc biệt.” Harrison đẩy kính lên và gật đầu. “Tôi chưa từng thấy điều gì như vậy.” Harrison đứng dậy và Tyler cũng vậy. “Lúc nào tôi cũng có thể nhận cậu vào làm.” Họ bắt tay nhau. “Cậu là

một nhân viên chăm chỉ và một người tốt, Tyler Ames. Khi cậu quay trở lại bụi ném bóng, chỉ cần biết là: tôi sẽ theo dõi sự nghiệp của cậu từ lúc này. Tôi tin ở cậu.”

“Cảm ơn ông.” Tyler bước vài bước về phía cửa. “Điều đó rất có ý nghĩa với tôi.”

“Hãy nghỉ làm việc từ bây giờ. Đi dọn đồ đạc đi.” Ông thở dài. “Có vẻ tôi cần một nhân viên bảo dưỡng mới.” Ông chỉ về phía Tyler. “Một gã có thể hát.”

“Vâng, thưa ông.” Tyler lại cười. Anh đang bước ra cửa thì dừng lại và quay vào trong. “À! Tôi suýt thì quên. Lúc này tôi vừa gọi một cuộc điện thoại - gọi đường dài. Trong mười đến mười hai phút.” Anh ngập ngừng. “Liệu ông có thể trừ nó vào khoản lương cuối cùng của tôi được không?”

“Không, Tyler Ames, tôi không thể.” Harrison lắc đầu và cười vui vẻ. “Tôi nghĩ mình có thể chi trả các cuộc điện thoại. Sau tất cả những gì cậu đã làm ở đây.”

Chỉ sau khi Tyler đi khỏi Harrison mới ngồi xuống và nghĩ về những gì vừa xảy ra.

Làm việc ở Merrill Place đôi khi có cảm giác đơn điệu. Như thể ông đang chờ cơ hội, sống tách biệt với thế giới. Làm việc vì một khoản lương. Nhưng điều đó không đúng. Ông yêu quý những con người ở đây. Chúa đang dùng ông vì một mục đích tốt đẹp.

Ông nghĩ về lúc Tyler bước vào nhà thờ Hope Community và một người tình nguyện nào đó nhớ về thông tin của Mục sư Roman về Merrill Place. Rồi đến vẻ ngoài của Tyler giống người con của Virginia Hutcheson và tấm lòng của chàng trai trẻ khi dành thời gian cho một cụ già sắp về thế giới bên kia.

Ông nghĩ về sự kết nối giữa Cheryl, Marcus Dillinger, Tyler và ông lắc đầu.
Chúa đã cho ông ở cạnh bên để chứng kiến một phép màu lớn hơn tất cả họ.

Phép màu mà giờ mới chỉ bắt đầu có hiệu nghiệm.

28

Loạt trận trong giải World Series sẽ bắt đầu trong bốn mươi tám giờ nữa, nhưng Marcus Dillinger không ở sân chơi bóng chày. Anh đang lái xe đến sân bay quốc tế Los Angeles trong chiếc Hummer của mình. Các cầu thủ khác hoặc đang ở cơ sở huấn luyện của đội Dodgers hoặc đang tập trung vào màn trình diễn của riêng họ. Marcus Dillinger đã nói chuyện với huấn luyện viên của mình, Ollie Wayne, và được cho phép đi làm việc riêng hôm nay.

“Tôi đã sẵn sàng,” anh nói với ông. “Tôi sẽ thể hiện. Tôi hứa đấy.”

“Ồn thôi.” Ollie tin ở anh. Luôn luôn vậy.

Marcus không thể chờ đợi để gặp lại bạn cũ của mình. Mọi thứ khác đều đã được sắp xếp. Tyler sẽ gặp bác sĩ phẫu thuật ngay ngày hôm nay. Bác sĩ đã hứa sẽ thực hiện phẫu thuật bằng mọi giá.

Cái giá đó bằng mức thu nhập ban đầu của một cầu thủ ném bóng.

Anh rẽ ở Cao tốc 405 vào Đại lộ Sân bay và lái xe vào khu đón khách. Cùng lúc đó anh nhận được một cuộc gọi. Một hồi chuông rồi ngắt. Đó là tín hiệu họ đã thống nhất với nhau, nghĩa là Tyler đã lấy được hành lý và đang tiến ra bên ngoài.

Marcus cố gắng tưởng tượng việc không có điện thoại di động, không có tiền mua vé máy bay hay chi trả phẫu thuật - dù có bảo hiểm hay không. Nơi anh ở khác xa so với nơi Tyler đã sống. Nhưng những điều đó chẳng quan

trọng cho đến khi Cheryl Conley gọi tới. Sau cùng anh đã thách thức Chúa. Hỏi xin Ngài mang ý nghĩa đến cuộc đời anh.

Dù sao thì, nếu như Ngài là có thật.

Baldy Williams đã ra đi, nhưng Marcus vẫn còn ngày hôm nay. Anh muốn tạo ra một sự thay đổi.

Và giờ anh sẽ có cơ hội.

Anh nhìn thấy Tyler và hạ cửa kính xe xuống. “Ames! Ở đây!”

Tyler quay sang và giờ bên tay còn lạnh. Tay còn lại vẫn đang treo bó. Cậu đội một chiếc mũ bóng chày - minh chứng rằng cậu vẫn còn thấy mình là một cầu thủ. Cậu đang trên hành trình quay trở lại bụi ném bóng.

Marcus đỗ xe Hummer lại và đi vòng ra gặp bạn mình. Cả hai trao nhau một cái ôm thân mật và điệu vỗ tay họ đã làm từ hồi mười hai tuổi. “Nhìn cậu này!” Marcus nhăn răng cười với bạn cũ. “Tớ không thể tin được là cậu lại ở đây.”

“Trông cậu chẳng già đi tí nào kể từ hồi năm cuối trung học.” Tyler cũng cười với bạn.

“Những đối thủ ở hai đầu thành phố.” Marcus búng vào chiếc mũ bóng chày của bạn. “Các nhà vô địch của Trung học Jackson. Cậu vẫn còn món đồ cũ này ư?”

“Đồ cổ đấy, bạn ơi. Phải yêu nó chứ.”

Họ lái xe quay lại sân vận động Dodger. Marcus đánh xe vào một chỗ ở bãi đỗ của cầu thủ lúc tầm một giờ chiều. Các đồng đội của anh đang tự thực hiện bài rèn luyện cho đến khi chuyển sang bài luyện tập lúc ba giờ chiều. Vẫn còn nhiều thời gian để nói chuyện với Tyler, thôi những câu bông đùa, và kể cho anh những chuyện xảy ra trước đó. Theo một cách không ngờ tới thì Tyler có thể là câu trả lời cho những câu hỏi của chính anh.

Marcus đợi cho đến khi hai người họ ngồi ở hàng ghế thứ năm gần gần số ba. Không khí mát mẻ, bầu trời trong xanh một cách khó tin. Một làn gió nhẹ thổi xuống từ rặng núi Santa Monica. Thời tiết ở LA thật tuyệt vời.

Tyler ngả người chống tay lên đầu gối và nhìn chăm chú về phía sân cỏ, vào bụi ném bóng. “Thật không thể tin được. Cậu đang sống trong một giấc mơ.”

“Cả cuộc đời tớ đã là một sự may mắn.” Marcus đoán Tyler sẽ cười và nói điều gì đó rằng mình đã ở trong một loạt những sự không may. Thay vào đó bạn anh lại ngả người tựa vào lưng ghế.

“Tớ đã tự rước về mình những điều tồi tệ. Tất cả chúng. Tớ đã là một mớ hỗn độn từ rất lâu trước khi thực hiện cú ném bóng cuối cùng.” Tyler hít một hơi thật sâu. “Giờ tớ đã khá hơn so với hồi cơ thể còn lành lặn. Tớ tin là như vậy.”

Marcus gật đầu, suy tư. “Ừ... Cậu có muốn biết chuyện đã xảy ra không?”

Tyler mỉm cười. “Mọi chi tiết.”

“Thì Baldy Williams dùng ma túy quá liều. Cậu có nghe nói chứ?”

“Có.” Tyler thở dài. “Thật là phí phạm.” Cậu nhìn ra bụi ném bóng lần nữa. “Hồi chúng ta còn là mấy thằng nhóc, cậu nhớ chứ? Chúng ta ghi một danh sách những tay ném bóng mà chúng ta muốn trở thành.”

Marcus có thể thấy điều đó lần nữa, họ là những đứa trẻ trong mùa hè đó, ngồi ở bàn ăn nhà Tyler. “Tớ hoàn toàn quên mất điều đó.”

“Ừ.” Lần này nụ cười của Tyler đượm buồn. “Baldy đứng đầu danh sách đó. Với cả hai chúng ta.” Anh lắc đầu. “Như một cú trời giáng vào tớ vậy. Họ kê cho tớ thuốc Oxycodone. Ý tớ là, trong một thời gian dài. Đọc bài báo đó xong và không lâu sau tớ bỏ thuốc hoàn toàn. Tớ có thể thấy mọi thứ trở nên mất kiểm soát.”

“Hừm. Tớ không biết điều đó.”

“Baldy tội nghiệp.” Tyler ngẩng mặt lên hướng về những tia nắng chiếu trên sân vận động. “Tớ không muốn mọi chuyện kết thúc với mình như vậy.”

Marcus rùng mình. Anh sẽ cảm thấy thế nào nếu nhận được cú điện thoại nói rằng người chết vì dùng ma túy quá liều là Tyler Ames? Nếu anh không liên lạc với cậu ấy như lúc này và giúp đỡ như vậy? Anh sẽ sống mà ân hận cả đời. “Dù sao thì, sau khi Baldy mất sáng hôm sau tớ đến đây và tập chạy đến gần chết. Cảm thấy như thân chết đang đuổi theo tớ trên những bậc cầu thang.”

“Nghe tệ quá.” Tyler quay mặt nhìn sang anh, theo sát câu chuyện.

“Mọi thứ tiền bạc, xe cộ, nhà cửa, danh vọng và các trận play-off. Sáng hôm đó chúng chẳng có gì có ý nghĩa cả.” Marcus nheo mắt nhìn lên những bậc thang phía xa xa. “Những gì tớ muốn là một mục đích. Một lý do cho cuộc sống này.” Anh nhìn sang Tyler lần nữa. “Cậu hiểu chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Đôi mắt của người bạn muốn nói rằng mình có thể hiểu được.

“Nên là.” Marcus ngồi thẳng dậy, hít một hơi sâu. “Tớ đã cho Chúa một thử thách. Tớ nói với Ngài rằng nếu Ngài ở đây, Ngài phải thể hiện cho tớ thấy. Cho tớ một lý do để tin. Cho cuộc đời tớ ý nghĩa.”

Tyler ôm cánh tay bị thương sát vào người. Anh cười, nhưng đôi mắt vẫn suy tư. “Nghe có vẻ giống cậu.”

“Tớ biết... rất táo gan. Gọi Chúa ra.” Marcus cười khúc khích, nhưng tiếng cười tan biến rất nhanh. “Chuyện đó xảy ra chỉ vài tuần trước. Kể từ lúc đó không một ngày nào trôi qua mà không có vài cách để đáp trả. Nói chuyện với một vài người về việc chuyển một khách sạn dưới phố thành nhà cho người vô gia cư. Có thể thêm một chương trình sau giờ học cho các thiếu niên gặp rắc rối.” Anh thở dài. “Tớ đã bận viết các chi phiếu. Tất cả cho những điều tốt đẹp,

nhưng tớ vẫn chưa thực sự nhìn thấy Chúa trong những điều đó. Nếu Ngài có thật, tớ cần một bằng chứng tốt hơn - một thứ gì đó cá nhân hơn.”

Trong một lúc lâu Tyler chỉ nhìn vào khu vực sân trong. Khi cậu quay sang Marcus, đôi mắt của cậu ươn ướt. “Thế nên Chúa đã mang tớ đến.”

“Chính xác.” Anh nhìn lên những rặng núi gần đấy. “Tớ không thể bịa ra chuyện này, cậu hiểu chứ? Không thể cứ thế gọi một cuộc điện thoại hoặc yêu cầu người quản lý của tớ mò ra.” Đôi mắt của anh quay sang nhìn vào đôi mắt của Tyler. “Phải là do Chúa.”

Tyler cởi bỏ chiếc mũ bóng chày của mình và lấy tay trái chải tóc. “Hãy đợi đến khi cậu nghe câu chuyện của tớ.”

“Thấy chưa, Ames?” Marcus cười. “Tớ biết là cậu sẽ tìm ra điều gì để nói mà.”

Trong mười phút tiếp theo Tyler kể câu chuyện của mình. Phần mà Marcus không hề biết: làm thế nào mà bên vai chấn thương đã khiến cậu phải qua đêm trong xe và làm thế nào một chuyến thăm ngẫu nhiên đến nhà thờ đã mở đường đến công việc ở Merrill Place. Cách mà Virginia Hutcheson đã tưởng Tyler là con trai của bà cụ, và những buổi trò chuyện hàng ngày tiếp sau đó.

Cách mà bà cụ nói với cậu về ân điển của Chúa.

“Ý tớ là, cơ may nào mà cậu dành thời gian nói chuyện với một bà cụ và bởi vì thế, mà cậu lại kết thúc ở đây với tớ?” Marcus không thể ngăn được cảm giác ớn lạnh chạy dọc hai bên tay mình.

“Như vậy đó. Không có cơ may nào cả.” Tyler nở nụ cười thể hiện rõ sự hoang mang của mình. “Cả hai chúng ta đều cần một phép màu. Cả hai chúng ta đều bị dồn vào một góc nơi chỉ có Chúa mới có thể kéo chúng ta ra.”

Tyler đã đúng. “Cô Cheryl... mẹ của cô ấy. Cậu.”

“Chúa đã gắn kết tất cả chúng ta lại.” Tyler cười khúc khích. “Nên chúng ta không thể nhầm lẫn nó với điều thông thường nào đó.” Cậu đội lại chiếc mũ bóng chày lên đầu và chỉnh lại lưỡi trai.

“Chính xác.” Marcus lôi ra chìa khóa xe và một tờ giấy từ trong túi quần. “Này, tớ phải chạy đi đây. Cuộc hẹn của cậu trong một giờ nữa. Đây là chìa khóa và địa chỉ.”

Tyler cầm cả hai thứ và lần nữa trông cậu có vẻ không biết nói gì. Cậu nhìn tờ giấy rồi ngẩng đầu. “Làm sao tớ... có thể cảm ơn cậu được đây?” Tyler lắc đầu. “Tớ không xứng đáng với chuyện này.”

“Tớ tưởng bà Virginia bạn cậu đã nói với cậu rồi.” Marcus choàng tay qua bên vai lành của người bạn. “Chẳng ai trong chúng ta xứng đáng với điều gì, đúng không? Chẳng phải là thế sao?”

“Đúng, nhưng...” Tyler ngẩng mặt lên nhìn Marcus. “Ý tớ là... cái vai của tớ, rắc rối của tớ. Chúng không phải là vấn đề của cậu.”

“Không.” Marcus cảm thấy trái tim mình nhẹ nhàng hơn so với những năm gần đây. “Đó không phải là vấn đề của tớ, Ames. Đó là phép màu của tớ.” Anh đứng dậy và khoanh tay, cười với người bạn. “Thấy thế nào cho sự thay đổi đột ngột này? Đáng ra tớ phải cảm ơn cậu.”

Tyler ngập ngừng trong giây lát, nhưng rồi cậu đứng dậy và cả hai người đều cười như ngày họ còn thơ ấu. “Cậu vẫn điên khùng như vậy, Marcus.” Họ ôm nhau như hai anh em rồi Tyler giơ chùm chìa khóa xe lên. Nụ cười trên môi biến mất. “Này, bạn ơi. Sau cuộc hẹn của tớ... liệu tớ có thể mượn xe để đi đến Simi Valley? Tớ... có một nơi cần phải ghé qua.”

Marcus nghĩ rằng anh đã hiểu. Bố mẹ của Tyler sống ở Simi Valley. Cả hai đã không đề cập về chuyện đó, nhưng Cheryl Conley có nói rằng họ từ lâu đã không có mặt trong cuộc sống của Tyler. “Hãy đi đến nơi cậu muốn. Cứ từ từ mà làm.” Anh gật đầu về phía sân cỏ. “Tớ sẽ ở đây.”

Rồi họ chia tay. Marcus đi bộ xuống cầu thang qua cánh cửa để xuống phòng thay đồ. Chính khi đó anh thực sự cảm thấy khác biệt. Tâm hồn nhẹ nhõm hơn, vui vẻ hơn. Khi tới chỗ những người đồng đội anh nhận ra cảm giác đó là gì, và làm thế nào mà Chúa đã đương đầu với thử thách. Hơn tất cả thấy mọi danh vọng và tiền bạc mà thế giới có thể mang lại, Chúa đã cho anh một điều còn lớn lao hơn.

Một mục đích.

Gần đây bà Angie Ames có một cảm giác kỳ lạ. Bà và Bill đã cầu nguyện hàng ngày cho Tyler - theo cách mà họ đã cầu nguyện kể từ ngày nói chuyện với cô hầu bàn. Họ đã đi tìm cô nhiều lần sau hôm ấy, nhưng cô không bao giờ ở đó. Có vẻ chẳng ai biết cô. Dĩ nhiên, họ vẫn đang tiết kiệm tiền, hi vọng có một cơ hội để bay đến Florida và tìm con trai. Kể cho nó biết rằng họ cảm thấy có lỗi như thế nào, rằng họ đã sai lầm ra làm sao khi để thời gian trôi qua quá lâu mà không tìm kiếm anh. Họ đã cắt giảm chi tiêu hết mức có thể.

Họ lên kế hoạch đặt vé máy bay trong vài tuần nữa.

Có thể đó là lý do gần đây khi hai người cầu nguyện cho Tyler, Angie cảm thấy một cảm xúc hi vọng mãnh liệt. Một sự mong đợi lớn lao hơn.

Nhưng khi những hi vọng của Angie đang cất cánh, những hi vọng của Bill lại có vẻ lắng xuống. Ông trở nên nhụt chí hơn bao giờ hết. “Làm sao Tyler có thể tha thứ cho tôi? Kể cả nếu chúng ta đi đến đó và nói chuyện trực tiếp với nó?”

Angie hình dung rằng họ sẽ cần bay đến Florida. Chỉ đến khi đó mọi chuyện mới rõ ràng là Chúa đang lo liệu cuộc sống của Tyler như thế nào. Và Angie tin rằng Chúa đang làm điều đó. Đến bây giờ có thể cái vai của Tyler đã

được chữa trị. Nó sẽ lại đi ném bóng, làm việc với một huấn luyện viên, và tìm đường quay trở lại vị trí dẫn đầu. Nó là một chiến binh. Bà luôn tin tưởng ở con trai mình - kể cả trong những năm tháng không có liên lạc gì.

Sáng hôm đó bà đang làm việc ở bàn tiếp đón của công ty dựng hàng rào thì điện thoại reo vang. “A lô?”

Im lặng.

Angie định dập máy thì bà nghe thấy tiếng gì đó. Như tiếng ồn trên cao tốc. “A lô?”

“Mẹ?”

Bà nín thở. “Tyler à?” Bà ấn chặt máy điện thoại vào tai và nhắm mắt. Đã bao năm tháng bà không nghe giọng nói của anh? “Con ở đâu thế?”

“Con đang ở LA. Đó là một câu chuyện dài.” Anh có vẻ tỉnh táo.

“Được rồi.” Bà lắng nghe từng từ một. Tyler đang ở đây? Ở California sao?

“Bây giờ con có một cuộc hẹn nhưng sau đó... con muốn ghé qua nhà.”

“Bố mẹ sẽ ở đó.” Bà nhắm mắt, quá kích động để có thể thở. Trước khi ngày hôm nay kết thúc bà sẽ được gặp lại con trai mình. Bà cố gắng tập trung. “Con nghĩ là vào lúc nào thì được?”

“Khoảng bốn giờ. Có thể du di một chút.” Một lần nữa tiếng ồn của xe cộ lọt vào. “Xin lỗi. Con đang ở bất điện thoại trả tiền.”

“Được rồi.” Bà hình dung anh đang đứng ở ven đường đâu đó. “Cẩn thận nhé. Bố mẹ sẽ gặp con trong vài giờ tới.”

“Cảm ơn mẹ.” Anh ngập ngừng. “Đáng ra đến lúc đó con phải có tin tốt.”

“Tyler...” Có quá nhiều thứ để nói, quá nhiều câu đút gậy để nói lại. “Bố mẹ đã không biết làm sao để liên lạc với con.”

“Đó là lỗi của con.” Tiếng xe cộ lớn dần lên. “Chúng ta có thể nói chuyện đó sau. Con phải đi bây giờ.”

“Được rồi.” Tâm trí của bà trở nên vội vã. Bà không muốn cuộc gọi kết thúc nhưng bà phải tin anh. Chiều nay anh sẽ về nhà với vài tin tức mới. Bà nhắm chặt mắt lại. “Mẹ yêu con.”

Một khoảng lặng nữa, và lần này bà có thể nghe được cảm xúc trong giọng nói của anh. “Con cũng yêu mẹ.”

Angie đập máy và nhìn chăm chăm vào đó. Cú điện thoại đã thực sự xảy ra, phải không? Bà bấm vài nút và thấy dấu vết của số điện thoại lạ. Đúng, anh đã gọi điện. Họ đã nói chuyện với nhau chỉ chưa đầy hai phút. Nghĩa là chốc nữa, chỉ trong ngày hôm nay thôi, con trai của họ sẽ lại đứng ở phòng khách nhà mình. Angie lấy tay che mắt. Bà đã quá nhớ anh. Mỗi ngày, mỗi tháng. Những khoảng thời gian và những năm tháng đã mất đi mãi mãi.

Bà gạt suy nghĩ đó đi. Bây giờ mọi thứ sẽ khác. Bà có thể nghe thấy điều đó trong giọng nói của Tyler. Tạ ơn Chúa... Tạ ơn Ngài. Cô hầu bàn đã đứng về Tyler, về lời cầu nguyện và sự không bỏ cuộc. Con biết Ngài đang làm gì đó, thưa Chúa, và bây giờ là điều này! Cảm ơn Ngài. Bà không thể chờ đợi để chạy đi tìm Bill trong nhà kho và kể tin này cho ông nghe.

Con trai họ đang về nhà.

29

Tyler trèo lại vào trong chiếc xe Hummer của người bạn và ngồi đó, không cử động. Mồ hôi lấm tấm thành giọt dọc theo hàng lông mày và tay anh run rẩy khi nắm vô lăng. May mà trong vài tiếng vừa rồi anh đã không ăn gì, nếu không thì chắc anh đã nôn hết ra mất. Trong tất cả những gì anh đã thực hiện trong đời mình, cuộc gọi đó có thể là điều khó khăn nhất.

Mình đã làm được rồi. Anh nhìn vào kính chiếu hậu. Mình thực sự đã làm được rồi. Mẹ không căm ghét mình.

Anh nhớ ra là phải thở ra. Nếu Virginia ở đây, bà cụ sẽ cổ vũ cho anh. Ở thế giới của bà, sẽ không có vấn đề gì khi một người con trai gọi điện về nhà. Anh ấy sẽ luôn gọi điện. Nếu anh ấy không qua một lớp hoặc đâm hỏng chiếc xe hoặc bỏ bóng chày, anh ấy sẽ gọi điện.

Nhưng cuộc sống của Tyler từng rất khác. Cho đến bây giờ.

Mất hẳn một phút nhìn vào những ký ức vô hình qua kính chắn gió, anh để sự khuây khỏa đến với mình. Anh đã gọi điện và giờ anh sẵn sàng để đối mặt với bất cứ điều gì sẽ xảy ra tiếp theo. Thay vì la hét, chỉ trích và mắng mỏ vì thất vọng, mẹ anh đã thật dịu dàng. Còn hạnh phúc nữa.

Khi nhịp thở đã trở lại bình thường anh khởi động xe và hòa vào dòng phương tiện. Đây là cái ngày anh đã đợi từ lâu và mơ về nó. Ngày mà anh đã dự định trong khi trò chuyện với Virginia. Anh sẽ nói với bác sĩ phẫu thuật về

việc xếp lịch thực hiện, và họ sẽ cùng lập kế hoạch để anh quay trở lại ném bóng. Rồi anh sẽ gọi điện về nhà và gặp bố mẹ.

Tất cả mọi chuyện có cảm giác như một giấc mơ đẹp. Khi đến phòng phẫu thuật chỉnh hình của bác sĩ Shawn Walsh, Tyler nghĩ về Sami. Cô chỉ cách đây một tiếng lái xe.

Anh tự hỏi liệu cô có thấy tin nhắn của anh từ ngày hôm qua và liệu cô có đáp lại. Anh không có cách nào biết được cho đến khi anh có thể tìm được một chiếc máy tính. Điều này sẽ không xảy ra cho đến khi về nhà Marcus tối nay.

Tyler đậu xe, khóa lại, và nhìn lên tòa nhà cao tầng đẹp đẽ. Tất cả là nhờ Ngài, thưa Chúa. Con đến đây! Anh có thể hình dung ra những giờ phút tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào, và anh không thể chờ đợi được. Đây là phép màu mà Cheryl đã cầu xin! Đến tầng ba anh đăng ký và sau vài phút anh được đưa vào phòng chụp MRI.

“Vì đã quá lâu kể từ lúc bị chấn thương, chúng ta cần làm một lần chụp MRI nữa.” Y tá mỉm cười. “Ngoài ra, đây là chiếc máy tốt nhất trên thế giới. Bác sĩ Walsh sẽ cần một bức ảnh rõ nhất về phần vai của anh.”

Một lý do nữa để biết ơn. Có thể cánh tay của anh không bị chấn thương tệ như bác sĩ ở bệnh viện Pensacola đã nghĩ. Bài kiểm tra kéo dài bốn mươi phút rồi Tyler ở phòng đợi thêm ba mươi phút nữa, trước khi được gọi vào một phòng khám bệnh. Có gì đó lớn lao sắp sửa diễn ra. Bác sĩ Walsh sẽ làm cho anh còn tốt hơn cả mới.

Lần này, anh sẽ rút cánh qua giải Minor.

Phòng khám có một bức tường cửa kính nhìn ra những cây cọ và rặng núi. Tyler đã sẵn sàng để làm việc, sẵn sàng làm bất cứ điều gì để bình phục lại. Ca phẫu thuật không thể trì hoãn thêm được nữa. Có tiếng gõ cửa. Tyler ngồi thẳng dậy, tay phải lại ở trong bao treo tay. “Vâng?”

Một người đàn ông có dáng vận động viên mở cửa và bước vào. “Tôi là bác sĩ Walsh.”

Họ bắt tay. “Tyler Ames. Cảm ơn anh... đã đồng ý gặp tôi trong thời gian ngắn như vậy.”

Anh ấy mỉm cười. “Marcus là bạn của tôi. Anh ấy bảo tôi phải đưa cậu quay trở lại thi đấu sớm nhất có thể.”

“Vâng, thưa bác sĩ.” Tyler thích vị bác sĩ này. Trông anh ấy không có vẻ gì là quá ba mươi tuổi - trẻ hơn anh tưởng. Có thể anh ấy cũng chơi thể thao trước khi vào trường y.

Trong vài giây, bác sĩ Walsh đọc ghi chú trong thư hẩn là biểu đồ của Tyler. Rồi anh ấy đặt tập hồ sơ xuống và hít một hơi sâu. “Hãy xem xét cánh tay của anh nào.”

Tyler thả tay ra khỏi bao treo và tháo móc ở phía sau cổ và eo. Khi bao treo được tháo ra và đặt lên bàn bên cạnh anh, bác sĩ Walsh bước đến. “Tôi rất tiếc vì bây giờ anh mới nhận được sự giúp đỡ.” Anh ấy lắc đầu “Những bản hợp đồng không chấn thương phải được coi là bất hợp pháp. Nếu anh đủ khỏe để chơi bóng, họ phải chi trả cho anh. Chấm hết.”

Dù Tyler đồng ý điều đó đến cỡ nào thì cũng không có đường để quay lại. Tim anh như đập thành thạch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng nôn nao chờ đợi bước tiếp theo.

“Anh có thể làm như này không?” Bác sĩ Walsh giơ khuỷu tay sang bên. “Để xem anh giờ xa được đến đâu.”

Tyler cố gắng. Anh thực sự cố gắng. Anh nhấc cánh tay lên được một chút, nhưng cơn đau như những lưỡi dao bồng cháy xuyên qua vai và cổ. Anh cau mày. “Xin lỗi. Tôi nghĩ... cơ tay của tôi không còn được như trước nữa.”

“Không sao.” Bác sĩ thử lại lần nữa. “Hãy làm như thế này.” Anh ấy duỗi cánh tay ra và đưa nó lên cao trước mặt. “Anh thử làm đi.”

Tyler cố gắng lần nữa. Anh để cánh tay vào đúng vị trí, nhưng kể cả việc duỗi thẳng tay cũng gây đau đớn tột cùng. Khi đưa tay lên anh dường như nghe thấy một tiếng lộp bộp nhỏ và anh phát khóc. Không lớn hay lâu, nhưng anh không lường trước cơn đau bất chợt này. Anh đã không thử làm điều gì như vậy kể từ hồi bị chấn thương. Chỉ việc sống qua ngày với cái bao treo tay cũng đã đủ đau đớn rồi.

Bác sĩ Walsh cho anh thử qua vài bài tập nữa, mà Tyler đều không làm được. Cơ bản là anh không thể cử động cánh tay quá ba centimet hay hơn. Nó đơn giản là quá tan nát, quá đau đớn.

“Đây là điều tôi đang lo sợ.” Bác sĩ dựa vào chiếc bàn quỳ gần đó. “Tyler, vai của anh tệ hơn anh tưởng. Tôi đã đọc bản báo cáo của bác sĩ ở Pensacola.” Anh ấy cầm tờ biểu đồ và mở nó ra lần nữa. “Chấn thương có vẻ nặng hơn rất nhiều.” Anh ấy đặt tập hồ sơ xuống lần nữa và đi đến cạnh Tyler. “Dải sụn ổ khớp vai chạy quanh ổ khớp.” Anh ấy chạm nhẹ vào vai của Tyler suốt từ trước ra sau. “Chúng tôi thường giải thích vết rách theo góc độ. Một vết rách 30 hoặc 60 độ, và đôi khi - ở vào trường hợp tệ nhất - chúng tôi có thể thấy một vết rách chạy đến nửa vòng. Một trăm tám mươi độ.”

Tyler gật đầu. Trước đây anh đã nghe điều này. Anh đã sẵn sàng đến phần chữa trị cho mình.

“Trong trường hợp của anh, thì, thực sự không còn chút dải sụn nào.” Bác sĩ Walsh bậm môi. “Tôi nhìn những cái vai của các cầu thủ bóng chày suốt ngày. Tôi làm việc với các cầu thủ ở trường đại học, ở giải nhà nghề và vài cậu nhóc ở trung học.” Anh ấy đảo mắt sang Tyler. “Tôi chưa từng thấy ca nào tệ thế này.”

Anh phải nói gì về điều này? Cơn đau vẫn đang xuyên qua cơ thể anh từ lúc cố gắng cử động cánh tay. “Thế... bao giờ anh có thể chữa được nó?”

“Thật ra thì, đó không phải là tất cả.” Bác sĩ lắc đầu. “Có vẻ nhóm cơ bao xung quanh bả vai của anh cũng bị tổn thương rồi. Đôi lúc khi dải sụn gặp

một cú đập cực mạnh, nhóm cơ cũng chịu sự va đập do lực đó.”

Tyler cảm thấy quá đỗi lo lắng. “Thế nghĩa là... một quá trình phục hồi dài hơn?”

Bác sĩ Walsh quay trở lại chỗ của mình ở bên bàn quây. Anh ấy nhìn Tyler một lúc lâu. “Tôi rất tiếc. Tôi không biết phải nói điều này thế nào.” Anh ấy chấp tay lại. “Không có cách nào để anh ném bóng trở lại, Tyler. Anh sẽ may mắn được ném bóng cho con trai mình một ngày nào đó.”

Cái gì cơ? Tyler chớp mắt. Lời nói của bác sĩ không có ý nghĩa gì cả. Một thứ âm thanh như tiếng sóng biển ù lên trong đầu Tyler. Anh nhìn chăm chăm vào bác sĩ. Miệng của anh ấy đang cử động, nhưng không nghe ra âm thanh gì cả. Không có gì mà anh hiểu được.

“Tyler? Anh có nghe tôi nói không đấy?”

“Bác sĩ?” Tyler xoa lên gáy. Anh cần chiếc bao treo tay của mình. Nó sẽ giúp đỡ cho quá trình hồi phục của anh, phải không? Anh vớ lấy chiếc bao trên bàn bên cạnh và đeo nó lại vào như cũ. Anh cẩn thận cho tay phải nằm ổn định trong đó. Đấy. Mọi thứ rồi sẽ ổn thôi.

“Tyler?” Bác sĩ lại gần. Anh ấy đặt tay lên bờ vai trái của anh. “Anh ổn chứ?”

Tôi có ổn không ư? “Tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn tất cả. Ngay khi... ngay khi bác sĩ chữa được cái vai cho tôi. Rồi tôi có thể bắt đầu hồi phục và tập luyện và...”

“Tôi xin lỗi, tôi nghĩ là anh chưa nghe tôi.” Anh ấy thở mạnh ra. Rõ ràng những điều anh ấy đã cố nói là không dễ dàng. “Có vẻ như một quả lựu đạn đã xé toạc cái vai của anh. Anh không thể ném bóng được nữa.” Bác sĩ Walsh gần như không ngừng. “Tôi sẽ cố gắng chữa cho anh. Tôi sẽ dùng sụn và cơ để thử tạo cho anh một dải sụn.” Anh ấy nhìn Tyler chăm chú. “Nhưng anh sẽ không bao giờ ném bóng chuyên nghiệp lại được nữa. Anh có hiểu không?”

Giờ thì những câu chữ đó đã ngấm vào đầu, nhưng Tyler vẫn không thể tin được chúng là dành cho anh. Chúa đã sắp xếp ca phẫu thuật này. Lẽ ra đây phải là phép màu dành cho anh. “Điều đó là không thể sao? Ý tôi là, bác sĩ tiến hành phẫu thuật và thấy có thể nó không tệ đến vậy. Anh sửa nó và tôi sẽ làm việc chăm chỉ hơn tất cả những người mà anh từng phẫu thuật. Tôi có thể tái xuất, phải không? Những chuyện như vậy có xảy ra mà.”

Lần này bác sĩ Walsh không tranh cãi với anh nữa. Tyler có thể nhìn thấy ở vẻ mặt của anh ấy. “Tôi chưa từng thấy kiểu chấn thương của anh. Nhưng đúng, đôi khi bệnh nhân cũng làm chúng tôi ngạc nhiên.”

“Được rồi.” Tyler có thể thở phào. “Khi nào anh có thể tiến hành? Tôi lúc nào cũng sẵn sàng.”

“Tôi có khoảng thời gian trống vào buổi sáng. Nếu anh có thể đến đây lúc sáu giờ ba mươi. Trung tâm phẫu thuật của chúng tôi ở tầng bốn.” Anh ấy giải thích rằng ca phẫu thuật sẽ tiến hành lúc tám giờ và anh sẽ vào phòng hồi sức sau đó. Ai đó có thể lái xe đưa anh về nhà Marcus vào chiều muộn hôm đó.

Tyler không chút chần chừ. “Tôi sẽ đến. Giờ tôi đã sẵn sàng rồi.”

Sự ngập ngừng phủ bóng xuống vẻ mặt của bác sĩ. “Xin đừng hi vọng quá. Tôi không thể cường điệu sự thật này: chấn thương của anh... là một trong những chấn thương tệ nhất tôi từng thấy.”

“Như vậy thì sự hồi phục của tôi sẽ còn hơn cả một phép màu.”

“Tôi sẽ làm những gì có thể.” Vị bác sĩ xin cáo lỗi để viết giấy đặt lịch cho ngày mai.

“Cảm ơn bác sĩ.” Tyler nhìn anh ấy đi khỏi. Rồi anh đứng dậy và bước đến chỗ cửa sổ. Ở dưới bãi đỗ xe, các bệnh nhân khác đang đến và đi. Những người bị gãy xương và những giấc mơ tan vỡ. Tyler nghiêng chặt răng. Không có ai muốn nó như anh. Anh sẽ hồi phục và sẽ lại ném bóng lần nữa. Anh không nghi ngờ gì cả. Không một chút nào.

Nhưng lúc rời khỏi phòng khám ba mươi phút sau đó, tâm trạng mỗi một bao trùm lấy anh. Anh sẽ may mắn được ném bóng cho con trai mình một ngày nào đó? Đó thực sự là điều mà bác sĩ Walsh tin? Cái vai của mình tệ đến thế ư? Tyler tập trung vào con đường phía trước. Anh không cần bản đồ để biết nơi mình sẽ đến. Từ đường 405 đến 101 rồi vào đường 118. Cao tốc Simi Valley.

Những dặm đường biến mất sau chiếc Hummer và khi Tyler bắt đầu nhìn thấy các biển hiệu của Đại lộ Cochran, một tấm màn nặng nề của sự nghi ngờ phủ lên anh. Đáng ra anh phải mang đến tin tốt cho bố mẹ. Anh sẽ có ca phẫu thuật của mình. Anh sẽ ổn. Giai đoạn phục hồi sẽ bắt đầu từ tuần sau và trước khi họ kịp nhận ra, anh đã bắt đầu ném bóng trở lại. Gắng sức theo đuổi giấc mơ của mình.

Giấc mơ của họ.

Nhưng giờ đây... làm sao mà anh có thể đi vào và nói điều đó? Bác sĩ Walsh đã không cho anh một hi vọng nào. Thế nên tại sao anh lại đến nhà bố mẹ mình? Mình sẽ nói gì đây? Đáng ra anh nên đi học đại học. Nếu vào UCLA, anh sẽ không vướng vào nhiều rắc rối như vậy. Anh sẽ thống trị ở các buổi họp báo và được biết đến như một nhà vô địch. Bây giờ anh có lẽ đã chơi ở giải Major - như Marcus Dillinger.

Và anh sẽ không phải ở vị trí ném bóng của Blue Wahoos và tuyệt vọng tìm kiếm sự hoàn hảo. Anh đã bỏ đại học và giờ... giờ thì anh là một lao công thất nghiệp và có thể sẽ không bao giờ ném được thêm một cú nào nữa...

Anh dừng suy nghĩ đó lại. Với sự quyết tâm lớn nhất, anh nghĩ về Virginia, hình dung anh đang ngồi bên cạnh bà cụ. Một trong những câu chuyện họ nói với nhau hiện về trong đầu anh. Mẹ không yêu con vì những gì con có thể làm hay những gì mà con có thể hoàn thành. Anh vẫn có thể thấy bà cụ mỉm cười, vẫn có thể cảm nhận được tình yêu của bà. Mẹ yêu con vì con là con của mẹ. Thế là đủ.

Vì Virginia Hutcheson, đúng.

Nhưng liệu như thế có đủ cho Bill và Angie Ames? Anh đã hứa mang về những tin tốt lành cho họ. Bây giờ tin tốt nhất mà anh có thể thông báo là sự thật rằng ca phẫu thuật của anh sẽ diễn ra vào sáng mai. Những gì sau đó sẽ là một sự phóng đại. Cũng có thể là lời nói dối.

Anh vào lối ra và rẽ sang trái ở cuối con dốc. Bố mẹ anh sống trong một ngôi nhà phân lô ở chi khu Valley Heights. Không quá hào nhoáng, nhưng còn hơn mức đủ. Khi Tyler rẽ qua tấm biển anh hết sức ngạc nhiên vì vẻ ngoài của nó trông cũ kĩ hơn so với trong kí ức của mình. Không sạch sẽ và được giữ gìn tốt như thế.

Không có thứ gì giữ bất biến, anh nghĩ. Kể cả nhà.

Lúc anh quặt vào con đường đi đến nhà bố mẹ, trái tim như vọt lên cổ họng đến nỗi anh gần như không thể nghĩ gì. Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối anh nhìn thấy ngôi nhà của bố mẹ? Ngôi nhà mà anh đã lớn lên?

Ruột gan anh như quặn lại. Có lẽ anh nên bỏ ý định này, quay xe lại, và đợi thêm sáu tháng nữa. Để ca phẫu thuật diễn ra, thực hiện quá trình hồi phục, và xem xem liệu bác sĩ Walsh có nói đúng. Nếu anh có thể chứng minh rằng anh ấy sai, nếu anh có thể chiến đấu để tái xuất trên một bục ném bóng của giải nhà nghề, thì khi đó... khi đó anh có thể trở về nhà.

Đó có thể là thứ tin tức mới mà bố mẹ anh muốn nghe. Đúng, ý tưởng đó tốt hơn nhiều. Anh đang định cài số lùi cho chiếc Hummer thì mẹ anh mở cửa trước. Trông bà gầy hơn trước, tóc ngắn hơn, xám hơn. Sự đau buồn và nỗi sợ hãi có vẻ đã hằn thêm những nếp nhăn quanh mắt của bà. Bà đi nhanh xuống lối đi và đến cửa ghế lái của chiếc Hummer.

Bây giờ anh không còn lựa chọn nào khác nên đành mở cửa và bước ra ngoài. Cái vai đang giết chết anh.

“Tyler.” Mẹ anh dừng lại, không chạy nhanh về phía anh hay định nói quá nhiều điều cùng một lúc. Những năm tháng trôi qua đã tạo nên nhiều hơn một khoảng cách. Bà nhìn thấy chiếc bao treo tay của anh. “Con khỏe không?”

Sự quan tâm của bà làm anh cảm động. Bất kể những khúc mắc trong quá khứ, bà vẫn luôn là mẹ của anh, luôn có sự gắn kết đến tâm hồn anh. “Con ổn.” Anh bước đến bà và luôn bên tay còn lành vòng qua cổ của bà. Cái ôm không lâu hay đặc biệt đầy xúc cảm. Nhưng đó là một sự khởi đầu.

Anh đã quá phân tâm vì những điều khác, quá bận tự hỏi làm thế nào anh có thể nói với bố mẹ những tin xấu gần đây nhất của mình hay liệu anh sẽ nói hết với họ hay không. Tyler hít một hơi thật sâu. Anh nhìn vào đôi mắt lo âu của mẹ. “Cảm ơn vì đã cho phép con về đây.”

“Dĩ nhiên.” Sự thận trọng hiện lên trên khuôn mặt bà. Một nụ cười làm dịu đi và bà vòng tay mình qua tay anh. “Bố con đang ở trong.”

Thực tế khiến Tyler cảm thấy không được khỏe. Bố anh... Huấn luyện viên của anh. Thầy dạy của anh. Người đã tin rằng Tyler có thể là một trong những tay ném bóng tuyệt nhất thời đại này. Tyler khiếp sợ khi phải gặp ông bây giờ, không phải bởi vì ông đã đặt niềm tin quá lớn ở nơi anh. Nhưng bởi vì bố anh đã đúng. Tất cả mọi thứ đều có thể - nếu như Tyler thực hiện mọi việc khác đi.

Nửa đường trên lối đi anh dừng lại. Anh nuốt mạnh, tập trung sự dũng cảm của mình lại. “Mẹ ơi”- anh nhìn bà - “bố dạo này thế nào?”

Trông bà có chút bối tắc trước câu hỏi của anh. “Ông ấy... ông ấy rất nóng lòng được gặp con.”

“Bố không giận?”

“Tyler.” Sự kinh ngạc làm giọng bà yếu đi. “Giận con ư?”

“Mẹ, mẹ có nhớ lần cuối chúng ta nói chuyện với nhau không? Con nghĩ rằng bố sẽ giận con mãi mãi. Mỗi ngày thêm một chút.”

“Không.” Bất chợt trông bà suy sụp hẳn. Như bà có thể gục xuống bên đường và không bao giờ tìm lại được sức mạnh để có thể đứng dậy. “Cả bố và mẹ đều đã... đau lòng. Ngày nào cũng vậy.” Bà ngập ngừng, rõ ràng muốn anh hiểu phần tiếp theo. “Bố con muốn dành quãng thời gian cuối đời để bù đắp cho con. Bố mẹ không bao giờ có ý...” Giọng bà lạc đi và nước mắt giàn giụa.

Tyler vòng tay qua hai vai bà và dịu bà. Họ đều quá đau đớn, quá tổn thương bởi những lựa chọn trong quá khứ. “Hãy đi vào trong nào.”

Những nỗi sợ hãi của anh tan biến đi đôi chút. Với tất cả những điều đã xảy ra trong ngày hôm nay, anh cũng không chắc mình có thể đối mặt với người bố giận dữ kia. Anh thà có một cuộc nói chuyện ngắn với mẹ ở trước cửa nhà và rồi tiếp tục hành trình của mình. Anh không ngại ngời xem Marcus và đội bóng luyện tập - nếu họ cho phép. Rồi anh sẽ đến buổi phẫu thuật vào sáng ngày mai.

Anh không thể hình dung ra việc bố mình nhún nhường và sẵn sàng để làm mọi chuyện một cách đúng đắn. Có thể ông chỉ giả vờ để Tyler có đủ cảm giác được chào đón về nhà. Rồi một khi anh bước vào thì bố sẽ bỏ mặt nạ xuống và tấn công anh. Mà điều đó cũng ổn thôi, thật sự. Vào một ngày nào khác thì Tyler có thể đón nhận điều đó, đón nhận những lời mắng nhiếc mà anh đáng phải chịu và quyết định rằng liệu có một lý do để về nhà thêm một lần nào nữa.

Nhưng không phải hôm nay.

Họ cùng nhau đi chậm, cánh tay của Tyler vẫn vòng quanh vai mẹ. Làm thế nào mà anh đã ra đi rất lâu mà không có mẹ? Anh đã bị tổn thương quá nhiều bởi nỗi thất vọng của họ, đến mức anh chặn bà khỏi tâm trí mình. Anh có thể đã tránh xa bà mãi mãi nếu như không phải là vì Virginia. Khi họ đến cửa trước anh lưỡng lự trong một hay hai tích tắc. Anh chưa từng chơi nhảy dù, nhưng anh đã xem các đoạn phim về những người đeo túi dù sau lưng và lơ lửng ở cửa máy bay đang mở, cố gắng tìm ý chí để nhảy.

Đó là cảm giác của Tyler hiện giờ. Anh hít một hơi thật sâu và mở cửa. Bố anh chỉ cách đó vài bước, ngồi ở cạnh ghế sofa, khuỷu tay tì vào đầu gối, hai tay siết chặt. Gần như thể ông đang cầu nguyện. Ông ngước lên và họ nhìn nhau.

“Bố.” Tyler cứng người lại chuẩn bị cho những gì xảy đến tiếp theo. Một tràng sỉ nhục và chỉ trích. Những lời nhắc nhở xứng đáng về những gì anh đã làm không đúng, những quyết định sai lầm đã phá vỡ gia đình họ và hủy đi cơ hội của anh trong bóng chày.

Tyler chờ đợi. Trong khoảng thời gian dài như một tiếng, anh đứng đó nhìn về phía người đàn ông từng là bố mình, định ninh rằng những lời nói sắp được thốt ra. Nhưng chúng không bao giờ đến. Thay vào đó Bill Ames đứng dậy.

Mắt ông không rời anh. Ông có nhiều nếp nhăn trên trán và quanh mắt hơn, và ông đã tăng thêm vài ký.

Sự khác biệt thực sự nằm ở trong tâm hồn ông. “Bố có thể... ôm con được không?”

Bố anh chậm rãi đến gần, như thể việc bước đi lấy hết sức lực của ông. Cách ông bước đi, ngôn ngữ cơ thể ngập ngừng của ông mang đến cảm giác quen thuộc - và Tyler nhận ra vì sao. Dáng vẻ của bố anh hẳn giống dáng vẻ của chính anh trong vài phút trước khi đi đến cửa chính. Cái ôm không tự nhiên chút nào. Bố của Tyler cố gắng tránh bên vai bị treo bó của anh và họ có vẻ không biết tay của ai sẽ chạm vào đâu.

Nhưng khi anh đã ở trong vòng tay của bố, những nỗi sợ hãi của Tyler tan biến như tuyết tháng Tư. Không cần dù chỉ một lời nói, trong giây phút đó anh chắc chắn về những điều mình chưa từng lường trước là sẽ cảm nhận được chúng. Đầu tiên, bố anh yêu anh. Không cần hỏi bao lâu nữa Tyler có thể ném bóng trở lại và không cần tập dượt lại vài khoảng thời gian tuyệt nhất trong sự nghiệp của anh. Tình yêu. Tự chính nó. Thứ mà Virginia từng nhắc.

Tyler có thể cảm thấy nó - và nó là thứ cảm xúc kỳ lạ nhất, thú vị nhất trên đời.

Một sự thật hiển nhiên khác là: bố anh xin lỗi. Trong điều mà chỉ có thể là một phần khác của phép màu, rõ ràng là bố không đổ lỗi cho anh vì những năm tháng đã mất. Cái ôm của ông mang theo trong nó minh chứng rõ ràng của sự nuối tiếc và ăn năn. Cơ sở của Tyler nhường chỗ cho sự chấp nhận và cuối cùng là một hi vọng anh chưa từng cảm nhận được từ trước ở nơi bố anh quan tâm.

Mẹ của Tyler đứng cạnh bên, đôi tay khoanh lại, nước mắt chảy dài trên má. Đó là khoảnh khắc không cần diễn tả. Cái ôm của bố anh đã nói lên tất cả. Sau một lúc họ đi về phía ghế sofa, cả ba người họ. Tyler giải thích tại sao anh lại ở đây. Anh sẽ có ca phẫu thuật vào sáng mai. Anh đang ở với Marcus.

“Con không chắc về việc quay trở lại ném bóng.” Dù bố mẹ anh đã thay đổi, Tyler vẫn cảm thấy đây là cú tát tệ nhất vào cuộc đời của họ. “Bác sĩ bảo chúng ta phải chờ xem.”

Mẹ anh nói trước tiên. “Ca phẫu thuật... có nguy hiểm không con?”

Tyler chớp mắt. Câu hỏi của bà là điều cuối cùng anh đã lường trước. “Ừm... con không nghĩ vậy. Ý con là, bác sĩ không nói gì về việc có rủi ro.”

Bố anh có vẻ nhẹ người. “Bố mẹ muốn ở đó. Trong phòng đợi.” Ông ngừng lại. “Nếu được.” Kể cả giọng của ông cũng khác, ân cần hơn. Trầm lặng hơn.

“Dĩ nhiên ạ.” Tâm trí của Tyler vội vã. Đây là cách mà anh luôn muốn bố mẹ đối xử với mình, cách mà anh muốn họ yêu thương anh.

Và như thế, không có thêm câu chuyện về cái vai của Tyler hay việc ném bóng hay trận đấu của anh. Thay vào đó là câu chuyện về công việc ở Merrill Place, và tình bạn với Virginia Hutcheson.

“Bà ấy có vẻ đáng mến.” Mẹ anh đã luôn chực khóc từ khi anh về nhà. Đây là một trong những khoảnh khắc ấy. “Mẹ ước gì đó là mình. Cho con lời

khuyên. Nói chuyện về ân điển.”

Tyler nhìn bà, nhìn người mẹ đã đưa anh đến nhà thờ khi anh còn là một đứa trẻ và cổ vũ anh trong những trận đấu ở giải Little League. “Con cũng ước như vậy, mẹ ạ.”

“Mẹ đã cầu nguyện.” Đức tin của bà sáng lên trong đôi mắt. Một thay đổi khác. “Nhất là sau khi bố mẹ gặp Ember bạn con.”

“Ai cơ?”

“Ember, phải không nhỉ?” Bà nhìn sang bố của Tyler. “Tôi nghĩ đó là tên của cô ấy.”

“Đúng vậy.” Bố anh gật đầu. “Ember.” Ông quay sang Tyler. “Cô ấy biết con ở Florida.”

“Bố mẹ gặp cô ấy vào bữa trưa nọ.” Mẹ anh có vẻ bối rối. “Cô ấy chắc chắn biết con.”

Tyler không biết họ đang nói về ai. “Cô ấy biết con ạ?”

“Nói với bố mẹ là hãy cầu nguyện. Không được bỏ cuộc.” Bố anh lắc đầu. “Và sau đó, bố mẹ không ngừng cầu nguyện.”

Ember? Tyler lục lại trong trí nhớ. Có phải cô ấy là một người hâm mộ? Một người anh đã gặp ở bệnh viện khi anh đang được gây mê? Anh không nghĩ được gì cả. Dù thế nào, anh kinh ngạc vì sự kiện đó. Khi Chúa mang Virginia đến cuộc đời anh, Ngài cũng đã mang một ai đó đến bên bố mẹ anh: Ember. Một người bạn anh không nhớ là có từng quen biết không.

Điều đó không cần phải có lý.

Họ nói chuyện thêm vài phút. Rồi Tyler phải quay về chiếc xe Hummer của Marcus. Anh ôm bố mẹ mình. Lần này lời nói đến dễ dàng hơn với tất cả mọi người. Những lời xin lỗi và những lời hứa rằng đây chỉ là sự khởi đầu.

Ngay cả cái ôm của bố anh cũng có cảm giác tự nhiên hơn. “Bố yêu con, con trai ạ.” Những cảm xúc có vẻ đã choán lấy ông và ông phải đợi vài giây.

“Bố không chắc liệu mình sẽ còn có thêm cơ hội nào để nói với con điều đó.”

“Chuyện đó đã ở lại phía sau chúng ta rồi.” Tyler mỉm cười với bố rồi với mẹ. “Con yêu cả hai người.”

Anh vẫn cần phải tìm cách tha thứ, cho chính mình và cho bố mẹ. Nhưng bây giờ anh đang coi giây phút này theo cách mà bà Virginia sẽ làm: Tình yêu trước tiên. Những câu hỏi để sau. Ân điển không thể đo đếm được. Tất cả những điều đó đến một cách vô điều kiện.

Bởi vì tình yêu như vậy là từ Chúa.

Khi Tyler ở trên đường cao tốc mười phút sau đó, anh nhớ lại toàn bộ chuyến thăm. Mọi khoảnh khắc đáng nhớ và không lường trước được. Trong khi ấy, có điều gì đó sáng tỏ với anh, điều mà anh đã không hiểu thấu toàn bộ cho đến lúc này. Trong tất cả những gì họ đã trò chuyện, một chủ đề hiện lên chỉ một lần.

Bóng chày.

Điều đó chỉ có thể mang một ý nghĩa. Tyler để sự thực đó in sâu trong tim, để nó dẫn dòng nước mát lành đến những nơi khô cạn và cần cỗi trong tâm hồn anh. Bố mẹ anh không còn nhìn nhận anh như một cầu thủ bóng chày.

Họ nhìn nhận anh như là con trai họ.

30

Beck ăn mặc như một người lao công. Một điều mà chàng đã học được bằng cách quan sát Tyler. Chàng đẩy xô nước lau nhà và chiếc xe đẩy chở đầy đồ lau dọn xuống một hành lang xi măng dài. Trên đường đi, chàng lướt qua vài người trong đội chăm sóc mặt sân. Beck khẽ gật đầu và tiếp tục bước đi.

Tự tin, chàng tự nhủ.

Mọi người trừ Marcus đã xuống sân và đang tập luyện. Các huấn luyện viên cũng vậy - tất cả bọn họ. Kể cả huấn luyện viên Ollie Wayne.

Beck bước vào văn phòng của người đàn ông đó. Chàng liếc nhìn một cái ra phía sau. Hành lang không có ai. Chàng có thời gian. Chàng cần hoàn thành việc mà mình đến đây để thực hiện. Beck mở ngăn kéo trên ở rìa trái bàn làm việc của huấn luyện viên Wayne. Từ sau lưng, chàng rút ra một tấm danh thiếp và nhìn chằm chằm vào nó.

Hoàn hảo. Hãy để thứ này có tác dụng... con cầu xin Ngài, thưa Chúa.

Chàng đặt tấm danh thiếp vào giữa bàn phím của huấn luyện viên Wayne - nơi mà ông ấy không thể bỏ lỡ.

Rồi sau đó, trước khi rời đi, trước khi trả lại các thứ đồ lau dọn và biến mất, Beck nhìn tấm danh thiếp một lần nữa và cái tên được in trên đó.

Đó là tên của Jep Black.

Bà Cheryl Conley nhận được cuộc gọi từ Marcus Dillinger vào lúc chiều muộn ngày thứ Hai. Marcus đã nói với bà rằng hôm nay là ngày phẫu thuật của Tyler, và Cheryl đã cầu nguyện cả buổi sáng. Đây là phần cuối cùng của những gì Chúa đang làm, phép màu mà Ngài đang ban tặng, là thứ quan trọng nhất của tất cả.

“Ca phẫu thuật vừa kết thúc.” Giọng Marcus có vẻ lo lắng. “Bác sĩ nói rằng mọi thứ đã diễn biến tốt, tốt hơn so với hi vọng của anh ấy.”

“Ơn Chúa.” Cheryl thở phào và thả mình ngồi xuống chiếc ghế ngay bên cạnh ở bàn bếp. “Tôi đã cầu nguyện.”

“Dù sao thì... chuyện là... nó không tốt đẹp hoàn toàn.” Marcus hít một hơi có vẻ khá mệt mỏi. “Chấn thương thậm chí còn tệ hơn những gì bài kiểm tra cho thấy. Có lẽ cậu ấy đã bị viêm sau chấn thương. Bằng cách nào đó nó đã tự lành, nhưng gây ra tổn thương đáng kể. Tệ hơn cả là một dải sụn khớp vai bị rách.”

Cheryl muốn tắt máy và bắt đầu lại cuộc nói chuyện từ đầu. Điều đó không thể nào xảy ra được. Tyler đã được cho một cơ hội kỳ lạ nhất với ca phẫu thuật này. Cậu đã chăm chỉ hơn bất cứ ai chơi bóng chày để khỏe trở lại. Bà chật vật để cất tiếng hỏi một câu hỏi đang gào thét trong tâm trí: “Thế... bác sĩ có chữa được nó không?”

“Anh ấy đã cứu được cánh tay của Tyler.” Marcus thở dài. “Cô Cheryl, cậu ấy sẽ không ném bóng lại được nữa. Cậu ấy không thể.”

Bà nhắm mắt và tưởng tượng ra hình ảnh chàng trai trẻ, cách cậu tha thiết ngồi hàng ngày bên mẹ bà. Cậu xứng đáng được quay lại ném bóng. Câu chuyện của cậu chỉ cách cái kết có hậu vài trang nữa. Chúa ơi... tại sao? Bà chớp mắt và nhìn ra ngoài cửa sổ. “Liệu còn... nếu cậu ấy chăm chỉ...”

“Không ạ. Cậu ấy sẽ không ném bóng trở lại. Bác sĩ nói rằng cậu ấy có thể bế các con của mình một ngày nào đó.” Marcus có vẻ nhụt chí. “Ít nhất thì cậu ấy vẫn còn cánh tay. Nghiêm túc đấy ạ.”

“Tôi đoán... Tôi đã thực sự nghĩ rằng Chúa sẽ...”

“Cháu cũng vậy.”

“Cậu đã làm điều đúng đắn, Marcus.”

“Hừm.” Lần này có một chút nụ cười buồn trong giọng nói của anh. “Cháu biết điều đó, thưa cô Cheryl. Cháu không nghi ngờ gì.”

Cheryl để mình chấp nhận thực tế. Tyler Ames không còn chơi bóng chày nữa. “Cậu đã chờ ở đó hả? Trong khi phẫu thuật?”

“Cháu đến đây vào lúc cuối. Họ cho cháu nghỉ luyện tập một tiếng đồng hồ.”

“Tốt lắm.” Cheryl hình dung ra Tyler được ngồi xe lăn đến ca phẫu thuật. “Tôi ghét phải tưởng tượng rằng cậu ấy ở đó một mình.”

“Cậu ấy không ở một mình.” Giọng của anh nghe như có một niềm vui tươi mới. “Bố mẹ cậu ấy đã ở đó suốt cả quãng thời gian.”

“Bố mẹ cậu ấy?” Cheryl nín lặng. Tyler đã nói với bà về họ. “Đó là điều tốt chăng?”

“Vâng.” Marcus hít một hơi thật sâu. “Cháu đã nói, thưa cô Cheryl, Chúa đang lo liệu việc này. Rất nhiều tình yêu và sự tha thứ đã diễn ra quanh đây.”

“Ồ.” Cheryl dựa lưng vào cửa sổ. “Tyler có biết không? Chuyện về vai của cậu ấy?”

“Bác sĩ đã cảnh báo cậu ấy. Anh ấy đang nói với Tyler bây giờ.” Giọng của anh trở lại nghiêm túc. “Hãy cầu nguyện cho cậu ấy. Cậu ấy có thể cần đến điều đó.”

“Tôi sẽ làm vậy. Và tôi sẽ theo dõi giải World Series. Cậu sẽ chiến thắng tất cả, Marcus. Tôi tin là vậy.”

“Cháu cũng hi vọng như thế. Một tay buôn xe ở LA sẽ xây một phòng tập thể dục mới cho bọn trẻ nếu chúng cháu chiến thắng.”

Cheryl mỉm cười. “Tôi tự hào về cậu, Marcus. Thật đấy.” Cuộc gọi kết thúc và một hồi lâu Cheryl nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng chấp nhận sự thay đổi của dòng sự kiện. Ở phía sau Chuck và các cháu gái đang lúi húi trong vườn rau mà họ trồng - để tưởng nhớ cụ ngoại của chúng.

Có phải con chưa nghe đúng ý Ngài, thưa Chúa? Cheryl thở dài, chợt cảm thấy mệt mỏi hơn trước. Con đã có thể hình dung ra cậu ấy trong bộ đồng phục, thưa Chúa. Con có thể thấy cậu ấy ném bóng trở lại. Bà dựa người lên tấm kính mát lạnh. Con tin Ngài, thưa Cha. Con có tin. Nhưng Ngài có thể ở bên Tyler Ames ngay lúc này? Khi cậu ấy đang nhận tin xấu nhất trong cuộc đời mình? Hãy cho cậu ấy một lý do để tin vào Ngài. Xin vui lòng.

Con gái quý báu... Ta lo liệu mọi việc cho sự tốt lành cho những ai yêu kính Ta.

Câu trả lời được thì thầm xuyên qua tâm hồn của Cheryl, và cơn ớn lạnh chạy dọc theo hai cánh tay của bà. Đó là một bài thơ của người La Mã bà đã đọc sáng nay. Giờ đây như thế

Chúa đang nói những lời đó thẳng vào tâm hồn bà. Ngài lo liệu mọi việc cho sự tốt lành cho những ai yêu kính Ngài.

Vậy còn Tyler Ames?

Cheryl tưởng tượng chàng trai trẻ sẽ cảm thấy như thế nào vào khoảnh khắc này, biết rằng giấc mơ ném bóng chày của mình đã chấm dứt. Mãi mãi. Bà hình dung anh nằm trên giường, cánh tay băng bó, cơn đau từ ca phẫu thuật chỉ mới bắt đầu. Phần còn lại của phép màu dành cho Tyler ở đâu rồi, thưa Cha? Chuyện gì đã xảy ra?

Bà chờ đợi, hi vọng một thứ gì đó như câu trả lời, một thứ ánh sáng chiếu rọi của sự thấu hiểu để cho bài thơ của người La Mã có thể có ý nghĩa trong

tình hình của Tyler. Nhưng không có gì đến cả. Thay vào đó, dần dần, một hình ảnh bắt đầu thành hình trong tâm trí bà. Tyler không ở trong bệnh viện một mình. Cậu ấy đã ở đó cùng bố mẹ mình. Người bố và người mẹ mà cậu ấy đã không nói chuyện cùng trong nhiều năm.

Gần như mọi cuộc nói chuyện giữa mẹ của bà và Tyler là về gia đình và việc ở cạnh bên, tha thứ cho nhau. Tyler đã nói với bà một lần rằng những buổi nói chuyện như vậy làm anh nhớ đến bố mẹ mình, hướng anh đi theo góc nhìn rằng mình là người có lỗi trong sự rạn nứt mối quan hệ giữa họ. Anh sẽ làm mọi việc khác đi nếu như có thể làm lại lần nữa.

Mẹ của Cheryl đã dạy Tyler điều đó.

Giờ đây đó chính là những gì đã xảy ra. Diễn biến sự việc thật là kỳ quái, thực sự là vậy. Tyler đã bị hỏng vai và kết thúc bằng việc trở thành người vô gia cư. Cậu đi vào một nhà thờ và một người lạ nào đó chỉ cậu đến Merrill Place, một nhà hưu trí nơi mà mẹ của Cheryl sống. Vào đúng thời điểm khi Cheryl và Chuck đang cầu nguyện cho việc chữa bệnh và sự bình yên cho bà cụ. Những câu chuyện bên giường, mối quan hệ thời thơ ấu với Marcus Dillinger, chuyến đi đến LA.

Mỗi sự kiện riêng lẻ trong đó đã diễn ra để Tyler và bố mẹ được đoàn tụ. Để sự hòa giải được diễn ra.

Ánh sáng trong tâm hồn Cheryl càng mạnh mẽ hơn, bình minh càng rõ ràng hơn. Tyler sẽ không quay lại chơi bóng chày nữa, nhưng vậy thì sao? Họ đã hỏi xin Chúa một phép màu và họ đã có một phép màu. Khi cậu hoàn toàn hiểu được tình hình thực tế, cậu sẽ không cô đơn.

Bố mẹ cậu sẽ ở đó.

Đó có thể là phép màu vĩ đại nhất trong tất cả.

Sami đỡ lấy chiếc khay đã mòn từ Mary Catherine và xúc một thìa xa-lát cùng một vài chiếc bánh quy đặt vào trong đĩa. Cô đưa nó cho người đứng bên trái và đỡ một chiếc khay khác từ Mary Catherine. Hội truyền giáo Tự do Los Angeles là nơi mà Sami đã dành rất nhiều thì giờ để làm công tác xã hội trong thời gian gần đây. Các tình nguyện viên bố trí nhân viên ở địa điểm, phục vụ bữa tối cho những người vô gia cư trong thành phố mỗi ngày trong tuần.

Mary Catherine đã nghe việc hội truyền giáo sắp thiếu tình nguyện viên trong hai tuần tới. Hai người họ đã không do dự. Sau một tuần làm việc, họ đã biết gần hết tên của những người hay lui tới.

“Tôi không thích bánh quy. Tôi bị tiểu đường, nhớ chứ?” Một người đàn ông tóc hoa râm với chiếc áo sơ mi sọc rách rưới lắc ngón tay xương xẩu với Sami.

“Hiểu rồi, bác JT.” Sami nháy mắt với ông ấy. “Gấp đôi lượng xa-lát cho những người bị tiểu đường. Vậy nghe được chứ?”

“Tuyệt lắm cô gái.” Ông ấy nháy mắt đáp lại, cầm lấy khay ở cuối hàng và đi đến nhà ăn.

Sami không nhận ra vài người tiếp theo. Cô cười với Mary Catherine và nghĩ về cuộc đời mình đã thay đổi nhiều như thế nào. Arnie không một lần gọi điện - dù ông bà cô vẫn ăn tối cùng anh mỗi tuần hay gần như vậy.

“Cậu ấy là một người tốt, Samantha,” ông của cô đã nói vậy khi gọi điện tối hôm qua. “Cháu đã bỏ lỡ một cơ hội rất tốt.”

Tình yêu không bao giờ có thể là một cơ hội. Ý nghĩ đó làm cho Sami hơi chóng mặt. Cô yêu quý ông bà mình; luôn luôn vậy. Họ đã chăm sóc cô, nuôi nấng cô và họ xứng đáng có được sự tôn trọng của cô. Nhưng cô không bao giờ đồng ý với quan điểm của họ về cuộc sống. Cách mà những điều tốt đẹp có vẻ là phải giành được và các cơ hội là để khai thác.

Sami sẽ không quay lại với ý nghĩ đó lần nào nữa. Cô đã có Kinh Thánh của mình. Đó là thứ mà cô dựa vào. Cô đã lôi nó ra từ trong hộp ở tủ quần áo và phủi bụi đi. Mỗi tối cô trở nên thân thiết hơn với Jesus. Cách mà Ngài đã sống và yêu. Cách mà Ngài tha thứ và phục vụ mọi người.

Ân điển của Ngài.

“Xin chào cô Connie! Không xa-lát, phải không?” Sami nở một nụ cười với người phụ nữ gần bảy mươi tuổi tiếp theo trong hàng. “Thêm bánh quy nhé?”

“Cháu có trí nhớ tốt thật!” Người phụ nữ giơ ngón tay cái với Sami và khép khiễng đi về cuối bàn quầy để lấy khay đồ ăn của mình.

Sami nhìn bà ấy đi khỏi. Đó là tình yêu. Sami không quen với nó hay giỏi về nó, nhưng cô đang cố gắng và cô thích cảm giác ấy. Cuối tuần này một vài tình nguyện viên sẽ đi sơn một ngôi nhà cho các em bé được nhận nuôi.

Sau chín giờ tối cô và Mary Catherine quay về căn phòng của họ. Bạn cùng phòng của cô bây giờ đang cặp với một anh chàng, một người mà cô ấy gặp ở nhà thờ. Anh ấy là trưởng nhóm gây quỹ cho một đoàn mục sư giải cứu trẻ em khỏi đường dây buôn người mại dâm.Ồ, và anh ấy thích cười. Họ đã cùng nhau đến nhà thờ trong ba tuần gần đây.

“Không gì sánh bằng việc nói chuyện về một bài giảng đạo để xem nếu anh chàng mà cậu bắt đầu thích có sống thật với chính mình hay không.”

Sống thật với chính mình. Sami thích điều đó. Đó là cách mà Mary Catherine mô tả những người sống với đức tin của họ. Những con người đau khổ tuyệt vọng, những người bình thường đã tìm thấy ân điển và muốn dành phần đời còn lại của mình để diễn tả lại điều đó bằng hành động. Những con người thực sự. Sống trong niềm hi vọng rằng những người khác cũng sẽ sống thật với chính mình.

Cả hai người đều đã mệt lử, nên họ đi ngủ sớm. Một điều mà Sami hiếm khi thực hiện nữa. Ngồi một mình trong phòng, cô thấy chiếc máy tính xách

tay của mình trên chiếc ghế ở góc. Căn phòng của cô thật lộn xộn và cô đã không lên mạng suốt một tuần. Kể từ buổi tối sau khi Mary Catherine đưa cô đi chơi ván lướt nằm sấp. Giờ thì không có thời gian cho Facebook nữa. Sami đã phải lòng cuộc sống. Chẳng còn quan trọng nếu quần áo của cô có chất đồng hay cô không biết những tin tức mới nhất từ đài Fox News. Twitter cũng rơi vào quên lãng.

Sami đang sống.

Và cô yêu từng phút giây.

Lúc đang đánh răng, cô nghĩ về Mary Catherine và quan điểm của cô ấy về tình yêu. “Chúa là tất cả cho sự lãng mạn,” bạn của cô đã nói đêm trước. “Tớ là kẻ lãng mạn tuyệt vọng nhất còn tồn tại.” Cô ấy cuộn tròn chiếc áo khoác trước mặt, như thể nó thuộc về người đàn ông trong mơ của mình. “Lãng mạn thì dễ thôi. Phần khác mới là thứ khó khăn.” Cô ấy buông chiếc áo khoác. “Đó là lý do có thể tớ sẽ không bao giờ lấy chồng.” Cô ấy ngồi thụp xuống sàn, trầm ngâm.

Mary Catherine hiếm khi làm mình quá nghiêm túc, nhưng cô ấy nghiêm túc về việc chỉ hẹn hò với những anh chàng hiểu về tình yêu. Một anh chàng sống thật với đức tin của mình. Một người sẽ xắn tay áo lên và phục vụ bữa tối ở một đoàn cứu tế cho người vô gia cư hay để cho trái tim mình lạc vào bản thánh ca của Chris Tomlin^[37]. Tình yêu lãng mạn sẽ chỉ đến sau khi cô ấy và chàng trai của mình - dù đó là ai - trải qua thứ tình yêu đó.

Thứ tình yêu của Chúa.

Việc li dị của bố mẹ Mary Catherine đã định hình, thậm chí thay đổi con người cô ấy. Cô ấy sẽ không bao giờ chấp nhận thứ tồn tại một cách dễ dãi mà bố mẹ mình đã chia sẻ trước khi họ chia tay. Mary Catherine không nói nhiều về điều đó. Nhưng đôi khi có vẻ mọi điều cô ấy làm, quan điểm của cô ấy về đức tin và suy nghĩ của cô ấy về cuộc sống và tình yêu và Chúa, tất cả đều đến từ việc nhìn thấy bố mẹ mình thất bại trong việc đó.

Một lúc lâu Sami nhìn khuôn mặt mình trong tấm gương phòng tắm. Chúa đã mang Mary Catherine đến cuộc đời cô, không nghi ngờ gì cả. Cô vuốt tay lên phần da mượt của cuốn Kinh Thánh đặt ở tủ đầu giường. Giờ Chúa là bạn của Sami, đủ gần để nói chuyện cùng, luôn luôn sẵn sàng chia sẻ. Chỉ duy nhất có Người biết được những suy nghĩ sâu thẳm nhất của cô.

Biết cô vẫn nghĩ đến Tyler Ames nhiều đến thế nào. Chuyến đi đến Pensacola là một sự thất vọng, nhưng điều đó không thay đổi quá khứ. Và nó cũng không thay đổi cách anh nhìn cô vào buổi sáng hôm đó tại bãi đỗ xe với vịnh biển cách đó vài bước.

Một tiếng thở dài từ nơi cô. Tyler mà cô biết đã sống thật với chính mình - hay ít nhất trong cách anh làm điều đó. Nhưng một trận đấu đã chặn ngang đường. Chiến thắng, thất bại và cả bầu trời áp lực đi cùng nó. Nhiều hơn những gì mà bất cứ ai có thể chịu đựng.

Cô ngồi bên thành giường và chiếc máy tính xách tay lại thu hút sự chú ý của cô. Có lẽ cô nên kiểm tra trang Facebook của mình. Giờ cô đã là một con người khác. Nhưng chắc sẽ vui lắm khi xem các bạn của cô nghĩ gì về những hình chụp cô chơi lướt ván. Cô nhanh chân đi sang bên kia phòng, vớ lấy chiếc máy tính, và mang nó về chỗ thành giường.

Mất vài phút để bật lên, rồi sau đó cô vào Facebook. Có hai tin nhắn riêng tư và khi cô nhìn vào các thông báo, tim cô như hụt mất một nhịp. Gì đây? Ai đã gửi tin nhắn cho cô? Cô mở chúng và chợt cảm thấy sốc. Một trong số chúng đến từ Arnie Bell.

Tin còn lại là từ Tyler Ames.

Cô nhìn chằm chằm vào những cái tên đủ lâu để tin những gì mình đang thấy. Chúa ơi, cái quái gì đây? Cô hít một hơi chậm rãi và mở thư của Arnie trước. Nó ngắn gọn.

Chào Samantha,

Anh có một thỉnh cầu. Có thể em đã nghĩ anh đùa khi nói rằng anh đã vạch kế hoạch để trở thành tổng thống của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ một ngày nào đó. Nhưng anh không đùa. Nếu điều đó xảy ra - khi điều đó xảy ra - anh tính nói rằng mối quan hệ của chúng ta sẽ kết thúc với sự đồng ý của cả hai bên. Sẽ không tốt cho cả đôi bên nếu mọi người nghĩ rằng em chia tay anh. Báo chí sẽ tìm hiểu lý do. Không ai trong chúng ta muốn điều đó.

Hãy cho anh biết nếu điều đó thích hợp - nếu vậy, hãy cứ theo câu chuyện đó.

Cảm ơn. Nhớ em.

Arnie

Má của cô chắc không thể cảm thấy nóng hơn nếu như Arnie có chui ra từ màn hình và cho cô vài cú tát. Một nụ cười thoát ra từ những hàng lang oán hận trong trái tim cô. Thật sao, Arnie? Thật thế sao? Thật là trơ tráo. Sao anh ta dám nói với cô như vậy - kể cả là trong phần tin nhắn riêng tư trên Facebook. Và anh ta không lo rằng một ai đó có thể tìm ra tin nhắn này trong tương lai ư? Toàn bộ chuyện này thật nực cười. Tất cả những gì Arnie quan tâm là...

Tấm bìa cuốn Kinh Thánh lọt vào mắt cô. Đêm qua cô đã đọc về phần Jesus muốn mọi người yêu thương kẻ thù của họ như thế nào. Sami cảm thấy cơn hiếu chiến của mình đã vơi đi. Được rồi, thưa Chúa. Con muốn cầu nguyện cho Arnie Bell. Xin giúp anh ấy nghe thấy tiếng của Ngài - nhất là nếu anh ấy hướng tới chính trị. Con cầu nguyện rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ sống thật với chính mình. Cảm ơn Ngài, thưa Chúa.

Cô muốn xóa tin nhắn của anh ta đi. Thay vào đó cô làm điều tử tế nhất mà cô có thể làm cho Arnie. Cô bấm nút hồi âm và gõ câu trả lời của mình.

Em thấy ổn với điều đó, Arnie. Việc chia tay là từ hai bên. Câu chuyện là như vậy. Hãy chăm sóc bản thân. Em cầu nguyện cho anh.

Sami

Cô định sửa lại tên mình. Anh ta chưa từng nghe cô tự gọi như vậy, và chắc chắn là anh ta sẽ không bao giờ tưởng tượng được tên cô là gì khác ngoài Samantha. Cô nở một nụ cười nhẹ trên môi. Không. Cô sẽ để tên mình như vậy từ bây giờ. Cô không thể cầu nguyện cho Arnie sống thật với chính mình trừ phi cô cũng có nguyện vọng sống thật.

Cô bấm nút gửi rồi mở thư của Tyler.

Bức thư đó dài hơn nhiều. Trái tim của Sami đập nhanh hơn khi cô bắt đầu đọc. Anh nói về việc mình không chỉ là lao công ở Merrill Place. Anh cũng là bạn của một bà cụ tên là Virginia Hutcheson. Sami đọc toàn bộ câu chuyện đó rồi đọc lại lần nữa.

Trong tin nhắn, Tyler nói về Chúa - điều chưa từng là một phần trong mối quan hệ của họ những ngày xưa cũ. Chúa, ân điển và còn điều gì đó nữa. Rằng anh đã hối tiếc như thế nào. Anh đã không muốn tỏ ra ích kỷ khi cô đến thăm anh ở Pensacola, nhưng cô đã có người khác và anh không muốn bị tổn thương. Về cơ bản đó là những gì tin nhắn đó viết. Cô đọc phần cuối một lần nữa, dù lần này những câu từ khó đọc hơn trong nước mắt.

Sự thực là anh nhớ em. Nhiều hơn em có thể biết. Nhất là vào những đêm như thế này.

Sami để điều đó in sâu vào tâm trí mình. Tyler Ames nhớ cô. Nhất là vào những buổi đêm. Cô mỉm cười dù hai hàng nước mắt rĩ xuống hai bên má. Chẳng phải cô đã luôn biết điều đó? Dĩ nhiên là anh nhớ cô. Còn ai hiểu con người anh như cách cô hiểu anh - khoảng thời gian ngắn ngủi trong cuộc đời anh khi bóng chày không phải là toàn bộ sự tồn tại của anh? Cô tiếp tục đọc, nuốt lấy từng chữ như một người vô cùng muốn có nước.

Xin hãy tha thứ cho anh vì đã khóa chặt trái tim mình. Bà Virginia cũng sẽ không muốn anh cứ sống như vậy. Thực sự là thế. Anh không muốn em nghĩ rằng anh chỉ là

*một người lao công ở Merrill Place, khi em thấy... Bây giờ thì anh đã hiểu, Chúa không
xét con người anh qua công việc. Bất cứ công việc nào mà
Ngài ban cho anh. Xin tha lỗi cho anh, Sami. Hãy tiếp tục cười những con sóng.
Yêu em, Tyler*

Đúng, Tyler còn hơn thế rất nhiều. Sami sụt sịt và lấy tay chấm nước mắt. Rồi cô bắt đầu cử động các ngón tay trên bàn phím. Không còn những bức tường dành cho cô nữa, không phải là lần này. Cuộc sống quá ngắn ngủi để giấu đi cảm xúc thật của trái tim mình. Cô không biết khi nào cô sẽ quay lại Pensacola lần nữa hay liệu có kết quả gì từ cuộc nói chuyện với Tyler. Nhưng cô phải viết lại, dù chỉ là vì một lý do duy nhất.

Rằng Tyler đang trở thành một người sống thật với chính mình.

31

Cuộc gặp của Tyler với huấn luyện viên trưởng đội Dodgers diễn ra trong hai mươi phút nữa. Marcus có vài chiếc xe, nên đã cho anh mượn chiếc Hummer vô thời hạn. Anh xem giờ trên bảng táp lô khi đánh xe vào bãi đậu của sân vận động. Anh đến sớm. Trong mọi bước ngoặt và ngã rẽ của đời mình kể từ hồi chấn thương vai, Tyler có cảm giác ngày hôm nay là thứ điên rồ hơn cả.

Anh đỗ xe ở một chỗ gần cổng vào dành cho các cầu thủ và tắt máy.

Cơ lốc của những sự kiện và cảm xúc vẫn còn hơn rất nhiều so với những gì anh có thể tin được. Ca phẫu thuật của anh đã diễn ra hai tuần trước. Lần này anh dùng thuốc chỉ trong hai ngày. Cơ đau ở vai của anh đã thuyên giảm nhiều so với những gì anh đã phải chịu đựng trong khoảng thời gian trước ca phẫu thuật.

Anh đang làm việc với một nhà vật lý trị liệu, hồi phục lại, mạnh mẽ hơn. Anh đã chia thời gian để ở nhà với bố mẹ và ở cùng Marcus kể từ ca phẫu thuật. Tyler có nhiều điều để biết ơn - anh hiểu điều đó từ tận sâu thẳm trong tâm hồn mình. Tình bạn được nối lại với Marcus, mẹ và bố quay trở lại cuộc sống của anh, và vài tin nhắn mà anh và Sami đã trao đổi với nhau. Đó là những phần hạnh phúc nhất trong cuộc sống mới của anh.

Cuộc sống mà ở đó anh không còn là một cầu thủ bóng chày nữa.

Anh xem giờ trên điện thoại. Bố mẹ đã cho anh một chiếc cũ và cài đặt nó với gói cước cơ bản. Tất cả những gì mà họ chi trả được. Tyler đã cẩn thận không dùng nó thường xuyên, và một ngày sớm thôi - khi chiếc bao tay cuối cùng sẽ rời xa cánh tay anh - anh sẽ đi tìm việc và tự mình lo liệu về tài chính. Tất cả vào đúng lúc.

Thật thú vị. Giờ đây khi đã hiểu về ân điển, anh nhận ra rằng có bao nhiêu ân điển đã dồn dập đến với anh. Nhiều đến nỗi anh thấy mình không xứng đáng. Tyler đi bộ lên lối vào và trong giây lát anh nghĩ về cái vai của mình. Những lời nói của bác sĩ văng vẳng trong đầu anh lần nữa như chúng vẫn như vậy vài lần trong một ngày. Cậu sẽ không ném bóng trở lại, Tyler. Tôi rất tiếc.

Không ném bóng trở lại.

Anh đứng sững lại trong vài giây e dè ở lối vào và ngược cặp mắt lên. Tám biển đề LỐI VÀO CỦA CẦU THỦ CHÍNH THỨC - ĐỘI LOS ANGELES DODGERS. Ngay lúc đến Los Angeles, Tyler đã tin rằng anh sẽ đi qua một cánh cửa như vậy một ngày nào đó. Không phải là vì một buổi hẹn kỳ lạ với huấn luyện viên, mà để thay đồ chuẩn bị cho trận đấu.

Cho cả một mùa giải thi đấu.

Anh chậm rãi gạt đầu và tập trung vào công việc trước mắt. Cho dù là việc gì. Chúa có thể thấy anh - Ngài vẫn chưa xong việc với anh. Anh mỉm cười và hướng qua cánh cửa. Mất thêm hai phút để đi đến văn phòng của huấn luyện viên. Người đàn ông đứng dậy và tự giới thiệu. “Tôi là Ollie Wayne. Tôi huấn luyện các cầu thủ ném bóng.”

Tyler biết ông ấy là ai. “Rất hân hạnh được gặp ông.” Anh ngồi đối diện với huấn luyện viên. Cho đến giờ cuộc gặp giống như một thứ gì đó bước ra từ trong giấc mơ. Dù rất cố gắng, nhưng Tyler vẫn không thể hiểu tại sao người đàn ông đó lại muốn gặp mình. Nhất là vào mười tiếng trước thứ có thể là trận đấu cuối cùng của giải World Series, khi mà đội Dodgers đang dẫn trước 3-2.

“Tôi gọi cậu đến bởi vì tuần trước tôi đã có một cuộc nói chuyện tình cờ với Jep Black - quản lý của đội Blue Wahoos. Anh ấy và tôi biết nhau từ trước, là bạn từ hồi đại học.”

Tyler cảm thấy trống rỗng. Jep Black biết Ollie Wayne? Từ hồi đại học?

Một cơn đau của sự nuối tiếc xâm chiếm Tyler, thứ luôn xảy ra khi các cầu thủ bóng chày thành đạt và các huấn luyện viên nói về thời đi học đại học của họ. Tyler gạt điều đó đi. Anh cố gắng tập trung vào những gì huấn luyện viên Wayne đang nói. Anh vẫn không thể nghĩ ra một lý do nào về việc mình ở đây.

“Nên tôi và Jep đã trò chuyện và chủ đề về cậu được nhắc đến. Tôi nói với anh ấy rằng cậu đã được phẫu thuật và...” Vị huấn luyện viên cau mày, rõ là đang cố gắng với thực tế tình hình của Tyler. “Tôi bảo anh ấy rằng cậu không còn chơi được nữa.”

“Vâng, thưa ông.” Tyler không hiểu chuyện này đang đi đến đâu. “Tôi vẫn chưa nói gì với ông ấy.”

“Tôi đã hình dung ra việc đó.” Một cái cau mày nữa. “Trước khi tôi nói điều gì khác, Tyler à, cậu nên biết điều này: tôi đã theo dõi sự nghiệp ném bóng của cậu kể từ giải Little League World Series. Cậu là một tài năng lớn. Chuyện xảy ra với vai của cậu...” Ông ấy lắc đầu. “Đó là sự kinh khủng tồi tệ nhất.” Ông ấy ngưng lại, mặt lộ rõ vẻ căng thẳng. “Tôi rất tiếc.”

“Cảm ơn ông.” Tyler tin tưởng những lời mà anh định nói. Anh cảm thấy chúng đã ở sẵn đó khi anh thốt ra. “Chắc Chúa có những kế hoạch khác cho tôi. Tôi đang cố gắng để tìm ra chúng.”

Một nụ cười nhẹ làm vẻ mặt của huấn luyện viên Wayne tươi tắn hơn. “Đó là lý do tôi gọi cậu đến.”

Chắc anh đang mơ. Vị huấn luyện viên ném bóng cho đội Los Angeles Dodgers không thể nghĩ rằng Tyler sẽ ném bóng trở lại. Ý nghĩ đó còn chẳng

có chút khả năng xảy ra nào dù chỉ là nhỏ nhất. Anh cự mình. “Vâng, thưa ông.”

“Tôi cần thuê một huấn luyện viên ném bóng cho chương trình thực tập, một người mà chúng tôi có thể đưa đi làm việc cùng trong khoảng thời gian ngoài mùa giải thi đấu.” Ông ấy ngả lưng dựa vào ghế. “Jep nói rằng chắc tôi bị điên nếu thuê một ai khác ngoài cậu. Huấn luyện viên ném bóng trẻ giỏi nhất anh ấy từng làm việc cùng.” Huấn luyện viên Wayne nhìn vào một tờ giấy đầy những ghi chú trên bàn. “Jep nói rằng cậu đã làm việc với các cầu thủ ném bóng của anh ấy trong thời gian ngoài mùa giải. Làm cho tất cả những người dưới tay cậu tiến bộ hơn. Ngay trước mắt anh ấy.”

Điều này không thể xảy ra. Tyler đã quyết định mình không thể huấn luyện nếu anh không thể ném bóng. Nhưng giờ đây... anh phải bám tay vào ghế và bầu chặt để chắc chắn là mình đang không trôi lơ lửng. Tuần tới có thể anh phải thôi tìm việc ở LA - chi phí quá đắt đỏ nếu không có một công việc thực sự. Có thể anh còn phải quay lại Merrill Place. Anh tế nhị hít vài hơi thật sâu và ép mình lắng nghe.

“Dĩ nhiên, sự chứng thực còn lại mới là điều thật sự quan trọng.” Huấn luyện viên Wayne cầm lấy mảnh giấy thứ hai. “Nó ghi như này: ‘Tôi đã học mọi thứ về ném bóng hồi còn học trung học. Tyler Ames đã dạy tôi. Cậu ấy cũng chỉ là một thằng nhóc, nhưng cậu ấy có những mảnh khoe và kỹ thuật mà kể cả những huấn luyện viên kinh nghiệm cũng không thể dạy tôi.’”

Gã quái nào mà nói thế nhỉ? Tyler lắng nghe, tim đập mạnh đến mức anh tưởng là vị huấn luyện viên ở bên kia bàn hẳn là phải nghe thấy.

“Còn nữa. Cầu thủ này còn tiếp tục nói, ‘Tôi nghĩ về điều đó suốt. Tôi sẽ ở ngoài đó trên bục và ném bóng trong một trận thắng và tên của cậu ấy hiện ra trong tâm trí tôi. Tyler Ames - tôi sẽ luôn luôn biết ơn cậu ấy’”.

Huấn luyện viên Wayne nhìn thẳng về phía Tyler. “Chúng được viết bởi tay ném bóng cừ khôi nhất của tôi. Marcus Dillinger.” Ông ấy mỉm cười. “Marcus

nói rằng cậu ấy có thể đảm bảo rằng chúng tôi sẽ trở nên nổi tiếng nhờ khả năng ném bóng nếu thuê cậu. Thấy thế nào?”

Tyler nhìn vị huấn luyện viên trong chốc lát. Rồi anh lắc đầu, không nói nên lời. Marcus nói như vậy ư? Những giọt lệ chực chảy trong khoảnh khắc này, nhưng anh chớp mắt ngăn chúng lại. Anh hình dung ra mình và Marcus, hai người họ ở trường trung học, ném những cú ném bóng liên tục. Tyler có thể thấy rõ ràng, đó là những gì anh nói với Marcus hồi đó: Những điều nhỏ nhỏ. Những điều chính. Anh nói với cậu ấy và cậu ấy đổi cách ném bóng.

Chúng luôn có tác dụng.

Nhưng làm sao mà Marcus nhớ được những điều ấy sau suốt ngần ấy năm? Và tất cả những chuyện này diễn ra lúc nào? “Thưa ông... thế còn cánh tay của tôi?”

“Marcus nói rằng cậu có thể điều chỉnh kỹ thuật của một cầu thủ ném bóng từ một chiếc ghế.”

“Tôi không... tôi không rõ phải nói gì.”

“Hãy nói đồng ý.” Ông ấy bật cười. “Jep Black nói rằng anh ấy sẽ thuê cậu để huấn luyện cho họ nếu như tôi không làm.” Ông ấy nhìn Tyler chăm chú. “Nhưng nơi đây mới là nhà của cậu, phải không?”

Tyler nghĩ về bố mẹ mình và Marcus, những cuộc chuyện trò với Sami trên Facebook. “Vâng, thưa ông. Nơi đây chính là nhà.”

Huấn luyện viên Wayne ngồi nghiêng về phía trước và đập mạnh hai cánh tay xuống mặt bàn. “Thế thì nói đồng ý đi.” Ông ấy tiếp tục nói trong một phút hoặc hơn về chuyện đội Dodgers muốn mang về một huấn luyện viên trẻ cho đội thực tập như thế nào và phát triển người đó, giữ người đó lại đội bóng nếu mọi việc thành công. Rồi huấn luyện viên nói về mức lương khởi điểm - gấp năm lần lương ở Merrill Place. “Dĩ nhiên đó mới chỉ là mức lương thực tập.

Nếu mọi chuyện tốt đẹp sau vài mùa giải, cậu có thể kiếm được mức lương sáu chữ số." Ông ấy cười. "Tôi có cảm giác cậu sẽ ở đây một thời gian."

"Cảm ơn ông. Tôi hi vọng vậy." Tyler tự hỏi liệu tình trạng adrenaline tăng vọt này có ngừng lại. "Thưa ông? Ông nghiêm túc chứ?"

Vị huấn luyện viên cười lớn. "Jep nói rằng tôi sẽ thích cậu." Ông ấy đứng dậy và nắm lấy tay cậu. "Tôi sẽ coi đó là sự đồng ý, Tyler ạ."

"Vâng." Họ bắt tay nhau và lần này thì Tyler bật cười. Một nụ cười vì kinh ngạc, vì sự khó tin và vì niềm vui thuần túy như vào dịp Giáng sinh. "Chắc chắn là đồng ý."

Huấn luyện viên Wayne dẫn Tyler ra cửa. "Cậu bắt đầu làm việc từ ngày hôm nay. Tôi đã sắp xếp những chỗ ngồi tốt nhất cho sáu người ở cửa của cầu thủ cho trận đấu tối nay." Trông ông ấy có vẻ tự tin. "Một chiến thắng tối nay và chúng ta sẽ là nhà vô địch của giải World Series - mà điều đó sẽ xảy ra. Sau khi chiến thắng thì thời gian ngoài mùa giải thi đấu sẽ bắt đầu từ ngày mai. Chúng ta sẽ có những cuộc họp từ mười giờ đến mười hai giờ mỗi ngày. Chúng ta sẽ dành thời gian để cậu hồi phục trước khi bắt đầu làm việc với các nhân viên trên sân."

Còn một vài chi tiết nữa, và huấn luyện viên Wayne tiễn anh về với một tập hồ sơ để điền vào. Thông tin cho người mới được nhận vào làm. Tyler bước ra ngoài đến chỗ xe Hummer của Marcus, leo lên chỗ sau tay lái, và ngồi lặng ở đấy. Anh không thể tin được điều đó. Mặc cho những gian nan, và dù anh không xứng với điều gì tương tự, thì điều không thể xảy ra đã xảy ra.

Anh đã đặt chân đến giải nhà nghề.

Khi cuối cùng có thể thở lại bình thường, Tyler lái xe về nhà kho của bố và dành một ngày với bố mẹ mình. Anh không nói một lời về công việc. Thay vào đó anh giúp mẹ xử lý giấy tờ trong văn phòng và chỉ đến bữa trưa, tại nhà hàng El Pollo Loco, anh mới thuật lại chuyện với họ. Phải mất khá lâu để chính anh tin vào điều đó, huống chi là tưởng tượng đến việc chia sẻ nó với bố mẹ mình.

“Bố rất vui cho con, con trai.” Bố anh ôm chầm lấy anh. Bây giờ cái ôm gần như hoàn toàn tự nhiên. Sự kết nối đang trở lại - từng ngày từng ngày một.

Chiều hôm đó anh có lịch hẹn với bác sĩ Walsh, người đã xác nhận rằng cái vai của anh đang hồi phục tốt theo kế hoạch. Tyler đi thẳng từ văn phòng của bác sĩ đến phòng hồi phục và chỉ sau năm giờ, anh mới cho phép mình nghĩ về cuộc gặp tiếp theo.

Cuộc gặp với Sami Dawson.

Họ đã trao đổi tin nhắn Facebook trong mấy tuần gần đây và cuối cùng, vài ngày trước, anh đã nói với cô về ca phẫu thuật và chuyện anh không còn ở Pensacola, mà ở đây. Chỉ cách nhau một giờ lái xe. Tyler không chắc điều gì sẽ diễn ra tiếp theo, liệu họ có thể tìm lại những gì họ đã sẻ chia ngày trước hay đây chỉ là một phần trong sự bình phục của anh. Nhưng anh biết điều này:

Anh phải đi gặp cô.

Ô đỗ xe ở trạm Zuma 12 đang để trống khi anh đánh xe vào - phần cuối cùng và xa nhất về phía bắc của bãi biển nổi tiếng. Anh đậu xe ngay hàng đầu và bước ra ngoài. Một bức tường gạch ngăn bãi đỗ xe khỏi sự xâm lấn của cát. Cô vẫn chưa đến, như thế lại tốt. Anh cần thời gian để sắp xếp những điều đã xảy ra.

Mọi chi tiết tuyệt vời, khó tin.

Anh dựa lưng vào tường và nhìn về phía Thái Bình Dương xanh thẳm. Hít thở nào, Ames. Hãy hít thở. Từng có thời gian mà mọi khoảnh khắc đều dẫn

đến một trận đấu, những cú ném bóng, những cú ball và những cú strikeout. Từ ngày thơ ấu cho đến ba tháng trước, anh thấy mình như những gì báo chí thấy: qua tốc độ ném bóng, số điểm trung bình bị ăn, thành tích thắng - thua của anh.

Anh vẫn nhớ cảm giác lần cuối đứng trên bục ném bóng cho đội Blue Wahoos - quá gần đến sự hoàn hảo. Làm sao anh có thể biết được Chúa đang nghĩ gì?

Tiếng một chiếc xe thu hút sự chú ý của anh. Anh quay người lại trong khi Sami đang đỗ xe của cô bên cạnh chiếc Hummer. Một lần nữa anh có suy nghĩ rằng hiện giờ anh đã có công ăn việc làm. Anh là huấn luyện viên ném bóng cho LA Dodgers. Một công việc trong mơ. Và một ngày sớm thôi anh sẽ tìm thấy một căn hộ và có xe, điện thoại cho riêng mình. Suy nghĩ đó làm anh bật cười thành tiếng.

Vẫn có những lúc anh tự hỏi liệu có phải mình đang mơ. Nhưng anh chưa tỉnh dậy. Nên có thể tất cả những chuyện này đang thực sự xảy ra.

Anh đứng dậy và đứng đối diện với cô. Trông cô còn xinh đẹp hơn trước - nếu như điều đó là có thể. Có gì đó trong đôi mắt, trong vẻ mặt của cô. Sự cứng nhắc và lễ thói đã biến mất. Trông cô như lại mười tám tuổi, nụ cười thoải mái nở trên môi.

“Xin chào.” Mắt cô bị nằng chối khi tiến về phía anh. “Chào em.” Tyler đợi đến khi đôi chân của họ gần như chạm vào nhau. “Cảm ơn em đã đến.”

Đầu tiên cô không nói gì, nhưng đôi mắt của cô lại nói lên rất nhiều. “Ta đi dạo nào.”

Anh đi phía bên phải cô và sau vài bước anh có dũng khí để làm điều mình mong chờ kể từ lúc họ bắt đầu nói chuyện. Một cách tự nhiên như những con sóng vỗ bờ, anh vươn tay ra nắm lấy tay cô. Cô cười với anh một nụ cười bền lên và niềm hi vọng của anh tăng lên gấp đôi. Nếu như cô cũng có cảm giác

giống như anh, có lẽ đây sẽ không phải là cuộc gặp cuối cùng của họ. Anh thả những ngón tay của mình giữa những ngón tay cô và hít thật sâu.

Bầu không khí của đại dương giúp anh tin rằng mình đang thực sự ở nơi này. Anh cần những lời nhắc nhở liên tục.

Khi đến bờ biển họ tháo giày và đi bộ ra vùng nước. Họ đứng đó trong một phút, vai kề vai, ngắm nhìn đại dương, bám lấy khoảnh khắc này. Cố gắng tin vào nó. Cuối cùng anh cảm nhận cô hít một hơi kiên quyết. “Mary Catherine nói rằng khi một người bắt đầu sống vì Chúa, khi người ấy bước ra khỏi chiếc hộp của những luật lệ và những cách sống đã được rèn luyện từ trước, người ấy sẽ sống thật với chính mình.”

Tyler nghĩ về điều đó. “Hừm. Anh thích điều đó.”

“Cô ấy nói sẽ không hẹn hò với một anh chàng trừ phi anh ấy sống thật với chính mình.”

“Một cô gái thông minh.” Anh quay sang cô và cô nhìn anh. Lần này anh không vội vàng. Anh chỉ có duy nhất một điều muốn nói, một điều quan trọng. “Sami?” Anh vẫn đang nắm tay cô. “Anh ôm em được không?”

Đôi mắt cô tỏa sáng đẹp hơn ánh nắng phản chiếu trên mặt nước. Cô chỉ thì thầm đúng ba chữ “Rất vui lòng”.

Anh kéo cô vào bằng cánh tay lành và ôm cô với một thứ như là niềm khát khao vô bờ. Anh đang đeo một chiếc bao treo tay mới - và sẽ phải đeo nó trong bốn tuần. Nhưng vai của anh không đau đớn. Họ hợp nhau như thể họ được sinh ra để như vậy.

Một lúc sau, họ buông ra đủ xa để nhìn thấy nhau. “Anh được nhận vào đội Dodgers. Anh sẽ giúp huấn luyện các cầu thủ ném bóng.”

Nụ cười bùng sáng khuôn mặt của cô. “Điều đó có nghĩa là anh sẽ ở lại!”

“Đúng.” Một lần nữa anh yêu điều này ở cô. Cô không ấn tượng bởi việc anh sẽ làm việc cho một tổ chức bóng chày nhà nghề. Chỉ là anh sẽ ở lại đây.

Gần bên cô. “Trong một khoảng thời gian rất dài.”

“Thật là thú vị.”

“Đúng vậy.” Anh vuốt mấy sợi tóc bị gió thổi trên má cô và để mình rơi vào đôi mắt cô. “Nhiều hơn những gì anh có thể đòi hỏi và tưởng tượng.”

“Chúa tốt như vậy đó.” Trông cô có vẻ nghiêm túc trong một lúc. “Em chưa bao giờ thấy điều đó khi ở cùng ông bà. Chúa trong trí tưởng tượng của họ... thật là khác.”

“Đúng vậy.” Anh muốn nghĩ về khoảng thời gian họ đã mất. Những lỗi lầm anh đã phạm phải trong những ngày tháng đó. “Anh sẽ không bao giờ trở nên hoàn hảo.” Lần đầu tiên nụ cười của anh đượm buồn kể từ lúc cô bước ra khỏi xe. “Anh đã cố gắng rồi.”

“Em sẽ đổi sự hoàn hảo lấy một thứ khác.” Cô đặt tay mình vào trong tay anh.

“Gì cơ?”

Cô cọ má mình vào má anh, rõ là cũng lạc lối trong đôi mắt anh như anh trong đôi mắt cô. “Sống thật với chính mình. Đó là tất cả những gì em cần ở anh, Tyler. Con người đang ở đây, lúc này. Con người thật của anh.”

Anh để lời nói đó lắng đọng trong linh hồn của mình. Mặt trời đang lặn ở phía xa và anh nghĩ rằng cuối cùng anh đã đuổi kịp nó. Anh đã kết thúc việc đuổi theo cái kết có hậu của bản thân. Anh không cần làm điều đó. Cô đang đứng ngay trước mặt anh.

“Vậy anh đã sống thật với chính mình, là thế ư?” Anh thích điều này, rằng anh có thể trêu chọc cô, rằng lần này họ đã dễ dàng tìm lại lối về với ngày xưa.

“Chắc chắn vậy.” Cô nhoẻn miệng cười. “Rất thật.”

Trái tim anh cảm thấy nhẹ nhõm đến độ có thể chấp cánh để cả hai người họ cùng bay ra trên những con sóng. “Có điên khùng không nếu anh hôn em?”

Nụ cười của cô nhảy múa trong làn gió và lẫn vào tiếng sóng biển quanh chân họ. “Thật là điên khùng nếu anh không làm vậy.”

“Tốt.” Nụ cười của anh tan biến và cô cũng thế. Không cần phải vội vàng trong lúc này. Anh đã chờ đợi nó trong sáu năm. Khi không thể đợi thêm một nhịp nào nữa, anh đặt tay bên má cô và đưa môi anh đến môi cô. Nụ hôn ban đầu còn hơi ngập ngừng, tràn đầy hi vọng và vẫn còn giữ hơi thở của chúng. Nhưng rồi nỗi sợ hãi, sự nghi ngờ, nỗi lo lắng tan biến đi và những gì còn lại là cảm xúc giữa hai người. Những cảm xúc đã biết mà chưa nói thành lời.

Họ đang ở nhà.

Một con sóng lớn đánh vào bờ và làm Tyler ngã quy. Cú va chạm không làm đau vai anh, nhưng nó đã kéo Sami xuống bờ cát bên cạnh anh. Họ bắt đầu cười và không thể dừng lại, thậm chí cả sau khi họ đã giúp nhau đứng dậy. Bất chợt anh nhớ ra những chiếc vé đang đợi mình ở cửa cho cầu thủ ở sân vận động Dodger. Bố mẹ anh và bố mẹ của Marcus sẽ dùng bốn vé. Anh có những hi vọng rõ ràng cho hai tấm còn lại.

“Này...” Anh quệt nước biển trên mặt. “Em có muốn hẹn hò với anh tối nay? Trận thứ sáu của giải World Series?” Anh phúi cát ướt trên quần bò bằng bên tay lành.

“Trông em hơi lồi thoi.” Cát cũng bám vào quần bò của cô. Cô vẫn cười khi đang cố gắng chỉnh đốn trang phục.

“Được mà.” Anh vòng tay qua vai cô khi họ đi về phía những chiếc xe. “Sự hoàn hảo bị làm quá lên.”

Sami ngửa đầu ra đằng sau và lại cười nữa. “Đúng thật.” Họ để xe của cô ở lại Zuma và cùng nhau lái xe về sân vận động. Chỗ ngồi của họ ở phía sau khu dự bị của đội Dodgers, bố mẹ anh và bố mẹ của Marcus đã ngồi sẵn ở đó. Chỉ đến khi Tyler và Sami ngồi cạnh nhau thì cô nghiêng người xích lại gần và thì thầm, “Em thích thể này hơn”.

“Gì cơ?” Anh muốn hôn cô lần nữa, nhưng anh có cảm giác là họ sẽ có thời gian. Mãi mãi, nếu anh có nó theo cách của mình.

“Anh và em. Ngồi cùng nhau.” Cô cười. “Em đã xem đủ những trận đấu một mình rồi.”

Anh chưa bao giờ quan tâm cô hơn lúc này. Với bố mẹ anh đang nói chuyện với bố mẹ của Marcus, Tyler đan ngón tay với Sami. Anh vẫn ước mình có thể biết nhiều hơn về Ben Hutcheson. Một nụ cười sưởi ấm trái tim anh. Một ngày nào đó anh sẽ biết. Khi họ có vô vàn thời gian để trò chuyện về Virginia và các gia đình, tình yêu và bóng chày.

Cuộc đời thật ngắn ngủi. Tình yêu cần có hành trình của riêng nó khi vẫn còn thời gian

Tối hôm đó đội Dodger vô địch giải World Series, và khi Marcus Dillinger chỉ tay lên sau cú ném chiến thắng, Tyler bị thuyết phục rằng ở đâu đó trên thiên đường bà Virginia cùng chồng và người con trai là cầu thủ bóng chày cũng có chỗ ngồi ở hàng ghế đầu. Không hẳn chỉ cho một trận đấu.

Mà là cho phép màu.

Tyler nhớ lại một điều từ cái ngày anh bị chấn thương vai. Điều mà Beck - người nhân viên cứu thương đầu tiên đã nói với anh, người mà sau đó đã chỉ dẫn anh đến Merrill Place. Những lời nói của anh ấy vào buổi gặp đầu tiên của hai người bọn họ trở lại trong đầu anh. Khi ấy, sự kinh ngạc dâng lên trong lòng Tyler và những cảm giác ớn lạnh chạy trong người anh mặc cho tiết trời ấm áp dưới ánh hoàng hôn của Los Angeles. Sau tất cả thì Beck đã đúng. Chấn thương của anh không phải là sự kết thúc.

Đó là sự khởi đầu.

Tyler không thể chờ đợi những gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Lời kết

Buổi họp - Sứ mệnh tiếp theo

Orlon triệu tập cuộc họp vì hai lý do: để chúc mừng thành công sứ mệnh của Ember và Beck. Và để đặt nền móng cho sứ mệnh tiếp theo - mà trong đó những điều kinh khủng đang sắp xảy ra.

Đội thiên thần của chàng - cả hai mươi thiên thần - đã xúm quanh Beck và Ember, chăm chú nghe từng chi tiết. Orlon mỉm cười. Họ cần khoảnh khắc này, cơ hội này để ăn mừng trong sự vĩ đại của Chúa và những chiến thắng gặt hái được. Niềm vui để đưa họ đi qua giông bão đang tới.

Orlon đặt tập ghi chú của mình xuống chiếc bàn gụ bóng ở phía trước căn phòng. Đã đến lúc bắt đầu.

“Xin các bạn vui lòng ngồi xuống.” Chàng ân cần nói.

Chàng thích nhìn các thiên thần cười đùa và trao đổi các câu chuyện. Nhưng thời gian không còn nhiều. “Beck, Ember, hãy đi lên phía trước căn phòng. Chúng tôi muốn nghe bản báo cáo đầy đủ.”

Những giọng nói dần lắng xuống và các thiên thần về chỗ ngồi của mình. Beck và Ember đi lên phía trước căn phòng và ngồi vào hai chiếc ghế cao đối diện Orlon và mọi người. Trông họ đầy vẻ chiến thắng, tràn trề sức sống, hăng hái bởi sứ mệnh.

“Đầu tiên, xin chào mừng trở lại.” Orlon mỉm cười với họ. “Những thiên thần còn lại trong nhóm chúng ta đã cầu nguyện liên tục suốt khoảng thời gian các bạn ở hạ giới.” Chàng tựa vào bức tường sáng bóng và chấp tay. “Các bạn đã đạt được một chiến thắng vĩ đại. Xin chúc mừng.” Chàng nhìn các thiên thần khác. “Các bạn đều đã quan sát, từ hàng đầu, cầu nguyện, gọi tên Cha của chúng ta.”

Quanh phòng các thiên thần gật đầu, họ say sưa chú ý. Orlon cầm một tờ giấy từ bàn lên. “Nhóm Bước Chân Thiên Thần của chúng ta đã hoàn thành một bản danh sách kha khá. Xin hãy nhớ, cuối cùng chúng ta cố gắng bảo vệ một đứa trẻ còn chưa được sinh ra - Dallas Garner. Đứa trẻ sẽ là một nhà giáo rất vĩ đại và hướng con tim về Đức Cha của chúng ta. Vì sự thành công của sứ mệnh này, cuối cùng thì sự chào đời của đứa bé vẫn còn khả năng xảy ra. Dù chỉ là cho tới lúc này.”

Chàng nói một mạch vài điểm nhấn, rồi chàng mỉm cười lần nữa với Beck và Ember. “Nhân đây, các bạn làm mọi việc tốt lắm. Rất sáng tạo.” Chàng lắc đầu, vẫn còn ngạc nhiên. “Ta đặc biệt thích cách các bạn đặt kênh chiếu trận đấu của đội Dodgers trong phòng của Virginia.”

“Đó là ý tưởng của Ember.” Beck vỗ nhẹ vào đầu gối của nàng. “Đó là chiến thắng trong giây phút cuối cùng.”

Chung quanh phòng các thiên thần khác đang mở to mắt, rõ là bị ấn tượng.

Họ cùng đứng dậy vỗ tay và reo hò thể hiện sự nhiệt tình của mình với Đấng sáng tạo. Ember và Beck mỉm cười, hòa vào tiếng hoan hô, lời ca ngợi Đấng sáng tạo của họ. Ngài là nguồn chiến thắng thực sự duy nhất cho bất cứ ai trong số họ.

Khi màn chúc tụng lắng xuống, Orlon nghiêng đầu, tò mò. Đây là phần mà chỉ có Beck và Ember có thể trả lời. “Có người trần nào nhận thấy không?”

Lần này Ember nói trước. “Như bạn thấy, chúng tôi đã tiếp xúc với một vài người con trai và con gái của Adam.” Nàng nhìn sang Beck. “Vài lần.”

Beck tỏ vẻ nghiêm nghị. “Đã có những khoảnh khắc hiếm hoi của một vài người trong số họ - Tyler, Sami, bố mẹ của Tyler. Kể cả Marcus.” Chàng cũng nhìn sang Ember. “Nhưng không ai nghi ngờ về sự tồn tại của các thiên thần.”

“Tốt lắm.” Orlon đặt bản ghi chú xuống và nhìn các thiên thần còn lại. “Đó là một sự cân bằng mỏng manh, các bạn ạ. Cha của chúng ta muốn con người nhận thức được cuộc chiến tinh thần trong tâm hồn của họ. Lời nói của Ngài nhắc nhở họ rằng thỉnh thoảng một người lạ mặt có thể thực sự là một thiên thần.”

Một lần nữa những lời tán thành đồng thanh cất lên nhẹ nhàng từ những thiên thần trong phòng.

“Nhưng chúng ta không muốn con người chuyển hướng thờ phụng sang chúng ta.” Orlon đứng thẳng người. Đây là một trong những khía cạnh của công việc mà chàng tâm huyết nhất. “Chúng ta là các sứ giả, là kẻ giúp đỡ. Chúng ta không bao giờ là để được thờ phụng. Nếu điều đó xảy ra - dù chúng ta có thành công trong một nhiệm vụ - chúng ta cũng đã thất bại trong việc làm Chúa của chúng ta được hài lòng.”

Beck trông có vẻ bớt căng thẳng. “Cha của chúng ta được tôn sùng vì công việc của chúng ta từ mọi phía. Sứ mệnh Bước Chân Thiên Thần của chúng ta không thể bị phát hiện.”

“Tuyệt lắm.” Orlon nhìn quanh căn phòng. “Chúng ta cần một nhóm thiên thần khác cho sứ mệnh tiếp theo. Những mối nguy còn cao hơn nữa.” Chàng ngưng một lát. “Sẽ có mất mát về sinh mạng.”

Như mọi sứ mệnh, Orlon không biết hết các chi tiết. Chàng hít một hơi trấn an. “Bi kịch chuẩn bị xảy ra ở Los Angeles. Khi điều đó diễn ra, đức tin của những con người trần thế của chúng ta sẽ phải chịu những điều còn hơn

là thử thách. Nó sẽ bị lung lay đến điểm giới hạn.” Chàng đi đi lại lại trong phòng, ngẫm nghĩ. Michael đã rất lo lắng về những gì sắp đến.

Các thiên thần gật đầu, một vài thiên thần nhận thức được nguy cơ một cách sâu sắc.

“Chúng ta hành động trên danh nghĩa Vua của những vị vua. Ngài đến để mang sự sống tới.” Chàng ngừng giây lát. “Kể cả việc chống lại cái chết.” Orlon chậm rãi chăm chú nhìn từng khuôn mặt trong phòng. “Có ai hỏi gì không?”

Jag đang ngồi ở hàng ghế đầu. Chàng có mái tóc vàng và dáng vẻ mạnh mẽ, một thiên thần chiến binh quen thuộc với chiến trận. Chàng giơ tay lên.

“Jag?” Orlon chỉ tay về phía chàng.

“Liệu có khả năng... chúng ta có thể mất một trong số họ? Liệu trận chiến có diễn ra?”

Orlon không do dự. “Chắc chắn.”

Jag gật đầu chậm chậm. Chàng đã chịu đựng rất nhiều trong sứ mệnh Bước Chân Thiên Thần gần đây nhất của mình. Câu chuyện của chàng là huyền thoại. Kết quả là chàng được chuyển đến nhóm này. Theo nhiều cách, Jag là thiên thần có kỹ năng đa dạng nhất trong phòng.

“Còn ai muốn hỏi gì nữa không? Orlon chờ đợi. “Được rồi. Chúng ta sẽ gặp nhau lần nữa vào ngày mai và chọn ra đội tiếp theo.”

Một lúc lâu sau khi các thiên thần đã giải tán, Orlon nán lại. Chàng sẽ ở đây cầu nguyện cho đến buổi họp ngày mai. Mỗi thiên thần đều có sức mạnh của mình. Nhưng chàng phải chọn đúng cặp đôi cho lần Bước Chân Thiên Thần này.

Cuộc chiến thực sự sắp bắt đầu.

Tôi đã ở trên một chuyến bay từ Texas đến Arkansas trong chuyến đi giới thiệu sách khi Chúa cho tôi ý tưởng về loạt truyện Bước Chân Thiên Thần. Nó đến với tôi một cách rất ngẫu nhiên, như nhận ra tình yêu đầu hoặc một buổi

bình minh khó quên. Tôi rút quyển sổ tay của mình và bắt đầu vội vàng viết các ý tưởng xuống giấy thật nhanh như khi chúng đến.

Bốn mươi phút sau khi máy bay hạ cánh, tôi đã viết được hơn ba mươi trang các ý chính và tóm tắt cùng phác thảo các nhân vật. Tôi có cảm giác Chúa đã gặp tôi ở đó - hơn chín ngàn kilômét trên không - và rằng bốn quyển sách tiếp theo có thể là những cuốn hay nhất của tôi.

Thực tế là, duy nhất một lần khác mà tôi cảm thấy như vậy là khi lần đầu tiên tôi bắt đầu vạch ra ý chính cho những quyển sách về Gia đình Baxter. Lúc đó tôi cũng đang ở trên một chuyến bay.

Vậy tại sao lại là Bước Chân Thiên Thần? Tại sao lại là một loạt truyện mang đến cho bạn một cái nhìn thoáng qua về những điều không thấy được, một cơ hội được đi tới nơi những thiên thần đi tới? Vì một lý do, văn học đương đại từ lâu đã bị quyến rũ bởi sự siêu nhiên - thường là phần tối của nó. Những con quỷ hút máu, những mù phù thủy, những con rồng, những cây ma xác sống: chúng là đề tài của rất nhiều phần trong thú tiêu khiển của chúng ta.

Thế nhưng còn về phần sáng?

Hãy xem, Kinh Thánh nói rằng thế giới siêu nhiên không phải chỉ là một phần trong trí tưởng tượng đơn thuần của chúng ta. Đúng hơn là, nó thật hơn và tồn tại lâu hơn bất cứ thứ gì trong sự tồn tại hữu hình của chúng ta. Trong Kinh Thánh, câu 18, chương 4 của Thư thứ hai gửi các tín hữu Côrintô nói, “Vì thế chúng ta mới không chú tâm đến những sự vật hữu hình, nhưng đến những thực tại vô hình. Quả vậy, những sự vật hữu hình chỉ là tạm thời, còn những thực tại vô hình mới là tồn tại vĩnh cửu”.

Xuyên suốt Kinh Thánh, các đoạn tiết bàn luận về sự tồn tại rất thật của các thiên thần. Đoạn tôi ưa thích nhất là đoạn tiết câu 2, chương 13 của Thư gửi tín hữu Do Thái: “Anh em đừng quên tỏ lòng hiếu khách, vì nhờ vậy, có những người đã được tiếp đón các thiên thần mà không biết”.

Thấy không? Làm mà không biết. Đó là phần tôi yêu thích nhất.

Đó là toàn bộ điểm cốt yếu của loạt truyện Bước Chân Thiên Thần. Hầu hết thời gian khi các thiên thần bước đi trên hành tinh này thì chúng ta bỏ lỡ nó. Chúng ta không biết. Vâng, hẳn chúng ta do dự khi đứng người đó mang đến cho chúng ta đúng thông điệp hay một chút giúp đỡ - chính xác vào lúc chúng ta cần.

Nhưng hiếm khi chúng ta tự hỏi, Đó có phải là một thiên thần không?

Trong nhiều năm tôi đã viết dòng tiểu thuyết thay đổi cuộc sống. Chúa đặt câu chuyện trong trái tim tôi, nhưng Ngài có vô vàn những trái tim khác trong tâm trí. Tôi nghe điều đó nhiều lần từ bạn. Tôi thực sự chỉ là một phần nhỏ của quá trình. Tôi cũng từng nhắc bạn trong nhiều năm rằng Chúa có những kế hoạch vĩ đại cho cuộc đời bạn. Đoạn tiết Kinh Thánh Giêhôva chương 29 câu 11 nói với chúng ta điều đó.

Với loạt truyện Bước Chân Thiên Thần, tôi có thể mang những yếu tố đó lại với nhau.

Lời cầu nguyện của tôi là sau khi đọc cuốn sách này, bạn sẽ nhìn thấy những dấu tay của Chúa trong cuộc đời, giọng nói của Ngài trong câu chuyện của bạn một cách có chú ý hơn. Có thể bây giờ bạn sẽ chú ý nhiều hơn đến những phép màu nhỏ đã luôn diễn ra. Và bởi vì loạt truyện này, thỉnh thoảng khi ai đó mang đến cho bạn một thông điệp hay một chút giúp đỡ có tính quyết định, bạn sẽ tự hỏi liệu đây có phải là một trường hợp trong đoạn tiết Kinh Thánh Thư gửi tín hữu Do Thái chương 13 câu 2. Và bạn sẽ cảm ơn Chúa bởi Ngài đã đổi đời thiên đường và hạ giới vì bạn. Ngài sẽ đi đến cây thánh giá vì bạn. Và đôi khi Ngài còn gửi các thiên thần cho bạn.

Bước Chân Thiên Thần.

Dưới ánh sáng và tình yêu của Ngài.

Karen Kingsbury

Tái bút. Ở bìa sau của cuốn tiếp theo, tôi sẽ chia sẻ lần gặp gỡ thiên thần của chính mình!

Bước chân thiên thần hướng dẫn nhóm đọc

Sử dụng các câu hỏi sau để đi sâu hơn vào câu chuyện hay để khuyến khích trao đổi với các nhóm nhỏ của bạn.

1. Đọc Thư gửi tín hữu Do Thái chương 13 câu 1-5. Các đoạn tiết này đưa danh sách vài điều mà mọi người phải thực hiện để làm hài lòng Chúa. Bằng lời của chính mình, hãy lập một danh sách những lời thông thái này. Đoạn nào tác động đến bạn nhiều nhất?

2. Giữa các luật lệ để tuân theo này là một đoạn trong Thư gửi tín hữu Do Thái chương 13 câu 2. Bạn từng thấy đoạn tiết này chưa? Nó có ý nghĩa như thế nào với bạn?

3. Bạn có suy nghĩ gì về cuộc họp của thiên thần ở phần đầu cuốn sách? Bạn có từng cân nhắc đến ý tưởng rằng một vài thiên thần được chọn để tiếp xúc với con người và hoàn thành các nhiệm vụ khác nhau? Hãy chia sẻ và bàn luận về cảm nhận của bạn.

4. Bước Chân Thiên Thần mang đến cho chúng ta một cách nhìn về việc các thiên thần có thể đang làm việc giữa chúng ta. Hãy nói về một lần khi bạn hoặc ai đó mà bạn biết đã trải nghiệm một điều gì đó có thể là một cuộc gặp gỡ với thiên thần.

5. Việc đọc Bước Chân Thiên Thần có giúp bạn mở mang đầu óc theo hướng Chúa đang làm việc trong cuộc đời bạn? Hãy giải thích.

6. Thường kẻ thù lớn nhất mà chúng ta gặp phải chính là sự nhụt chí và lời nói tiêu cực của chính mình. Sự nhụt chí đã đe dọa hủy hoại Tyler Ames như thế nào? Những suy nghĩ theo tư tưởng chủ bại đã hại bạn như thế nào trong hiện tại hoặc quá khứ?

7. Tyler đã ở trong một hành trình theo đuổi sự hoàn hảo kể từ lúc anh lên chiếc xe buýt để đến chơi cho giải Minor League. Điều đó kết thúc như thế nào với Tyler? Làm sao mà cố gắng của anh để trở nên hoàn hảo lại có thể kết nối đến với những sai lầm và thất bại lớn nhất của anh?

8. Tại sao Tyler lại muốn trở nên hoàn hảo? Bạn có từng cố gắng cho sự hoàn hảo không? Mục tiêu như thế gây hại cho bạn hay một người mà bạn quen biết như thế nào?

9. Làm thế nào và khi nào mà Tyler bắt đầu hiểu được ân điển? Mục tiêu đạt sự hoàn hảo có liên kết như thế nào tới nhu cầu về việc cần ân điển? Hãy giải thích.

10. Tại sao Sami Dawson lại cố gắng trở nên hoàn hảo?

Lý do của cô ấy cho sự hoàn hảo khác của Tyler như thế nào?

11. Hãy giải thích vai trò của nỗi sợ hãi trong cuộc đời Sami. Nỗi sợ hãi đã định hình cuộc đời của bạn hay cách cư xử của bạn như thế nào? Bạn có phải là người hay làm vừa lòng người khác? Hãy giải thích.

12. Tại sao Tyler xác định giá trị của mình dựa vào sự nghiệp? Hãy nói về một khoảng thời gian khi bạn hay ai đó mà bạn quen biết cho phép sự nghiệp xác định giá trị của họ.

13. Đọc đoạn tiết chương 12 của Thư đầu gửi các tín hữu Côrintô. Kinh Thánh nói về việc mọi người có vai trò của mình. Tại sao điều này lại có ích

với những người tìm thấy giá trị của bản thân trong sự nghiệp? Điều này có ý nghĩa gì với bạn?

14. Tyler ngạc nhiên bởi cuộc trò chuyện với Sami ở bãi biển Pensacola như thế nào? Anh nghĩ Sami đánh giá mình bởi khả năng chơi bóng chày. Hãy giải thích Sami thực sự nhìn nhận Tyler như thế nào. Phần này của câu chuyện giúp bạn hay người mà bạn quen biết như thế nào trong câu chuyện của bạn?

15. Hãy giải thích chuỗi sự kiện đã dẫn dắt Tyler đến cuộc sống mới của anh. Hãy nói về khoảng thời gian khi mà một chuỗi các sự kiện khác lạ dẫn đến một điều gì đó thay đổi cuộc sống của bạn hoặc người mà bạn quen biết.

16. Tại sao và làm thế nào mà phép màu ở chỗ làm trong cuộc sống của Tyler tác động lên mọi người xung quanh anh? Hãy chia sẻ về khoảng thời gian khi mà phép màu hoặc một lời cầu nguyện được đáp lại trong cuộc sống của bạn đã chạm đến những người xung quanh bạn. Tại sao bạn nghĩ rằng việc câu chuyện của chúng ta tác động lên câu chuyện của những người khác trong cuộc đời của chúng ta là quan trọng?

17. Phép màu của Tyler diễn ra khác với những gì anh đã hi vọng và lường trước như thế nào? Hãy nói về lần mà bạn nhận được một kết quả hay câu trả lời khác so với những gì bạn đã hi vọng hay cầu nguyện.

18. Đôi khi thái độ của sự tha thứ có thể thay đổi cuộc sống của một ai đó. Hãy giải thích điều đó diễn ra trong cuộc đời của Tyler như thế nào. Hãy kể về một lần khi mà lời xin lỗi đã thay đổi cuộc sống của bạn hay của một người mà bạn quen biết.

19. Tại sao việc không từ bỏ người mà bạn yêu lại quan trọng? Hãy thảo luận về việc bố mẹ của Tyler đã phá hủy mối quan hệ giữa họ với con trai mình. Kết quả dành cho bố mẹ anh là gì? Cho anh là gì?

20. Sự phục hồi là một phần của cuộc sống. Câu chuyện của Tyler được phục hồi như thế nào trong Bước Chân Thiên Thần? Còn về câu chuyện của Sami? Câu chuyện của bạn có từng trải qua sự phục hồi và chữa lành? Hãy chia sẻ.

Quỹ One Chance

Gia đình Kingsbury rất xúc động và khao khát được nhìn thấy những em bé mồ côi trên khắp thế giới được trở về nhà trong vòng tay của gia đình nhận nuôi mãi mãi. Vì thế Karen đã thành lập Quỹ One Chance.

Quỹ này được truyền cảm hứng từ hồi ức về người cha của Karen, ông Ted C. Kingsbury. Ted đã luôn nói, “Cuộc sống không phải là một cuộc tổng duyệt. Chúng ta chỉ có một cơ hội để yêu, một cơ hội để sống thật sự!”.

Karen thường nói với độc giả của mình rằng họ chỉ có “một cơ hội duy nhất để viết nên câu chuyện về cuộc đời mình!”. Giờ đây, với quỹ One Chance của Karen, bạn đọc có thể hòa vào niềm tin của nữ nhà văn rằng tất cả chúng ta đều có một cơ hội để tạo ra sự khác biệt trong cuộc đời các em bé mồ côi.

Trong Kinh Thánh, đoạn tiết James chương 1 câu 27 nói rằng một con chiên thực sự của Chúa nên quan tâm đến trẻ mồ côi. Quỹ One Chance được thành lập với chân lý đó.

Nếu các bạn quan tâm và muốn đóng góp cho quỹ One Chance của Karen và sự cống hiến của bạn được in trong các tiểu thuyết sắp tới của Karen, vui lòng ghé thăm trang web: www.KarenKingsbury.com và nhấp vào mục Foundation.

Dưới đây là những cống hiến từ một số bạn đọc của Karen, những người đã không ngừng tạo ra sự khác biệt cho cuộc đời của các trẻ em mồ côi trên

toàn thế giới:

- Xin bày tỏ lòng trân trọng với Edith Kemp với tình yêu mãi mãi
- Tưởng nhớ Bella thương mến
- Tưởng nhớ bạn Benjamin quý báu của tôi
- Với tình yêu đến tất cả trong Phép màu Baltzly của chúng ta!
- Cho người mẹ và người bạn số 1 của con, Alice Farnworth
- Cho tình yêu đọc sách - Angela Loper
- Cho người chị tuyệt vời nhất, Peggy Joyce Roberts
- Cho cô con gái tuyệt vời nhất, Rachel Chapman
- Cho cô con gái xinh đẹp nhất, Ruth Anne
- Bà - Yêu bà, Các cháu trong họ
- Nicole và Linny, các bạn là Châm ngôn 31! Xin chào
- Dành riêng cho mẹ tôi, Carol Reynolds
- Teichroeb, Elias, và Reimer: Tôi yêu mọi người - H
- Chúc mừng Giáng sinh, bà thân yêu! Yêu bà, Macey và Morgan
- Xin bày tỏ lòng trân trọng đến Macey và Morgan - Yêu các con, bố và mẹ
- Con gái quý báu của mẹ, Kelly Aylsworth Keys - Mẹ
- Gửi con gái ngọt ngào của bố mẹ, Heather Hankins
- Cảm ơn mẹ về tất cả những buổi hoàng hôn ở Hawaii!
- Đã được ban phúc: Cảm ơn Ngài, Jesus! N. S. Okano & CMM
- Chúc mừng Giáng sinh, Wendy Kerstetter, Yêu em
- Cho JoAnn Williams - Yêu mến, Jessica
- Gửi các con và cháu của bố mẹ - Joyce và Nath
- Để tỏ lòng tôn kính với tất cả các y tá từ Juleen Henderson
- Theresa Parent, hãy theo đuổi giấc mơ nhé, em yêu

- Gửi Michelle Stiller, người mẹ tuyệt nhất thế gian!
- Gửi tới vị anh hùng kính yêu của chúng tôi, Sherilyn Kingsbury
- Bố mẹ yêu quý và thương nhớ con, Hollis Layne Richer
- Chúc mừng Giáng sinh tới nhà O'Connell
- Gửi người bạn thân nhất và người mẹ tuyệt nhất của con, Lori Erickson
- Gửi Patsy Callaway và Waynetta Myers
- Gửi những phép màu của chúng tôi, Jeremiah 29:11 -K&S Holman
- Tưởng nhớ bà Gerry và bà J.
- Tưởng nhớ ông Conaway - Yêu mến, Laura
- Mẹ, cuộc đời, di sản và tình yêu của mẹ vẫn sống mãi
- Gửi Kaitlyn, Hailey, Leyla và Elton với sự yêu thương, Lila
- Gia đình Virginia Riggers
- Tưởng nhớ Maria Javier và Rey DeLaCruz
- Gửi đến thiên thần của anh, Dominique Zuniga - Yêu em, Mater
- Tưởng nhớ Sara Blair Brakebill
- Tưởng nhớ Sandra Mason Vanwinkle
- Ken và Melanie Stoy, James 1:17
- Ruby McKay, cảm ơn bạn! Yêu bạn! KMZAPxo
- Brenda Helwig, chúng tôi yêu bạn!
- Ánh sáng và người dẫn lối cho con, mẹ và bố Lappa
- Chúc mừng sinh nhật gia đình Gekas/Simmons
- Pamela L. Brown
- Gửi Melissa Senter Roberson - Yêu thương, mẹ
- PTL4 món quà của Ngài là Riley và Vanessa Roberts
- Tưởng nhớ chồng tôi, bác sĩ Bill Butler

- Vernon và Sharon Evers và gia đình
- Gửi chị dâu yêu, Dawn Johnson
- Tự hào vì trái tim biết trao tặng của Marisa Farrugia
- Shannon Barth, đã hai năm khỏi bệnh ung thư! Yay!
- Joan Thomson, đẹp từ trong ra ngoài!
- Gửi các bạn thân nhất, Tayler and Clay
- Dành cho Pat Heffelfinger và Laureen Lewis
- Để bày tỏ lòng tôn kính với Ellen Shufflebarger
- Vern và Carolyn Vaandrager, chúng con yêu bố mẹ!
- Để bày tỏ lòng tôn kính với Evelyn J. Butts
- Để bày tỏ lòng tôn kính với Linda J. Rouse
- Những người bạn thân nhất: Jax, Alli, Bekah! Ecclesiastes 4:12 - Từ Whit
- Tưởng nhớ Danny Hawkins từ người vợ, tình yêu của cuộc đời ông, Judy

Hawkins

[1] *Giải Bóng đá Đại học vô địch Quốc gia Mỹ.*

[2] *Mỗi lần cầu thủ đánh bóng đánh không trúng bóng hay đánh trúng nhưng bóng ra ngoài biên được gọi là một strike.*

[3] *Nếu cầu thủ ném bóng ném ra khỏi vùng của strike và cầu thủ đánh bóng không đánh thì gọi là ball.*

[4] *Một kiểu đường bóng nhanh nhưng tốc độ chậm hơn và bóng thay đổi quỹ đạo khi bay.*

[5] *Cấp cao nhất trong bóng chày giải nhỏ (Minor League).*

[6] *Giải bóng chày nhà nghề.*

[7] *Cú ném bóng nhanh.*

[8] *Nếu như có ba cú strike liên tiếp thì sẽ tính là một strikeout (bị loại).*

[9] *Khi cầu thủ đánh bóng đập trúng bóng và bóng rơi xuống đất, và để đội phòng ngự bắt được bóng và ném bóng về phía gôn trước khi cầu thủ đánh bóng chạy về tới gôn. Cầu thủ đánh bóng bị loại.*

[10] *UCLA: Đại học California tại Los Angeles.*

[11] *Cầu thủ đánh bóng đập trúng bóng nhưng bóng bị cầu thủ của đội phòng ngự bắt được trước khi kịp chạm đất.*

[12] *Scrabble: Trò chơi ghép từ sử dụng các miếng gỗ có in chữ cái và điểm số, thường được chơi từ hai người trở lên.*

[13] *Bộ phim hoạt hình do hãng Walt Disney sản xuất.*

[14] *Play-off: Trận đấu quyết định để tranh một suất cuối cùng vào vòng tiếp theo của một giải đấu thể thao, để chọn ra đội đi tiếp và đội ở lại.*

[15] *Khi cầu thủ đánh bóng đánh bóng ra ngoài sân, trong vùng giữa hai vạch biên, chạy một vòng quanh ba gôn và về đến gôn 1.*

[16] *Sau khi đánh, cầu thủ đánh bóng chạy về chốt gôn 3.*

[17] *Khi cầu thủ đánh bóng của đội tấn công bị loại hay khi nhầm thứ tự đập bóng, hoặc đánh được về home run nhưng khi chạy về quên đập lên gôn thì kết quả đều được gọi là Out.*

[18] *Tên một loại thuốc giảm đau.*

[19] *Tên một loại thuốc giảm đau.*

[20] *Tên nhãn hiệu thương mại của loại thùng rác cỡ lớn ở Mỹ, thường đặt ở sau các công trình công cộng và các cửa hàng.*

[21] *Tên một chuỗi đồ ăn nhanh ở Mỹ.*

[22] *Nhãn hiệu một loại nước tăng lực trong thể thao.*

[23] *Môn bóng chày cho trẻ em từ 4 đến 6 tuổi mới bắt đầu chơi môn thể thao này. Bóng được đặt trên một bục thẳng đứng để cầu thủ đánh bóng dùng gậy đập bóng.*

[24] *Tin nhắn trên mạng xã hội Twitter.*

[25] *Earned Run Average (ERA): Là số điểm (run) trung bình mà người ném bóng bị ăn. Đây là thang đo hiệu suất của cầu thủ ném bóng.*

[26] *Giải thưởng được trao hàng năm dành cho cầu thủ ném bóng xuất sắc nhất trong mỗi giải thi đấu Major League.*

- [27] *Nhà cung cấp dịch vụ mạng ở Mỹ*
- [28] *Tập đoàn bán lẻ hàng đầu thế giới, điều hành chuỗi siêu thị tạp hóa.*
- [29] *Chuỗi cửa hàng bán lẻ.*
- [30] *Chuỗi cửa hàng bánh ngọt kết hợp tiệm cà phê của Mỹ.*
- [31] *Motel 6, Best Western: Tên các chuỗi khách sạn và nhà trọ ở Mỹ.*
- [32] *Adrenaline: Một chất do cơ thể sản sinh có tác dụng trên hệ thần kinh, khi sợ hãi, tức giận hay thích thú.*
- [33] *Publix: Tên một chuỗi siêu thị ở Mỹ.*
- [34] *Nhãn hiệu thời trang thể thao, có câu khẩu hiệu nổi tiếng “Just do it!”*
- [35] *Trò chơi điện tử thùng, trong đó một quả bóng kim loại đặt trong một bàn dốc, và có các chướng ngại vật và các khu vực ghi điểm.*
- [36] *Tên một thương hiệu cửa hàng bán sách của Mỹ.*
- [37] *Nghệ sĩ người Mỹ chuyên về dòng nhạc cầu nguyện/nhà thờ đương đại.*

Table of Contents

Phần mở đầu Buổi họp - Sứ mệnh

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

Lời kết Buổi họp - Sứ mệnh tiếp theo

Bước chân thiên thần hướng dẫn nhóm đọc

Quỹ One Chance

Table of Contents